

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Osman Başbüyük

AKP, ABD, CEMAAT KOALİSYONUNDA TÜRKİYE'DE NELER OLDU?

Galeati

Galeati Yayıncılık

AKP, ABD, CEMAAT KOALİSYONUNDA
TÜRKİYE'DE NELER OLDU?

Osman Başbüyük

Galeati
Yayıncılık

Osman Başibüyük

AKP, ABD, CEMAAT

KOALİSYONUNDA

TÜRKİYE'DE NELER OLDU?

Bu kitapta, Osman Başibüyük'ün Mehmet Bori mahlası ile değişik dergi, gazete ve Ulusal Kanal internet sitesinde yayımlanmış iç ve dış politika konularındaki makalelerini bulacaksınız.

Makalelerin kaleme alınmasındaki asli amaç, AKP hükümetini uyguladığı yanlış politikalardan döndürmektir. Türkiye'nin çıkarlarını en tepeye koyup bir değerlendirme yaptığımızda her partide eleştirecek bir yön bulabilirsiniz.

Ancak hiç kuşkusuz en çok eleştirilen iktidar partisi olacaktır. Çünkü ülkeyi yöneten, politikayı belirleyen ve icraatı yapan onlardır. Direksiyonda onlar vardır. Haliyle fatura da onlara kesilmek zorundadır. Muhalefet, söz söylemekten başka bir icraat yapacak durumda olmadığı için onlara yöneltilen eleştiriler her zaman sınırlı kalır.

Türkiye üzerinde bir tezgâh kurulmaya çalışılmaktadır. **Bu tezgâhın nasıl çalıştığını ve mücadelenin nasıl yapılması gerektiğini gelecek kuşaklara miras bırakmak maksadıyla bu kitaptaki makaleler bir araya getirilmiştir.**

Hükümetin gözleri açılabilirse uyguladığı yanlış politikalardan vazgeçecek böylece Türkiye kendisine kurulan tuzaktan kurtulacaktır. Hükümetin politika değiştirmesi, AKP, ABD ve FETÖ arasındaki koalisyonu da otomatik olarak sonlandıracak ve bu sayede Türkiye bağımsız politikalar izleme imkânına kavuşacaktır.

Ufukları açmak ve beyin fırtınası yapmak maksadıyla iyi okumalar diliyoruz...

Galeati Yayıncılık

20 TL (KDV Dahil)

ISBN 978-605-818670-5

9 786058 186705

AKP, ABD, Cemaat Koalisyonunda Türkiye’de Neler Oldu?

Osman Başıbüyük

Galeati Yayıncılık

Osman Başıbüyük

İlk ve orta öğrenimini Ankara’da tamamlamıştır. 1986 yılında Işıklar Askeri Lisesi, 1990 yılında Hava Harp Okulundan mezun olmuştur. Uçuş eğitimini 2’inci Ana Jet Üs K.lığında tamamladıktan sonra kol uçucusu, lider ve öğretmen olarak Türk Hava Kuvvetlerinin çeşitli filolarında F-104 ve F-16 uçaklarında pilot olarak görev yapmıştır.

2003 yılında Hava Harp Akademisinden mezun olarak kurmay subay olmuş, atandığı Genelkurmay Başkanlığı Stratejik Plan Daire Uluslararası Strateji Şube Müdürlüğü’nde nükleer strateji, NATO-Türkiye ilişkileri, Büyük Ortadoğu Projesi, Barış İçin Ortaklık (BİO) ülkeleri, Türkiye ile Almanya, Hollanda ve Çek Cumhuriyeti askeri ilişkileri üzerinde çalışmıştır.

2005 yılında NATO’nun askeri karargâhı SHAPE/Belçika’ya tayin olmuştur. 3 yıl süreyle görev yaptığı Strateji Plan Daire’de, NATO Mukabele Kuvveti (NRF) Harekât Planları, 5. Madde Harekât Planları (Standing Defence Plan), NATO’nun harekât planlama sistem ve usullerinin geliştirilmesi ve buna bağlı olarak geliştirilen harekât planlama yazılımları üzerinde çalışmıştır.

Belçika’da görev yaparken Université libre de Bruxelles üniversitesinde, Uluslararası Politika (international politics) dalında, Afganistan Operasyonundan Sonra NATO’nun Geleceği (Future of NATO after Engaging Afghanistan) başlıklı, teziyle yüksek lisans eğitimini tamamlamıştır.

Türkiye’ye döndükten sonra 9’uncu Ana Jet Üs K.lığında Harekât Kısım Amirliği, 4’üncü Ana Jet Üs K.lığında 141’nci Filo’da filo komutanlığı yapmıştır.

2011 yılında Silahlı Kuvvetler Akademisini bitirmiştir.

Genelkurmay Başkanlığı NATO Standardizasyon ve Anlaşmalar Şube Müdürü iken Balyoz tertibiyle TSK’dan tasfiye edilerek albay rütbesinde emekliye ayrılmıştır.

AKP, ABD, Cemaat Koalisyonunda Türkiye’de Neler Oldu?

Osman Başıbüyük

Galeati Yayıncılık

Osman Başıbüyük
AKP, ABD, Cemaat Koalisyonunda Türkiye’de Neler Oldu?

Genel Yayın Yönetmeni
V. Murat Tulga

Editör
Sena Yaşar

Kapak Tasarımı
Burçin Alevcan

Galeati Yayıncılık/ 12
Birinci Baskı, Ocak 2018, Ankara, 1000 Adet

Yayıncı Sertifika No: 35791
ISBN: 978-605-81867-0-5

Baskı ve Cilt:

Pelin Ofset, Ankara

İvedik Organize Sanayi Bölgesi Matbaacılar Sitesi
1514. Sokak No:28 06378 Yenimahalle/ANKARA

Tel: (0312) 3952580(pbx)

Faks: (0312) 3952584

E mail: info@pelinofset.com.tr

www.pelinofset.com.tr

Sertifika No: 16157

Galeati Yayıncılık
Ordular Sokak, No: 18/C 06430 Anıttepe/Ankara

Tel: 539 6696069

E-posta: galeati2017@gmail.com

Galeati Yayıncılık

İÇİNDEKİLER

1. Türkiye Ekseninde Stratejik Durum Değerlendirmesi.....	9
2. Uludere’de Kim Suçlu?	42
3. Kürt Sorunu Ekseninde Stratejik Durum Değerlendirmesi.....	44
4. MHP’den Siyasi İntihara Tam Teşebbüs.....	73
5. ABD Yöneticiler Zümresi İçinde Klik Kavga ları ve Türkiye’ye Etkisi	76
6. İsrail’in Orta Doğu’da Bir Görevi Var	80
7. Muhteşem On Yıl.....	88
8. Putin Niye Geldi?.....	94
9. Artık 23 Sentlik Asker Yok	99
10. İkinci İsrail’e Adım Adım-1	103
11. İkinci İsrail’e Adım Adım-2: ABD Planı Yürümeyecek	108
12. Kapitalizmin Zafer Naraları Atarken Yaşadığı İflasın Somut Örneği Olarak ABD.....	113
13. İsrail “Büyük Orta Doğu Projesi”nin Neresinde? (1)-ABD İsrail Yükünü Taşımakta Zorlanıyor.....	117
14. İsrail BOP’un Neresinde? (2)-İsrail’in Geleceği BOP’un Başarısına Bağlıdır	121
15. Sınır Kapısında Patlayan Bomba Nedeniyle Bir Kere Daha “Suriye’de Neler Oluyor?”	127
16. Obama Neyi Dayatıyor?.....	133
17. ABD’nin Hayalindeki Senaryo	137
18. Angela Merkel’in Türkiye Ziyaretine Bir de Bu Açından Bakalım.....	141
19. Kürt Sorununun Bölücülük Unsuru Haline Getirilmesinde “M”İT’in Rolü....	145
20. Ey Müslümanlar! Suriye’ye Karşı Haçlı Seferi’nde Hangi “Tara f”tasınız?...	149
21. Recep Tayyip Erdoğan Niçin Başbakan Yapıldı?.....	153

22. Mutabakata Varıldı:	
“Büyük Kürdistan” Türkiye’nin Parası ve Silahıyla Kurulacak.....	158
23. İslam Birliği Çözüm mü?	162
24. Avrupa Birliği Artık Yok Hükmündedir	166
25. Açılım Çıkmazda	189
26. Atatürk’ten Önce Atatürk Yoktu!.....	193
27. Reyhanlı Saldırısının Gerçek Sorumlusu Yakalandı: Davut Yıldızı	196
28. Erdoğan Obama’dan Ne Aldı?	200
29. Alevi-Sünni Çatışmasına Doğru!	206
30. Müslüman Kardeşlerin Hazin Sonu!.....	210
31. ABD, “siyasal İslam”ı Kullanmaktan Vazgeçebilir.....	214
32. AKP’den Kurtulmak İçin Kilit Aktör MHP!	222
33. Bilmem Kaçınıcı Haçlı Seferi – Suriye.....	225
34. Elveda Amerika, Elveda Amerikan Yüzyılı	228
35. ABD’nin İstikrarsızlaştırma Operasyonları – Asıl Hedef Türkiye	231
36. Küresel Hesaplaşma.....	234
37. İç Savaşın Eşiğindeyiz - 1.....	237
38. İç Savaşın Eşiğindeyiz - 2.....	240
39. Cumhurbaşkanlığı Seçiminde “ılımlı İslam” Tezgâhı.....	243
40. Dananın Kuyruğu... ..	247
41. Bu Kez Günah Keçisi Yahudiler Yerine Müslümanlar mı Olacak?	251
42. İslam Adına Yapılan Terör Filistin’in de Sonunu Hazırlıyor.....	255
43. Syriza, Avrupa ve Dünyanın Kaderini Belirleyecek	259
44. Hrant Dink Yaşasaydı Perinçek’le Strazburg’a Giderdi	263
45. İkinci İsrail’i (“Büyük Kürdistan”) Kurmanın En Önemli Aracı IŞİD ve “Eğit-Donat” Komplosu.....	268

ÖNSÖZ

Türkiye'nin yeni gladyosu olarak beslenen Fetullah Gülen cemaati, 2002 yılında bir proje parti olarak iktidara getirilen AKP'nin ortağı yapılmıştı. AKP hükümeti 2007-2011 yılları arasında Cemaati, kendi önünü açmak için bir silah olarak kullandı. Bundan faydalanan Cemaat, devlette kadrolaşmasına hız verdi. Cemaatin; hükümetin desteğiyle yaptığı Ergenekon, Balyoz ve Casusluk davası gibi operasyonların başarısı, toplum üzerinde inanılmaz bir baskı oluşturmuş, muhalefet partileri ve medya dahil herkesi sindirmişti. Sonradan "Fetullahçı Terör Örgütü" (FETÖ) adını alacak Cemaate karşı, Aydınlık hareketi gibi birkaç küçük grup haricinde hiç kimse açıktan mücadele etme cesaretini gösteremiyordu.

O dönemde ben de Balyoz kumpasına dahil edilmişim. Tutuksuz yargılandığım için kendi adımla yazmak risk teşkil ediyordu. Mehmet Bori mahlası ile yazın hayatıma Aydınlık ekibi sayesinde başlamışım. Yazılarımın önemli bir bölümünü FETÖ ile mücadele makaleleri oluşturuyordu. Ancak FETÖ dış güçler tarafından kullanılan bir gladyo örgütü olduğu için birilerinin Türkiye'nin iç ve dış politikasını yönlendirmek maksadıyla bu operasyonları yaptırdığı çok açıktı. Bu yüzden FETÖ ile mücadele makalelerinden belki de daha fazla önemli ve daha faydalı olacak iç ve dış politika konularında da yazmak gerekiyordu.

İşte bu kitapta Mehmet Bori mahlası ile kaleme alınmış Teori dergisi, Aydınlık gazetesi ve Ulusal Kanal internet sitesinde yayımlanmış iç ve dış politika konularındaki makaleleri bulacaksınız.

Makalelerin kaleme alınmasındaki asli amaç, AKP hükümetini uyguladığı yanlış politikalardan döndürmektir. Türkiye'nin çıkarlarını en tepeye koyup bir değerlendirme yaptığımızda her partide eleştirecek bir yön bulabilirsiniz. Ancak hiç kuşkusuz en çok eleştirilen iktidar partisi olacaktır. Çünkü ülkeyi yöneten, politikayı belirleyen ve icraatı yapan onlardır. Direksiyonda onlar vardır. Haliyle fatura da onlara kesilmek zorundadır. Muhalefet, söz söylemekten başka bir icraat yapacak durumda olmadığı için onlara yöneltilecek eleştiriler her zaman sınırlı kalır.

O dönemde AKP hükümeti, Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) tuzakına düşmüştü. Misak-ı Milli'yi hayata geçirme hayaliyle çok yanlış politikalar üretiyordu. Musul-Kerkük'ü, Kuzey Irak Kürtleriyle federasyon benzeri bir yapıda Türkiye'ye bağlama hülyaları vardı. Bu maksatla Türkiye'yi federal yapıya götürecek bir anayasa değişikliği çabası içindeydiler. T.C. ibaresi bütün resmî kurum tabelalarından kaldırılmaya başlamıştı. PKK açılımı sebebiyle teröristler, hükümet eliyle koruma altına alınmış, ayrılıkçı terörün sonlandırılacağı umut edilirken kanlı örgüt, şehir yapılanmasını güçlendirmekteydi. Misak-ı Milli'nin Suriye boyutuna geldiğimizde ise Esad rejimi yıkıldığında Sünnilerin kontrolüne geçecek ülkenin Türkiye'nin arka bahçesi olacağı zannediliyordu. Amerikan vaatleri ve hipnoz etkisi yaratan mezhep inancı, AKP hükümetin gözlerini kör etmiş, burnunun dibini göremez hale getirmişti.

Hükümetin gözleri açılabilirse uyguladığı yanlış politikalardan vazgeçecek böylece Türkiye kendisine kurulan tuzaktan kurtulacaktı. Hükümetin politika değiştirmesi, AKP, ABD ve FETÖ arasındaki koalisyonu da otomatik olarak sonlandıracak bu sayede gladyodan kurtulan Türkiye bağımsız politikalar izleme imkânına kavuşurken kumpas davalar da son bulacaktı.

Bir dış gücün, hedef ülkenin iç ve dış politikalarını yönlendirebilmesi için öncelikle iktidarın onunla paralel hareket etmesi gerekir. Hiçbir iktidar, ülkenin çıkarına olduğunu düşünmediği bir konuda yabancı bir ülke ile iş birliği yapmaz. Bunun için iktidarı izlediği politikanın doğru olduğuna inandırmak gerekir. Bu maksatla yöneticilerin önüne bir havuç konur. AKP hükümetinin önüne konulan havuç Misak-ı Milli idi. İkinci olarak dış gücün, ülke içinde karşılaştığı direnişi kırmak için operasyon yapacak bir gladyo örgütüne ihtiyacı vardır. Bu örgüt ise FETÖ idi.

Bu mekanizma, Batı tarafından yüzlerce yıldır kullanılmaktadır ve gelecekte de ufak tefek değişikliklerle hedef ülkeleri kontrol altında tutulmak maksadıyla kullanılmaya devam edecektir. Tezgâhın nasıl çalıştığını ve mücadelenin nasıl yapılması gerektiğini gelecek kuşaklara miras bırakmak maksadıyla bu kitaptaki makaleler bir araya getirilmiştir.

Osman Başbüyük
Aralık, 2017

TÜRKİYE EKSENİNDE STRATEJİK DURUM DEĞERLENDİRMESİ

Şubat 2012, TEORİ dergisi, Sayı: 265

1. ABD'nin Durumu

Dünya Bankasının 2007-2010 dönemini kapsayan dört yıllık verilerine göre Çin'in büyüme oranı ortalama %10,85 olarak gerçekleşmiştir. Aynı dönemde ABD'nin büyüme oranı %0.35, ABD liderliğinde dayatılan bu ekonomik sistemi kabul eden ülkelerden Fransa %0.25, İspanya %0.125, Yunanistan ise %-1 büyüme göstermiş. Çin'in benimsediği sisteme yönelen Rusya ise %2.47'lik bir büyüme göstermiştir¹.

Neoliberal sistemin beşiği olan ABD'de bugün her 7 Amerikalıdan 1'i (46,2 milyon), yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. 6 Amerikalıdan 1'nin (50 milyon), sağlık sigortası yoktur. 17 Amerikalıdan 1'nin (18 milyon) geliri asgari ücretin altındadır. ABD'de yaşanan emlak krizinde, halkın %60'ını oluşturan orta kesim, varlıklarının %65'ini daha büyük ve daha güzel evlere yatırdığı için ev fiyatlarının düşmesiyle yalnızca zenginliklerini kaybetmekle kalmayıp bir de bankalara borçlu duruma düşmüştür. Bu kötü gidişat halkı "Wall Street'i İşgal Hareketi (Occupy Wall Street)" adı altında "%99 (halk), %1'e (zenginlere) karşı" sloganıyla sokağa dökmüştür².

2010 yılı verilerine göre ABD'de kişi başına düşen yıllık gelir 26.487 dolardır. Bu miktar 2006 yılına göre yaklaşık 2000 dolar daha aşağıdadır. Bu dönemde en zengin 400 milyarderin geliri kaybı %4 civarında olurken bu oran en az geliri olan 24 milyon insan için %10 civarında olmuştur. Zenginler temel ihtiyaçlarını etkileyecek bir kayba uğramazken fakirler yeme, içme, barınma konularında sıkıntıya düşmüştür. "Wall Street'i İşgal Hareketi

¹ <http://data.worldbank.org/indicator/NKGDPMKTPKD.ZG>

² "Occupy protestors say it is 99% v 1%. Are they right?", Marana Santos, <http://www.guardian.co.uk>

(Occupy Wall Street)" hareketi ile halkı sokağa döken işte bu olumsuz tablodur.

Bu sene itibarıyla ABD'nin borcu 15,6 trilyon dolardır. Buna karşılık devletin vergi geliri 2,25 trilyon dolar, federal harcamalar 3,57 trilyon dolar, bütçe açığı ise 1,32 trilyon dolardır. Devletin borcunun yıllık gayrisafi milli hasılasına oranı %95'e ulaşmıştır³ . Bu kötü tablo ABD'nin artık borç para bulmasını zorlaştırmaktadır.

ABD'nin borcunun 2/3'ünü iç borç oluşturmaktadır. Bunların içinde vatandaşların, iş adamlarının ve yabancıların devlet tahvillerine yatırdıkları paralar vardır. Borcun geri kalanı yabancı ülkelerdir. Örneğin Çin ve Japonya ticaret fazlalarını ABD hazine bonolarına yatırarak ABD'ye yaklaşık 2 trilyon dolar borç vermişlerdir⁴ .

1. 1. Dolar Saltanatı Üzerine Kurulu Zenginlik

Artık ABD borçlarının faizini dahi ödeyemeyecek duruma gelmiştir. ABD'nin borçlarını azaltması için ya harcamalarını azaltması ya da vergileri artırması gerekmektedir. Eğer devlet harcamaları keserse, Amerikan vatandaşının zaten harcayacak parası yok, bu durum talep azalması sonucu ekonomiyi daha da kötüye götürecektir.

İkinci seçenekte devlet vergileri artırırsa bütün yükü omuzlarında taşıyan halkın rejime karşı isyanı söz konusu olabilir. Diğer bir çözüm yolu ise para basmaktır. ABD zaten bunu uzun bir süredir yapmaktadır.

Başka bir ülke para basarak borçlarını ödemeye kalksa bu durum enflasyonist bir baskıyla o ülkenin parasının düşmesine, halkının fakirleşmesine sebep olacaktır.

Çünkü karşılıksız para basmak bir anlamda halkın cebinden para çalmak demektir. Fakat ne hikmetse ABD yıllardır karşılıksız para basarken Amerikan halkının yaşam standardı değişmemekte, hatta artmaktadır.

Peki, ABD bu parayı kimin cebinden çalmaktadır?

Bu durumu *Petrodolar Savaşı* kitabının yazarı William R. Clark şöyle açıklamaktadır: *"Dünyadaki petrol satışının büyük çoğunluğu dolar ile yapılmaktadır. Birçok ülke petrol ithal etmek zorunda olduğundan*

³ <http://www.usdebtclock.org>

⁴ Economic Research Center, "An Overview of the United States Nation Debt", Abbas R Grammy, June 13, 2011

hazinesinde dolar bulundurmak zorundadır, bunun için ülkeler sürekli dolar tedarik etme yoluna gitmektedirler. Bu durum dolar için sürekli bir talep yaratmakta aynı zamanda ABD ekonomisinin gidişatına bakmaksızın doların değerini yüksek tutacak bir baskı oluşturmaktadır. Böylece ABD hükümeti daha az faiz vererek devlet tahvili satmakta ve bütçe açıklarını kapama fırsatı bulmaktadır⁵”.

Dünyada en çok ticareti yapılan meta petroldür. Petrol ticareti dolar üzerinden yapıldığı için bu durum diğer malların ticaretini de etkileyerek doları dünyanın ticaret parası yapmıştır.

Sonuçta ülkeler merkez bankalarında dolar bulundurmak zorunda olduğu için dolar dünyanın rezerv para birimi haline gelmiştir.

Giderek azalsa da dünyada ticaretin büyük çoğunluğu halen dolar üzerinden yapılmaya devam etmektedir. Dolar, hâlâ ABD'nin en iyi ihraç malıdır. Bu Amerikalıların ürettiğinden çok tüketmesine izin vermektedir. Çünkü dünyada hâlâ bu yeşil kâğıda talep vardır. Bu durum ABD'nin tasarruf ile yatırımlar arasındaki açığı finanse eden kredi genişlemesine imkân tanımaktadır⁶.

Dünyanın geri kalan kısmı tarafından ABD Doları'na duyulan ihtiyaç ABD ekonomisine tahmin edilemez bir kazanç sağlamıştır.

Basitçe Amerikalılara ürettiklerinden çok daha fazlasını tüketme hakkı tanımıştır. Bir başka deyişle sahip oldukları zenginliklerin daha ötesinde bir yaşam sunmuştur⁷.

Anlaşılaçağı üzere ABD'nin ayakta kalabilmesi için dolar basmaya devam etmesi gerekmektedir. Bu ise ancak doların dünya rezerv para birimi olma özelliğini korumasıyla mümkündür. William R. Clark, *Petrodolar Savaşı*

⁵ New Society Publishers, "Oil, Iraq and the Future of the Dollar: Petrodollar Warfare", Killiam R. Clark, June 2005

⁶ "The Beginning of the End of Dollar Hegemony", Randall W. Forsyth, <http://online.barrons.com/article>

⁷ Age.

kitabında, onlarca yıldır ABD'nin dış politikasını doların dünya rezerv para birimi statüsünü koruma amacının yönlendiğini iddia etmektedir.

Bir yatırım bankeri olan James Rickards, *Döviz Savaşları* (Currency Wars) adlı kitabında, *"Eğer ABD Doları çökerse, onunla birlikte her şey çökecektir, dolardan gücünü alan hisse senetleri, devlet tahvilleri, ticari mal fiyatları hepsi çökecektir. Eğer doları çökertirseniz tüm pazarı ve ulusu da çökertirsiniz."*⁸ demektedir.

ABD'nin 60'ıncı zengin iş adamı Sam Zell, kendisiyle CNBC'nin yaptığı söyleşide, *"En büyük finansal korkum, ABD Doları'nın dünya rezerv para birimi olma özelliğini kaybetmesidir. Bundan daha felaket bir şey tahmin edemiyorum. Bunun olmayacağını umut etmek istiyorum fakat bunun dünya pazarında yaşanmaya başladığını görüyoruz, Dolara olan güven azalmaya başladı. ABD Doları dünya rezerv para birimi özelliğini kaybettiğinde, zannedersem ABD'de yaşam standardı en az %25 düşecektir."*⁹ demiştir.

1. 2. Dolardan Kaçış

ABD'nin karşılıksız dolar basmasının da bir sınırı vardır. Bu durum böyle deva ederse, doların değerini uzun süre korumak mümkün olmayacaktır.

Doların değer kaybetmesi ve ABD ekonomisine duyulan güvenin kaybolmaya başlaması, bu ülkeyi güvenli liman olarak görüp ABD tahvillerine yatırım yapan Çin, Japonya, Brezilya gibi devletlerin artık giderek artan bir hızla paraları kendi ekonomilerine yatırmalarına vesile olmuştur, olmaktadır. Birçok ülke artık ABD'nin dolar basarak kendilerini soymaya devam etmesini istememektedir.

Benzer bir yöneliş petrol zengini Arap ülkelerinde de görülmeye başlamıştır. Örneğin ekonomistler, Suudi yatırımcıları artan ABD borçları konusunda uyarmakta, doların zayıflamasını ABD hazine bonolarının yatırım

⁸ James Rickards, Currency Wars, 10 November 2011

⁹ Jeff Cott, "US Standard of Living in Peril From Dollar's Weakness: Zeli", 3 Mar 2011, <http://www.cnbc.com>

için geleneksel güvenli liman olma özelliğini tehlikeye soktuğunu söylemektedirler¹⁰.

Doların bu kötü gidişatı diğer ülkeleri endişelendirmiştir. Dünyanın en güçlü ülkelerin arasında yer alan Çin, Japonya, Rusya ve Fransa gibi ülkeler dünya rezerv para birimi konusunda aralarında gizli toplantılar yapmaya başlamışlardır. Orta Doğu Muhabiri Robert Fisk 9 Ekim 2009 tarihinde İngiliz Independent gazetesine yazdığı bir yazıda bu gizli toplantıların içeriğine açıklık getirmiştir. Çin, Rusya, Japonya ve Fransa, Körfez Ülkeleri (Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn, Suudi Arabistan, Umman, Katar ve Kuveyt) ile birlikte petrol ticaretinde dolar yerine Japon Yeni, Çin Yuanı, euro ve altından oluşan bir sepet para biriminin kullanılması üzerinde plan yapmaktadır¹¹. Dünya finansal işlemlerini kökünden değiştirecek bu durum ABD ve İngiltere'yi endişelendirmiş olmalıdır. Dünya Bankası Grubu Başkanı Robert B. Zoellick'in yaptığı bir konuşmada, *"Amerika Birleşik Devletleri, doları dünyanın hâkim rezerv parası olarak görmeye devam ederse yanılgıya düşer. Geleceğe bakacak olursak, doların karşısında giderek daha fazla seçenek olacaktır."*¹² diyerek, doların rezerv para olma döneminin bittiğini Batı finans çevrelerinin de itiraf etme noktasına geldiğinin örneğini vermiştir. Zoellick'in bu açıklamasından sonra dolardan kaçış iyice hızlanmıştır. 2012 yılının başında İran ve Rusya diğer ülkelerle yaptıkları ticareti kendi para birimleri üzerinden yapma kararı almıştır. Ruble ve riyale geçme teklifi Mahmut Ahmedinejat ile yaptığı toplantıda Rusya Başkanı Dmitry Medvedev'den gelmiştir. Bu kapsamda İran, Hindistan, Çin ve Japonya'ya yaptığı petrol satışını dolar yerine kendi para birimi üzerinden yapmaya karar vermiştir. Çin, Japonya, Hindistan ve Rusya; dünyanın ikinci, üçüncü, dokuzuncu ve on birinci büyük ekonomileri olarak, doları aradan çıkartıp ticaretlerini kendi para birimleri üzerinden yapmaya başladılar. Bu durum doların dünya rezerv para birimi olma saltanatına, "petrodolar

¹⁰ By ARAB NEWS, "Mounting US debt threatens Saudi investment", Jun 9, 2011

¹¹ "The demise of the dollar", Robert Fisk, 06 October 2009,

<http://www.independent.co.uk/news>

¹² World Bank Press Release, No:2010/084/EXT', 27 Eylül 2009

imparatorluğu"na eninde sonunda son verecektir. Böyle devam ederse dolar hızla değer kaybedecek ve devalüe olacaktır¹³.

Dolardan bu hızlı kaçış günlük hayata dahi yansımaya başlamıştır. Amsterdam'da döviz bürolarının dolar alma konusunda isteksiz davrandıkları artık basına yansımış durumdadır. Dolar satmak için şehir merkezine, merkezi tren garına veya postaneye gitmek gerekmektedir. Hindistan Turizm Bakanı, Taç Mahal gibi ülkenin tarihi yerlerinde bundan böyle dolar kabul edilmeyeceğini açıklamıştır. Küba'da hiçbir yerde dolar talep görmemektedir. Çin'de birçok dükkân yabancı bankaların dolar üzerinden işlem yapan kredi kartlarını kabul etmemektedir. Yabancılar belirlenen kotanın üzerinde doları, yuana çevirememektedir.

ABD'ye kredi veren birçok ülke, örneğin Çin, gümüş, altın ve petrol gibi ticari mallara yatırım yaparak elindeki dolar rezervini tüketmeye çalışmaktadır. Emtia fiyatlarındaki artışın sebebi budur. Bu artış daha başlangıçtır, fiyatların çok daha fazla tırmanacağı tahmin edilmektedir. Dolardan kaçış furyasında bir ülkenin madenlerini, su kaynakları ve toprağını satışa çıkarması en akılalmaz hatırdır. Bu kapsamda bor madenleri hakkındaki gelişme yakından takip edilmelidir.

Herkes dolardan kaçarken ABD hükümeti ne yapmaktadır? Çaresiz Obama, dolar basmaya devam etmektedir. Böyle devam ederse eninde sonunda ABD batacaktır. ABD battığında ona borç veren ülkelerle birlikte tüm dünyayı kapsayan, şimdiye kadar hiç görülmemiş ne kadar süreceği ve sonuçlarının ne olacağı belli olmayan küresel bir ekonomik çöküş yaşanacaktır.

2. Tanrıların Can Çekişmesi

Bu küresel ekonomik çöküşten hiç kimsenin, kurumun, ülkenin zarar görmeden kurtulması mümkün değildir. Ancak en çok zararı kim görecektir? Cevap basittir: Dünyanın en zengin insanları. Küresel sermaye dünyada

¹³ "Iran to Sell Crude Oil for GOLD", 24 Jan 2012, <http://adask.wordpress.com/2012/01/24/iran-to-sell-crude-oil-for-gold>

birkaç ailenin tekelinde toplanmıştır. Devletleri satın alabilecek kadar büyük olan bu inanılmaz zenginlik, ona sahip olan insanları bir anlamda tanrılaştırmıştır. Bu sözde tanrıların bir kararı milyonlarca insanın hayatını değiştirebilmektedir. Örneğin bu tanrılar ellerindeki güç vasıtasıyla hedef ülkelerde onları kendi stratejik çıkarları doğrultusunda şekillendirmek için "renkli devrimler" yapabilmekte, "bahar" havaları estirebilmekte veya terör odaklarını destekleyerek iç savaşlar çıkartabilmektedirler. Hatta bu tanrılar, kendi stratejik çıkarlarına hizmet edecek tarikatlar bulduklarında onların elinden tutarak, önlerini açarak dünyanın dört bir yanında yayılmalarını sağlamakta, bu tarikatların mensupları yaptıkları faaliyetlerle Allah'a hizmet ettiklerini zannederken paraya, dolayısıyla bu sahte tanrılara ibadet etmektedirler.

Bu tanrıların elindeki operasyonel güç, ABD silahlı gücüdür. Ekonomik sistemle birlikte ABD'nin batması, bu tanrıların ekonomik varlıklarının önemli bir kısmını azaltacağı gibi operasyonel güçlerini de ellerinden alacaktır. ABD'nin 2012 yılı savunma bütçesi 925,2 milyar dolardır¹⁴. Bu rakam Türkiye bütçesinin tamamının 1,8 katıdır. ABD bu parayı savunma bütçesine harcayamazsa ne silahlı kuvvetleri ne istihbarat örgütleri, ne de düşünce kuruluşları uluslararası operasyonlar yapabilir. Yani ABD ekonomisi çöktüğünde sözde tanrılar da milyarlarca insana hükmetme ayrıcalığından yoksun kalacaklar ve tanrı olma vasıflarını kaybedeceklerdir. Sözde tanrılığın sonu gelmiştir.

Tabii bu sözde tanrılar kolay ölmeyecektir. Doların rezerv para birimi olma özelliğini yitirmeye başlamasıyla başlayan ekonomik çöküşte, sözde tanrılar ve devletler ellerindeki dolardan kurtulmak için altın, gümüş gibi emtialar almaya yönelmiştir. Ayrıca bu kapsamda dünyada istikrarsızlaştırılan ülkelerin, değerinin çok altına düşmüş yeraltı, yer üstü kaynakları, para eden neleri varsa bütün mallarını yağmalanmaya başlanmıştır. Başka bir ifadeyle sahte kâğıt parçası yani dolar ile ülkelerin değerlerine el konmaktadır.

¹⁴ <http://www.usgovermentspending.com>

Bu yağmalamadan Türkiye de payını almaktadır. Son 10 yılda ülkemizdeki göreceli zenginliğin sebebi budur. Dolardan kaçış Türkiye'ye sürekli sıcak para girişini sağlamıştır. Ne yazık ki bu para ülkemize Çin'de olduğu gibi yeni fabrikalar kurulması için değil, para eden ülke varlıklarının ele geçirilmesi için kullanılmaktadır. Para eden varlıklar devletince özelleştirme yoluyla önce bir yandaşa verilmekte, o yandaş da komisyon karşılığında malı asıl sahibi küresel sermayeye teslim etmektedir. Güya yandaş sermaye oluşturulmaktadır. Nasıl mı? Devlet satılarak, kul hakkı yenerek... İlgili yatırımlar özel sektörünse patronlara bu dolar bolluğunda ödemeyeceği kadar krediler verilerek borçlandırılmakta, bunun karşılığında yatırımlarına ortak olunmakta veya çok cazip tekliflerle mallarını satmaları sağlanmaktadır.

3. Kapitalist Modelin Devletçi/Kamucu Modeli Kuşatma Çabaları

Bugün dünya çapındaki ekonomik mücadele neoliberalizm yani emperyalist kapitalizm ile devlet merkezli kamu ekonomi modeli arasında geçmektedir. Küresel sermaye, gücünün zirvesindeyken yavaş yavaş aşağı inmeye başlamıştır. Bu iniş durdurulamazsa birdenbire hızlanarak uçurumdan aşağı düşebilir. Küresel sermaye uçurumdan aşağı düşmemek için elinden gelen her şeyi yapmaktadır. Emperyalizmin ne yapmaya çalıştığını anlamak için geriye gidip Soğuk Savaş döneminde kapitalizm–sosyalizm mücadelesinde neler yaşandığını hatırlamak gerekmektedir.

İkinci Dünya Savaşı'nın hemen sonrasında, ABD'li Diplomat George Kennan Rusya'nın çevrelenmesi (containment) teorisini ortaya atmış, bu teoriyi yine bir ABD'li siyaset adamı Foster Dulles, "Çevrelenme yetmez Rusya geriletilmelidir (rollback)" şeklinde geliştirmiştir. Yani yaşanan mücadelede Sovyetler Birliği dünyaya sosyalizm yayarak kendini güvene almak isterken ABD, kendi ekonomik anlayışının hâkim olduğu ülke sayısını çoğaltarak Sovyetleri kuşatmaya çalışmıştır. Aslında bu iki düşünce sistemi arasında dünyayı paylaşma mücadelesidir. Ne yazık ki bugün pek de değişen bir şey yoktur. Eskiden emperyalizm, Sovyetleri kuşatma projesi altında

sömürgelerini çoğaltmaya çalışıyordu, bugün ise hayatta kalmak için devlet merkezli/kamucu ekonomik anlayışa sahip Rusya ve Çin'i kuşatmaya çalışmaktadır.

Emperyalizmin hayatta kalmak için yaptığı faaliyetleri şöyle sıralayabiliriz:

- Yukarıda açıklamaya çalıştığımız gibi küresel çöküş olması durumunda kendisini güvenceye almak için başkalarından daha önce davranarak elindeki karşılığı olmayan dolar, hisse senedi, bono gibi kâğıtları dünyanın dört bir yanında gerçek yatırımlara dönüştürmeye çalışmak.
- Dünyanın çeşitli bölgelerinde çıkarttığı istikrarsızlıklar sayesinde yapabiliyorsa ilgili bölgeye askeri olarak yerleşmek. Hedef ülkelerin ham madde kaynakları ve pazarını kontrol altına alırken Çin'in bu kaynaklara ve pazara ulaşmasını engellemek.
- Kendisine en büyük rakip olarak gördüğü devlet merkezli ekonomik anlayışı kuşatmak, böylece bu modele yönelecek ülkelerin ekonomik kaynaklara ve pazara ulaşmasını engellemek.
- Kendi işine yarayacak yeni bir yöntem bulununcaya kadar doların dünya rezerv para birimi olarak kalmasını sağlamak.

Emperyalizmin bu amaçlarını hayata geçirmek amacıyla yaptığı operasyonları, "Çin ve Rusya'yı Kuşatmak Operasyonları" ve "Çin'in Pazara Ulaşmasını Engelleme ve Kaynaklara El Koyma Operasyonları" adı altında iki başlık altında sıralayabiliriz.

Kuşatma Operasyonları:

- Afganistan'ın işgali, Ekim 2001
- Gürcistan'da "Gül Devrimi", Kasım 2003
- Ukrayna'da "Turuncu Devrim", Kasım 2004
- Ermenistan'ın kontrol altına alınmaya çalışılması, Nisan 2009
- Mayıs 2011'den bu yana devam eden Suriye "Baharı"
- Türkiye'de yaşamaya devam ettiğimiz "devrim" (Adını siz koyun, Doğu Perinçek "eroin devrimi" adını vermişti.)

Engelleme ve El koyma Operasyonları:

- Tunus "Baharı", Aralık 2010
- Mısır "Baharı", Ocak 2011
- Sudan'ın Güney ve Kuzey olmak üzeri ikiye bölünmesi, Ocak 2011
- Libya "Baharı", Mart 2011

Emperyalizm bu kuşatma ve el koyma operasyonunu normalde yavaş yavaş hissettirmeden yapmaktaydı ancak zaman hızla aleyhine işlemeye başladığı için artık hamleler açıktan bir saldırıya dönüşmektedir. Emperyalist sistemin koçbaşı ABD'nin borç saati¹⁵ hızlı çalışmaktadır. ABD batarsa, emperyalizm de ölüm döşegine düşecektir. Bu çerçevede oluşan zaman baskısı, ekonomik, siyasi ve toplum mühendisliği mücadelesini açık bir silahlı çatışmaya, gerçek bir savaşa sürüklenme ihtimalini doğurmuştur.

Bu savaşın, ABD, Rusya ve Çin'in içinde olacağı bir dünya savaşı olması beklenmemelidir. Günümüzde konvansiyonel ve nükleer silahların ulaştığı kapasite göz önüne alındığında, böylesine bir savaşın tüm taraflara için kabul edilemez sonuçlar doğuracağı açıktır. Bu kapsamda topyekûn savaş riskinin mevcut olmadığı düşünülmektedir. Ancak bunun aksine Kore, Vietnam, Irak ve Afganistan örneklerinde olduğu gibi bölgesel savaş riski oldukça artmıştır. Bu noktada Türkiye'nin etrafında bizi de içine alabilecek bir savaş riskini, tüm ihtimalleri göz önüne alarak değerlendirmek gerekmektedir. Bu değerlendirmeye yakın zamanda çevremizde yaşananlar ışık tutacaktır.

3. 1. Gürcistan ve Ukrayna "Renkli Devrimleri"

Savaş riskini daha iyi anlayabilmek için "Rusya'yı Batı'dan çevreleme" politikasının bir parçası olan Ukrayna ve Gürcistan'da yaşananların incelenmesi gerekmektedir. Her iki ülkede de ABD patentli "renkli devrimler" sayesinde bu ülke denetiminde hükümetler iktidara getirilmiştir. Dış destekle iktidara getirilenleri koltuğunda tutabilmek için

¹⁵ <http://www.usdebtclock.org>

muahalefet darbecilikle suçlanarak, önemli liderler hapse atılmış, böylece serbestlik adına serbest siyasetin önü tıkanmaya çalışılmıştır.

Özellikle Ukrayna, Rusya'nın "kırmızı çizgisini" oluşturmaktadır. Ukrayna'nın ABD'ye yanaşarak Rusya'dan uzaklaşması, Rusya için bir kırılma noktası olmuştur.

Rusya tarafından, Ukrayna'da 2004-2005 yılların arasında yaşanan "Turuncu Devrim", Ukrayna'nın ABD vasıtasıyla NATO'ya çekilmesi, gelecekte Rusya'nın parçalanmasına zemin hazırlayacak bir gelişme olarak algılanmış ve Ukrayna üzerine baskı uygulanarak Turuncu hükümet değiştirilmiştir. Rusya'nın, Ukrayna'ya uyguladığı baskı, bu ülkenin bir kesimini korkutarak daha çok Batı ve NATO güvencesine mecbur etmektedir. Bu durum ise daha çok Rus baskısı demektir. İki güç arasında sıkışan Ukrayna'nın bütünlüğünün tehlikede olduğu değerlendirilmektedir.

Benzer bir gelişme Gürcistan'da yaşanmış, bu ülke de NATO üyeliğine aday olmuştur. Her iki ülkenin NATO'ya girmesi, NATO kanalıyla ABD askeri gücünü bu topraklara taşıyacaktır. Bu sayede ABD, bölgeye "güç projeksiyonu (force projection)" yapma yeteneğine sahip olacaktır. Çeçenistan'da yaşanan olaylar hatırlanacak olursa, Ukrayna ve Gürcistan arasında kalan bölgeden Karadeniz'e çıkma imkânı bulan Rusya bu bölgede (Adige, Balkar, Çeçenistan, Dağıstan, Karaçay, İnguşya, Osetya) yaşanacak bir Balkanizasyon süreci ile Karadeniz'e çıkış şansını dahi yitirebilir. Hatta Hazar Denizi'ne olan kıyısını bile kaybedebilir. İşte ABD'nin Karadeniz'e ısrarla girme niyetinin arkasında bu strateji yatmaktadır. ABD bölgede askeri güç bulundurarak Ukrayna ve Gürcistan'ı Rusya'dan koparmayı kolaylaştırmak istemektedir. Bu anlamda ABD'nin Karadeniz'e girme isteği hiç tükenmeyecektir.

3. 2. Rusya'nın Gürcistan'a Müdahalesi

Gürcistan, Güney Osetya ve Abhazya'da azalan kontrolünü tekrar tesis etmek için 08 Ağustos 2008 tarihinde Güney Osetya'ya bir saldırı başlatmıştır. Gürcistan'ı savaşa sürükleyen Mihail Saakaşvili kukla hükümetini iktidara ABD'nin getirdiği unutulmamalıdır. Herhalde Saakaşvili

ve ABD, Rusya'nın olaya müdahil olacağını pek hesaba katmamışlardı. Ancak Rusya neler yapılmak istediğini ve buna karşı duracağını açıkça göstermek için Gürcistan'a müdahale etmiştir. Gürcistan, Güney Osetya'ya taarruza başlamadan önce ülkede ABD Özel Kuvvetlerine ait 1000'den fazla asker tatbikat yapmakta ve Gürcü Kuvvetlerini eğitmekteydi. Tiflis'e yakın bir askeri üste, en az 1000 İsrail askeri, özel güvenlik şirketleri ve askeri danışmanlar Gürcistan Hava Kuvvetlerini modernleştirmek için çalışıyordu. Rusya çatışmaya müdahale ettiğinde Rus uçakları bu üssü vurdu.¹⁶

Peki, neden ABD, yarattığı kukla Gürcü hükümetine bu savaşta yardım edememiştir? Bu sorunun en doğru cevabını, ABD'nin çeşitli harp akademilerinde askeri strateji uzmanı olarak görev yapan Emekli Hava Albayı Sam Gardiner, 12 Ağustos 2008 tarihinde Democracy Now Televizyonu'na verdiği demeçte vermiştir: *"Eğer ABD, Rus askerlerine karşı hassas güdümlü silahlar kullanırsa Rusya taktik nükleer silah kullanmaya zorlanacaktır. Rusya 2 adet SS-21 orta menzilli balistik füze bataryasını Güney Osetya'ya yerleştirmiştir. Bu bataryalar hem konvansiyonel hem de nükleer başlıklar taşıyabilir. Ancak bu füzelerin konvansiyonel harp başlıkları göreceli olarak çok küçüktür. Daha büyük etkiyi yaratacak bombaları Gürcistan'da harekât icra eden Rus uçakları taşımaktadır, bu anlamda konvansiyonel füzelere ihtiyaç yoktur. Rusya'nın bu füzeleri bölgeye getirmesinin nedeni, eğer ABD olaya müdahale ederse savunma doktrinlerinde belirttikleri ve aynı zamanda tatbikatlarda denedikleri gibi taktik nükleer silah kullanma niyetlerini ABD'ye göstermektir."*¹⁷

Rusya'nın yeni askeri doktrininde; konvansiyonel veya nükleer silahların kullanımıyla çıkabilecek bir askeri çatışmanın (bölgesel veya geniş çaplı bir savaş) önlenmesinde nükleer silahların halen önemli bir faktör olarak yerini muhafaza ettiği vurgulanmaktadır. Rusya ve müttefiklerine karşı yapılacak bir saldırının devletin varlığını tehlikeye düşürmesi

¹⁶ "Nuclear war by miscalculation", <http://www.infowars.com/nuclear-war-by-miscalculation>

¹⁷ http://www.dailymotion.com/video/x6f8ru_russia-deployed-tactical-nuclear-we_-news

durumunda, nükleer silahlara sahip olmanın böylesine bir çatışmayı nükleer silahların kullanıldığı bir çatışmaya dönüştürme riski taşıdığı belirtilmekte ve Rusya'nın bir çatışmada nükleer silah kullanabileceği açıklanmaktadır¹⁸.

ABD ile Rusya arasındaki konvansiyonel güç dengesi Soğuk Savaş döneminin tersine dönmüştür. ABD, okyanus ötesi harekât icra edebilen çok büyük bir konvansiyonel güce sahiptir. Rusya, bu açığı nükleer silah kullanma tehdidiyle kapatmaya çalışmaktadır. Gürcistan savaşında Rusya, ABD'yi açıkça nükleer silah kullanmakla tehdit etmiştir. Bu tehdit karşısında ne ABD ne de NATO (Gürcistan üyelik başvurusunda bulunmuştu) bir cevap verebilmiştir. Her ikisi de Gürcistan'ı yapayalnız bırakmıştır.

ABD'nin füze kalkını projesi de Rusya'nın bu tehdidinden sonra hız kazanmıştır. Bu değerlendirmelerden açıkça anlaşılacağı üzere bölgemizde çıkacak bir savaşta nükleer silah kullanılma riski vardır.

3. 3. Ermenistan'daki Rus Askeri Varlığına Son Verilmesi

Kafkaslarda kendi güvenliğini sağlamak için Rus ordusuna ev sahipliği yapan tek ülke Ermenistan'dır. Ermenistan, Karabağ meselesi yüzünden Azerbaycan ve Türkiye'den askeri tehdit algılamaktadır. Kendisini savunacak yeterli güce sahip olmadığını düşündüğünden 1995 yılında yaptığı anlaşma ile Türkiye ve İran sınırlarının güvenliği ile ülkenin hava savunmasını Rusya'ya emanet etmiştir.

Eski Doğu Bloku ülkelerinde, örneğin Gürcistan ve Ukrayna'da "renkli devrimler" olurken bu "devrimler" Ermenistan'da tekrarlanamamıştır. Ermenistan'ın Rusya'ya duyduğu büyük ihtiyaç ve ülkedeki Rus askeri varlığı, içerideki ABD kışkırtmalarının alanını daraltmıştır.

Hazar Havzası ve Orta Asya enerji kaynaklarının geçiş güzergâhı olan bu bölgede ABD ile Rusya arasında amansız bir güç mücadelesi devam ederken Rusların ABD yanlısı Saakaşvili yönetimine karşı 2008 yılında Gürcistan'a müdahale etmesi Kafkaslardaki dengeyi Rusya lehine geliştirmiştir.

¹⁸ The Schoo of Russian and Asian Studies, "The Military Doctrine of the Russian Federation", http://www.sras.org/military_doctrine_russian_federation_2010

Bölgedeki varlığını daha da güçlendirmek isteyen Rusya, Ermenilerle 2020 yılında bitecek olan güvenlik anlaşmasını uzatmak için yoğun çaba sarf etmeye başlamıştır. İşte bu anlaşmanın önüne geçmek için ABD, Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin düzeltilmesi konusunda Türkiye'ye baskı yapmaya başlamıştır. Türkler sınır kapısını açıp Ermenistan üzerindeki baskıyı azaltırsa, Rus ordusunun Ermenistan'da kalması zorlaşacaktır. İşte bu amaçla önce 24 Nisan 2009'da Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin normalleştirilmesine yönelik bir mutabakat metni hazırlanmış, takiben 10 Ekim 2009 tarihinde bu yönde bir protokol taraflara baskıyla imzalatılmıştır.

Bu hamle ile Rus askerlerinin Ermenistan'ı terk etmesi için zemin hazırlanmaya çalışılmış, böylece Kafkasların kontrolü için Gürcistan'dan sonra Ermenistan'ın ikinci bir kale olarak ABD saflarına katılması arzulanmıştır. Bu gelişmeler sonucunda Kafkaslardaki Rus federal bölgelerine "renkli devrimlerin" hızla yayılacağı hesaplanmış, böylece Rusya ve İran arasında bir tampon bölge oluşturulması planlanmıştır. Böylece, İran'a karşı yapılacak olası bir müdahalede Rusların İran'a yardım etmelerinin önüne geçilebileceği düşünülmüştür. Perde arkasında işletilen senaryonun bu olduğu konusunda dünyanın önde gelen stratejistleri görüş birliği içindedir.

Ancak Türkiye-Ermenistan ilişkilerinin düzelmesi, sürekli göç veren, nüfusu azalmaya devam eden, 3 milyonluk Ermenistan'ın Türkiye tarafından yutulması olasılığını da içinde barındırmaktaydı. O halde sınır kapıları açılmalı, iki ülke arasındaki ilişkiler düzeltilmeli ancak halklar arasındaki psikolojik husumet devam etmeliydi. İşte bu yüzden sözde soykırım tasarıları birçok ülkenin parlamentolarından geçirilerek eski acıların külleri yeniden alevlendirilmeye çalışılmaktadır. Hem araya büyük husumet tohumları ekilerek her an patlatılacak bir bölgesel iç kavganın ateşi sıcak tutulmakta, hem de Ermenistan'ın ABD denetimindeki bir Türkiye taşeronluğu ile Rusya cephesinden koparılması düşünülmektedir.

Ermenistan, Ağustos 2010 yılında Ruslarla yaptığı güvenlik antlaşmasını 2044 yılına kadar uzatınca planlar bir başka bahara ertelenmiş ve Türk-Ermeni "yakınlaşması" da şimdilik beklemeye alınmıştır.

3. 4. Rusya Ermenistan'da İran Sınırına Asker Yığmaktadır

Rusya Güvenlik Konseyi Başkanı Viktor Ozerov, Rusya Genelkurmay Başkanlığının İran'a bir saldırı olması durumunda uygulanacak bir harekât planını tamamladıklarını açıklamıştır. Rusya'yı NATO'da temsil eden eski Büyükelçi Dmitry Rogozin, İran'a karşı yapılacak bir harekâta karşı uyarıda bulunmuş, İran'a yapılacak askeri bir müdahalenin doğrudan Rusya'nın güvenliğine yönelik bir tehdit olduğunu söylemiştir¹⁹. Rus Genelkurmayı İran'a karşı icra edecek harekâtın 2012 yaz aylarında olmasını beklemektedir. Rus askeri kaynakları, İsrail'in, İran savunmasını bertaraf edecek yeterli kabiliyeti olmadığı için çatışmaya ABD askeri gücünün de dâhil olmasının kaçınılmaz olduğunu düşünmektedir²⁰.

Geçtiğimiz yaz Ermenistan'daki Rus üslerinde bulunan aileler tahliye edilmiş ve Rus askerleri başkent Erivan'dan kuzeyde Gumri'ye, Gürcistan ve Türkiye sınırına doğru intikal ettirilmiştir. Ermenistan'daki Rus birliklerinin İran'a yönelik bir askerî harekâta reaksiyon gösterebilmek için gerekli hazırlıklara iki yıl öncesinden başladıkları söylenmektedir²¹.

Ermenistan'daki Rus askeri üslerinin ülkeyle bağlantısı Gürcistan üzerinden veya havadan sağlanmaktadır. Bu durum bir çatışma halinde Gürcistan'ın sınırı kapatmasıyla, Rusya'nın Ermenistan'daki üslerine olan bağlantısının kesileceği anlamına gelmektedir. Rusya'nın Transkafkasyadaki askeri birliklerinde komutan yardımcılığı yapmış Emekli Tümgeneral Yury Netkachev, böyle bir durumla karşılaşıldığında ulaşım yolunu açmak için Gürcistan'a karşı askeri güç kullanımının zorunlu olacağını söylemiştir²². Bu arada Rusya Güney Ermenistan'daki birliklerini 1300 keskin nişancı, T-90A ve T-72BM tankları gibi diğer birliklerde bulunmayan çok çeşitli yeni silahlarla

¹⁹ "Russia massing troops near northern Iranian border" 10 Nisan 2012, <http://theextinctionprotocol.wordpress.com/2012/04/10/russian-massing-troops-near-northern-iranian-border/>

²⁰ Eurasia Daily Monitor, Volume: 9 issue: 68, 'The Russian Military Has an Action Plan Involving Georgia if Iran Is Attacked', Pavel Felgenhauer

²¹ Age.

²² Age.

güçlendirmiştir²³. Ayrıca Rusya 120 km menzile sahip gemilere karşı kullanılan karada konuşlu mobil füze bataryalarını Hazar Denizi kıyılarına yerleştirmiştir. Rus askeri yetkililer, ABD'nin İran'la savaşa girmesi durumunda ABD'nin "dost Gürcistan"a askeri birlik kaydırabileceğini ve Azerbaycan'ın yardımıyla Hazar Denizi'ne savaş gemileri konuşlandırabileceğini düşünmektedir²⁴. Azerbaycan'ın İsrail'e üs verdiği yönünde basında haberler yalanlansa da İran'ın Azerbaycan'a verdiği İsrail ilişkileri konusundaki notalar düşünüldüğünde bazı gelişmelerin olduğu anlaşılmaktadır.

Rusya'nın askeri birliklerini intikale hazırlaması sadece bölgesel çıkarlarını korumak için değil, aynı zamanda İran'a bir saldırı olması durumunda İran'a yardım etmek içindir. Bölgedeki Rus yığınaklanması, Rus askerlerinin İsrail, ABD veya her ikisiyle birlikte bir angajmana girebileceği ihtimalini de içinde barındırmaktadır. Bu, İran'a müdahaleden vazgeçilip bölgedeki yeni bir denge üzerinde geçici uzlaşma anlamını taşımaktadır.

Ama Rus kaynakları, Rusya'nın İran müdahalesinin tahmin edilemez sonuçları konusunda uyarılarda bulunduğunu, Rusya'nın, İran müdahalesi karşısında, bölgedeki hayati çıkarları tehlikeye gireceği düşüncesi ile bu savaşa dâhil olacağını kesin bir dille belirtmektedirler²⁵. Rusya'nın önde gelen gazetelerinden biri olan Nezavisimaya, *"Suriye ve İran etrafında oluşan durumun Rusya'nın Güney Kafkasya, Hazar, Akdeniz ve Karadeniz'deki askeri varlığını güçlendirmesine sebep olduğunu"* yazmıştır²⁶.

3. 5. ABD'nin Kürecik Radar Üssü

ABD'nin neden Malatya Kürecik'e füze savunması kapsamında bir radar üssü kurduğunu yukarıda yaptığımız saptamalar ışığında

²³ Age.

²⁴ Age.

²⁵ "Russia massing troops near northern Iranian border" 10 Nisan 2012, <http://theextinctionprotocol.wordpress.com/2012/04/10/russian-massing-troops-near-northern-iranian-border/>

²⁶ Age.

değerlendirmek gerekmektedir. İran'a yapılacak bir müdahaleye Rusya'nın dâhil olması kesin gibi gözükmemektedir. Olası bir savaşta nükleer silahların kullanılma ihtimali de vardır. İran yıllardır nükleer silah yapmaya çalışmakla suçlanmaktadır. 2000'li yılların başında yapılan araştırmalarda İran'ın birkaç yıl içinde nükleer silah yapabilecek kapasiteye ulaşabileceği söylenmekteydi. Bu değerlendirmelerin üzerinden neredeyse 10 yıl geçmiştir. Belki de İran şu anda nükleer silaha sahiptir. İran nükleer silaha sahip olmasa bile Rusya'nın kendi güvenliğini düşünerek doğrudan kendisi nükleer silah kullanmayıp İran'a vererek bölgesel bir savaşı şekillendirmek istemesi ihtimal dâhilindedir. Bu durumda Kürecik'e yerleştirilen Amerikan radarının, Türkiye'nin savunma güvenliği için değil, olası bir savaşa Türkiye'yi dâhil etmek için topraklarımıza getirildiğinden şüphe etmemek gerekmektedir.

Bu radar sisteminin daha performansının ne olduğu bilinmemektedir. Daha geliştirilmesi tamamlanmamış bir sistem, apartopar Türkiye'ye getirilmiştir. Ayrıca bu radarın tespit edeceği füzeleri vuracak füzesar sistemlerine Türkiye sahip olmadığı gibi, başka bir ülkenin sahip olabileceği füzelerin nereye konuşlanacağı, Türkiye'ye konuşlanıp konuşlanmayacağı, hatta bu füzelerin var olup olmadığı dahi bilinmemektedir. Türkiye'yi savaşa çekebilecek bu tehlikeyi, İran Meclisi Dış Politika ve Ulusal Güvenlik Komisyonu Başkanvekili Hüseyin İbrahimi, Şark gazetesine yaptığı açıklamada şöyle dile getirmiştir: *"Herhangi bir saldırıya uğramamız halinde, Türkiye'deki füze kalkanı sisteminin hedef alınması İran'ın doğal hakkıdır ve kesinlikle bunu yapacaktır. Silahlı Kuvvetlerimizin bu sisteme karşı üzerinde çalışılmış plan ve taktikleri vardır."*²⁷ Gerçekler bu kadar "kör kör parmağım gözüne" açıklığındayken Kürecik'e konuşlandırılan radar sisteminin Türkiye'nin savunması ile ilgili olduğunu söyleyebilmek, ancak, Pentagon'da ikamet eden ve ABD'nin uğursuz planları konusunda bölge Türk halkını kandırmakla görevli bir psikolojik savaş uzmanı olmakla mümkündür.

²⁷ <http://www.hurriyet.com.tr/planet/19442858.asp>

NATO Anlaşması'nın 5'inci maddesi, taraflardan birine veya birkaçına yönelecek bir saldırının tüm üyelere yapılmış bir saldırı olarak kabul edileceğini söylemektedir. Türkiye'nin olası bir savaşa karışması durumunda NATO'nun da savaşa dâhil olması söz konusu olabilir. Belki de Kürecik'e konuşlandırılan bu radar sistemi ile bölgemizde çıkması muhtemel bir savaşa NATO'nun da dâhil olacağı imajı yaratılarak caydırıcılık sağlanmaya çalışılmakta veya savaş çıkması durumunda NATO'nun bu savaşa dâhil olması istenmektedir. Ancak daha 10 yıl öncesinde yaşadığımız şu gerçek unutulmamalıdır: Türkiye, 2'nci Irak Harekâtı öncesinde Saddam Hüseyin'in elinde bulundurduğu varsayılan füzelerle Türkiye'ye saldırma ihtimaline karşı NATO'nun 4'üncü maddesini²⁸ harekete geçirerek üyelerin ellerindeki füze savunması sistemlerini Türkiye'ye intikal ettirmelerini talep etmiştir. Ancak bu talep Fransa, Almanya ve Belçika tarafından veto edilmiştir. Anlaşılabileceği üzere, Türkiye'yi içine alabilecek bölgesel bir savaşta Türkiye'nin yalnız kalması da kuvvetle muhtemeldir.

İncirlik Üssü de olası bir çatışmada Türkiye'yi savaşın içine sürüklemeye potansiyeli taşımaktadır. Amerikan kaynaklarında belli aralıklarla bu üste ABD'nin NATO'ya tahsis ettiği nükleer silahların varlığına yönelik haberler çıkmaktadır. Gerçekten bu üste nükleer silah olup olmadığı kesin olarak bilinmemekle birlikte, bu haberlerin İran'ın Türkiye'ye karşı hasmane tutuma girmesini sağlamaya ve iki ülke ilişkilerini bozmaya yönelik olduğu tahmin edilmektedir²⁹.

Bölgemizde sular hızla ısınırken Türkiye'yi olası bir savaşın içine sürüklememek için bir an önce Kürecik'teki radarın kapatılması gerekmektedir. Ayrıca eğer varsa İncirlik Üssündeki nükleer silahların da sahibine iade edilmesi Türkiye'nin güvenliğini artıracaktır. Çünkü NATO Anlaşmaları incelendiğinde olası bir savaşta nükleer silahların kullanılması, o

²⁸ Taraflardan biri toprak bütünlüğünün, siyasi bağımsızlığının ya da güvenliğinin tehdit edildiğini düşündüğü zaman, tüm taraflar birlikte dayanışmada bulunacaktır.

²⁹ Örnek bir haber Hürriyet gazetesinde yere almıştır.

<http://www.hurriyetdailynews.com/nuclear-weapons-of-us-in-turkey-decreased.aspx?pageID=238&nID=8272&NewsCatID=338>

silahlara sahip ülkenin kararına bırakılmıştır. NATO'nun envanterinde kendisine tahsis edilmiş sadece ABD ve İngiltere'ye ait nükleer silahlar vardır. Bu silahların kullanım kararı her hâlükârda bu ülkelere aittir. Dolayısıyla kullanma imkân ve kabiliyetimiz olmayan bir silah bize güvenlik değil, tehdit yaratmaktadır.

4. Bölgesel Savaş Tehlikesi ve İran

İran, dünyanın ikinci büyük petrol rezervine sahip ülkesidir. Ayrıca ülkede çok önemli doğal gaz rezervleri mevcuttur. İran, petrol ticareti açısından çok önemli bir geçiş noktası olan Hürmüz Boğazı'nı kontrol etmektedir. Bu bölgede bulunan körfez ülkeleri dünya petrol rezervinin %57'sine sahip olup, günümüzde kullanılan petrolün %30'unu üretmekte, dünyada ticareti yapılan petrolün %40'ı, Orta Doğu'da üretilen petrolün ise %90'ı Hürmüz Boğazı'ndan geçmektedir. Japonya ithal ettiği petrolün %75'ini, Çin ise yaklaşık %50'sini Hürmüz Boğazı üzerinden temin etmektedir.

Bugün dünyada öne çıkmış çelişmenin, neoliberal sistem merkezli Batı emperyalizmi ile kamu/devlet ağırlıklı sisteme sahip ülkeler arasındaki çelişme olduğunu ve ABD ile Rusya ve Çin arasındaki çatışmanın da bu yaklaşım çerçevesinde değerlendirilmesi gerektiğini söylemek gerekir. Bu çatışmanın en büyük ve belirleyici güç unsurları, enerji kaynaklarının kontrolü üzerinde yoğunlaşmaktadır. Doların dünya rezerv parası olarak kalması, tümüyle, bu kaynaklar üzerindeki ABD denetiminin sürmesine bağlıdır. Bu mücadelede İran ve Hürmüz Boğazı'nın önemi düşünüldüğünde, ABD'nin, kendi para birimini dünya rezerv para birimi olarak muhafaza etmek için İran'a askeri bir müdahale yapması kuvvetle muhtemeldir. Müdahale ihtimalleri bu çerçevede değerlendirilmelidir.

4. 1. ABD'nin İran'a Doğrudan Askeri Müdahalede Bulunma Senaryosu

ABD'nin İran'a doğrudan müdahale etmesi durumunda, İsrail ister operasyona katılsın isterse tarafsız kalmaya çalışsın, İran İsrail'e saldıracaktır.

Yani İsrail'in savaş dışı kalması mümkün gözükmemektedir. Savaşa Rusya'nın da dâhil olma ihtimalinin yüksek olduğunu yukarıda açıklamıştık. Üstelik bu savaşta nükleer silahlar da kullanılabileceğini de belirtmiştik. Bu senaryo kapsamında İran'ın nükleer silah kullanarak 7 milyon nüfuslu küçük İsrail'i haritadan silme olasılığı mevcuttur. Bu savaş senaryosu, Batı emperyalizmi tarafından İsrail'in feda edilmesi anlamına gelmektedir. Bu durumda Orta Doğu'da İsrail'in görevini üslenerek başka bir ülke yaratılması gerekmektedir.

Diğer bir ihtimal de ABD'nin dışarıda kalarak İsrail'i İran'a saldırtmasıdır. Bu senaryoda da yine İsrail feda edilmiş olacaktır. Ancak bu sefer ABD büyük kurtarıcı, insan hakları savunucusu ve demokrasi öncüsü olarak bölgeye yerleşebilecektir.

4. 2. Bölge Ülkelerinin Kendi Aralarında Savaştırılması Senaryosu

Bölge ülkelerinin kendi aralarında savaşması belki de Batı emperyalizminin tercih edeceği en iyi senaryodur. Türkiye'nin Suriye'ye müdahale etmesi, savaşa İran'ın karışması, hatta İsrail'in bile olaya müdahil olması hesaba katılması gereken senaryolar dâhilindedir. Bu ihtimalde bölge, dış güçler tarafından savaşa müdahil olan ülkelere yapılacak silah ve para desteği ile şekillendirilmeye çalışılacaktır. Savaş doğal olarak katılan ülkelere yıkım getirecektir. Savaş sonunda yerle bir olan bu ülkelerin yeniden inşasına kredi sağlayacak büyük devletler, ilgili ülkelere askerî açıdan konuşlanmaya çalışırken kendilerine muhtaç kalan ülkelerin yeraltı ve yerüstü kaynaklarına el koyacaklardır.

4. 3. Sıcak Çatışma Yerine Renkli Devrim ve "Bahar Hareketleri" Düzenlenmesi Senaryosu

Yukarıda açıklamaya çalıştığımız her iki senaryo da çok tehlikelidir. Savaş başladıktan sonra savaşı şekillendirmek mümkün olmayabilir. Böylesine bir savaştan sadece bölge ülkeleri etkilenmeyecek, belki de ABD küresel liderliğini kaybedecektir. Bu durumu öncelikle kavrayanlar arasında

ABD'li askerler bulunmaktadır. ABD'li generallerin Washington Post gazetesine verdikleri ilanla Obama'ya, "*Sizi İran'la savaş baskısına karşı direnmeniz için uyarıyoruz.*" demeleri bunun bir göstergesi olarak algılanmalıdır. Bu sebepten emperyalizmin ölüm döşeğine düşmeden bu senaryolara kalkışmayacağı düşünülmektedir. O halde emperyalizm, ilerlemesini çok daha yavaş yapacak, "Renkli Devrimler", "Arap Baharları" gibi hamlelerle Rusya ve Çin'i kuşatma hedefini zamana yaymak durumunda kalacaktır. Suriye'de yaşananları işte bu çerçevede değerlendirmek gerekmektedir.

4. 4. Suriye'nin Bölge ve Türkiye İçin Önemi

Suriye'de yaşanan olayların ABD tarafından istendiği ve planlandığı, Türkiye tarafından da desteklendiği artık herkes tarafından görülmektedir. Üstelik bu konuda örtülü askeri eylemler her şey dünyanın ve bölge halklarının gözleri önünde apaçık yapılmaktadır.

Suriye'nin Türkiye'nin bekası açısından Kuzey Irak'taki Kürt oluşum bağlamında çok büyük önemi vardır. Bugün aslında üçe bölünmüş Irak'ta Kürt devletinin resmiyet kazanmamasının sebebi, Musul-Kerkük petrollerinin, Kürt devleti ilan edilmesi durumunda denize ulaştırılamayacak olmasıdır. Çünkü Kürt devleti ilan edilirse, Musul-Kerkük boru hattından Türkiye üzerinden Akdeniz'e çıkan petrolün yolu kesilecektir. Güneyden Basra Körfezi üzerinden bu petrolü dünya pazarına ulaştırmak güneydeki, Sünni ve Şii Arap varlığı sebebiyle mümkün değildir. O zaman geriye bir alternatif kalmaktadır; Suriye'nin bölünerek, petrolün bu ülke üzerinden Akdeniz'e ulaştırılmasıdır. Ancak petrolü Batı'ya satabilen bir Kürt devleti ayakta kalabilir. Büyük Kürdistan'ı kurmanın yolu önce Suriye'yi bölmek, takiben Türkiye'yi bölmekten geçmektedir. AKP hükümeti şu an izlediği politikayı, gizli mahfillerde, örneğin TSK'ye, Suriye'de kendi arzu ettiği yönde bir rejim değişikliği yapabilirse, bu planın önüne geçileceği, petrolü bölgeye hapsederek ileride kurulacak Kürt devletini federasyon veya bir başka şekilde kendine bağlayabileceği hayalleri ile pazarlamaktadır. Ancak bu planın, Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun sunduğu gibi yürümeyeceği kesindir. Türkiye'nin Suriye'ye yapacağı bir askeri müdahaleye kamuoyunun desteği

yoktur. Bu senaryo Türkiye'yi büyük belirsizliklere ve felakete sürükleyecektir. Zaten hükümetin geri adım attığı, şimdilik Suriye'de bir tampon bölge kurulması yolunu tercih ettiği görülmektedir. Suriye'de kurulacak bir tampon bölgenin başımıza neler getirebileceğini anlamak için 1'inci Irak Harekâtı sonrasında (1991) Irak'ın kuzeyinde kurulan "güvenli bölgenin" nasıl sonuçlandığını hatırlamak yeterlidir.

5. Kürt Devleti Senaryosu

5. 1. Kuzey Irak'taki Kürt Yönetimi Nasıl Oluşturdu?

Kuveyt'i işgal ederek uluslararası bir operasyona davet çıkartan Saddam Hüseyin, 1'inci Irak Savaşı'nda büyük bir yenilgiye uğradı. Savaş sonrasında Saddam, kuzeyde yönetime isyan ettirilen Kürt grupların üzerine yürüdü. Bu harekât sonucu Saddam'ın ordularından kaçan yüz binlerce Iraklı Kürt'ün Türkiye sınırına yığılması üzerine, Türkiye'nin de isteği ve davetiyle Nisan 1991'de "Kürtler İçin Huzur Operasyonu" (Operation Provide Comfort for the Kurds) başlatılmış ve Kürtler, Irak'ın kuzeyindeki "Güvenli Bölge"ye, 36. paralelin kuzeyine taşınmıştır. Bu arada Barzani ile Talabani de Bağdat'a giderek Saddam'la özerklik görüşmelerine başlamıştır. Gelişmelerin olumlu seyretmesi sonucu harekâtın altı ay gibi kısa bir süre devam edeceğini zanneden Türkiye, beklemediği bir sürprizle karşılaşmıştır. İngiltere, Batılı kuvvetlerin çekilmesiyle birlikte, Saddam'ın tekrar Kürtlere saldırabileceğini ileri sürmüş ve bölgede kalıcı bir güç oluşturulmasını istemiştir. İngiltere'nin bu teklifi dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal tarafından kabul edilmiştir. Temmuz 1991'de Türkiye'ye yerleşen Çekiç Güç en son ikinci Irak Harekâtı öncesine kadar görevine devam etmiştir.

Bu arada BM'nin Irak'ın Kuveyt'i işgal etmesiyle birlikte 1990 yılında yayınladığı 661 ve 1991 yılında yayınlanan 687 No'lu kararlara dayanılarak Irak'a kapsamlı yaptırımlar uygulanmasına başlanmıştır. Bu yaptırımlar çerçevesinde Uluslararası Ambargo, Silâh Denetimi ve Uçuşa Yasak Bölge uygulamalarına girilmiştir. Böylece Saddam yönetiminin, askeriyle, memuruyla Irak'ın kuzeyini terk etmesi sağlanmıştır.

Saddam yönetiminin, uygulanan yaptırımlar sonucu devrilmesi umulurken, aksine, Irak'taki yönetim daha da güçlenmiştir. Ambargo uygulamasının ters yönde işlediğinin farkına varılmasıyla, BM'ce "akıllı yaptırımlar" uygulanmasına başlanmıştır. Bu kapsamda Irak'ın sınırlı olarak gıda ve ilaç karşılığı petrol ihraç etmesine izin verilmiştir. 1996 yılında yapılan anlaşma ile uygulamaya giren bu program çerçevesinde, petrol satışından elde edilen yaklaşık yıllık 5,3 milyar dolar gelir, BM kontrolündeki bir hesaba yatırılmış ve bu kaynağın büyük bir kısmı Irak halkına yardım olarak dağıtılmıştır.

İlgilç olan, yardımların %59'unun Irak hükümeti kontrolünde olan merkezdeki ve güneydeki 15 vilayete, %13'ünün ise BM kontrolünde (Çekiç Güç) bulunan kuzeydeki Kürtlerin hâkim olduğu üç vilayete dağıtılmasıdır. Paranın geri kalan kısmı ise savaş hasarlarının tamiri ve program giderlerinin karşılanması için kullanılmıştır. Bu arada Kuzey Irak'tan götürülen çok sayıda peşmerge de ABD'de eğitimden geçirilmiştir ("CIA peşmergeleri"). Bu uygulamadan açıkça anlaşılacağı gibi, Kuzey Irak'ta, Irak hükümetinin otorite kurması engellenirken yine Irak'ın parasıyla Çekiç Güç kontrolünde bu bölgede devletleşme sürecinin başlamasına uygun ortam hazırlanmıştır. Maalesef Türkiye yahut Ankara'ya egemen olan güçler, bölgeye başka güçleri kendi eliyle davet etmiş, böylece Kuzey Irak'a uluslararası bir statü kazandıran sürece stratejik katkı sunma vahim hatasını kendi eliyle yapmıştır.

"Kürtleri Saddam'dan koruma" gerekçesiyle bölgeye yerleştirilen Çekiç Güç, Barzani ve Talabani'yi ABD'ye daha da yaklaştırmıştır. Şu an Kuzey Irak'ta Kürtler, kurmayı amaçladıkları devletin alt yapısını oluşturmak amacıyla; parlamento teşkili ve hükümet kurma, Kürdistan bayrağı kullanma, polis teşkilatının tesisi, istihbarat teşkilatının oluşturulması, merkez bankasının faaliyete geçirilmesi, gümrük işlemlerinin esasa bağlanması, yeraltı kaynaklarının işletilmesi ve anayasa taslağı gibi çalışmaları büyük ölçüde tamamlamış bulunmaktadır. Yani bugün karşımızda sadece ilan edilmeyi bekleyen hazır bir Kürt devleti vardır.

Bu plan çerçevesinde emperyalist odaklar, Kuzey Irak'taki PKK varlığını desteklemişler, böylece tehdit algılayan Türkiye'ye sınır ötesindeki PKK kamplarına operasyon yapma izni verme karşılığında, Çekiç Güç'ün bölgede kalmasına Türkiye'nin boyun eğmesini sağlamışlardır. Yani bir anlamda Türkiye'yi bir açmazda bırakarak bugünkü Kuzey Irak'taki yapının oluşmasına Türkiye'nin katkıda bulunmasını sağlamışlardır.

Bu noktada tarihten ders almak gerekmektedir. Türkiye, Suriye'nin kuzeyinde bir tampon bölge kurulmasına önayak olursa, sonuç Kuzey Irak'takinden hiç de farklı olmayacaktır. Suriye nüfusu içinde %6'lık bir orana sahip olduğu tahmin edilen Kürt kökenli Suriye yurttaşlarının yerleşik oldukları bölgelere bakıldığında, kuzeydoğuda Irak sınırına bitişik bölgelerden başlayarak Türkiye sınırına paralel bir şekilde kuzeybatıda Lazkiye'ye (Akdeniz) uzanan dar uzun bir kuşak oluşturduğu görülmektedir. Suriye'de yaşanan çatışmalar sonucunda nüfus kaymalarıyla Türkiye-Suriye sınırı arasında tampon bir Kürt bölgesi oluşabilir. Bu bölgenin, Kuzey Irak'taki Kürtler ile bütünleşmeleri halinde, Araplara karşı daha da güçlenen Kürtlerin, Lazkiye üzerinden denize açılması sağlanarak, bölgenin istikrarını onlarca yıl bozacak bir Kürt devletinin kurulması sağlanabilir. Bu çerçevede AKP hükümetinin Suriye kuzeyinde bir tampon bölge kurma fikrinden vazgeçirilmesi gerekmektedir.

5. 2. Kürtlerin kaderlerini kendileri belirlememektedir

Tarihe bakıldığında, Sevr Antlaşması'ndaki Osmanlı topraklarında bir Kürt ve bir Ermeni devleti kurma fikrinin arkasında da ABD'nin olduğu (Wilson Prensipleri) görülecektir. ABD'nin o dönemdeki amacı, bilinen iki önemli petrol kaynağını, Bakü ve Musul petrollerini birleştirecek bir hat oluşturmak ve bu bölgelere güçlü bir ülkenin hâkim olmasını engellemektir. Zaten ABD, Lozan Antlaşması'nı da bu amacı gerçekleştirmediği için onaylamamıştır. ABD bu niyetinden hiç vazgeçmemiştir. 1'inci Irak Harekâtı öncesinde, dönemin Cumhurbaşkanı Özal'a teklif edilen ve kamuoyuna "bir koyup üç alma" olarak yansıtılan düşüncesinin arkasında da bu niyet vardır. Hesaba göre Türkiye Hakkâri, Diyarbakır gibi birkaç şehri vererek bir koyacak, karşılığında ise Kuzey Irak'ı kendisine federasyon olarak bağlayarak

üç alacaktı. Buna dönemin genelkurmay başkanı istifa ederek izin vermemişti. Anlaşıldığı kadarıyla günümüzde AKP hükümeti bu fikri kabul etmiş gibi gözükmemektedir.

Bu konuda ne yazık ki Türkiye iyi sinyaller vermemektedir. Türkiye'nin, Suriye'de yanan ateşin altına sürekli odun atması kendi Kürt sorununu federal yapıyla çözmeyi kabul ettiği anlamına gelmektedir. Üniter yapıyı devam ettirmek niyetinde olan bir hükümet, Suriye'de günümüzde yaşanan olayların benzerinin kendisinde yaşanacağını bilir ve Suriye'nin devlet olarak isyancılara verdiği tepkiyi haklı görürdü. Bölgede Suriye'nin bölünmesinden sonra "İkinci İsrail" olarak "Büyük Kürdistan"ın kurulmasının gündeme geleceğini; bununla eş zamanlı olarak da tıpkı Irak'ta uygulanan senaryo gibi, Türkiye'nin Kürt kökenli yurttaşlarının bir iç isyana kışkırtılacağı ve ardından NATO müdahalesinin geleceğini görmemek, ancak stratejik ABD piyonluğu ile mümkündür. Bu noktada ABD'nin bir dönem CIA Başkan Yardımcılığını yürüten, Türkiye'de ise 1980 sonrası CIA İstasyon Şefi olarak görev yapan, aynı zamanda bazı cemaatlerin perde gerisindeki inşacısı ve piri olan Graham Fuller, *"Kuzey Irak'ta kurulacak muhtemel bir bağımsız Kürt devletinin Türkiye'ye entegre olacağını, bu entegrasyonun başkentinin ise Diyarbakır olacağını"* söylemektedir³⁰.

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın da 16 Şubat 2004 tarihinde Kanal D'deki "Teke Tek" programında, yutkuna yutkuna, *"...ve tabii ben özellikle Diyarbakır'a çok farklı bakıyorum, yani Diyarbakır istiyorum ki şu anda Amerika'nın da düşündüğü Büyük Orta Doğu Projesi var ya genişletilmiş Orta Doğu yani bu proje içerisinde Diyarbakır bir yıldız olabilir, bir merkez olabilir."* demesi sağlanmıştır³¹.

BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş ise, 10 Nisan 2012 tarihinde yaptığı açıklamada, *"Irak bölünürse bağımsız Kürdistan devleti oluşacak. Suriye'de de özerk Kürdistan oluşabilir. İran'da zaten Kürdistan eyaleti var."*

³⁰ "Bu entegrasyonun başkenti ise Diyarbakır olur", http://www.dha.com.tr/eski-ciaci-grahamfuller-turkiye-aciklamasi-son-dakika-haberi_295411.html

³¹ <http://youtube.com/watch?KvMIN42Xp9A>

Bu durumda Iğdır'dan Hatay'a, Türkiye'nin tüm güney sınırları resmen Kürdistan olacak." deme noktasına gelmiştir.

Anlaşıldığı kadarıyla AKP hükümetinin bir Kürt devleti kurulması fikrine sıcak bakması sağlanmıştır. Son aylarda Türk kamuoyunu meşgul eden yeni anayasa çalışmalarına da bu açıdan bakmak gerekmektedir. Mevcut anayasayı değiştirmeden, üniter devlet yapısı ile Atatürk'ü bu anayasadan çıkarmadan arzu edilen hedefe ulaşılamayacaktır.

Irak Kürtleri bugünkü durumlarına kendi güçleriyle gelmemiştir. Aynı şeyi PKK'nın bugünkü gücü için de söylemek gerekir. Tahmin edileceği üzere, etrafında Türkiye, İran, Suriye ve Irak gibi kendisine karşı devletler varken, Kuzey Irak'taki 3-3,5 milyonluk bir Kürt nüfusun tek başına bir devlet kurması mümkün değildir. Kürtler kendi kaderlerini kendileri belirlememişlerdir. Onlar kendilerine verilen rolü oynamaktadırlar. Bundan sonra da verilecek rolü oynamaktan başka çarelerinin olmamasına zorlanmaktadırlar. Onları bu duruma getiren ABD olduğuna göre, kaderlerini ve rollerini de ABD belirleyecektir. Onlara verilen rol, İsrail'in 50 yıldır yaptığı Orta Doğu'yu istikrarsızlaştırarak petrol zenginliğinin emperyalizmin kaynağına akıtma rolünü devam ettirmektir. Bütün aklı başında Kürt siyasetçilerini bu konuda uyarmayı sürdürmek gerekmektedir.

Kürtlerin bu rolü oynamada maalesef motivasyonları çok yüksektir. Çünkü hedefte İran, Irak, Suriye ve Türkiye'den koparılabilecek topraklarla kurulacak "Büyük Kürdistan" vaadi vardır. Akdeniz'e çıkışı olan bu ülke büyük ve zengin olacağı vaat ve umutları (yani Kürt halkına refah vaat ediliyor), İsrail örneğine benzer bir şekilde emperyalist sistem tarafından sınırsız destek ve koruma vaatleriyle de güçlendirilmektedir. Oysa, hem verilen her desteğin bir bedeli olacaktır hem de bölünecek 4 ülkenin en sonunda ABD'yi bölgeden kovacağı kesindir. ABD, bölgenin Kürt halkını uçak ve helikopterlere bindirerek Pensilvanya'ya falan taşıyacak değildir. Kaldı ki bu misyonun 50 yıllık sahibi İsrail halkı artık emperyalizmin maşası olarak kullanılmaktan bıkmış, bu görevi yapmakta ısrarcı olan siyasilerden desteğini kesmeye başlamıştır. İsrail'in görevini üslenerek onu rahatlatacak ve emperyalizme hizmet edecek taze bir güce ihtiyaç vardır. Kürt kardeşlerimiz

için "Büyük Kürdistan" hayalleriyle bu uğursuz hizmete koşulmak yerine, sorunun bölgenin kadim halklarıyla anlaşarak topyekûn çözülmesi, en hayırlı ve tek doğru seçenektir.

Gelişmelere bu açıdan bakıldığında, ne yazık ki AKP hükümetinin kamuoyuna sunduğu, Türkiye'nin etrafında kuracağı federasyon-konfederasyon gibi yapılarla büyüme fikrinin hayali olduğu görülecektir. Emperyalizm stratejik öneme sahip bu coğrafyada bölgesel bir güç oluşmasını önlemeye var gücüyle çalışacaktır. Türkiye'nin Kürt kökenli yurttaşlara federal yapı, ana dilde eğitim hakkını vererek Kürdistan'ı kendisine bağlama planı orta vadede ülkenin bölünmesiyle sonuçlanacaktır. Fakat bu bölünme Soğuk Savaş sonrası Çekoslovakya'nın barışçı bir şekilde bölünmesi gibi de olmayacaktır. Kürt kökenli nüfus, Türkiye'nin doğusundan çok batısında yaşamaktadır. Kurulacak Kürdistan'ın yarattığı etkiyle, batıda yaşayan Kürt kökenli yurttaşlarla, geçmişte Ermenilerle yaşanana benzer bir çatışma yaşatılması ihtimali mevcuttur. Böylesine acı bir senaryo, emperyalizmin bölgenin tüm halklarını yıllarca sömürmesine zemin hazırlayacaktır. İşte AKP hükümeti, bilerek veya bilmeyerek bu senaryoya hizmet etmektedir. Önümüzdeki dönemde ABD'nin Kürt devletinin ilan edilmesi konusunda daha aktif çaba göstereceği beklenmelidir.

6. Türkiye kuşatılıyor

1 Mayıs 2009 tarihinde 60'ıncı Hükümetin Dışişleri Bakanı olarak atanan Ahmet Davutoğlu'nun ortaya koyduğu "komşularla sıfır sorun" politikası, daha üzerinden üç yıl geçmeden tam bir başarısızlığa uğramış, ne hikmetse ilişkilerimizin iyi olduğu komşumuz kalmamıştır. Bu durum Türkiye'nin kuşatılması demektir. Normalde bir ülke, ticaretinin yarısından çoğunu komşularıyla yapar. Türkiye, bu fırsatı Soğuk Savaş döneminde yaşanan kuşatma nedeniyle kullanamamıştır. Komşularının önemli bir kısmı sosyalist bloğa dâhil veya yakın olduğundan veya Yunanistan gibi arada Batı'nın sürekli kaşındığı tarihsel sorunlar bulunduğundan, Türkiye'nin ticareti gelişememiş, dolayısıyla ekonomisi de büyümemiştir. Soğuk Savaş sonrası etrafındaki duvarlar yıkılan Türkiye, komşularıyla canlanan ticaret sayesinde önemli bir ekonomik ilerleme kaydetmiştir. Ancak geldiğimiz noktada tekrar

komşularıyla husumet içine girerek büyük ekonomik fırsatlar kaçırmaktadır. Krizdeki Batı ekonomilerine Türkiye'nin satacak pek fazla ürünü yoktur. Ancak "Renkli Devrimler" ve "Arap Baharları" ile yıpratılan komşularımız Türkiye'ye çok önemli fırsatlar sunmaktadır. Fakat izlenen yanlış politikalar sonucunda Türkiye, bu ekonomik imkânlardan faydalanamayacak hale gelmektedir.

Suriye, arkasından İran'ın istikrarsızlaştırılması, Rusya'nın güvenliğini tehlikeye attığından, Türkiye'nin izlediği emperyalizm yanlısı politikalar bu üç ülkeyi de Türkiye'ye hasım edecektir. Yine Kuzey Irak'taki Kürt oluşuma verdiği destek hem Sünni hem de Şiilerin tepkisini alarak Irak'ı, Türkiye ile karşı karşıya getirecektir. Getirmiştir de... Meis Adası'nın hemen güneyinde keşfedilen önemli doğal gaz yatakları sebebiyle Yunanistan'la, dolayısıyla AB ve ABD ile karşı karşıya gelmemiz an meselesidir. ABD, Yunanistan ve İsrail'in Mart 2012 tarihinde ortaklaşa yaptığı "Noble Dina" tatbikatın senaryosu bu ihtimal üzerine kurulmuştur.

Türkiye'nin bu kuşatılmışlığının devam etmesi beraberinde ekonomik zorlukları da peşinden getirecektir. Türkiye'nin komşularına düşmanlaştırılması, ekonomik anlamda sadece sıradan insanları etkilemeyecek, orta ve büyük ölçekli sermaye de bundan olumsuz yönde payını alacaktır. Türk milli sermayesi kendi sınırlarına hapsolarak küçülmek zorunda kalacaktır. Bu yöndeki gidişatın ilk belirtileri Hatay ve Gaziantep'te görülmeye başlamıştır.

Siyasal açıdan çok sıkıntılı bir dönemden geçen Türkiye de bir de ekonomik zorluklar yaşanmaya başlarsa, bu gidişat AKP hükümetinin iktidardan düşmesiyle sonuçlanmasıyla kalmayacak, AKP Türkiye'yi derin çatışmaların içine bırakıp gidecektir. Bugün artık Türkiye'nin komşularıyla olan ilişkisini düzeltmek ve ticaretin yeniden önünü açmak için AKP'nin hükümetten bir an önce uzaklaştırılması dışında bir çare yoktur. Bu durumda yakın zamanda Türk sermayesinin politika değiştirerek hükümete verdiği desteği çekerek yeni bir iktidar arayışına girmesi kaçınılmaz olacaktır.

7. Şii/Alevi-Sünni, Laik-Dinci, Türk-Kürt Çatışması Üzerine Kurulan Oyun

Bütün bu kötü gidişata rağmen AKP hükümeti komşularıyla ticareti geliştirmenin yollarını aramak yerine, Suudi Arabistan ve Katar'dan sonra şimdi de Çin'e giderek sıcak para arama peşine düşmüştür. Daha önceki bölümlerde anlatmaya çalıştığımız dolardan kaçış çerçevesinde Körfez ülkeleri merkezli önemli bir Arap sermayesi Türkiye'ye gelmiştir. AKP hükümeti, uzun bir süredir devam eden bu sermaye akışının yarattığı göreceli ekonomik iyileşme ile iktidarını muhafaza edebilmektedir. AKP hükümetinin bu para akışını devam ettirebilmesi Suudi Arabistan, Katar, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkeler ekseninde ABD ile ilişkilerini iyi tutmasına bağlıdır. Bu ilişkileri kavrayabilmek için Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın Suriye'de rejimi devirme konusunda neden ortak hareket ettiklerini anlamak gerekmektedir. Türkiye, Suriye'ye demokrasi getirilmesini Suudi Arabistan ve Katar'la konuşuyor. Dünyanın en çağ dışı, en koyu ve ancak ABD askeri gücüne yaslanarak hükümlanlıklarını sürdüren diktatörlükleri ile Suriye'ye demokrasi getirmek... Artık bu masallarla ancak ahmaklar kandırılabilir. Biz Aziz Nesin ustamızın acı serzenişinin tersine, Türk halkının ahmak olmadığına inananlardanız.

Sumael P. Huntington "Medeniyetler Çatışması" tezinde, medeniyetlerin birbiriyle yaşadığı sürtüşmeler sebebiyle birbirine benzemediklerini, her medeniyetin aynı yolu izleme zorunluluğu olmadığını, her medeniyetin kendi yolunu izlemesi gerektiğini, İslam'da demokrasi olmayacağını söylemektedir. Yani Batı medeniyeti demokrasi olarak devam edecek, diğer medeniyetler, özellikle İslam medeniyeti ise kendi yönetim şeklini bulacaktır. Aslında Huntington, bir iktidarın demokrasi dışında hangi yönetim sistemini seçerse seçsin, içerisinde kaçınılmaz olarak var olan değişik siyasal, sosyal, etnik, dini veya mezhep gruplarının kendi çıkarları doğrultusunda vahşice ezeceğini ve diktatörleşeceğini bilmektedir. Buna rağmen emperyalizm bir hile ile tüm İslam medeniyetini toptan diktatörlüğe sürüklemek istemektedir. Suudi Arabistan bu tür bir diktatörlüğün en güzel örneğidir. Kral ve ailesi ülkenin tek ve mutlak hâkimidir; onlar dışında hiç

kimsenin söz hakkı yoktur. Kendilerine karşı oluşabilecek her türlü muhalefeti ezecek ağır tedbirler alınmıştır. Bu durum, halkın büyük çoğunluğunda açığa çıkmayan, ama patlamaya hazır bir kızgınlığa dönüşmüştür. ABD'nin 2001 yılında Afganistan'ı işgal etmesi sonrasında körfez ülkelerinde çıkan karışıklıkta, Kuveyt Emiri Şeyh Jaber el Ahmed el Sabah, Suudi Arabistan Kralı Fahd, Birleşik Arap Emirlikleri Emiri Şeyh Zaid bin Sultan el Nahyan, devrilme korkusuyla ülkelerinden kaçmış, aylarca ülkelerine dönememiştir. Bugün Suudi Arabistan'da bir olay çıkması ihtimaline karşı Kral ve sülalesini kaçırmak için 4 adet yolcu uçağı 24 saat göreve hazır beklemektedir. Kendi halkından bu kadar korkan bu birkaç aile ne yapmaktadır? Petrolden kazandıkları parayı dolara çevirip kasalarına koymaktadır. Körfez ülkelerinin rezervlerinde yaklaşık 2,1 trilyon dolar [33] vardır. Bu meblağın önemli bir kısmı da ABD'de yatırıma dönüşmektedir. Yani ABD, yeşil kâğıt (dolar) vererek karşılığında bedava petrol alırken, birkaç aile Karun gibi yaşamakta ancak bu zenginlikten halkları faydalanamamaktadır.

Şimdi can alıcı soruya geliyoruz... Orta Doğu'da "bahar" rüzgârları eserken niçin körfez ülkelerine bir şey olmuyor? Körfez ülkelerinin zengin kral ve emirleri dolardan kaçış çerçevesinde kasalarındaki doları ve ABD'deki yatırımlarını kurtarmak istemiyorlar mı? Ne yazık ki "Arap Baharı" kapılarında nöbetçi olarak beklemektedir. Bu ülkelerdeki rejim değişikliği ABD'nin iki dudağı arasındadır. Yani krallar, emirler çıkarları uğruna ABD tarafından esir alınmıştır. Aslında onlar üzerinden halkları esir alınmıştır. Dünya petrol rezervinin yaklaşık %20'sine sahip Suudi Arabistan'ın, petrolü dolar yerine başka bir para birimi üzerinden sattığını düşünün, bu durumda doların dünya rezerv para birimi olma özelliğini koruması mümkün müdür?

Şimdi gelelim körfez ülkelerindeki diktatörleri tehdit eden başka bir unsura. İran'daki batı ve emperyalizm karşıtı Şiilik ile Türkiye'nin Atatürkçü demokrasisi, Vahabi-Selefi temeline dayanan körfez diktatörlüklerinin karşısındaki en büyük tehdittir. Eğer antiemperyalist bilinç yayılmaya devam ederse, Suudi Arabistan, Katar, Kuveyt ve Birleşik Arap Emirlikleri'ndeki

diktatörlerin ayakta kalması mümkün olmayacaktır. Onlar devrildiğinde ise ABD ayakta kalamayacaktır.

Peki, Batı emperyalizmi "Arap Baharları" ile Orta Doğu'da ne yapmaya çalışmaktadır? Demokrasi mi getirmek istemektedir? Yapılmaya çalışılan Orta Doğu'da devirdiği diktatörlerin yerine Vahabi-Selefi temelli yeni ve daha acımasız, ABD'ye daha bağlı diktatörler getirmektir. Bu diktatörlerin ayakta kalabilmesi için ise karşı tarafta bunların can düşmanı başka bir din anlayışı -*Şiiilik/Alevilik ve dünya görüşü olarak laiklik*- olmalıdır. Yani Şii-Sünni/Alevi, laik-dinci Türk-Kürt düşmanlığı ekseninde yeni bir denge kurulmaya çalışılmaktadır. Bu stratejinin Türkiye'ye de dayatıldığının en açık örneğini bir televizyon programına katılan, Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Rektörü Prof. Sedat Laçiner vermiştir. Laçiner, Suriye ve Irak'taki mezhep çatışmalarına değinirken, *"Sadece Irak'ta değil Körfez'de de Şiiler var, Kuveyt'te de. Şimdi bir insanın Şii olması Hristiyan olmasından kötü çünkü Hristiyan nihayetinde ehli kitaptır; üç dinden bir tanesindendir. Allah onu selamete de erdirebilir, belki cennete de koyabilir. Şii ise sapkınlık var orada, dini bozmaya çalışmak var."* [34] demiştir.

Türkiye'nin Suudi Arabistan, Katar gibi ülkelerle iş birliğine yönlendirilmesi, ekonominin geleceğinin oralardan gelecek sıcak paralara bağlanması, anlaşılacağı üzere Türkiye'nin de bu ülkelerde olduğu gibi kendisinden başkasını yok sayan bir İslami görüş ekseninde diktatörlüğe sürüklenmeye çalışıldığını göstermektedir.

8. Sonuç ve Değerlendirme

Dünya'nın geleceğini Türkiye'nin kaderi belirleyecektir. İran ve Suriye'nin emperyalizm konusundaki pozisyonu bellidir. Türkiye'nin bu iki ülkeyle ortak hareket etmesi doğal olarak Irak'ı da yanına alacaktır. Bu durum Çin ve Rusya ile de ilişkilerin iyileşmesi anlamına gelecektir. Böylesine bir dayanışmanın yarattığı sinerji tüm Orta Doğu ve Kuzey Afrika'yı hatta Balkanları etkileyerek emperyalist sermayenin bu bölgede rahatça at oynatmasının önüne geçebilir. "Renkli Devrimleri", "Arap Baharlarını" tam tersine çevirebilecek bu tür gelişmeler, ABD'nin bölgemizdeki etkinliğini

kırarken emperyalizmin de stratejik bir yenilgiye uğramasına neden olacaktır. Atatürk'ün doksan yıl önce başardığını bugün Türkiye'nin tekrar yapma şansı vardır. Emperyalizm işte bu yüzden Türkiye'yi rahat bırakmamaktadır. Yeni anayasa çalışmasında Atatürk'ün anayasadan çıkarılmak istemesinin sebebi; emperyalizmi yenilgiye uğratan bir örneğin/modelin ortadan kaldırılmaya çalışılmasıdır.

AKP'nin Türkiye'yi ABD ile iyi geçinerek, onun desteğinden yararlanarak bölgesel güç yapacağı hayallerini yayanlar var. Emperyalist odaklar, Türkiye'nin hiçbir zaman bölgesel güç olmasını istemezler. Çünkü Türkiye AKP gibi bir iktidar altında bile bölgesel bir güç olduğunda, ABD denetiminden çıkar. Yarın bir de iktidara ulusalcı/milliyetçi bir hükümet gelmesi durumunda, İran, Suriye ve Rusya ile iş birliği yaparak dünyada genişlemeye başlayan antiemperyalist bloğa en büyük katkıyı yaparak emperyalizme ikinci yenilgiyi tattırabilir. İşte bu ihtimal yüzünden emperyalizm ister onunla iyi geçinin ister ona düşman olun, Türkiye'yi her hâlükârda bölmek istemektedir.

Çevremizde ve dünyada yaşanan olayları inceleyerek Türkiye'yi bekleyen tehlikeler konusunda yaptığımız analizlerin bir kısmı doğru bir kısmı yanlış olabilir. Doğruya ancak, bu tür analizlerle, beyin fırtınalarıyla ve fikir çatışmalarıyla ulaşılabilir. Türk halkının düşünmemesi, gerçekleri görmemesi, uyanmaması istenmektedir. Benzer analizleri yaparak yöneticilere yol gösterme potansiyeli olan aydınlar, yazarlar, akademisyenler, siyasetçiler ve askerler son 5-6 yıldır yapılan Ergenekon-Balyoz-Andıç gibi tertiplerle içeri atılmakta, dışarıda kalanların üzerinde büyük bir baskı oluşturularak susmaları sağlanmaktadır. Dışişleri Bakanlığı, Genelkurmay Başkanlığı gibi devlet bürokrasinin önemli kurumları, siyasete mi karışıyoruz düşüncesi, fişlenme korkusuyla, düşünemez, fikir üretmez olmuştur. Böylece devletin kaderini belirleyecek kararlar birkaç kişinin aklına kalmıştır. Bu devlet, kaderini birkaç kişinin aklına emanet etmenin bedelini Birinci Dünya Savaşı'ndaki Enver Paşa örneğinde görüleceği üzere çok acı biçimde ödemiştir.

Türkiye'nin uyanmasını önlenmeyi amaçlayan Ergenekon-Balyoz-Andıç vb. tertipleri, ABD'ye bağlı bir çetenin yaptığı artık iyice anlaşılmaktadır. Bu tertiplerin perde arkasındaki aklın CIA, Pentagon kurmaylığı olduğu kesindir. Birileri Türkiye'de iktidarı ele geçirme uğruna emperyalizme hizmet etmektedir.

Orta Doğu'da yaşanan gelişmeler İslam'ın da kaderini belirleyecektir. Bölgedeki cemaatler ya paranın tanrılarına tapmaya devam edecekler veya Allah yolunda gitmenin zalime hizmetten ayrılmak olduğunu keşfedecektir.

ULUDERE'DE KİM SUÇLU?

28 Mayıs 2012 / Aydınlık gazetesi

Uludere'de başımıza neyin geldiğini anlayabilmek için biraz PKK'yı tanımak gerekir. PKK, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'yle mücadeleye girmiş bir terör örgütüdür. Ordusu, tankı, topu, uçağı, istihbaratı, parası olan 75 milyonluk bir devletle mücadeleye giriyorsunuz. Bu mücadeleyi 3-5 bin kişinin, elindeki Kalaşnikof tüfekte başarması mümkün mü? Bu soru tüm terör örgütlerinin açmazıdır. Terör örgütleri, mücadelelerini başarıya ulaştırmak maksadıyla dış desteğe ihtiyaç duyarlar. Bu durumda kaçınılmaz olarak yabancı istihbarat örgütleri devreye girer. İstihbarat örgütleri, verecekleri destek karşılığında karşılıklı iş birliği önererek bir anlamda ilgili terör örgütünü kontrol altına almaya çalışırlar. Terör örgütleri de kendi hedeflerine doğru ilerleyebilmek maksadıyla bazen bir istihbarat örgütüyle bazen bir diğeriyle iş birliği yaparlar. Bu iş birliği esnasında da terör örgütünün içerisinde o devletin ve ötekini taraftarı olan gruplar oluşur. Yani karşımızda tek bir PKK yoktur. PKK'nın içinde Avrupalı, Amerikalı, şu devletçi bu devletçi gibi birçok klik vardır. Dış güçler bu klikler üzerinden PKK'yı kendi çıkarları doğrultusunda kontrol etmek isterler. Bu kapsamda, Avrupa'nın yönlendirme aracı yumuşak güçken, ABD'ninki sert güçtür. Avrupa, sadece PKK'nın üst düzey yönetimine yaşam alanı tanımamakta, aynı zamanda PKK'nın Avrupa ülkelerinde çeşitli yollarla örgüte kaynak yaratmasına izin vermektedir. Ne zaman PKK, Avrupa'nın istemediği davranışlara girse, çeşitli Avrupa ülkelerinde, PKK'nın "kasası" gibi siyasi isimlere karşı operasyon yapılır. İşte bu Avrupa'nın PKK'yı kontrol etme aracıdır. ABD ise bunu bir başka yoldan Türkiye'ye yaptırmaktadır.

TBMM sınır ötesi operasyon yapma yetkisini hükümete vermiştir ama aslında bu yetki ABD'nin elindedir. ABD, Türk ordusunun sınır ötesi operasyon yapmasına izin vererek veya vermeyerek PKK'yı yönlendirmektedir. Türkiye istihbarat açısından maalesef ABD'ye bağımlıdır.

ABD, doğru istihbarat vererek PKK'nın kendi çıkarına olmayan grubunu TSK'ye vurdurarak bertaraf ederken, kendisiyle iş birliği yapan klige dokundurmayabilir.

Şimdi bu tespitten sonra Türkiye'nin Irak'ın kuzeyinde yaptığı hava operasyonlarını değerlendirelim. 1990'lı yılların başından beri, o bölgeye bir operasyon yapılacağı zaman ABD'ye resmi olarak bilgi verilmektedir. Uçak insan avlamak için yapılmış bir silah değildir.

Hava taarruzunun başarılı olması ancak beklenmedik zaman ve yerde baskın tarzında yapılmasıyla sağlanabilir. Bir uçağın Irak'ın kuzeyinde havada kalış süresi yaklaşık 30 dakikadır. Diyelim ki birileri uçakların geldiğini PKK'ya haber veriyor; teröristlerin 30 dakika sığınaklarından kalmaları (ki her yere hava taarruzlarından korunmak için sığınaklar yapılmıştır) hava taarruzlarından hiç etkilenmeden normal hayatlarını sürdürmeleri için yeterlidir.

Şimdi sıra geldi Kürecik'teki ABD radarına. ABD Irak'tan tamamen çekiliyor. Bölgede Türkiye'nin yapacağı hava harekâtlarını nasıl kontrol edecek? Kürecik Radarı bu iş için biçilmiş kaftandır. Bu radar Türk uçaklarının nereye gittiğini, nerede operasyon yapacağını, Türk insansız hava araçlarının nereye gözlediğini 7 gün 24 saat tespit edecek kapasitededir. Ve bu radar NATO'ya, ABD'ye veya diğer NATO ülkelerine görüntü aktarmaktadır. Yani ABD, Türk uçaklarının yaptığı operasyonlarda PKK'nın zarar görüp görmemesini kontrol ederek PKK'yı %100 kontrolü altına almaya çalışmaktadır.

Herhalde şimdi Uludere daha iyi anlaşılacaktır. Uludere Türk uçakları ile Türkiye'ye yapılan bir operasyon gibi gözükmektedir. İstihbarat konusunda dış güçlere bağımlıysanız, iş birliği adı altında yapacağınız operasyonlardan onları haberdar ediyorsanız, terörle mücadele yerine terörle dans edersiniz. Televizyonlarda taarruz eden uçakların muhteşem video görüntülerini seyreden halk da o uçakların dağı taşı dövdüğünden habersiz olarak uyutulmuş olur.

KÜRT SORUNU EKSENİNDE STRATEJİK DURUM DEĞERLENDİRMESİ

Ağustos 2012, TEORİ dergisi, Sayı: 271

Emperyalizm karşısında en güçlü silah gerçeklerdir...

I. GİRİŞ

Bugün Türkiye'nin önünde duran sorunlardan belki de en önemlisi Kürt sorunudur. Yaklaşık 30 yıldır terör boyutu eklenmiş olarak devam eden bu sorun, kardeşi kardeşe vurdurarak akıttığı kanla, önemli bir can kaybına sebep olmasının yanı sıra çok büyük ekonomik kayıplara da neden olarak Türkiye'nin önünü kesmekte, büyüme ve gelişmesini engellemektedir.

Gelmiş geçmiş siyasi iktidarlar bu sorunu çözmek için kendilerine göre çareler üretmiş ve uygulamışlardır. Sonuç itibarıyla sorun çözüleceğine her seferinde daha da büyüyerek karşımıza çıkmaktadır. AKP hükümeti de iktidara geldikten sonra kendi bakış açısıyla bu sorunu çözmeye çalışmış, bu kapsamda 1. Açılım Paketi ve yeni anayasa noktasında Kürt sorunu tarihi bir dönüm noktasına gelmiştir. Bu yeni çözüm çabaları gerçekten soruna bir çare bulabilecek midir; yoksa öncekilerde olduğu gibi sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirerek bu kez Türkiye'yi öncekilerden kat kat büyük bir çıkmaza mı sokacaktır? Örneğin ülkenin ve toplumun 1923'ten beri korunan bütünlüğü parçalanacak mıdır?

Gittikçe bir demokratik haklar sorunu olma özelliğini kaybederek tamamen bölücülük ve bölücü terör sorununa dönüşen "Kürt sorunu"nu, geline aşamada bu sorular bakımından ele alma gereği ortaya çıkmış bulunmaktadır.

Kürt sorunun kökenleri Osmanlı dönemine kadar gitse de 1'inci Emperyalist Paylaşımı Savaşı'na giden süreçten başlayarak bütün bir Cumhuriyet dönemi boyunca Kürt sorunu hiçbir zaman sadece Kürtleri ve Türkleri ilgilendiren bir sorun olmamış, olayın içinde mutlaka emperyalist

aktörler de bulunmuştur. Olayın içine emperyalist aktörler de girince soruna sadece Kürt sorunu olarak bakmanın yetersiz olduğu ortaya çıkmıştır.

Birinci Dünya Savaşı'ndan beri Kürt sorunu çoğu zaman, jeopolitik ve jeoekonomik dengelerde kullanılan bir araç olmuştur. Bu açıdan tarihi süreci incelerken çevremizde ve dünyada siyasal ve ekonomik açıdan neler olduğunu da göz ardı etmemek gerekmektedir.

Birinci Dünya Savaşı, bir emperyalist paylaşım savaşıydı. Savaş sonrasında Osmanlı toprakları ve Afrika'daki bir kısım sömürgeler savaşın galipleri İngiltere ve Fransa arasında paylaşıldı.

Kazanılan yeni sömürgeler, İngiltere ve Fransa İmparatorluklarını büyütürken, savaşa sonradan katılan ABD, bu paylaşımından istediği payı alamamıştı. Yeni yeni büyük devlet olan ABD'nin, İngiltere ve Fransa ile sömürge paylaşımı konusunda açık bir çatışmaya girmek işine gelmiyordu. İngiliz ve Fransız İmparatorlukları ile mücadele için ABD Başkanı Woodrow Wilson'un bulduğu çözüm yolu; "Self Determinasyon", yani ulusların kendi geleceklerini kendi belirlemesi ilkesini ortaya atmak oldu. ABD bu ilkeyi ortaya atarken "kendi kaderlerini tayin" için İngiltere ve Fransa İmparatorluklarından bağımsızlıklarını kazanacak, onların siyasal denetiminden çıkacak ülkelere, giderek büyüyen ekonomik gücüyle kendinin nüfuz edeceğini İngiltere ve Fransa'nın ekonomik alanda kendisi ile rekabet edemeyeceğini hesaplamaktaydı.

O dönemde dünyada keşfedilmiş 2 önemli petrol bölgesi vardı. Bakü ve Musul-Kerkük petroleri. Enerji kaynağı olarak kömürün yerini alacak petrol, stratejik öneme sahip bir hammadde olarak gittikçe öne çıkmaktaydı. "Wilson Prensipleri"ne kendi nüfuz bölgelerinde karşı çıkan İngiltere ve Fransa, bir tek alanda "prensiplerin" hararetli savunuculuğunu yapıyorlardı: Osmanlı toprakları üzerinde bir Ermeni ve bir de Kürt devletinin kurulması. Çünkü petrol açısından çok önemli olan bu iki stratejik bölgenin, ancak çevresinden tehdit algılayan küçük ve dışarıya bağımlı iki ülke üzerinden kontrol edilmesi, bu kaynaklara hâkim olarak bölgede daha büyük bir devletin doğmasını önlemek için gerekliydi. Mustafa Kemal liderliğinde

başarılan Kurtuluş Savaşı, Kürt kökenli yurttaşların da katılımıyla emperyalist devletleri (Musul ve Kerkük hariç) "Misak-ı Milli" sınırları dışına atmayı başarmış; kukla bir Kürt devletinin kurulmasını önlemişti. Ancak petrol bölgesi Musul ve Kerkük'ü Türkiye Cumhuriyeti topraklarına katmaya vakti yetmemişti.

Bolşevik Rusya'nın kontrolüne giren Bakü petroleri o dönem için oyun dışı kalırken, bu tarihten itibaren Kürtler, Musul-Kerkük petrolünün kontrolü kapsamında, hâlâ da devam eden aktif bir araç olarak kullanılmaya başlandı.

ABD'nin "self determinasyon" ilkesi kapsamında sözde sömürgeciliği bitirme çabalarına geri dönecek olursak, ABD, 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında gerçekleştiremediği bu hedefinin peşini hiç bırakmadı. Washington'un bu çabaları ancak 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra hayata geçmeye başladı.

II. PKK'NIN DOĞUŞU VE 1980'LERDE "YENİDEN DİRİLİŞİ"

1. PKK'nın 1977-1980 Dönemi

1977 yılında "Apocular" olarak ortaya çıkan PKK'nın amacına baktığımızda, hedeflerinin; "Kürdistan" diye tanımladıkları, Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı, Türkiye'nin güneydoğusu, Irak'ın kuzeyi, Suriye'nin kuzeydoğusu ve İran'ın kuzeybatısındaki bölgede, Marksist-Leninist ideolojide, bağımsız, sosyalist bir Kürt devleti kurmak olduğunu görürüz.

Bir hareket bağımsızlık hareketi olunca otomatik olarak, kendisinden bağımsızlık kazanılmak istenen devlet de emperyalist oluyordu. Bu durumda, birdenbire Batı ya da ABD emperyalist olmaktan çıkıp Türkiye, Irak, Suriye, İran gibi aslında emperyalizmin pençesinde kıvranan ülkeler emperyalist oluveriyordu. Böylece emperyalizm, üç şeyi birden başarmıştı. Birincisi; ekonomik kriz sebebiyle kendisine duyulan öfkeyi içe yansıtıyor, kendi devletine döndürüyor, bütün acıların sorumluluğunu aslında birer sömürge yapılmak istenen hedef ülkenin omuzlarına yığıyordu.

İkincisi; kendisine karşı özgürlük ve bağımsızlık mücadelesi veren o dönem için Marksist-Leninist bir yapıda olan sol hareketi bölüyor, kendi içinde çatışmaya sürükleyerek büyümesini engelliyordu.

Üçüncüsü ise; bağımsızlık uğruna, birkaç bin kişiyle kendi devletiyle savaşa giren ayrılıkçı gruplar, devlete karşı çok zayıf olduklarından dış desteğe ihtiyaç duyuyorlar, böylece emperyalizme karşı Marksist-Leninist bir devlet kurma ideali ile yola çıktıkları halde emperyalizmin en önemli amaçlarından biri haline gelerek yaşadıkları toplumun kölelik yönünde evrilmesine hizmet etmeye başlıyorlardı.

1979'a gelindiğinde, Apocular olarak ünlenen PKK'nın Güneydoğu'da yaptığı başlıca eylemin, Kürtler içinde örgütlü Sol'u "temizlemek" olduğunu görüyoruz.

Bu olguyu Doğu Perinçek, *Abdullah Öcalan ile Görüşmeler* adlı kitabında şöyle izah etmektedir:

"Abdullah Öcalan ile görüşmeleri anlamak için, PKK tarihinin üç dönemini bilmek gerekir. Birinci dönem, 1975-80 yıllarıdır. Süper NATO veya yaygın adıyla Gladyo, PKK'yı Güneydoğu bölgesindeki Sol'u temizlemek amacıyla kullanmıştır. PKK, o yıllarda devlet kuvvetlerini hedef almamış, başta Türkiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi'nin önderleri ve Aydınlık dergisi yanında diğer Sol grupları hedef almış; yüzlerce devrimciyi şehit etmiştir. Türkiye'yi bölme operasyonu, Güneydoğu'da Sol'u ezerek başlamıştır. PKK'nın ilk görevi bu olmuştur. Çünkü Sol, Türkiye'nin birliğinden yanaydı; Kürt halk kitlelerini Türkiye'ye bağlıyordu, etnik bölücülük temelinde değil, emperyalizme karşı mücadele ekseninde mücadele yürütüyordu. Sol'un tasfiyesi Kürt halk kitlelerini Türkiye'den koparmak için şarttı. Bugünkü bölünmenin temelleri o zaman atıldı. Gladyo, PKK'yı 1980'lere kadar bu amaçla kullandı. Komünizm düşmanlığını esas alan güçler bu plana hizmet ettiler..."³²

³² bkz: Doğu Perinçek, Abdullah Öcalan ile Görüşmeler, Kaynak Yayınları, 7. Basım 2009, İstanbul, s. 25

Gelinen bu noktayı daha net anlayabilmek için olaylara ABD odaklı emperyalizm ve Türkiye'deki "Derin Devlet"³³in pencerelelerinden bakmak gerekmektedir.

1980'li yıllara kadar Türkiye, Atatürk'ün mirası olan devletçilik sistemini terk etmemişti. Halkın alın teri el emeğiyle kurulan Kamu İktisadi Teşebbüsleri en önemli üretim araçları olarak hâlâ devletin elindeydi. O dönemin düşünce yapısı çerçevesinde bunların özelleştirilmesi, hele hele yabancıya satılması, bırakın solcuları, sağcılarının bile aklından geçirebileceği bir şey değildi. Türkiye'nin bu fikre hazırlanması gerekiyordu. Ayrıca hâlâ laiklik, devletin temel ilkelerinden biriydi. Laikliğin getirdiği hoşgörü ortamıyla hiç kimse bir diğetine kendi inancını dayatmıyordu. Dinsel inanç farklılıkları insanları çatışmaya yönlendirirken, laikliğin sağladığı avantaj din ve mezhep farklılıkları temelinde ikinci bir fay hattının doğmasını engelliyordu. Laiklik ilkesi, kendinden başkasını Müslüman saymayan anlayışın Türkiye'ye sokulmasını engellemekteydi.

Bütün bunların yanı sıra Atatürk milliyetçiliği "Türkiye Cumhuriyeti"ni kuran Türkiye halkına Türk milleti denir" anlayışıyla, Osmanlı artığı milletlerden bir Türk halkı yaratılarak, etnik çatışmaları sonlandıracak milli bir devlet yaratmayı başarmıştı. Balkanlar, Kafkaslar ve Orta Doğu'dan Anadolu'ya göç etmek zorunda kalan halklar, Türk ulusu kimliğinde bütünleşerek bir potada eritilmişti. Bu kimliğe tam anlamıyla entegre olamayan sadece bir kısım Kürt kökenli yurttaş vardı.

³³ Aslında, kendine özgü ve kamuoyuna açık olmayan faaliyetler yürüten istihbarat ve milli güvenlik örgütleri anlamında (kapitalist, sosyalist, sağ, sol vb), her devletin bir "Derin Devleti" vardır ve olmuştur. Ama bu anlamdaki "Derin Devlet"ler, kendi devletin bağımsız, milli ve demokratikliği ölçüsünde, a) Yasadılar, b) Millidirler. Fakat 1950'den sonra Türkiye'nin istihbarat ve güvenlik örgütleri içine yerleştirilen ve zaman zaman bu örgütlere egemen olan güç ne yasalı ne de milli idi. Gladyo, Kontrgerilla, Süper NATO vb. adlarla anılan ABD kaynaklı bu güç, sadece istihbarat ve güvenlik güçleri içinde de değil; onlardan çok fazla olarak, siyasi kuruluşlar (partiler, dernekler, vakıflar vb.), sivil bürokrasi (yargı, yüksek bürokrasi), işadamları, üniversiteler ve medya içinde örgütlenmiştir. Bu yazıda "Derin Devlet" derken, daha çok, yasa dışı çalışan ve gayri-millî olan bu örgütlenme kastedilmektedir.

Güneydoğu illerimizdeki feodal yapı ve Musul-Kerkük petrolleri üzerinde oynanan oyun, bu halkın diğerleriyle bütünleşmesini geciktirmekteydi. Dünyada özellikle gelişmekte olan büyük devletlerin emperyalizme yem olabilmeleri için küçük parçalara bölünmesi gerekiyordu. Bu ortamı hazırlayacak en önemli iki unsur ise; kendisinden başkasını tanımayan bir din anlayışı ile kendi ırkından başkasını tanımayan mikro milliyetçilik çerçevesinde oluşturulacak iki fay hattının oluşturulmasıydı. İşte Türkiye bu niyetlerle ABD emperyalizmi tarafından istikrarsızlaştırılmak isteniyordu.

Olaya, Türkiye "Derin Devleti"nin gözünden bakıldığında ise, gözler, "komünizm öcüsü"den başka bir şey görmüyordu. "Hedef ülkeleri dönüştürmede kolaylık sağlayacak tehdit" algısı kapsamında "öcü" haline getirilen komünizm, Türkiye'deki "Derin Devlet"in en büyük korkusu haline gelmişti. Onlara göre komünizmi yok etmek için her şey yapılmalıydı, her yola başvurmak mübahtı.

Aynı dönemde Marksist-Leninist Sol özellikle Güneydoğu'dan destek almaktaydı. Güneydoğu'daki bu hareketi ezmek için Kürt etnik kimliğini ön plana çıkaran Apocular desteklenirse, bunlar kendi aralarında girecekleri mücadelede birbirlerini yıpratacaklar, böylece Meclise girme şansları olmayacaktı. Türkiye'de o zamanlar daha Kürt etnik kimliği vurgulu siyasi hareketler etkin değildi. Güneydoğu'da solu yok etmeden Apocuların taban bulması da mümkün değildi. "Derin Devlet"in "şahane" buluşuna göre, önce PKK kendisine biçilen rol gereği Güneydoğu'daki Marksist-Leninist Sol hareketleri terör vasıtasıyla yok edecek, sonra da kendisi devlet tarafından yok edilecekti. Bu akıllı onlara ABD emperyalizminin istihbarat örgütü vermişti.

"Derin Devlet", Türkiye'nin içine girdiği istikrarsızlıktan partilerin kendi aralarında giriştiği iktidar mücadelesi ile çıkamayacağına, bir darbe yapılarak işlerin yoluna konulması gerektiğine inanıyordu. Ne tesadüf ki ABD de yeni yayılma alanları için darbeler, "hür dünyaya katılma devrimleri" ve isyanları peşindeydi.

2. "Derin Devlet"in 1980 Sonrası Planlarında PKK

1945'ten sonra başlayan süreçte NATO üyeliğiyle birlikte Türkiye "Derin Devleti", ABD ile çok sıkı ilişkiler işine girmişti. "Derin Devlet"in adamlarının Amerikan eğitiminden geçmesi bu tuzağı görmelerini engelliyordu. Onlar sözde memleketin iyiliği uğruna ABD ile darbeler planlarken, bundan başbakanların bile haberi olmuyordu. İşte bu ortamda Türkiye darbeye hazırlandı; içerideki her türlü kutuplaşma kullanılarak aynı silahla hem sağcının hem de solcunun öldürülmesi sağlandı.

"Derin Devlet"in planı; ülkedeki istikrarsızlığın kaynağı olarak gördüğü tüm ideolojik grupları temizlemektir; onları temizlemek için uygun ortamın oluşmasında onları da kullanmıştı. Tabii ki temizlenecek gruplar arasında Apocular (PKK) da vardı. Ama her ne hikmetse sanki gökten darbenin olacağı vahyi gelmiş gibi PKK'nın lider kadrosunun önemli bir kısmı 1979 yılının sonunda birdenbire Suriye'ye kaçırıldı; diğerleri ise başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerine yerleştirildiler.

Darbe olduktan sonra iktidara getirilen Türk-İslam sentezinin kadroları, planlandığı gibi en başta sol grupların tamamı olmak üzere tüm siyasal yapıyı ezdi, buna PKK da dâhildir. Ancak PKK'nın lider kadroları yurt dışında olduğu için, ezilen kesim PKK'nın sıradan militan kadroları, sempatizanları hatta Kürt kökenli masum insanlardı.

Diyarbakır Cezaevinde yapılan işkenceler, insanları çileden çıkardı. Bu noktada önemli bir gerçeğin altını çizmek gerekmektedir. Ceza, suçluyu ıslah etmek ve toplumun geri kalanını aynı suçu işlemekten caydırmak maksadıyla verilir. Ancak verilen ceza orantısız olup aşırıya kaçtığında toplumun geri kalanını caydırmak yerine kine sevk ederek mücadeleye sürükler. İşte bu noktada emperyalizmin tuzağına düşen "Derin Devlet", ikinci bir hata daha yaptı. O dönemde Türkiye'de Kürt kökenli yurttaşlarımız arasında etnik kimlik bilinci ön planda değildi. Kürt etnik kimliğinin ön plana çıkarılması için bölge halkının ezilmesi gerekiyordu. İşte Türk-İslam sentezcisi "Derin Devlet", Kürt halkını işkenceden geçirerek onlarda Kürt etnik

bilincinin doğmasına ve sade vatandaşların etnik temelde ayrılıkçılık yapan hareketlere kaymalarına neden oldu.

"Derin Devlet"in düştüğü bu tuzağa bir başka açıdan PKK da düşmüştü. Terör örgütü 1984'ten sonra devlete yönelttiği saldırılara, bölgede tutunabilmek için, kurtarmaya soyunduğu Kürt halkını da dâhil etti. Yaptığı köy baskınlarıyla kendisine boyun eğmeyen Kürt kökenli yurttaşları, kadın, çocuk, yaşlı demeden öldürmeye başladı. Bu konuyu Şemdin Sakık'tan bir alıntıyla açıklamak, tuzağı daha kolay görmemizi sağlayacaktır. Şemdin Sakık APO isimli kitabında şöyle diyor:

*"Abdullah Öcalan'a göre, kavgada ölen her Kürt; onlarca, yüzlerce Kürt'ün milliyetçilik ve intikam alma güdüsünü kamçılardı. Ölen her Türk de yüzlerce Türk kökenli vatandaşı milliyetçi ve şoven duygulara sürükleyecekti. Böylece ortam daha da gerilecek, kardeş kardeşe düşman olacak, Kürt-Türk savaşı gerçekleşecek ve o bundan nemalandıkça nemalanacaktı. Kan pazarında fiyatı artacaktı..."*³⁴

Yani Abdullah Öcalan, hedefe giden her yol mübah mantığını mikro milliyetçilik çerçevesinde Türkiye'ye sokuyor, bu yolda halkın kanını emperyalizmin hizmetine sunuyordu. Sonuç olarak kaçınılmaz son gerçekleşmişti; hedefe giden yolda her yol mübah diyerek zor kullanan, hukukun ve adaletin dışına çıkan, insan aklı ve vicdanın anlayamayacağı işler yapan her siyasi hareket gibi, PKK da emperyalizme karşı çıktığını iddia ettiği yolda, ayrılıkçılık uğruna emperyalizmin kucağına düştü. Bu noktada aktörlerin kimliklerini akıldan çıkarmamak gerekmektedir. Birisi "Derin Devlet", diğeri PKK... İkisi de birbirleriyle savaşırken bilerek veya bilmeden emperyalizme hizmet etmektedir.

ABD odaklı emperyalizmin niyeti Kürt kartını Türkiye'ye karşı kullanmaktı. Ancak hatırlanacağı üzere, Türkiye'deki darbeyi "Derin Devlet"i kullanarak ABD tezgâhlamıştı, Türkiye'nin şekillenmesinin tamamlanmadığı bir dönemde, ABD'nin ayrılıkçı Kürt hareketini açıktan desteklemeye

³⁴ Şemdin Sakık, APO, Şark Yayınları, 1. Basım 2005, Ankara.

başlaması, Türkiye'deki dönüşümü durdururdu. O zaman PKK'yı destekleyecek başka bir güç bulunmalıydı, yani operasyon örtülü yapılmalıydı. Planın bu parçası çok önceden düşünülmüştü.

3. 1980'lerde Suriye denetiminde PKK

1980 darbesi yaklaşırken PKK liderliği Suriye'ye taşındı.

Müslüman Kardeşler hareketi, Sosyalist Arap Milliyetçisi Baas partisinin hâkim olduğu Arap ülkelerinde rejimi değiştirmek için ABD emperyalizmi ile kol kola çalışmaktaydı. Bu kapsamda yaratılan Yeşil Kuşak Projesi'ne Türkiye de destek veriyordu. Ayrıca Türkiye'nin "Derin Devlet"i, Suriye'deki sosyalist rejimden tehdit algılamaktaydı. Bu sebepten Suriye'deki Baas rejimini devirecek Müslüman Kardeşler hareketine örtülü destek veriliyordu. Türkiye'nin darbeye hazırlandığı 1970'li yılların sonuna doğru "Derin Devlet"in Müslüman Kardeşlere yaptığı yatırım, Suriye'nin PKK'ya destek vermesiyle karşılık buldu. İki ülke de emperyalizme açılmak isteniyordu. Bu uğurda farkında olmadan birbirlerini yıpratacak örtülü faaliyetlerde bulunmaktaydılar. Türkiye'nin "Derin Devlet"i, emperyalist istihbaratçılarla iç içe olduğu için Türkiye bu mücadelede ayakta kalamadı; 1980 darbesiyle rejim yıkıldı. Ülke 24 Ocak Kararları ile küresel sermayeye açıldı, devletçilik ve laiklik ilkesi terk edildi. Suriye ise, kendi derin devleti yabancı güçlerin kontrolünde olmadığı için Hama ve Humus şehirlerinde Müslüman Kardeşlerin 1982 yılında çıkardığı ayaklanmayı bastırarak ayakta kalmayı başardı. Hama'da ayaklanmanın bastırılmasında katledilenlerin sayısı sonradan maksatlı olarak çok abartılsa da Batılı ülke diplomatlarının ilk raporları ölü sayısını 1.000 olarak vermiştir³⁵. Şimdi burada şu tespit önemlidir. Türkiye ve Suriye birbirlerine karşı bir emperyalist tuzağa düşmüştür. Türkiye bu tuzağa geçen 30 yıl içerisinde yaklaşık 40 bin insanını kurban vermiş, Suriye ise 1982 yılında birkaç bin kurbanla bu tuzaktan geçici olarak kurtulmuştur. Geldiğimiz noktada ise her iki ülke yine aynı tuzağa kurban vermeye devam etmektedir.

³⁵ Hama Massacre, http://en.wikipedia.org/wiki/Hama_massacre

1991 yılına kadar Suriye PKK'ya destek vermeye devam etmiştir. ABD'nin Irak'a müdahale etmesiyle durum değişmeye başlamıştır. Bu dönemde Batılı devletler 100 yıl önce planladıkları "Kürt devleti" kurma oyununu tekrar tezgâha koymuşlardır.

4. Çekiş Güç ve PKK'nın Irak'ın kuzeyine taşınması

Saddam, 1. Körfez Savaşı'nda yenilince ülke içine dönmüş, kendisine karşı savaşta isyan eden Kürtlerin üzerine yürümüştür. 1988 yılında Saddam'ın Halepçe'de yaptığı katliamı hatırlayan Kürtler, yine benzer bir katliamla karşılaşma korkusuyla akın akın Türkiye'ye göç etmeye başlamıştır. Türkiye'ye sığınanların sayısı 500 binleri bulması üzerine Türkiye ve uluslararası yardım kuruluşlarının imkânları, bu nüfusa bakmaya yeterli olmamış bunun sonucunda Türkiye Batılı devletlerden yardım talebinde bulunmuştur. Bu sırada ABD, İngiltere ve Fransa öncülüğünde Birleşmiş Milletler'den 688 Numaralı karar çıkarılmıştır. Bu karar, Irak'ta 36. paralelin kuzeyinde Kürtleri Saddam'dan koruyacak güvenli bir bölge oluşturulmak amacıyla uçuşa yasak bölge oluşturulmasına izin vermiştir. Türkiye, güvenlik sağlanınca göç eden Kürtlerin tekrar kendi topraklarına döneceğini böylece bu krizin kısa süreceğini tahmin ettiği için oluşturulan askeri gücün kendi topraklarına konuşlanmasına izin vermiştir. Böylece "Provide Comfort for the Kurds", Türkiye'de bilinen adıyla Çekiş Güç Harekâtı başlamıştır. Bu harekâtın amacı Saddam'ın askeri gücünü Irak'ın kuzeyinden uzak tutarak burada kurulması düşünülen Kürt devletinin temellerini atmaktır. Saddam'ın askerlerini bölgeden uzak tutacak askeri bir gücün bölgeye konuşlanmasında Türkiye üs olarak seçildi.

İşte bu aşamada Suriye'de üslenmiş PKK'ya Kuzey Irak'ın dağları sunuldu. Böylece PKK, kendisine hayat alanı sağlayan inanılmaz bir coğrafyaya sahip olmuştu. PKK, sınırı geçip karakollara saldırıyor, sonra da bölgenin coğrafi avantajlarını kullanarak kolayca Kuzey Irak'taki emniyetli kamp bölgelerine kaşıyordu. Türkiye'nin PKK ile mücadelede sınır ötesi operasyon yapmaktan başka çaresi yoktu. Sınır ötesi operasyon iznini verme yetkisini ise, BM kararı ile bu bölgeyi kontrol etme yetkisini elinde bulunduran ABD, İngiltere ve Fransa'nın elindeydi. Sonuç itibarıyla Türkiye,

PKK ile mücadele etme adına Çekiç Güç'ün topraklarında kalmasına müsaade ederek bir anlamda Kuzey Irak'taki sözde Kürt Devleti'nin de temellerinin atılmasına katkıda bulundu. Bu arada Türkiye'nin operasyonları da kontrol edilmeliydi. Eğer Türkiye'nin operasyonla başarılı olur PKK'nın silahlı gücü bertaraf edilirse Türkiye Çekiç Güç'ü topraklarından gönderebilir, daha da önemlisi gelecekte Türkiye'ye oynanacak benzer oyunun en önemli taşeronu kaybedilmiş olurdu. Bu kapsamda PKK'yı yaşatmak maksadıyla özellikle ABD, ona destek olmaya başladı. Bu gerçeği dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş, 5 Mart 2007'de Habertürk'te yayınlanan Basın Kulübü programında açıkladı. O dönemde Çekiç Güç adına uçan ABD helikopter ve uçaklarına Türk subayları gözlemci olarak bindirilerek helikopter ve uçakla yapılan yardımların önü kesilmiş ancak karadan yapılan yardımlar konusuna çözüm bulunamamıştı. İşte bu gerçekler ilk defa Türk subayının zihnindeki ABD algısını değiştirmeye başladı.

1993 yılına gelindiğinde Güneydoğu'da neredeyse kurtarılmış bölgeler oluşturulmuş, halk ayaklanması kapıdaydı. Türk Silahlı Kuvvetleri inisiyatif olarak yurt içi ve yurt dışında çok geniş operasyonlar başlattı. Irak'taki PKK kampları hemen hemen her gün bombalandı. Bu operasyonlar 1997 yılının sonuna kadar neredeyse aralıksız sürdü. Sonuç itibarıyla PKK'nın dağ kadrosu çok büyük oranda tasfiye edildi. Dağa çıkanların hayatta kalma oranı azaldığı için PKK kadrolarını yenileme imkânını da bulamadı. PKK artık dağılmanın eşiğine gelmişti. 1999 yılına gelindiğinde dönemin Bülent Ecevit hükümeti çok önemli bir hamle daha yaptı.

III. APO'NUN SURİYE DENETİMİNDEN ÇIKARILMASI, ERGENEKON TERTİPLERİ VE OSLO'YA VARAN SÜREÇ

1. Türkiye, PKK'ya Suriye Desteğini Kesmeyi Başardı ama Batılı "Müttefikler"in Desteğini Önleyemedi

PKK'nın dağ kadrosu büyük ölçüde yok edilmişti ama Abdullah Öcalan Suriye'de emniyet altındaydı. PKK'nın siyasi kadrosu dağıtılmadan emperyalizmin bu oyuncağı elinden alınamazdı. Avrupa'daki siyasi kadrolara dokunmak mümkün değildi ama Öcalan Suriye'nin elinden alınabilirdi.

Bu sırada Suriye'de Esad ailesi içinde büyük bir hesaplaşma vardı. 1982 yılındaki Müslüman Kardeşler ayaklanmasının bastırılmasında önemli rol üslenen kardeş Rifat Esad, orduda büyük etkinliğe sahip olmuştı. Ağabeyi Hafız Esad'ın kalp krizi geçirmesini fırsat bilip 1983 yılında başarısız bir darbe girişiminde bulundu. Bunun üzerine yurt dışına sürüldü. 1992 yılında ülkeye döndüğünde tekrar ağabeyi Hafız Esad ile iktidar mücadelesine girişti. 1998 yılına gelindiğinde yönetime hâkim olan aile içindeki bu kavga rejimi tehlikeye atıyordu.

Öte yandan Suriye'nin tehdit algılaması İsrail odaklı olduğu için askeri konuşlanması da güneydeydi. Türkiye sınırını koruyacak önemli bir gücü bulunmuyordu.

Bu dönemde Türkiye, Suriye'deki iç karışıklıktan yararlanarak Abdullah Öcalan'ı bu ülkenin elinden alabileceğini düşündü. 16 Haziran 1998 tarihinde Hatay ilinin Suriye sınırına giden Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Atilla Ateş, Abdullah Öcalan'ın teslim edilmemesi durumunda bu ülkeye savaş açılacağını ima eden çok sert bir konuşma yaptı. Gerçekten de TSK bir harekât planı hazırlamıştı, Suriye'nin belli bir bölgesine kadar karadan girilecek, havandan ise Suriye'nin İsrail'e karşı konuşlu olan güney mevzileri hariç kuzey bölgedeki hedefler vurulacaktı. Harekâtın yapılması kesindi. Kendi iç karışıklığı esnasında bir de Türkiye'nin taarruz etmesi rejimin sonunu getirebilirdi. İşte bu noktada Suriye, Abdullah Öcalan'ı ülkeden çıkartmak zorunda kaldı.

Bundan sonra PKK için yeni bir dönem başladı. Öcalan önce Rusya'ya kaçtı. O dönem Rusya, kendi içinde bölünmenin eşiğindeydi, Öcalan yüzünden terörü desteleyen bir ülke konumuna düşüp Türkiye ve Batı'dan alacağı tepkiye dayanamazdı, bu yüzden Öcalan'ı misafir etmedi. Bu sefer Öcalan, Avrupa'ya gitti. İtalya'daki misafirlik döneminde Türkiye'den bu ülkeye yönelik büyük tepkiler doğdu. Türkiye, Avrupa Birliği (AB) adaylığı kozu ile dönüştürülen bir ülkeydi, Öcalan'ı Avrupa'nın koruması, Türkiye'nin Avrupa zincirlerini kırabilirdi. Bu sebepten Avrupa'nın büyük ülkelerinden birisi Öcalan'a ev sahipliği yapamazdı. Öcalan bu sefer de Yunanistan'a gitti.

1996 yılında Kardak kayalıkları yüzünden Türkiye ile Yunanistan savaşın eşiğine gelmişti. Yunanistan'ın Öcalan'a sahip çıkması yeni bir kriz demektir. Burada da tutunamayan Öcalan'ın üçüncü dünya ülkelerinden birine gitmekten başka çaresi yoktu. Bu durumda ise, Türkiye'nin Öcalan'ı para karşılığı satın alıp hak ettiği cezaya çarptırması kaçınılmaz görünüyordu.

Dağ kadrosunun temizlendiği bir dönemde PKK'nın lidersiz bırakılması, Kürt sorununu değil ama bu sorunu kullanan ayrılıkçı terör sorununu bitirebilirdi. Sorunun çözümü için ise, Kürt yurttaşlarımızın feodal bağlardan kurtarılarak özgürleştirilmesi, anayasal güvencelere bağlanan kültürel haklara kavuşturulmaları ve Güneydoğu'ya devlet yatırımları gibi köklü reformlara girilerek bunların hızla gerçekleştirilmesi gerekirdi. Bu önlemler, bölgede gözü olan emperyalist devletlerin bu sorunu kullanmalarının alanını iyice daraltırdı.

İşte bu noktada ABD devreye girdi. Öcalan'ı Türkiye ele geçirmeden kendisi teslim ederse, Kürt meselesinde söz sahibi olmaya devam edebilirdi. Kenya'da bulunan Öcalan, bu plan çerçevesinde idam edilmemesi şartıyla ABD tarafından Türkiye'ye teslim edildi. Dönemin başbakanı merhum Bülent Ecevit, yaptığı bir açıklamada; *"Öcalan'ı niye bize teslim ettiklerini anlamış değilim."* demişti. İdam edilmeme şartı aslında Öcalan'ın kendisinden daha etkili bir operasyon aracıydı. Böylece ABD, köy basıp kadın, çocuk, yaşlı öldüren, kardeşi kardeşe kırdırarak 40 bin cana mal olan, Türk halkı tarafından bir cani olarak görülen Öcalan'ı bile idam ettirmeyerek kendi gücünün büyüklüğünü gösteriyor, bir anlamda teröristlere gittikleri yolda arkalarında olduğu mesajını veriyordu. Avrupa da benzer mesajı Fehriye Erdal örneğiyle vermişti. Türkiye'nin en tanınmış isimlerinden iş adamı Özdemir Sabancı'yı 1996 yılında öldüren Erdal, Avrupa'ya kaçmış, 1999 yılına kadar Belçika'da saklanmış, bir apartman yangını sebebiyle tesadüfen yakalanıp 1 yıl kadar cezaevinde kaldıktan sonra serbest bırakılmış, takiben 2000 yılında ev hapsine alınmış, sonra da kayıplara karışmıştı. Yani Avrupa da teröristlere yürüdükleri yolda arkalarında olduğunu, onları himaye edeceğini böylece göstermiş oluyordu.

2. Vahim Hatalar: a) Apo ABD'nin Elinden Alınabilirdi, Alınmadı; b) Güneydoğu Kalkınması Gerçekleştirilemedi

ABD'nin amacı, Abdullah Öcalan'ı idam ettirmeyerek hareketin liderini bir anlamda kahraman haline getirerek kendi amaçları doğrultusunda kullanmaktı. Aynı niyet Türkiye Cumhuriyeti için de geçerliydi. Kürt sorununun çözümünde Öcalan iyi yönde kullanılabilirdi. Ama Türkiye temel bir gerçeğin farkında değildi. Bir aktörü, bir aracı, ancak gücü olan kullanabilir; niyet bu noktada önemli değildir

2003 yılına kadar işler Türkiye'nin arzu ettiği şekilde gitmeye devam etti. PKK hareketi giderek etkisini kaybetmeye başlamış, çatışma ve şehit haberleri kesilmişti. Bu ılımlı ortam, Batı'da Türk-Kürt kaynaşmasının önünü açmıştı. Ama özellikle de Güneydoğu'ya kalkınma olarak geri dönebilirdi ama "dünya kapitalizmi ile bütünleşme" programlarına bağlanmış hükümetler bunu yapamazlardı ve yapamadılar. Sonuçta, 1999-2003 yılları arasında, sorunun hem terör hem de etnik boyutuyla çözümü konusunda Türkiye'nin önüne çıkmış altın fırsatlar, "büyük müttefik"e ve onun liderlik ettiği kapitalist sisteme güven ve bağımlılık uğruna heba edildi.

3. Irak'ın İşgali ve BOP Eş Başkanlığı İktidarı ile Tersine Dönen Süreç

Bu noktada şu tespiti yapmak gerekmektedir. PKK terörü, Kürt kökenli yurttaşların kitleler halinde batıya göç etmesine sebep olmuştur. 1984 yılında batı illerinde doğan Kürt kökenli çocuklar bugün 30 yaşındadır. Eğer Türkiye yukarıda sözünü ettiğimiz fırsatları harcamasa ve Güneydoğu'da akan kan devam etmeseydi, batıya göç eden vatandaşlar, diğer halklar gibi Türklerle aynı potada eriyerek kaynaşacak, toplumun geneline entegre olmuş olacaktı. O zaman bu insanların mikro milliyetçilik ile emperyalizm uğrunda kendi kendilerini köle yapmak için savaştırılması mümkün olamazdı. İşte bu sebepten Türkiye'de azalan terör olaylarının yeniden canlandırılması gerekiyordu. Bunun için yok olan PKK dağıtılmasının yeniden oluşturulması ilk şarttı. Önce AKP hükümeti ile birlikte AB uyum yasaları çerçevesinde, siyasi çözüm adı altında PKK sempatanlarına gelecekteki amaçlarına yönelik

olarak umutlar ortaya kondu. Böylece mücadeleyi bırakmamaları sağlandı. Arkasından 2003 yılında Irak'a yapılan ikinci harekât sonrasında Kuzey Irak'taki PKK kampları koruma altına alındı. Türkiye'nin sınır ötesi operasyonları engellenirken, bu bölgedeki Türk istihbaratına da son verildi.

2003 yılında ABD tarafından nadasa bırakılan PKK, 2007 yılına gelindiğinde tekrar ürün vermeye başladı. Bu tarihlerde giderek artış gösteren PKK saldırıları 21 Ekim 2007 tarihinde Dağlıca Karakolu baskınıyla doruk noktasına ulaşmıştır. Bu baskınla 12 şehit, 16 yaralı ve 8 askerin kaçırılması, bardağı taşıran son damla olmuştur. ABD'nin izin vermemesine ve hükümetin gönüllü olmamasına rağmen TSK, Kuzey Irak'a havadan ve karadan operasyon düzenlemiştir. 16 Aralık 2007 gece yarısı yapılan hava operasyonunda, daha önceki operasyonlarda küçücük mağara deliklerinden bombayı geçirmeye çalışan pilotlar bu sefer karşılarında betonarme binalar bulmuştur. ABD'nin yarattığı bu 4 yıllık koruma ortamında PKK'nın resmen yerleşik düzene geçtiği görülmüştür. ABD, PKK'yı yeniden palazlandığı dönemde TSK'nın operasyonlarını kontrol altına alabilmek maksadıyla 2006 yılında "terörle mücadele koordinasyon" mekanizması oluşturmuştur. Bu mekanizmaya koordinatör olarak Türkiye'de Emekli Org. Edip Başer, ABD'den eski NATO Müttefik Kuvvetler Komutanı Emekli Org. Joseph Raltston ve Irak'tan General Amir Arnet Hassun atanmıştır. Bu üçlü mekanizmanın amacı; Türkiye'yi silah kullanmadan olayı çözmeye yönlendirmek, Türk halkının bu yöndeki isteklerini frenlemek, dolayısıyla PKK'yı koruma altına almaktır. Org. Başer kısa süre sonra bunun farkına varmış, yaptığı konuşmalarda; *"İçeride ve dışarıda ulusal bilincimizin bozulması, ulus olma bilincimizin zayıflatılması ve yok edilmesi için oynanan oyunları her gün izliyoruz, bu oyunları bozabilmenin tek yolu saflarımızı çok sıkı tutmaktır."*³⁶ şeklinde beyanatlar vererek konunun altını çizmeye başlamıştır. Org. Başer'in bu çizgisinden rahatsız olan ABD hemen onun görevden alınmasını sağlamıştır. 22 Mayıs 2007 tarihinde Başbakanlık Basın Merkezi tarafından konuyla ilgili yapılan açıklamada; *"Başer'in yerli ve yabancı basın yayın organlarında yer alan demeçlerinin terörle mücadele*

³⁶ Yeni Şafak, 10 Mart 2007

*çalışmalarını olumsuz etkileyebileceği, bu nedenle görevden alındığı; terör örgütü ile yürütülen mücadelenin yanı sıra, örgütün yurt dışındaki desteklerinin kesilmesi ve faaliyetlerinin engellenmesi amacıyla ABD ile ikili planda, ABD ve Irak ile üçlü planda sürdürülen çalışmalara büyük bir önemle devam edileceği*³⁷ söylenmiştir.

4. Ergenekon Tertibi Sahneye Konuyor

2007'deki Dağlica baskınından sonra ABD'ye rağmen Kuzey Irak'a yapılan operasyon aslında Org. Başer'in çizgisinin TSK'de hâkim olduğunu gösteriyordu. TSK'deki bir grup komutan, ABD'yi Kürt sorunun baş mimarı olarak görüyor ve bu sorunun ABD ile iş birliği yapılarak çözülmesinin kesinlikle mümkün olmadığını düşünüyordu. İşte bu düşüncedeki komutanların ağırlığı ABD'ye rağmen Kuzey Irak'a operasyon yapılmasını sağlamıştı. Bu noktada Washington, TSK içindeki bu komuta yapısıyla gelecekte Türkiye'nin şekillendirilmesinin zor olacağını gördü.

Hatırlanacağı üzere aynı dönemde Cumhuriyet Mitingleri de yapılıyordu (14 Nisan 2007 - Tandoğan, 29 Nisan 2007 - Çağlayan, 19 Mayıs 2007 - Gündoğdu). Cumhuriyet mitingleri AKP iktidarına yönelmiş olarak gözükse de bilinçaltında AKP'nin her türlü politikasını yönlendirebilen ABD'ye tepki vardı. AKP iktidardan düşecek olursa Washington'un Türkiye'yi yönlendirmesi imkânsız olabilirdi. İşte bu hava içerisinde daha önceden hazırlanmış Ergenekon operasyonun düğmesine 12 Haziran 2007'de Ümraniye'de 27 adet el bombasının bulunmasıyla basılmış oldu. Arkasından Poyrazköy, Balyoz, Kafes, Islak İmza, Andıç ve en son Fuhuş ve Casusluk operasyonlarıyla hâlâ devam ettirilen tasfiye süreci başlamış oldu. Bu tasfiye sürecinde, *"Türkiye'yi bölmek isteyen ABD ile iş birliği yaparak ülke selamete çıkarılamaz."* diyen aydın ve subaylar tasfiye edilmeye başlandı. Bu safhada bazı yayın organları tasfiye edilen subayları peşinen darbeci ilan etmenin yanı sıra, ordu içindeki derin bir yapının PKK ile mücadele adı altında Güneydoğu'da Kürtlere işkence yaptığı, faili meçhul cinayetler işlediği

³⁷ <http://www.haberler.com/baserin-yerine-basbakanin-eski-danismani-atandi-haberi/>

propagandasını yaymaya başladı. Bu çalışmaya ilave olarak, TSK'nin terörle mücadeledeki başarısızlığı iddia edilerek, şehit verilen çatışmalarda, sıralı komutanların soruşturulması ve yargılanması sağlandı. **Aslında bu propaganda faaliyetleri yapanların amaçları başkaydı; kendi kadrolaşma faaliyetlerine hız katmayı amaçlarken, Türkiye'nin terörle mücadelesinde, sadece askerin değil Türk halkının da azim ve iradesini kırıyorlardı.**

İşte bu ortamda AKP hükümeti, soruna çözüm olarak ortaya koyduğu "Demokratik Kürt Açılımı"na yöneldi. 19 Ekim 2009 tarihinde 4'ü çocuk 34 PKK mensubu Demokratik Türkiye Partisi (DTP) seçim otobüsünün üzerinde büyük bir gösteriyle Habur Sınır Kapısı'ndan Türkiye'ye giriş yaptı. Bu olay Türkiye'de adeta bir infial yaratmıştı. Türk halkının bu infialini CHP Genel Başkanı Deniz Baykal 15 Kasım 2009 tarihinde TBMM'de yaptığı konuşmada şöyle dile getirmişti:

"Büyük hazırlıklar yapmış olan binlerce, on binlerce insan onları sahiplenerek parti otobüsünün üstünde PKK bayrakları, PKK amblemleri, Öcalan posterleri büyük bir alayışle, alai vala ile Türkiye'ye taşınmıştır. Bu manzara karşısında, bu 19'unda olmuştur. 20 Ekim günü sayın başbakan bu tabloyla ilgili olarak şunları söylemiştir: 'Dün Habur sınır kapısında yaşanan manzara karşısından umutlanmamak mümkün mü? Bu bir umuttur. Türkiye'de bir şeyler oluyor. İyi güzel şeyler oluyor. Umut verici gelişmeler oluyor.' Bunu sayın başbakan 20 Ekim günü söylemiştir, AKP grup toplantısında ve o gün akşama doğru milletin infiali ortaya çıkınca, bu tablonun kabul edilemezliği ortaya çıkınca, bu manzara sorgulanmaya başlanınca, bu defa sayın başbakan DTP yöneticilerini suçlamaya başlamış, 'Şov yapıyorsunuz, gerilla elbiseleriyle buraya geliyorsunuz, bunu kabul etmem mümkün değildir.' diyerek konumunu yeniden tanzim etmeye çalışmıştır. Türkiye'nin hukuk sistemi çok üzülerək ifade ediyorum, bu samimi kanaatimdir, resmen katledilmiştir. Yani hangi mantıkla, hangi hukuki cambazlıkla 25 bin kişinin ölümünden sorumlu bir terör örgütüne mensup olduğunu, bu örgütün liderinin mektubunu, mesajını getirdiğini söyleyerek, Türkiye'nin sınırına dayanan bir grup insana bizim hukuk sistemimiz, nasıl olur da gece yarısı orada ayağa taşınmış bir gezici mahkeme ile bir mobil

mahkeme ile bir çadır yargılaması ile nasıl olur da Türkiye'de böyle bir hüküm verilir. Bunun hukuki bir dayanağının bulunabileceğın düşünmek kimse için mümkün değildir.”³⁸

Habur vakası sonrasında MHP'nin de buna benzer çok sert çıkışları olmuştur. Bu politikanın AKP'ye taban kaybettireceğini gören Başbakan Erdoğan geri adım atmak durumunda kalmış ve "Kürt Açılımı" bir süreliğine rafa kaldırılmıştır. Fakat Türkiye ve bölgeyi şekillendirme konusunda planlanmış "Kürt Açılımı"na ihtiyaç duyan ABD, uygun ortam hazırlamak maksadıyla PKK'yı operasyonların devamı ve yoğunlaştırılması konusunda cesaretlendirmiştir. Haziran 2011 seçimleri atmosferine girildiği dönemde, 2010'un Mayıs ayında önce Deniz Baykal'ın "seks kaseti" piyasaya sürülerek Baykal'ın 10 Mayıs 2010'da genel başkanlıktan istifası sağlanmış; bundan yaklaşık bir sene sonra piyasaya sürülen yeni kasetlerle MHP'li 10 üstü düzey yöneticisinin partiden tasfiyesi sağlanmıştır. Böylece AKP'ye dayatılan "Kürt Açılımı"na muhalefet yaparak taban kazanacak siyasi partilerin önü kesilmek istenmiştir. Sonuçta Oslo Görüşmeleri ile açılımın iç yüzü bütün çıplaklığıyla ortaya dökülmesine rağmen, "Yeni CHP" ve "Yeni MHP", "yeni anayasa" çalışmasında masadan kalkmayacaklarını söylemektedirler. Bugün geline nokta "yeni anayasa" çalışması bir anlamda yeni bir "Kürt Açılımı" paketidir. "Yeni Açılım" sürecinin nasıl işleyeceğini tahmin etmek için siyasi aktörlerin üslendikleri rollerini kavramak gerekmektedir.

5. "Yeni Açılım" Hamlesinde Mecliste Temsil Edilen Partilerin Oynadıkları Roller ve TSK'nin Durumu

a. AKP

AKP kadroları "Yeni Osmanlı" projesine o kadar inanmış durumdadır ki bir çeşit federal yapıya sahip olan Osmanlı modelinin, Türkiye'ye uygulanabileceğini düşünmektedir. Bu kapsamda başkanlık sistemine geçilerek, Güneydoğu'ya özerklik vermeyi, bu sayede Kürt meselesini çözeceğini, aynı zamanda federal yapıda Kuzey Irak'ı, daha sonra

³⁸ <https://www.youtube.com/watch?v=AEEN5Z-Bs5Q>

parçalanacak olan Suriye'nin bir bölümünü Türkiye'ye bağlayarak ülkeyi bölgesel bir güç yapabileceğini hayal etmektedir. Aslında bu hayaller ayrılıkçı Kürt hareketine tünelin ucunda bir ışık olduğunu göstermekte, mücadeleyi sürdürme konusunda onlara güç vermektedir. Daha önceki hükümetler özerklik, federal sistem vs. gibi konulardan hiç bahsetmeyerek, ayrılıkçı Kürt hareketine hiç umut vermeyerek hareketin sade vatandaşlar tarafından desteklenmesinin önüne geçiyorlardı. Ancak bugün AKP hükümetinin yaktığı yeşil ışık, daha önce etnik milliyetçi Kürt partilerine oy vermeyen Kürt kökenli vatandaşları bu partiye yönlendirerek BDP'ye taban kazandırmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Osmanlı güçlüyken çok büyük bir coğrafyada, birbirinden farklı etnik ve dinsel toplulukları kendi çatısı altında tutmayı başarmıştı. Osmanlı ne zaman zayıflamaya başladı, aynı anda kendi içindeki farklı etnik ve dinsel topluluklar da yavaş yavaş bu çatıyı terk etmeye başlamışlardır. Türkiye'nin ekonomik, askeri ve politik gücü daha kendi topraklarının bütünlüğünü sağlamaya yetmiyorken başkasının akli ve parasıyla yeni Osmanlı projesine kalkışmak, sadece Türkiye'nin komşularıyla arasını bozup kuşatılmasından başka bir işe yaramayacaktır. Maalesef Sayın Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu hâlâ bunu anlayabilmiş değildir.

b. CHP

Türkiye'de bir iktidar boşluğu yaşanmaya başlamıştır. Hükümetin Batı'daki merkezlerden talimat alarak politika izlemek zorunda olduğu, yaptığı hatalarla kendi iktidarını ipotek altına aldığı, böyle bir hükümetle Türkiye'nin barış ve refaha kavuşmasının ötesinde, savaş, iç savaş ve ekonomik krizlere doğru gittiği bilinci halkta yavaş yavaş doğmaya başlamıştır. AKP iktidarının zorlandığı noktalarda önünün muhalefet ve özellikle Yeni CHP yönetiminin yardımıyla açılması, ABD'nin Cemaat eliyle CHP'ye uyguladığı operasyonun meyvesidir.

Konuya Kürt meselesi açısından bakacak olursak; yürütülmekte olan yeni anayasa çalışmalarının temelinde bölücü teröre endekslenmiş Kürt sorunu vardır. Yeni anayasa esas olarak bir "2. Kürt Açılımı" olacaktır. CHP

ısrarla Anayasa Komisyonu'nda masadan kalkmayacağını söylemektedir. 2009 yılındaki ilk açılımda *"Kürt sorunu değil terör sorunu vardır."* diyen CHP, 2012 yılına gelindiğinde AKP'ye Kürt sorununun çözümü konusunda iş birliği önermektedir. Aynı dönemde ise AKP söylem değiştirmiş, Başbakan Erdoğan; *"Ülkemde Kürt sorunu yok, PKK sorunu var, terör sorunu var. Kürt kardeşlerimin sorunu var, olabilir. Onları biz çözeriz."* demektedir.

İlk Kürt açılımında CHP ve MHP'nin izlediği politikalar halktaki tepkinin sokağa dökülmesini sağlayarak AKP'ye geri adım attırmıştı. AKP kendisine bu çözümü dayatanlara, sokaktaki hareketi göstererek, iktidarını korumak için geri adım atmak zorunda olduğunu söyleme imkânını bulmuştu. Geldiğimiz noktada ana muhalefet partisi CHP, bu konuda AKP'den daha ileri giderek, "2. Kürt Açılımı" paketinde, yani yeni anayasa çalışmalarında, muhalefeti frenlemek suretiyle AKP'nin manevra alanını da iyice daraltmaktadır.

Aslında AKP de yeni Osmanlı projesinin olamayacağını görmüş, bundan vazgeçmek istemektedir. Ancak öyle taahhütler vermiş öyle batağa saplanmıştır ki geri adım atamamaktadır. Anlaşıldığı kadarıyla ABD, Yeni CHP'ye iktidar havucu göstermiş, kendi yürüttüğü Kürt politikası konusunda Türkiye'de doğabilecek muhalefetin önünü kesme görevini ona vermiştir. Kuşkusuz, ABD bugünkü haliyle CHP'yi iktidara taşıyacak değildir. CHP'nin, AKP'nin karşısındaki ABD seçeneği olması için, sadece bugünkü hükümetin yıpranmış olması yetmez, CHP'nin birkaç operasyon daha geçirerek AKP gibi Cemaatin "koalisyon ortağı" haline getirilmesi gerekir. ABD Yeni CHP'yi bugün, muhtemel bir AKP tökezlemesinde (bölünme, seçimlerde gerileme vb.) durumunda "koalisyon ortağı" yapma havucu ile muhalefette "değerlendirmektedir".

c. MHP

2011 seçimleri öncesi yapılan operasyonlarla MHP'nin milliyetçi/ulusalcı kanadı tasfiye edilmiştir. Bu tasfiyenin, Enis Öksüz'lere uzanan daha öncesi de var.

Farklı ülkücüler kod adıyla ortaya çıkan bir örgüt, 2011 seçimleri öncesinde MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli'ye de şantaj yapmış, istifa etmediği takdirde onun kasetlerini de piyasaya süreceği tehdidinde bulunmuştu;ama Sayın Bahçeli tasfiye olmamıştı.

Bahçeli tasfiye olmadı ama bu aşamadan sonra MHP'nin bölücü terör sorunu hakkında izlediği politikada belirgin bir yumuşama oldu. MHP'yi %2-3'lük oy potansiyelinden bu noktalara getiren bölücü terör konusunda parti, her ne hikmetse doğru düzgün muhalefet yapamıyor, kendi tabanını frenliyordu. Bu durum, CHP örneğinde olduğu gibi AKP'nin dış dayatmalara karşı direncini kırmaktadır. Daha da önemlisi tabanın frenlenmesi konusu, başkanlık sistemi için iki partili bir yapı arzulayan emperyalizmin istekleri doğrultusunda, parti tabanının MHP'yi terk ederek, bir dahaki seçimlerde Meclis dışında kalmasına zemin hazırlamaktadır.

d. The Cemaat

Kürt meselesi hakkında Cemaatin pozisyonunu anlayabilmek için KCK operasyonlarına bakmak gerekmektedir. KCK adı altında yapılan operasyonlarda yeterli delil olmadan binlerce kişinin sorgudan geçirilmesi, gözaltına alınması ve yargılanması Kürt kökenli vatandaşlar üzerinde çok olumsuz etkiler yaratmaktadır. Bu olumsuz etkiyi bütün gazetelerde yer alan şu haber özetlemektedir: *"Mersin'de 21 Nisan 2011'de Çifteler Caddesi'nde PKK lehine yapılan korsan gösteri sonrasında gözaltına alınan sağır ve dilsiz Mehmet Tahir İlhan'a mahkeme PKK propagandası yapmaktan 8 yıl 4 ay hapis cezası vermiştir."* Şimdi bu haber temelinde KCK operasyonlarının yarattığı etkiyi anlamaya çalışmak gerekmektedir. KCK operasyonları, Kürt kökenli vatandaşların bilinçaltında; Türk adalet sisteminin onların hakkını hukukunu korumadığı, yargının sadece onları ezmek için çalıştığı düşüncesini yaratarak onları kendi hukuki düzenlerini kuracakları, özerklik veya bağımsızlık gibi arayışlara sürüklemektedir. 1980 sonrası Diyarbakır Cezaevinde yaşananlarla bugün KCK operasyonları arasında paralellik vardır. Diyarbakır Cezaevindeki işkenceler, ayrılıkçı Kürt kimliğinin yani çatışmalarda ölmeyi ve öldürmeyi göze alan militanların doğmasına zemin hazırlamıştı, bugünkü KCK operasyonları ile yapılanlar da Kürtlerin Türklerle birlikte

yaşama umutlarını söndürmeye vesile olmaktadır. KCK operasyonlarının arkasında Cemaat kadrolarının olduğu bugün herkesin bildiği bir sır durumundadır. "Ergenekon", "Balyoz", "Andıç", "Islak İmza", "Fuhuş" ve "Casusluk" davalarında, Baykal ve MHP kasetlerinin piyasaya sürülmesinde, Oslo Görüşmelerinin basına sızdırılmasında, MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve üç üst düzey yöneticisinin yargılanmaya çalışılmasında da aynı kadrolar "hizmet" sunmaktadır.

e. PKK ve BDP

1998'de bitmiş olan PKK'nın silahlı gücü geçen sürede yeniden oluşturulmuş ve ABD tarafından Kuzey Irak'ta güvence altına alınmıştır. Güven altındaki bu güç giderek silahlı saldırılarını artırmakta, 1993 yılı öncesinde olduğu gibi karakol baskınları dahi yapabilmektedir. Buna karşılık TSK'nin başı Genelkurmay Başkanı Org. Necdet Özel, *"Kandil'e girebilmek için ABD'den izin almak gerekir."* demektedir.

f. TSK

Türk ordusunun asli gücü subaylar, özellikle geleceğin komuta kademesini oluşturacak kurmaylar ise Balyoz, Andıç, Islak İmza, Fuhuş ve Casusluk gibi operasyonlarla ordudan tasfiye edilirken, geri kalanlar sıra bize ne zaman gelecek diye beklemekte, kendilerini tasfiye eden bu ekiple iş birliği yapan bir grup silah arkadaşlarına karşı kin beslemektedir. Ordu bir anlamda ikiye bölünmüştür. Bütün bunlara ilave olarak geçmişte PKK ile mücadele eden bazı silah arkadaşlarını faili meçhul cinayetler işlemekle, köy bombalaması gibi suçlarla itham altında bırakılması, çeşitli davalar altında sorgu ve yargılamalara muhatap olması, Türk subayını, PKK ile yapılacak mücadelede eskisi gibi vatan uğruna canını feda etme azim ve iradesinden uzaklaştırmaktadır. Onlar için askerlik artık, ailesini geçindirebileceği bir meslek haline gelmiştir. Birçoğu başlarına bir iş gelmeden emekli olmayı veya dışarıda bir iş bulabilirlerse hemen silahlı kuvvetleri terk etmeyi düşünmektedir. Bu havadaki subaylar operasyona çıkmak istememekte, zaten dış baskı altında olan AKP hükümeti de buna izin vermemektedir. Sadece zaman zaman halkta biriken tepkileri almak için Kuzey Irak'a hava

harekâtları düzenlenmekte, bu harekâtlarda ise önceden haberi olan PKK, birkaç saat yeraltında saklanarak zarar görmemektedir. Bir de ABD'nin verdiği kasıtlı istihbarat sonucu terörist yerine, kaçakçıların vurulması, sürekli sınırın öteki yakasına gidip gelen PKK unsurlarının havadan da baskı altına alınmasını zorlaştırmıştır.

Bu hava içerisinde PKK'lı teröristler şehir içinde sokağın ortasında askerleri şehit edebilmektedir. Terör örgütlerinin tamamının olduğu gibi, PKK'nın da amacı dökebildiği kadar kan dökerek, şiddeti tırmandırmak, askeri zayıfatı artırarak devleti, kendi istekleri doğrultusunda pazarlık masasına oturtmaktır.

Bugün ülkemizde bir taraftan siyasi çözüm çabaları devam ederken diğer taraftan her gün şehit cenazeleri gelmeye devam etmektedir. PKK bu yöntemle Türk halkını kendi çözümlerine razı etmeye çalışmaktadır.

Geldiğimiz noktada emperyalist sistem bir taraftan Türk ordusunun elini kolunu bağlarken, diğer taraftan siyasi çözümde masaya oturacak olan BDP'nin arkasına yeniden canlandırdığı PKK'nın silahlı gücünü koymakta, bizi bu şartlar altında pazarlık masasına oturtmaktadır.

V. OLASILIĞI EN YÜKSEK TEHLİKELİ SENARYO

1. AKP'yi de Hedef Alan Amerikancı Darbe

Emre Uslu'nun Taraf gazetesinde 13 Nisan 2012 tarihinde yayınlanan "Balyoz Davasının Konuşulmayan Delilleri" başlıklı yazısından esinlenerek koyduğum bu bölümde, Türkiye'yi bekleyen en tehlikeli senaryo ortaya konulmaya çalışılacaktır.

Devletler her zaman için en kötüyü düşünmek ve ona karşı tedbir almak zorundadırlar. Çünkü bekaları buna bağlıdır. Bu yüzden komplo teorisi gibi gelen senaryolar doğruyu ve çözümü bulmada karar vericilere her zaman yardımcı olacaktır.

Türkiye'nin bugünkü vaziyeti, 1970-80 yılları arasında yaşanan döneme tıpa tıp benzemektedir. Eğer emperyalist sistemin günümüzdeki

beyin takımı, işin kolayına kaçıp o yıllarda yapılan planı bire bir kopyaladırsa, Türkiye'de yeni bir darbe yaşanması beklenmelidir. Bu darbe şu şekilde gerçekleşebilir: Sıcak paranın ülkeden çekilmesiyle birlikte ekonomik bir kriz doğacaktır. Bu krizle eş zamanlı olarak Kürt ayaklanması ("Kürt Baharı") başlatılacaktır. Bu dönemden Erdoğan hükümeti, giderek sertleşecek tam bir diktatörlüğe dönecektir. Böylece halk arasında başlayan huzursuzluk ülkeyi giderek bir iç savaşa sürüklemeye başlayacaktır. Bu iç savaş ortamında TSK yönetime el koymak zorunda kalacak, ordu, polis, MİT ve yargıda yuvalanan Cemaat kadroları darbeyi gerçekleştirecektir. 12 Eylül'de olduğu gibi Türkiye'yi kaostan kurtaran ordu, halk tarafından alkışlanacak, ABD ve Avrupa tarafından desteklenecektir. Bu senaryoda darbeyi kimin planladığını Cemaat bile anlayamayacak, ülkeyi kurtardığını zannedecektir.

2. AKP-Cemaat Koalisyonundan Yeni CHP-Cemaat Koalisyonuna

Darbe sonrasında, bir dönemin bütün suçları üstlerine yıkılan Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu gibi AKP'nin önde gelen kadroları, bugüne kadar yaptıkları bütün "hizmetlere" rağmen feda edilerek yargılanacaklar; temelde ise ABD ve Batı'ya karşı olan Millî Görüş tabanından gelen AKP kadroları tasfiye edilecektir.

İslam'ı dönüştürmek, ılımlılaştırmak maksadıyla kullanılmak istenilen Cemaat hareketi işte bu işler için hazırlanmış ve biçime sokulmuştur. Darbe sonrasında ABD ile anlaşılan ve Cemaati içine alan Yeni CHP iktidara gelecek, ortadaki "cenazeyi" (bölücü terörle Kürt sorununu çözme anlaşmasını) ortadan kaldırmak maksadıyla ayrılıkçı Kürt hareketinin taleplerini yerine getirmenin yanında, diğer ayrılıkçı hareketlerin doğmasına ve büyümesine zemin hazırlayacak "çok özgürlükçü" bir anayasa yapacaktır. Böylece gelecekte Yugoslavya gibi tamamen parçalanmanın zemini hazırlanacaktır.

3. "Yeni Koalisyon "un "Yeni Hükümeti"nin Orduya Vereceği Görev

Muhtemelen Amerikan malı bir laik cila da sürülecek "Yeni Hükümet" döneminde Türk ordusu da yaklaşık 5-10 sene Rusya'yı da içine alan, Orta Asya ve Orta Doğu'daki ülkelerin emperyalizme eklemlenmesinde kullanılacak vurucu bir güç haline getirilecektir.

Türkiye'de darbelerin tamamı, emperyalist sistemin kışkırtması ve desteği ile yapılmıştır. ABD'nin onay ve desteğini almayan hiçbir cunta-munta Türkiye'de darbe yapamaz. Bu kapsamda, "Türkiye'nin ABD ile düzlüğe çıkamayacağını" düşünen subayların darbe yapma ihtimali sıfırdır. Aslında bu subaylar olası bir emperyalist darbenin emniyet supabıdır. Bugün Balyoz, Kafes, Andıç, Islak İmza, Poyrazköy, Fuhuş ve Casusluk gibi çok sayıda tertiple yaklaşık 80 general ve 500 kurmay subayın tasfiye edilmesine ve Cemaatin orduda kadrolaşmasına göz yuman iktidar, aslında kendisine yönelik yapılacak bir darbenin zeminin hazırlamaktadır.

4. Darbenin ekonomi politiği

Olası darbenin ekonomik boyutlarını da değerlendirmek gerekmektedir. Bu tür operasyonlar, kapitalist sistemin kendisini kurtarmak için, eriyen sermayesine hayat alanı açmak amacıyla yapılır. Bu darbe senaryosu çerçevesinde yaşanacak kaos ortamında Türkiye ekonomisinin çökmesi kaçınılmazdır. İşte bu çöken ekonomi emperyalist sistem tarafından ucuza satın alınacaktır. 1980 Darbesi, Türkiye'nin küresel sermayeye açılması ve devletin elindeki üretim araçlarının özelleştirmesi için yapılmıştı. Bu seferki darbe ise, özel sektörün elindeki mallara el koymak için planlanmaktadır. Bu plan çerçevesinde Cumhuriyet'in 90 yıllık birikimi olan İstanbul sermayesinin büyük bir bölümü, "büyük balık küçük balığı yer" mantığıyla yok olacaktır. Kuzey Irak'a yatırım yaparak, sözde Kürt devletine zemin hazırlayan, medya üzerindeki baskısı ile gerçek muhalefetin sesini kısan, küresel sermayenin sözünden çıkamayan İstanbul sermayesi, aslında kendi sonunu hazırlamaktadır. Devletin tüm üretim ve hizmet araçlarının yabacıların eline geçmesi ise sol, sağ, dinci, laik vs. hangi ideolojik görüşten

gelirse gelsin hiçbir hükümete bu senaryodan sonra politika yapma, iktidar olma şansı tanımayacaktır.

1980 darbesinin ekonomik patronu Turgut Özal'dı. Önümüzdeki dönemin muhtemel Amerikancı darbesinin ekonomik patronunun Kemal Derviş olacağını söylemek, falcılık değildir.

VI. SONUÇ: ÇIKIŞ BATI ASYA BİRLİĞİNDE

Bu senaryo birebir gerçekleşmeyebilir. Ancak Türkiye'nin benzer sonuçlar doğuracak bir krizle karşı karşıya olduğu kesindir. Batı emperyalizmi şu an tarihinde hiç olmadığı kadar Türkiye'ye muhtaçtır. Türkiye, Suriye ve İran'ı dönüştürmede kullanabileceği en önemli üstür. Bu sebepten Suriye ve İran düşürülmeden Türkiye'ye sıra gelmeyeceği düşünülmektedir. Ancak nükleer silaha sahip olduğu tahmin edilen İran'ın, kısa sürede dönüştürülemeyeceği kanaatine varılırsa, Türkiye'ye yapılacak operasyonun tarihi öne çekilip, Suriye düştükten sonra düşmeye hemen basılabilir.

Türkiye'yi yönetenler başlarına bu tür olayların gelebileceği tehdidiyle korkutularak emperyalizmle iş birliği yapmaya zorlanıyorlarsa durumu daha da kötüleştirdiklerini fark etmelidirler. Sarı öküz hikâyesi gibi, kendi komşularının birer birer düşülmesine korkudan seyirci kalanlar, hatta destek olanlar, kendi başına gelecekleri ancak geciktirebilirler fakat kaderleri değişmeyecektir. Çevrelerinde kimse kalmadığında, kendi kaderleri, artık hasım haline gelmiş komşularının da desteğiyle öncekilerden daha kötü olacaktır. Komşu ülkeler birbirine düşmanca davranmazsa emperyalizm onlardan herhangi birini araç olarak kullanmak suretiyle bölgeye giremeyecektir.

Atatürk bu gerçeği görmüş emperyalizmi tekrar bu coğrafyaya sokmamak için 1934 yılında Batı'da Balkan Antantı ve 1937 yılında Doğu'da Sadabat Pakti'nı kurmuştur. Sadabat Pakti'nın, *"Yüksek akit taraflardan her biri, diğer akit tarafların müesseselerini devirmek, sınır ve diğer yerlerinin düzen ve güvenliğini bozmak ya da hükümet rejimini ihlal etmek amacıyla silahlı çete, dernek ya da teşekkülün kurulmasına ya da eyleme geçmelerine, kendi sınırları içinde engel olmayı yükümlenirler."* diyen 7. Maddesi;

tarafının emperyalizm karşısında birbirini zayıflatmasını ve emperyalizmin etnik ve mezhep unsurlarını maşa olarak kullanarak bölgeyi istikrarsızlaştırmasını engellemeyi amaçlıyordu. Anlaşmanın imzalandığı tarihte Türkiye'de Dersim Ayaklanması, Irak'ta Barzani sorunu ve İran'da öldürülen Kürt lideri Simko'nun taraftarlarının küçük çaplı isyanları bulunmaktaydı. Taraf ülkeler bu anlaşmaya sadık kaldığı müddetçe etnik meseleler müttefik ülkeler için bir sorun olmaktan çıkmıştı. Başta Kürt etnik kökeninden gelen insanlar olmak üzere bölge insanının güvenliği ve refahı için benzer bir anlaşmaya bugün de acilen ihtiyaç duyulmaktadır.

Bölgenin iki büyük ülkesi İran ve Türkiye'nin bu doğrultuda bir araya gelmesi otomatikman Irak ve Suriye'yi yanlarına çekecektir. Parçalanmak istenilen ülkelerden biri olan Rusya da bu iş birliğine tüm gücüyle destek olacaktır. Bu durumda emperyalizmin bölgeye girme şansı olmadığı gibi, bölgedeki emperyalizm denetimli terörün finans kaynakları, Haçlı irticanın en büyük destekçisi Suudi Arabistan, Katar ve Birleşik Arap Emirlikleri gibi ülkelerin kukla diktatörlerinin ayakta kalması mümkün değildir. Onlar yıkıldığında emperyalizm de yıkılacaktır.

Bu senaryonun gerçekleşmesi durumunda, enerji savaşlarının yaşandığı bir zamanda Türkiye, enerji ihtiyacını karşılamak için ucuz kaynak garantisi sağlamış olacak, tükenmekte olan Batı pazarını yerine yeni pazarlar keşfedecek, bu sayede şu anki durumda yok olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunan İstanbul sermayesi de inanılmaz büyüklükte bir hayat alanına kavuşarak hayal bile edemeyeceği kadar büyüyerek küresel sermaye ile boy ölçüşebilecek bir güce ulaşacaktır. İşte bu senaryoyu hayata geçirecek Rusya, İran ve Türkiye yakınlaşmasını Avrasya Birliği adı altında dile getirenler bugün Ergenekon ve Balyoz davaları ile hapislerde çürütölmektedir. İçimizdeki bazı zavallı iş birlikçiler, bu operasyonların aleti olarak emperyalizme en büyük hizmeti yapmışlardır.

Geldiğimiz noktada, İslam ülkelerini sömürge, Müslüman halkını ise köle yapmayı amaçlayan Genişletilmiş Orta Doğu ve Kuzey Afrika Projesi'ni (BOP) bozup bütün Müslümanları ezilmişlikten kurtarıp onların lideri olmak

varken ne yazık ki izlediğimiz yanlış politikalarla bugün hayatta kalma mücadelesi vermekteyiz.

Şimdi bu tespitleri yaptıktan sonra asıl konumuz olan bölücü terör sorununa dönelim. Oslo Görüşmelerinde emperyalizmin arabuluculuğu ile PKK meselesine çözüm arandığı açığa çıkmıştır. Daha sonra Abdullah Öcalan, çözüm konusunda önüne konulan önerileri kabul etmek için "*Amerikalılar bunun neresinde?*" diye sormuş, bunun üzerine yetkililer (!) alıp onu bir yatta Amerikalı yetkililerle görüştürmüştür³⁹.

Bu, çözüm konusunda yapılabilecek en büyük hatadır. Emperyalizmin arabulucu olduğu bir sorunda üç tarafında kazanacağı bir çözüm yolu yoktur. Emperyalizm, bölgedeki varlığını ve çıkarlarını devam ettirebilmek için sorunun çözülmesini hiçbir zaman istemez. Bu yüzden arabulucu olarak girdiği her çözüm masasında çözüm adına ortaya koyduğu yol, sadece kendisine kazanç sağlarken, diğer iki taraf mutlaka kaybedecektir. Eğer emperyalizm çok zor durumdaysa, bu halde çözüm masasında 2 kazanan 1 kaybeden olacaktır. Bu ihtimalde emperyalizm her zaman kendisiyle birlikte zayıf olanın kazanmasını ister. Çünkü sorunun devamı için zayıf tarafın yaşaması gerekir; gelecekte yara yeniden kaşınarak, aynı konu güçlü tarafın önüne tekrar konulacaktır. Yani bu senaryoda emperyalizm ve ayrılıkçı hareketin kazanması, Türkiye'nin kaybetmesi beklenir.

Bir sorunda asli taraflardan ikisinin de kazanabilmesi için emperyalizmin aradan çıkarılması gerekir. Eğer Kürt meselesi çözülmek isteniyorsa, Türkiye'yi yönetenler ile Kürt yurttaşlarımızı temsil iddiasında olanlar, ABD ve Avrupa'yı aradan çıkarmak zorundadırlar. Bu meselenin daha fazla kan dökülmeden çözülmesinin tek yolu budur. Mikro milliyetçi politikalar insanların karnını doydurmadığı gibi kanını dökmekten başka hiçbir işe yaramazlar. Kürt kökenli politikacılar kendi insanların kanının akmasını durdurmak istiyorlarsa emperyalizm denetimindeki etnik milliyetçi politikaları bir kenara bırakmalıdırlar.

³⁹ Aydınlık gazetesinin 3 gün manşetten verdiği ve yalanlanmayan haberi

Bugün Türkiye, tarihinin en zor döneminden geçmektedir. Ne yazık ki direksiyonun başında olan AKP iktidarı izlediği yanlış politikalar ile kendi kendinin eline-ayağına pranga vurmuştur; artık bağımsız hareket edememekte, iç ve dış baskı odaklarının talimatların yerine getirmekten başka bir şey yapamamaktadır.

Bu durum Türkiye'de çok büyük bir iktidar boşluğu doğmasına neden olmuştur. Dünyanın çok şeylere gebe olduğu bir dönemde, iktidar boşluğu ile sağa sola savrulan Türkiye, savaş, iç savaş, darbe gibi çok kötü sonuçlar verecek ortamlara düşebilir. Yapılacak en akıllıca olay, bütün hataları ve sorumluluğu bu iktidara yükleyerek yönetimi değiştirmektir. Yeni gelen iktidar en azından bir öncekinin el ve ayaklarına bağlanan prangalardan önemli bir bölümünden kurtulmuş olarak daha rahat politika yapabilecektir. Bu maksatla, Türkiye'yi kurtarmak için Atatürk'te birleşen milli bir iktidar yaratmaktan başka bir çare yoktur. **Eğer hiçbir şey yapılamıyorsa en azından dış politikanın başında olan Ahmet Davutoğlu'ndan kurtulunması memlekete bir nebze olsun nefes aldıracaktır.**

MHP'DEN SİYASİ İNTİHARA TAM TEŞEBBÜS

06 Kasım 2012, ulusalkanal.com.tr

Devlet Bahçeli, MHP'nin 10. Olağan Kurultayı'nda, 1241 delegenin 725'inin oyunu alarak yedinci defa genel başkan seçilmiştir. Kendisini tebrik ederiz.

Önceki kurultayları hatırlayalım. Bahçeli'nin karşısına rakip bile çıkamıyordu. 2006 yılındaki 8. Kurultay'da, en güçlü aday olması beklenen Prof. Dr. Ümit Özdağ, MHP'den ihraç edilmiş, tek başına yarışan Bahçeli, 1139 delegenin 1127'sinin oyunu alarak genel başkan seçilmişti.

2009 yılında yapılan 9. Olağan Kurultay'da, Bahçeli'ye karşı aday olmak isteyen iki isim salona dahi gelememişti. Bu kurultayda “bir kişi aralıksız en fazla 5 defa genel başkan seçilebilir” hükmü parti tüzüğünden çıkarılarak Bahçeli'nin önü bir kez daha açılmıştı. Yine tek başına yarışan Bahçeli, 1225 delegenin 1171'inin oyunu alarak altıncı kez genel başkan seçilmişti.

Geçtiğimiz günlerde yapılan 10. Olağan Kurultay'a geldiğimizde ise, Bahçeli'nin eski gücünü koruyamadığını görüyoruz. Bahçeli'nin karşısına on rakip çıktı, bunlardan üçü yarışa katılabildi. Bahçeli'yi kongrede alkışlayanların sayısı azalmıştı, acaba neden?

Rahmetli Türkeş hayattayken, 1995 seçimlerinde MHP, %8 oy oranıyla baraj altında kalmıştı. Bahçeli liderliğinde girdiği 1999 seçimlerinden %18 oy oranıyla ikinci parti olarak çıkan MHP koalisyon ortağı oldu. 1996-98 yılları doruk noktasına çıkan terörle mücadele, halktaki milli duyguları kabartmıştı. Arkasından terör örgütü lideri Abdullah Öcalan yakalandı. Yakalanan bu atmosferde seçime gidilmesi MHP'ye başarı getirmişti.

2001 yılına gelindiğinde, ekonomik krizin yarattığı ortamda Bahçeli ne hikmetse erken seçim kararı aldı. 2002 yılında yapılan seçimde parti %8'le baraj altında kaldı. Bu büyük kriz, sadece koalisyonun büyük

ortağı DSP siyaset sahnesinden silmemiş, merkez sağın iki kopya partisi ANAP ve DYP'yi de tarihin tozlu sayfalarına gömmüştü.

2007 seçimlerine gelindiğinde, merkez sağda oy verecek parti bulamayan tabanın çoğunluğu AKP'ye kayarken, dinci bir partiye oy vermek istemeyen ama kendisini sağ kanatta görenler MHP'ye yöneldi. Sonuçta MHP, %8'lik standart oy oranının bir kez daha üstene çıkarak %14 ile tekrar Meclise girdi.

Bahçeli ile birlikte MHP'nin milliyetçi politikaları da değişmeye başlamıştı, "onurlu AB üyeliği tezi", ile 1999'da başlayan süreçte partinin kırmızı çizgileri yavaş yavaş silindi. MHP, artık küresel sistemle paralel hareket eden bir parti haline gelmişti. Özgün politikası kalmadığından halka söyleyecek sözü de yoktu. Parti erimeye yüz tutmuştu.

2011 seçimlerine gelindiğinde küresel sistem, AKP'nin 367 milletvekilinin üstünde bir güçle iktidara gelmesini ve anayasayı halk oylamasına gidilmeden değiştirmesini arzuluyordu. Bu maksatla önce CHP Genel Başkanı Deniz Baykal'a, daha sonra iyice zayıfladığı düşünülen MHP'nin 10 üst düzey yöneticisine operasyon yapıldı. Operasyonların niyetini vatandaş anlamıştı. MHP'liyim diyenler AKP'ye oy verirken, ulusalcıym diyenler MHP'ye oy vererek partiyi Mecliste tutmayı başardı.

Ama ne hikmetse Bahçeli, operasyondan sonra Balgat'ın dışına çıkmadan, AKP ile uyumlu, sessiz ve sakin bir politika izlemeye başladı. Anayasadan Türk kelimesini çıkarmak isteyen AKP'nin komisyon masasına oturdu. Suriye ile savaşa neden olabilecek bir tezkereye imza attı. En sonunda 29 Ekim kutlama çağrılarına olumsuz yanıt verdi.

MHP tabanında, milli bayramlarımızı yasaklayan, Türkiye'yi bölünmeye götüren, kendisinden başka kimseye yaşam hakkı tanımayan AKP'ye büyük bir tepki vardı. Ama bu tepki bir türlü parti tarafından dile getirilmiyordu. Bütün bunlar yaşanırken, AKP'ye oy vermiş ama yaptığından pişman olan mütedeyyin insanların bir kısmı gidecek bir adres aramaya başlamıştı. Kamuoyu yoklamaları da bu adresin MHP olabileceğini gösteriyordu.

İşte bu havada girilen 10. Olağan Kongrede, suçlu insan psikolojisinde, boynu bükük politika izleyen Bahçeli, MHP'nin başında kalmayı başardı.

Bahçeli'nin iki saati geçen uzun konuşmasında delegeler, en çok "AKP Müslüman coğrafyasını işgal edenlere dua okudu" sözlerini alkışlamıştı. MHP tabanı emperyalizm ve onun iş birlikçisi AKP'ye karşı sokağa inerek mücadele yapılmasını istiyordu. Peki, Bahçeli mücadeleyi yapabilecek mi?

Bahçeli, Ergenekon Mahkemesinin sorusuna verdiği cevapta; *"Milliyetçi Hareket Partisi, 30 Ağustos 2003 tarihinde yapılan ve Kızılirma olarak bilinen mitinge (İşçi Partili ve ülkücü gençler el ele yürümüştü) herhangi bir şekilde destek vermemiştir."* diyerek böylesine bir mücadeleyi yapamayacağını, sağcıyı-solcuyu, Alevi'yi-Sünni'yi, Türk'ü-Kürt'ü kısacası toplumum tüm kesimlerini bir çatı altında toplayamayacağını ortaya koymuştur.

Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz. Bahçeli ne söylerse söylesin, bilemediğimiz bazı sebeplerden ötürü, MHP'ye tabanın beklediği hareketi getiremeyecek, AKP'yi iktidarda tutmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Bu durumda MHP tabanı ne yapacak? Batan gemi terk edilir, en son kaptan kalır. Bir kısmı din temelli politikanın asıl merkezi AKP'ye kayarken, vatansever milliyetçiler, yeni bir parti arayışı içinde olan %60'a katılacaktır. %70'lere varan bu çoğunluğu sahiplenecek, antiemperyalist, milliyetçi-ulusalcı politikalar izleyecek bir adres yok mudur? İlla ki bulunacak...

ABD YÖNETİCİLER ZÜMRESİ İÇİNDE KLİK KAVGALARI VE TÜRKİYE'YE ETKİSİ

19 Kasım 2012 / ulusalkanal.com.tr

ABD’de yönetim katlarında hangi makamlara kimlerin geleceği artık tamamen komplolarla belirleniyor. Tipik düşüş belirtisi...

Tarihteki bütün büyük güçlerin yükseliş ve düşüşünde yaşananların bir benzerini yaklaşık 4 aydır ABD yönetici eliti içinde süren kıran kırana kavgada da görüyoruz.

Büyük güçler düşüşe geçtiği zaman veya bir zamanlar büyük güçlere hükmedenler bu kudretlerini kaybetmeye başladıklarında, yükselişte beraber olanlar birbirine girer. Çünkü düşüşün sonucu ya da göstergelerinden biri olarak, iktidar nimetlerinde daralma olur. Bölüşülecek toplam nimet küçülünce herkes kendi payını diğerleri aleyhine büyüterek durumunu korumaya veya iyileştirmeye çalışır.

Tabii bir de düşüşün sorumluluğunu herkesin birbirinin üstüne yıkma mücadelesi başlar.

Patlayan ve kimi zaman derinden kimi zaman açıktan süren kavganın başlıca yöntemleri, rakibi çelmeleme, komplo, şantaj, tehdit, birbirinin aleyhine dosya, kaset vb. hazırlamadır.

ABD’de başkanlık seçimi sürecinde ve seçim sonrasında, ABD yönetici eliti arasında patlak veren ve tipik çöküş belirtisi olan olaylar yaşadık. Kısaca hatırlayalım.

Libya Büyükelçisini Kim Öldürdü?

Önce Müslümanları aşağılayan bir film çekiliyor; 25 ülkede, birçok şehirde insanlar protesto için sokaklara dökülüyor. Filmi çekenlerin “İslamofobik bir örgütlenme (Islamophobia network in Fear)” ile bağlantısı var. Bu örgütlenmenin arkasında ise NeoConların olduğu biliniyor. Önde gelen isimlerden birisi, eski BM Büyükelçisi John Bolton, seçimlerde Mitt Romney’e danışmanlık yaptı. Romney başkan seçilseydi büyük ihtimalle Dışişleri Bakanı olacaktı.

Bu film sebebiyle 11 Eylül 2012’de Libya Bingazi’de yaşanan olaylarda ABD Büyükelçisi Christopher Stevens ve beraberindeki üç elçilik görevlisi öldürüldü. CIA Başkanı General Petraeus, konu hakkında yetkililere bilgi verirken olayın tamamen gösterici kalabalığın kontrolden çıkarak yaptığı bir şiddet eylemi olduğunu ileri sürmüştü.

Yetkililere verilen brifing esnasında, kullanılan bir uydu fotoğrafı sayesinde olay mahalline çok yakın bir noktada CIA’nın bir merkezi olduğu ve burada özel eğitimli 7-12 kişilik bir timin sürekli hazır beklediği açığa çıktı. Ayrıca yine yakın bir bölgede başka bir Amerikan askeri birliği daha vardı. Fakat bu birimler saatlerce süren olaya hiç müdahale etmemiş, olayı görmemezlikten gelmişti.

Olayla ilgili bu gerçekler ortaya çıkmadan önce Başkan Adayı Mitt Romney ve Yardımcısı Paul Ryan, Bingazi olayının sorumluluğunu Obama üzerine yıkmaya çalışmış, katıldıkları TV programlarında Obama’nın askeri harcamalarda kesintiye gittiği gerekçesiyle ülkenin güvenliğini tehlikeye attığını, Obama’nın başarısız bir başkan olduğunu söylemişlerdi.

Hatta Cumhuriyetçi ikili, Bingazi’deki elçiliğin güvenliğinden sorumlu özel kuvvetler mensubu bir yarbayın güvenliğin artırılması yönünde taleplerinin karşılanmadığı iddiasında bulunmuşlardı.

Peki, elçiliğe olaydan birkaç ay önce güvenlik sorumlusu olarak atanan Yrb. Andrew Wood kimdi? Mitt Romney gibi bir Mormon. Mormon meselesine tekrar döneceğim.

Önce şu sorunun yanıtını arayalım: Bingazi saldırısını gerçekleştiren grubun lideri kimdi? Sufyan Ben Kumu (Qumu). Kumu, El-Kaide bağlantılı faaliyet gösteren Libya İslami Savaşçılarının (Libyan Islamic Fighting Group) lideriydi. Kumu geçmişte, Usame bin Ladin’e şoförlük yapmış, Guantanamo’da 5 yıl hapis yatmış, Vahabi-Selefi inançlı bir savaşçıydı. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, Guantanamo’nun sadece bir hapishane olmadığı, aynı zamanda bir eğitim kampı olduğudur. Oradan çıkmanın tek yolu çift taraflı ajan olmaktır. Kumu büyük ihtimalle CIA ajanıydı.

Kaddafi'yi Deviren Büyükelçi

Büyükelçi Christopher Stevens, Kumu'nun Libya'ya gönderildiği 2007 yılından beri Kaddafi'yi devirecek grupları organize etmekle görevliydi. Yani birçok muhalif grupla bağlantısı vardı. Kumu ve ekibi sadece bunlardan bir tanesiydi. Bu gruplara silah, mühimmat, para ve istihbarat sağlayan büyükelçinin kendisiydi. Peki, kendisine bağımlı bir grubun onu öldürmesi nasıl olmuştu? CIA görevlisi Kumu onu öldürürken, CIA güvenlik birimleri ortadan kaybolmuştu. Amaç başkanlık seçimlerini etkileyerek neoconların adayı Romney'i iktidara taşımaktı.

Öldürülen Büyükelçiyle Görüşen Türk Diplomatı

Bir de Libya'da kullanılan örtülü ödenek meselesi var. Bingazi'de olaylar başlamadan hemen önce öldürülen büyükelçi kiminle görüşmüştü? Bir Türk diplomatıyla; saat 08.30'da.

Konu neydi? Büyük ihtimalle Libya'da işi biten Blackwater gibi asker kiralayan şirketlerin savaşçılarının Türkiye üzerinde Suriye'ye transferi. Çünkü şimdiye kadar gönderilen kiralık savaşçı sayısı Esad'ı devirmeye yetmiyordu, kayıplar çok fazlaydı, operasyonu devam ettirmek için daha çok kiralık savaşçıya ihtiyaç vardı.

Örtülü Ödenek'ten Kiralık Askerlere Ödeme

Bu noktada geliyoruz CHP Milletvekili Hurşit Güneş'in iddiasına. Güneş, gizli hizmet (örtülü ödenek) giderlerinin 2005 yılında 85 milyon lira iken 2011 yılında 391 milyon liraya, bu yıl 2 milyar liranın üstüne çıktığına işaret ederek bu paranın nereye gittiğini soruyor. Arkasından, "Bilmediğimiz bir savaş içinde miyiz?" diye ekleyerek, paranın Suriyeli muhaliflere verildiğini iddia ediyor.

Biz tespiti daha netleştirelim: Para Suriyeli muhaliflere verilmiyor, askerlerimizin kafasına çuval geçiren eksi CIA Başkanı Gen. Petraeus vasıtasıyla kiralık asker temin eden ABD şirketlerine hizmet bedeli olarak ödeniyor.

Şimdi dönelim Mormon meselesine. Mormonluk Hristiyanlığın bir mezhebi olarak algılanmasına rağmen, Hristiyanlıkla alakası yoktur.

1830'lu yıllarda Joseph Smith'in kurduğu Hristiyanlığa benzeyen ayrı bir dindir ve Mormonlar Joseph Smith'in peygamber olduğuna inanır. Bu tarikat ABD'de istihbarat-CIA, federal polis-FBI ve ordu içinde örgütlenmiştir. Amaçları ABD'de yönetime egemen olmaktır. Tarikat üyeleri, her türlü seçimde blok oy kullanır, kendi adamlarını kilit mevkilere taşımak için hile, komplo, şantaj, satın alma başta olmak üzere, her türlü çabayı sarf ederler. Dini vasfı olan (Bishop) kendi adamları Mitt Romney'nin başkan adayı olması kaçırılmaz bir fırsattı. Bingazi olayına baktığınızda hangi taşı kaldırırsanız altından bir Mormon çıkmaktadır.

Dünyayı kana bulayarak istikrarsızlığa sürüklemek isteyen NeoConlarla, Mormonların çıkarları başkanlık seçimleri konusunda örtüşmüştü. NeoConlar, Mormonlar vasıtasıyla operasyon yaparak ABD'yi kontrol altına alıp dünyadaki operasyonlarına devam etmek itiyorlardı. Bu noktada yakayı ele verdiler ve Romney iktidarında savunma bakanı olmayı umut eden çuvalcı generalleri görevden alındı. Şimdi yasak ilişki skandallarıyla olayı örtmeye çalışıyorlar. Fakat gelişmeler bu noktada durmayacaktır. ABD yönetici sınıfı içindeki kavgaya, ekonomide ve Orta Doğu'da girilen çıkmaz derinleştikçe daha da büyüyecektir.

Türkiye'ye Yansıması

Peki, benzer bir durum Türkiye'de Tayyip Erdoğan iktidarı için de söz konusu değil mi?

Şüphenez olmasın... Türkiye yıllardır ABD'ye o kadar bağımlı hale getirildi ki ABD'deki yönetici klikler arasındaki kavgalar bile artık Türkiye egemenleri içine bire bir yansıyor.

Ama paralel durumu yaratan esas etken, burada da BOP Eş Başkanlığının rejiminin düşüşe geçmesi...

ABD'deki kavgaya, devlet içine sızmış gizli bir Cemaat yapılanmasına (Mormonlar) operasyona neden oldu. Şimdi sanki Türkiye'deki izdüşümü kapsamında da ABD'den başlayıp buraya uzanan bazı kol kanat kırma operasyonlarının eli kulağında gibi...

İSRAİL'İN ORTA DOĞU'DA BİR GÖREVİ VAR

21 Kasım 2012 / ulusalkanal.com.tr

İsrail, 2. Paylaşım Savaşı'nın bitişiyle ABD tarafından 1948 yılında Orta Doğu'da kurulan yapay bir devlettir. Niçin böyle bir devlete ihtiyaç duyulmuştur? İsrail'in Orta Doğu'da bir görevi var. Aynı Tayyip Erdoğan'ın BOP'ta bir görevi olduğu gibi. İsrail devletinin görevi; doğası gereği izleyeceği etnik yayılmacı politikalarla, sürekli çatışmalara sebep olmak, sadece Filistin'i değil tüm Orta Doğu'yu istikrarsızlaştırmak (4 savaş yaşanmış ve çatışmalar hâlâ devam etmektedir) böylece bölge halklarını sefalete mahkûm etmektir. Çünkü bu kadar zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip olan bölgenin başka türlü sömürülmesi mümkün değildir.

İsrail, kendisine verilen bu görevi nasıl yerine getirmektedir?

Arap Denzinde Boğulma Korkusu

İsrail kendisini Arap denzinde yüzen küçük bir ada olarak görmektedir. Deniz tarafından yutulmasını önlemenin tek yolu, o denzin yekvücut halinde hareket etmesini önlemektir. Bunun için etrafındaki Müslüman ülkelerin birbiriyle ve kendi arasında sürekli mücadele halinde olmaları gerekir. Peki, Müslümanları kendi arasında mücadeleye sürükleyecek sihirli güç nedir? İsrail onu da keşfetmiştir: Din.

Normalde bir ülkeye dışarıdan bir saldırı yapılırsa veya uluslararası çıkarlar söz konusu olduğunda, o ülkedeki iktidar ve muhalefet milli menfaatler uğruna ortak politika izleyecektir. Bunun tek bir istisnası vardır. Eğer ülkedeki iktidar ve muhalefet dini eksende politika yapıyorsa, dış tehdit dahi onları ortak noktada birleştiremez. Çünkü din tartışılmaz, kabul edilir ya inanırsın ya da inanmazsın. İsrail bunu keşfetmiştir.

İsrail'in bu planı, Odet Yinon'un "The Zionist Plan for the Middle East- 1980'lerde İsrail için Strateji" başlıklı raporunda kendini göstermiştir. Yinon, 1982 yılında kaleme aldığı raporunda; Müslüman Arap ülkelerinin sınırlarının 1920'li yıllarda İngiliz ve Fransızlar tarafından yapay olarak

çizildiğini, bu devletlerin gerçek devletler olmadığını, etnik ve mezhep temelinde kolayca parçalanabileceğini ifade etmektedir. Örneğin Yinon, petrol zenginliği sebebiyle en güçlü konumda olan Irak'ın, güneyde bir Şii devleti, Bağdat civarında bir Sünni devleti ve kuzeyde bir Kürt devleti olmak üzere üçe bölünmesini; Mısır'ın kuzeyde bir Hristiyan devleti olmak üzere merkezi otoriteden yoksun birkaç Müslüman devletçiğe bölünmesini; Suriye'nin kıyıya yakın bölgede bir Alevi devleti, Halep'te ve Şam'da birbirine düşman iki Sünni devleti ve bir de Dürzi devleti olmak üzere dörde bölünmesini ön görmüştür. Planın özü, Orta Doğu'yu birbirine düşman etnik ve dinsel cemaat devletçiklerine bölmektir. İzlenecek strateji ise radikal İslami akımları desteklemektir.

Hamas'ın Babası İsrail'dir

Şimdi geldiğimiz noktayı değerlendirelim. 1980'li yıllarda birdenbire Arap dünyasında kökten dincilik rüzgârları esmeye başlamıştır. Aynı dönemde Türkiye'de de Türk-İslam sentezinin piyasaya sürüldüğünü unutmayalım. Bu rüzgârlar Arap ülkelerinde Vahabi-Selefi inancının ağırlık kazandığı Müslüman Kardeşler hareketini güçlendirmiştir. Aynı dönemde İsrail'de, Mısır'daki Müslüman Kardeşlerin bir kolu olarak Hamas doğmuştur. Hamas'ın kurulmasına en büyük desteği, Şeyh Ahmet Yasin ve Müslüman Kardeşleri destekleyen İsrail vermiştir.

Hamas, kurulur kurulmaz, Filistin'i, İsrail işgalinden kurtaracağını, Batı Şeria, Gazze ve Yahudilerin yaşadığı bölgeleri de kapsayan İsrail'in tamamına hâkim bir Müslüman devlet kuracağını ilan etmiştir. Hamas'ın bu ulvi amacına ulaşması için öncelikle Filistinlilerin liderliğini ele geçirmesi gerekiyordu. Bu maksatla Hamas, İsrail'i bir kenara bırakıp İsrail'i tanıyan Filistin Kurtuluş Örgütüyle savaşa tutuşmuştur. Böylece Filistinlileri ikiye bölmeyi başarmıştır. Hamas, mücadele yöntemi olarak terörü seçmişti. Bu durum İsrail'in, Hamas'ı uluslararası kamuoyuna terör örgütü olarak kabul ettirmesini kolaylaştırdı. Böylece Filistin'e yapılan Batılı yardımlar da kesilerek, Filistin halkı iyice sefalete mahkûm edildi. Aynı zamanda İsrail'in Filistinlilere yaptığı saldırıları haklı göstermek için bir gerekçe yaratılmış oldu. Hamas'ın yaptıkları özetle budur.

Kökten Dincilik Bir Küresel Kraliyet Projesidir

Peki, geçen sürede Yinon'un stratejisi çerçevesinde Müslüman Kardeşlerin diğer kolları ne yapmıştır? Özetleyelim: ABD ve İsrail tarafından kurgulanmış bu İslami akımın amacı, ülkelerinin yönetimini ele geçirmek için başlarındaki laik diktatörleri yıkmaktır. Oysaki bu yapay devletleri ayakta ve bir arada tutan, mezhep çatışmasını önleyen laiklik ve ordunun gücüyle ülkeyi iç çatışmalardan uzak tutan diktatörlerdi. Sonuç itibarıyla BOP projesi çerçevesinde öncelikle bu ülkelerin ordularının altı oyuldu, daha sonra halk hareketiyle diktatörler birer birer devrildi-devriliyor. Peki, sonuç ne oldu?

Libya'ya bakın; Kaddafi'yi devirme uğruna ülkeyi harap ettiler, petrol kaynakları yabancılara teslim edildi, halk perişan. Mısır; Mübarek gitti ama ülke bölünmenin eşiğinde, devlet Suudi Arabistan'ın verdiği parayla ayakta zor duruyor; halk perişan. Suriye; Esad direniyor ama ülkede taş taş üstünde kalmadı; mezhep çatışmasının içine battılar, halk yine perişan. Irak'ı konuşmaya gerek yok; Saddam'ı devirdiler, demokrasi geldi, çok sevindik(!) Türkiye'ye bakın; terörist başı Öcalan memleket meselelerini hapisten çözüyor; iç savaşa, bölünmeye az kaldı; anayasayı değiştirip başkanlık sistemine geçtiğimizde o da olacak.

İsrail'in Durdurulamayan İlerleyişi

Geldiğimiz nokta Odet Yinon'un planının birebir gerçekleştiğini görüyoruz. Peki, bu arada İsrail ne yaptı? Müslüman dünyası birbirini yerken, o kendi bahçesini sessizce düzenlemeye devam etti.

İsrail, kurulduğunda tarihi Filistin topraklarının %78'ini kontrol ediyordu. Bugün Filistinlilerin elinde, Gazze ve Batı Şeria olarak ikiye bölünmüş vaziyette, topraklarının %10'undan daha azı kalmıştır. Her geçen gün durum daha da kötüye gitmektedir. İsrail Batı Şeria'nın en güzel yerlerini yerleşime açarak kendine bağlarken, Filistinlileri suyu bile olmayan işe yaramaz yerlere sürmektedir. Batı Şeria'daki Yahudi yerleşimcilerin sayısı 2000 yılında 200 bin iken, şimdi 350 binin üzerine çıkmıştır. Yerleşimler, Batı Şeria'nın %42'sini kontrol edecek şekilde geliştirilmiştir. Bununla birlikte Kudüs'ün Arap bölümünde yaşamaya başlayan 300 bin Yahudi yerleşimciyi

de bu rakamlara ekleyecek olursak, toplam 650 bin Yahudi'nin artık Arap bölgesinde yaşadığını görürüz. Kısacası İsrail adım adım işgali kalıcı hale getirmektedir. İsrail'in nihai hedefi Kudüs merkezli küresel güce sahip bir devlet kurmaktır. Bunu yapabilmek için nüfusunu artırması gerekmektedir. Nüfusunu artırmanın yolu, Filistin tehdidini ortadan kaldırarak, göçün yolunu açmak ve yeni yerleşimcilere alan açmaktan geçmektedir.

Uluslararası toplum Filistin meselesinin çözümü konusunda İsrail'i iki ülkeli çözüme zorlamaktadır. İsrail'in Filistin devletinin varlığını kabul etmesi, yukarıda söylediğimiz nihai hedefinden vazgeçmesi anlamına gelir. İsrail bunu kesinlikle istememektedir. 29 Kasım'da BM'de Filistin devletini tanıma süreci tartışılacaktı. İsrail, Hamas'ın nasıl tepki vereceğini bilmektedir. Gerekli zemini hazırlayarak Hamas'ı kışkırtmış ve son günlerde yaşanan Gazze çatışmasını başlatarak BM sürecini baltalamıştır. İsrail'in hava harekâtının hedeflerine bakıldığında, kamu binalarının hedef alındığı bariz bir şekilde görülecektir. İsrail, izlediği bu stratejiyle devleti oluşturan altyapı unsurların tamamını yok ederek, devletleşme sürecinin önüne geçmek istemekte, Filistin halkını Orta Çağ koşullarında yaşamaya mahkûm ederek bezdirip mücadeleden vazgeçirmeye çalışmaktadır.

Tarih, İsrail'in toprak kazanma çalışmalarının Arap-İsrail savaşlarıyla engellendiğini göstermektedir. Araplar her ne kadar bu savaşlarda yenilmiş olsalar da İsrail'in büyümesinin önüne geçmeyi başarmıştır. Günümüzde İsrail, Kudüs'ün tamamını ve Gazze'yi kendi topraklarına kattığını ilan etse kim karşı duracaktır? Karşısında Mısır ordusu mu, Suriye ordusu mu, Libya ordusu mu yoksa Türk ordusu mu kalmıştır? İsrail Büyük Orta Doğu Projesi'nin yarattığı boşluktan faydalanmaktadır ve faydalanmaya devam edecektir.

Erdoğan Arafat'ın Vermediği Kudüs'ü Altın Tepside İsrail'e Sunmaktadır

Tayyip Erdoğan liderliğindeki AKP (Müslüman Kardeşler) hükümeti, önce Libya'da NATO'nun ne işi var demiş, sonra İzmir NATO karargâhını Libya Harekât Merkezi yapmıştır. Mısır'da Mübarek devrilirken alkış tutmuş,

Suriye’de Esad’ı devirmek için kullanılan kiralık savaşçılara (El-Kaide) her türlü desteği sağlamış ve sağlamaktadır.

AKP hükümeti, bütün bunları etnik ve mezhep temelinde küçük devletçiklere bölünen Orta Doğu’ya büyük Türkiye’nin hükmedeceği hayaliyle yapmaktadır. Ama aslında, yaptığı işle İsrail’in önünü açmaktadır. Şimdi geriye İsrail’in planlarına direnen tek bir ülke, İran kalmıştır. İran’da ABD’nin yardımıyla bertaraf edildiğinde, İsrail’in hayalleri gerçekleşmiş olacaktır. Aslında Tayyip Erdoğan belki bilerek, belki de bilmeyerek, Kudüs’ü altın tepside İsrail’e sunmaktadır. Peki, karşılığında arzuladığı “Yeni Osmanlı” hayallerine kavuşacak mıdır? Bu imkânsız gözüküyor. Türkiye şu an Erdoğan tarafından, dinciler-laikler, Aleviler-Sünniler, Türkler-Kürtler ekseninde zihinlerde bölünmüştür. Erdoğan’ın BOP’taki eş başkanlık görevi bittiğinde, bölünme fiiliyata geçirilecektir.

Kuzey Irak’ta Kürtler bağımsızlık için Irak Merkezi Yönetimi’yle çatışmaya başlamıştır. PKK’nın Suriye uzantısı PYD, özerkliğini ilan etmiştir. Olası Kürt devleti, İsrail’in en büyük müttefiki olacaktır. Bu gidişatla İsrail, İran devrildikten sonra Türkiye’deki Kürt nüfusu kullanarak Türkiye’yi hallaç pamuğu gibi atacaktır. Zaten ordunun altını oyma planı, TSK’de de uygulanmış, Cemaat orduyu ele geçirmeye çalışırken, ordu şimdilik zihinlerde ikiye bölünmüştür.

Sevgili Başbakanım Külahınızı Ters Giymişsiniz

İsrail büyümekte ve büyümeye devam edecektir. Çünkü karşısında hiçbir güç kalmamıştır. İran’da devre dışı bırakıldığında Türkiye, İsrail ile karşı karşıya kalacaktır. İsrail’in önünün açılmasına en büyük yardımı BOP Eş Başkanı Tayyip Erdoğan yapmıştır ve hizmetlerine tüm hızıyla devam etmektedir. Şimdi bir paradoksun altını çizmek istiyorum. Bu dinciler eylemleriyle (özellikle dini eksende politika izleyerek) İsrail’e en büyük hizmetleri yaparken antisemitistliğe varan İsrail karşıtı söylemleriyle de iktidarlarını güçlendirmektedir. Erdoğan’ın “one minute” çıkışı, oylarını %50’nin üzerine çıkarmıştır. Şimdi Başbakan, İsrail’in Gazze saldırısını çok ağır bir dille eleştirerek yine kamuoyunda puan toplamaya çalışmaktadır.

İsrail Başbakanı Benyamin Netanyahu ve Erdoğan'ın "one minute" çektiği Cumhurbaşkanı Şimon Peres ise kıs kıs gülmektedir. Çünkü onlar, Erdoğan'ın kafasındaki külâhın ters durduğunu görmektedir. **Kendi inancını, ülkesini, milletini ve komşularını yıpratırken bu politikaları izleyen iktidarı güçlendiren bu paradoks, Küresel Kraliyetin kullandığı en önemli maniveladır.** BOP Eş Başkanı'nın görevi nedir diye merak ediyorsanız; cevabı budur. Küresel Kraliyet, hedef ülkelerde izah edilen bu paradoksu çözme kapasitesi olmayan, dini taassuba saplanmış, özgür düşünemeyen kimseleri, iktidara getirmeye çalışmaktadır. İşte "Haçlı irticanın" şövalyeleri bunlardır: Müslüman (?) Kardeşler.

Gazze meselesine tekrar dönecek olursak, kendini Küresel Kraliyete teslim edenler şimdi Obama'ya yalvarıyor; "Söyle İsrail'e ateşi durdursun..." Aldıkları cevap; "İsrail'in kendini savunmaya hakkı vardır, biz de arkasındayız." Başkasının icazetiyle iktidara gelenlerin söz söylemeye hakkı yoktur...

Türkiye Haydut Devlet Olur mu?

Başbakan AKP Grup Toplantısında (20 Kasım): *"Türkiye, Filistin'i yalnız bırakmayacak, bölgeyi kaderine terk etmeyecek, BM'nin adaletine inanmıyorum. Suudi Arabistan, Katar ve Mısır'ı işbirliğine davet ediyorum, bugün onlara yarın bize, öleceksek adam gibi ölelim. Ya elimizle müdahale edeceğiz ya dilimizle müdahale edeceğiz ya da buğzedeceğiz."* diyor.

Şimdi Erdoğan'ın seçeneklerini değerlendirelim. "Ya elimizle müdahale edeceğiz..." Bu bir askeri seçenek olamaz. Çünkü Türkiye'nin F-4, F-5 uçaklarını modernize eden, Popeye, Harpy gibi silahları sağlayan, Heronları verip bakımını yapmayan İsrail'dir. Türkiye'nin asli vurucu gücü F-16'lar ABD menşelidir. TSK, hem zihnen hem de silah sistemleri olarak %100 ABD'ye bağımlıdır. Olası bir savaşta İsrail karşısında üç gün dayanamayacaktır çünkü dışarıdan aldığı modern mühimmat stoku üç günle sınırlıdır.

Şimdi bu hayali seçeneği bir kenara bırakalım; "dilimizle müdahale edeceğiz" seçeneğine gelelim. Erdoğan'ın "one minute" krizinde olduğu gibi

İsrail karşıtı söylemlerle iç politikaya oynadığı görülmektedir. Erdoğan'ın İsrail'e karşı söz söyleme haricinde hiçbir gücü yoktur. Ne İsrail'le ticareti askıya alabilir ne de onları korumak için bizi tehlikeye atan Kürecik Radar Üssünü kapatabilir. İsrail'e gerçekten muhalefet ettiğinde, Küresel Kraliyet tarafından deliğe süpürüleceğini en iyi o bilmektedir.

Fakat Erdoğan'ın konuşmasında bir husus dikkat çekmektedir. Erdoğan, Suudi Arabistan ve Katar'ı iş birliğine davet etmiştir. Türkiye, son zamanlarda bu iki ülke ile birlikte Esat'ı devirmek için iş birliği yapmaktadır. Suriye yönetimine karşı savaşanların büyük çoğunluğu ülkeye dışarıdan getirilen kiralık savaşçılardır. Savaşçıların önemli bir bölümü El-Kaide bağlantılı Vahabi-Selefi inançlı teröristlerdir. Başta ABD olmak üzere, Avrupa kaynakları bu savaşçıların Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar tarafından beslendiğini, silahlandırıldığını açık açık yazmaktadır. Planın perde arkasında kendileri olmasına rağmen, amaçlarının suçu maşa olarak kullanılan ülkelerin üzerine yıkmak olduğu anlaşılmaktadır. Ancak tuzağın burada kalmama ihtimali yüksektir. Batı medyası bu işi boşuna dillendirmez. Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın, İsrail'i durdurabilecek askeri, ekonomik ve de politik güçleri olmadığı aşikârdır. Onları, Erdoğan'ın üçüncü ihtimal olarak ortaya koyduğu “buğz edeceğiz” seçeneği olan aciz kalmaktan kurtaracak tek şey Hamas'a sağlayacakları destektir. Suriye meselesi sayesinde El-Kaide ile irtibatlandırılan Türkiye, Hamas'a da destek veren bir ülke olarak, “haydut devlet” (rogue state) konumuna sürüklenmek istenmektedir. Sayın Davutoğlu ve Hakan Fidan Beyefendi, bu tuzağa düşmemek gerekmektedir.

Bütün Müslümanlardan Özür Diliyorum

Hangi amaç uğruna olursa olsun, sonuçta Küresel Kraliyetin işine yarayacak, Müslüman görünümlü kiralık katiller tarafından Filistin'de, Libya'da, Mısır'da, Suriye'de işlenen bütün cinayetlerde Recep Tayyip Erdoğan ve Ahmet Davutoğlu'nun payı vardır. Akıl almaz bir şekilde, bu kadar kötü, bu kadar kirli, bu karar yanlış bir politika izleyenlerin Filistin'e gidip orada çocuğunu kaybeden insanlara sarılarak ağlamaya hakkı yoktur. Kiralık katillerin öldürdüğü canların da birer anası-babası olduğunu unutanlar Müslüman'sa ben onların dininden değilim.

Başta Filistin olmak üzere kirli oyunlara sahne olan bütün Müslüman halklardan bir Türk, bir Müslüman olarak özür diliyorum. Hükümetimizin izlediği politikadan utanıyorum. Bu, Türk milletinin politikası değildir. Ancak suçumuz çok büyük; bunları iktidara getirdik. Bizi affedin.

<https://www.ulusal.com.tr/gundem/tgbliler-mumtazer-turkoneyi-fena-yakaladigundem/milletvekilleri-rekor-zamyurt/akpli-ciftci-akpye-isyan-ettikultur-sanat/insanliki-kesti-cezayiri-dikecekgundem/ermeni-soykirimi-yalanini-yasar-kemale-sormayingundem/akpli-kuzu-hesabimiz-tutmadigunde-h7032.html>

MUHTEŞEM ON YIL

29 Kasım 2012 / ulusalkanal.com.tr

Başbakanımız Tayyip Erdoğan, Muhteşem Yüzyıl dizisini çok ağır bir dille eleştirerek yeni bir gündem maddesi yarattı. Biz de gündeme dâhil olalım. Türkiye’de başka bir dizi daha çevriliyor, haberiniz var mı? “Muhteşem On Yıl”. Diziyi anlayabilmek için aşağıdaki gelişmeleri hatırlamanız gerekir.

2003’teki İşgal Yığınağı da Suriye Sınırına Yapılmıştı

Condoleezza Rice, 07 Ağustos 2003 tarihinde Washington Post gazetesinde yayımlanan makalesiyle Büyük Orta Doğu Projesi’ni (BOP) ilan etmişti. Makale, Orta Doğu’da 22 ülkenin sınırlarının değişeceğini söylüyordu. İlk sırada Irak vardı. Amerikan stratejistleri, Irak’ın kısa sürede halledileceğini düşünmüştü.

Hatırlanacağı üzere ABD, Irak’a bir de Türkiye üzerinden cephe açmayı planlamıştı. Türkiye’ye konuşlanacak ABD askerleri kedilerine yığınaklanma alanı olarak Irak sınırı yerine, Suriye sınırını seçmişlerdi! Harekâtın başlamasıyla birlikte askeri kuvvetin 1/3’ü Kuzey Irak’a girecek ama 2/3’ü Güneydoğu’da kalmaya devam edecekti.

Irak Tezkeresinin Kabulünü Savunanların Çürük Tezleri

ABD’nin bu planı, Genelkurmayda üst düzey komutanlar arasında tartışma yarattı. Bir kısmı Türkiye’yi yıpratran PKK terör belasından kurtulmak için tezkerenin onaylanmasına, ABD ile anlaşıp 20 km kadar Irak’ın içine girilmesine taraftardı. Bir kısım ise, teröristlere yardım ettiği herkes tarafından bilinen Amerikan kuvvetlerinin (Gnkur. Eski Başkanı Doğan Güreş, televizyondan açıkça söylemiştir) terörle mücadele bölgesine yerleşmesinin çok büyük tehlike yaratacağını düşünüyordu. Zaten istendiği zaman Kuzey Irak’a harekât düzenlenebildiği için orada kalıcı olmaya da ihtiyaç yoktu. Ayrıca terör örgütünün dağ kadrosu bitirilmiş, elebaşı da yakalanmıştı.

Amerikalı stratejistler bir yıldırım harekâtı planlamıştı. Müslüman coğrafyanın haritasını askeri güç kullanılarak yeniden çizeceklerdi. BOP planına göre Amerikan ordusu önce Irak'ı yeniden şekillendirecek sonra Türkiye'ye konuşlanmış diğer kuvvetlerin yardımıyla Suriye'nin işi bitirilecek, sıra İran ve Türkiye'ye gelecekti. TBMM'nin 1 Mart 2003 Tezkeresi'ni reddetmesi, ABD'nin planlarını suya düşürdü. ABD ordusu Irak'ta batağa saplandı. BOP'un askeri güç kullanarak yürürlüğe sokulması başarısızlığa uğramıştı.

ABD'nin BOP Stratejine Yeni Ayar: “Yapıcı Kaos”

O zaman yeni bir plan yapılmalıydı. Yeni plan yine Condoleezza Rice tarafından açıklandı. Rice, Haziran 2006'da Tel Aviv'de yaptığı konuşmada “Büyük Orta Doğu Projesi”nin (Greater Middle East) adının “Yeni Orta Doğu” (New Middle East) olarak değiştirildiğini söyledi.

Rice'in açıklaması, Anglo-Amerikan-İsrail planının askeri yol haritasını ortaya koyuyordu. Bu plan, Lübnan, Filistin, Suriye, Irak, Körfez ülkeleri ve İran'dan, Afganistan'a kadar uzanan bölgede kaos ve şiddet içeren bir istikrarsızlık kuşağı oluşturmaya ön görüyordu.

“Yapıcı Kaos” (Constructive Chaos) olarak adlandırılan bu plana göre, ABD, İngiltere ve İsrail, Müslüman coğrafyanın sınırlarını kendi çıkarları doğrultusunda yeniden çizebilecekti. Bugün yaşadığımız “Arap Baharı” budur. Peki, Türkiye bu planın neresindeydi? İşte Muhteşem On Yıl dizisinin heyecanlı bölümleri de bundan sonra başladı.

Önder Sav'ın 2003'teki Tarihi Benzetmesi

CHP'li Önder Sav, 1 Mart Tezkeresi'ne karşı çıkmış, yaptığı konuşmada İskenderun'da bekleyen Amerikan gemilerini “düşman gemileri”ne benzetmişti.

Benzer düşünceyi paylaşan sadece CHP'li milletvekilleri değildi; birçok AKP ve MHP'li vekil de aynı düşünceyi taşıyordu. Bu sadece bir tezkere meselesi değildi.

İnsanlar, bölgede ABD ve Türkiye'nin çıkarlarının örtüşmediğini düşünüyordular. Genelkurmay'da da gerçekleri gören birçok komutan vardı.

ABD Haziran 2006'da "Yeni Orta Doğu" adıyla eski projeye (BOP) yeni bir ivme kazandırmaya çalıştığında, projeye en büyük karşı çıkışın Türkiye'den gelebileceğini tezkere tecrübesinden öğrenmişti.

O halde Türkiye'nin siyaset sahnesi yeniden şekillendirilmeliydi. Bundan sonra dizinin aksiyon sahneleri başladı:

- Papaz Santoro Cinayeti (5 Şubat 2006)
- Danıştay Baskını (17 Mayıs 2006),
- Hrant Dink Cinayeti (19 Ocak 2007),
- Zirve Yayın Evi Katliamı (18 Nisan 2007),
- Ümraniye'de El Bombalarının Bulunması (12 Haziran 2007),
- Ve Ergenekon Sahnede (Siyasiler, askerler, aydınlar tasfiye ediliyor),
- 2007 Seçimleri (Tezkereye hayır diyen AKP milletvekilleri tasfiye edildi),
- Habur ve Kürt Açılımı (19 Ekim 2009),
- TSK'ye Balyoz (20 Ocak 2010 / Çeşitli davalar altında 500'e yakın kurmay subay tasfiye edildi),
- Deniz Baykal Kaseti (10 Mayıs 2010 / Habur'a sert tepki gösteren Baykal, Sav ve diğer ulusalcılar tasfiye edildi),
- MHP Kasetleri (21 Mayıs 2011 / 01 Mart Tezkeresinde müzakereleri yürüten büyükelçi Deniz Bölükbaşı ve diğer milliyetçilerin tasfiyesi)
- Genelkurmay Eski Başkanı İlker Başbuğ'un tutuklanması (06 Ocak 2012)
- Geldiğimiz noktada Genelkurmay Eski Başkanı sanık, Şemdik Sakık tanık.

“Muhteşem On Yıl”ın Başrol Oyuncuları ve Figüranları

Sayın Başbakanım, Türkiye’de son on yılda yaşananlar, “Muhteşem Yüzyıl” dizisinin saray entrikalarını çoktan geçti. Merak etmeyin bu entrikaların yaşandığı bir ülkenin başbakanı olarak siz de tarihe geçtiniz.

Gelecekteki başbakanlar bu dönemi şöyle anacak: *“Bizim öyle bir ecdadımız yok, biz böyle bir başbakan tanımadık. O dönemde yaşananları çok iyi bilmemiz, çok iyi anlamamız lazım.”*

Türkiye’de gizli bir el, 1 Mart Tezkeresi’ne karşı olan ve bundan sonraki gelişmelere karşı olabilecek herkesi tasfiye etti. Kim bu gizli el? Her zaman olduğu gibi ABD’nin kontrolündeki derin devlet. Türkiye’de reyting rekorları kıran “Muhteşem On Yıl” dizisini kim mi çeviriyor, söyleyelim:

Yapımcı ve Senarist: ABD

Yönetmen: Cemaat

Başrollerde: Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Ahmet Davutoğlu ve Hakan Fidan

Bu dizinin Erol Taş’ı: Zekeriya Öz

Peki, AKP’li bakan, milletvekilleri ve diğer partilerin bu oyunda hiç mi rolü yok? Tabii ki var; onlar figüran...

Darbelere karşı olanlara sesleniyorum, ülkemizde derin devlet eliyle yeni bir Amerikan darbesi yapılıyor farkında mısınız? Ülkenin bütün direnç noktaları kırıldı. ABD ne isterse o oluyor.

Suriye Tezkeresi, tamam...

Patriotlar, o da tamam...

Condoleezza Rice, o da tekrar sahnede... Bu kez 24 Kasım’da Washington Post’ta tekrar sahneye çıktı ve Suriye’yi kastederek, “Artık seçimler bitti. Şimdi Amerika harekete geçmek zorunda.” dedi.

ABD Özel Kuvvetleri ve AWACS'lar

Şimdi sıra geldi ABD Özel Kuvvetleri ve AWACS'lara. Birinin mutabakat muhtırası Mecliste, diğerrinin dedikoduları dolaşıyor.

Dikkatinizi çekerim, her ikisi de taarruzî güç unsurlarıdır. Birisi düşman topraklarında örtülü operasyon yapar (inşallah bizimkinde yapmaz), diğeri düşman topraklarında harekât icra eden savaş uçaklarının operasyonunu yönlendirir.

Bu yeni Amerikan darbesi Türkiye'yi yavaş yavaş istikrarsızlığa ve bölgesel bir savaşın içine sürüklüyor; acaba yöneticilerimiz gelişmelerin farkında mı?

Başbakanımız, *"NATO'nun Libya'da ne işi var?"* diyor; iki hafta sonra İzmir'den harekâtı yönetiyoruz.

Kendisine, Suriye sınırına yerleştirilmesi öngörülen Patriotlar hakkında soru soruluyor; *"NATO'dan sınıra füze talebimiz olmadı, iddialar asılsız."* diyor; iki hafta sonra NATO'ya resmi talebi iletiyoruz.

Başbakanımızın iki hafta sonra yaşanacak gelişmelerden haberi olsa, kendisini böyle zor bir durumda bırakır mı? Ne yazık ki dizinin senaryosundan haberi yok; sadece rolünü oynuyor.

Bütün gelişmeler Türkiye'nin Condoleezza Rice'nin 2006 yılında çizdiği istikrarsızlık kuşağına sürüklendiğini gösteriyor. Devlet adamlarımıza çok da haksızlık etmeyelim. Bence olaylardan o kadar da habersiz değiller. İki ihtimal var:

Birincisi; ya ABD'nin her dediğini yaparak Türkiye'yi bu kötü kaderden kurtaracaklarını düşünüyorlar;

İkincisi; ya da parçalanmayı kaçınılmaz görmüşler, zorla, kanlı bir parçalanma olması yerine, anayasa değişikliği, başkanlık sistemi vs. gibi çarelerle bir anlamda anestezi kullanılarak ülkenin acı çekmeden ameliyat edilmesine razı olmuşlar. Dünyada dengeler değişiyor bu kadarı kabul edemeyiz.

Sayın Başbakanım her şey bir tarafa sizden küçük bir ricam var: Libya’da kaybet, Mısır’da kaybet, Irak’ta kaybet, Gazze’de kaybet. Nereye kadar, hep biz mi kaybedeceğiz?.. “Muhteşem On Yıl” dizisi giderek reyting kaybediyor. Şu Hillary Clinton’un “Çak Arkadaşı”nı değiştirin de diziye renk gelsin; belki bir sefer de biz kazanırız!..

<http://www.ulusalkanal.com.tr/muhtesem-on-yil-makale,709.html>

PUTİN NİYE GELDİ?

02 Aralık 2012 / ulusalkanal.com.tr

Kamuoyunun dikkatinden kaçan çok önemli bir noktanın altını çizmek istiyorum. Putin'in Türkiye ziyareti öncesinde, Rus Büyükelçisi Ivanovski, Esenboğa'ya indirilen Suriye uçağı ile ilgili yaşanan krizi yumuşatmaya çalıştı. Büyükelçi yaptığı açıklamada; Türk tarafının bir yönüyle haklı olduğunu, uluslararası havacılık kuralları gereği, uçakta taşınan radar parçaları hakkında Rusya, daha önceden bildirimde bulunmuş olsaydı konunun bu noktaya gelmeyeceğini ancak olayın iki ülke ilişkilerini etkilememesi gerektiğini, artık konunun kapanmasının iyi olacağını söyledi. Rusya bariz bir şekilde geri adım attı. Niçin? Perde arkasında neler döndüğünü anlayabilmek için biraz tarih bilgisine ihtiyacımız var.

Tarihteki Rus Tehditleri Türkiye'yi Hep Batı'nın Kucağına İtti

Türkler tarihlerinde en fazla Ruslarla savaştı. Fakat bu savaşlardan ne Türkler ne de Ruslar kârlı çıktı. En çok kazanan taraf, İngiliz ve Fransızlardı. Çarlık Rusya'sının yayılmacı politikası, İstanbul ve Akdeniz üzerindeki emelleri, giderek zayıflayan Osmanlı'yı her sıkıştığında İngiltere ve Fransa'nın kucağına itti. İngiltere ve Fransa, Osmanlıyı Ruslara karşı koruyan müttefikler olarak, yarı sömürge yapmayı başardılar. O dönemde İngiltere ve Fransa, Ruslar Osmanlıya savaş açsın diye dua ediyor, her türlü tezgâhı kuruyordu.

Benzer bir tuzağa, II. Dünya Savaşı sonrasında tekrar düştü. Savaşın sonuna doğru, dünyayı yeniden şekillendirmek için yapılan konferanslardan biri olan Yalta'da, Stalin (10 Şubat 1945) Boğazlar ve Montreux Sözleşmesi'nin yeniden gözden geçirilmesini talep etmişti. Takiben Rusya, 19 Mart 1945'te Türkiye'ye verdiği bir notayla, Türk-Sovyet Dostluk ve Tarafsızlık Antlaşması'nın süresi dolunca feshedileceğini bildirdi. 08 Ağustos 1946 tarihine gelindiğinde Rusya, bir başka notayla, Boğazların kontrol ve savunmasını Türkiye ve Rusya'nın ortaklaşa yürütmesini talep etti.

Bu talepler yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti üzerinde giderek artan bir baskı yaratıyordu. 1949 yılına gelindiğinde, Kızıl Ordu, atom bombasını yapmayı başarmış, aynı yıl Rusya'ya karşı bir savunma örgütü olarak NATO kurulmuş, Türkiye dışarıda kalmıştı. Ülkemizi yönetenler paniğe kapıldı. Ruslar, savaş sonrası Avrupa'nın yarısında kendilerine müzahir komünist rejimler kurulmasını sağlamışlardı. Bu gelişmeler, Türk devlet adamlarının paniklemesine ve NATO kapısında dilenci olmalarına yol açtı. Onlara göre bağımsızlığı korumak için NATO'ya girmekten başka çare yoktu.

ABD, daha II. Dünya Savaşı sırasında müttefik ülkeler arasında yapılan pazarlıklardan, Rusya'nın Türkiye'ye ilişkin taleplerini biliyordu. Bile bile Türkiye'yi yaklaşık 5 yıl Rus tehdidine maruz bıraktı. 1951 yılına gelindiğinde Türkiye, NATO kapısında bekleyen dilenci konumuna düşmüştü. Artık pazarlık yapma vakti gelmişti. Türkiye'nin Batı ittifakına üye olması için yalnızca NATO'yu kuran Washington anlaşmasını imzalaması artık yeterli değildi. Türkiye, NATO anlaşmasının yanı sıra, onlarca ikili anlaşma imzalamaya mecbur edildi. Böylece sadece başında "Milli" kelimesi olan Savunma ve Eğitim Bakanlıkları değil, ekonomiyi de içine alan her şey Amerikalılara teslim edildi. Bakanlıklarımıza, Genelkurmayımıza ve devletin en ücra köşelerine kadar her yer bizleri Ruslardan "koruyacak", aynı zamanda "Küçük Amerika" olmamızı sağlayacak Amerikalı uzmanlara teslim edildi. Atatürk'ün "tam bağımsız Türkiye" hayali de işte o noktada bitmişti. Ve bu günlere geldik.

Türkiye'nin Kuşatılması

Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle tehdit ortadan kalkınca Türkiye yavaş yavaş kontrolden çıkmaya başladı. Bütün komşularıyla sınırlar açılmış, hepsiyle ticaret patlamıştı. Türkiye'nin bu önlenemez yükselişi durdurulmalıydı. Küresel çıkarlar için, Türkiye yeniden kuşatılmalı, komşularıyla ilişkisi kesilmeliydi. Derken Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) ve Arap Baharı başladı; herkesle papaz olduk.

Yaşanan süreçte, Libya'da yatırımlarımızı kaybettik; Arap dünyasının liderliğini Mısır'a kaptırdık, Suriye rejimini yıkmaya çalışırken, Orta Doğu'ya

açılan kapımızı kapattık. Kuzey Irak Kürt yönetimini destekledik, Irak'ı kaybettik; AB, Yunanistan ve Kıbrıs ile ilişkiler malum... Böylece Türkiye'nin Güney ve Batı'dan kuşatılması tamamlandı. Dünyaya Küresel Kraliyetin kontrolünde olmadan açılabilceğimiz sadece iki kapı kaldı; Kuzey'de Rusya ve Doğu'da İran. Hemen bu iki kapının da kapatılması için hamleler başladı.

Stratejinin mantığı şuydu: NATO kanalıyla Türkiye'ye yerleştirilen askeri unsurlarla Ankara'yı tehditkâr hale getirerek, Rusya ve İran'ın bizden tehdit algılamasını sağlamak, böylece onları da Türkiye'yi tehdit etmeye zorlayarak ilişkileri bozmak. Bu kapsamda yaşadıklarımızı hatırlayalım:

- Kürecik'e Amerikan Radar Üssü
- Suriye'de iç savaşı tetikleyen paralı askerlere Türkiye'nin desteği
- RF-4 uçağının düşürülmesi
- Akçakale'ye düşen havan mermisi ile 5 can kaybı
- Suriye Tezkeresi'nin onayı
- NATO'dan Patriot talebi
- Şimdi sırada Amerikan Özel Kuvvetleriyle imzalanacak mutabakat muhtırası ve AWACS'ların Türkiye'ye intikalinde...

Vladimir Putin Tezgâhı Gördü

Geldiğimiz noktada ABD ve AB, Rusya ile İran'ın Türkiye'ye kızarak petrol ve doğalgaz vanalarını kısması için dua ediyorlar. Bu iki ülke, Türkiye'ye karşı açıktan tavır aldığında, balık oltaya takılmış olacak. Böylece kamuoyu, Rusya ve İran'dan gelen tehdide inandırılacak; AKP hükümeti izlediği politikanın haklılığını ispat edecek. Sonuç: Bu noktadan sonra Türkiye'yi ABD'nin kucağından kaldırılabilene aşk olsun. İşte Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin bu tezgâhı gördü, Türkiye'yi yanlıştan döndürmeye geliyor. İranlılar da durumun farkında. Türkiye'ye yönelik Kürecik Radarı ve Partiot füzeleri hakkında tehdide varan eleştirilerde bulunsalar da resmi

kaynaklara sorulduğunda “Açıklamayı yapanların şahsi düşüncesidir.” diyerek bizi kaybetmemeye çalışıyorlar.

“İyi Uykular” Türkiye

Rusya ve İran, kurulan tezgâhın farkında; peki bizimkiler ne âlemde? Sayın Başbakanımızın Askeri Strateji Hakkında hiçbir bilgisi olmadığı kesin. Dışişleri Bakanımız var; en azından onun konuya hâkim olması gerekir. O ne yapıyor? Bir gün Myanmar’da, ertesi gün Gazze’de, bir de bakmışsınız Washington’a gitmiş. Adamın bırakın düşünmeyi, kafasını kaşıyacak vakti yok. ABD’nin gücüyle “Yeni Osmanlı Projesi”ni inşa etmekle o kadar meşgul ki borç parayla kumar oynadığının farkında değil. Peki, bu devletin Genelkurmayı yok mu? En azından onların bu tuzağı görmesi lazım. Anlaşıldığı kadarıyla 500 tane kurmay subay tasfiye edilince, geriye bu konulardan anlayan kimse kalmamış ya da geride kalanlar o kadar korkmuşlar ki bizi de içeri alırlar diye ses çıkaramıyorlar.

Suriye’nin Düşmesi İran, Rusya ve Çin ile İlişkilerin Bitmesi Demek

Hükümet zannediyor ki Suriye’de Esat Rejimi yıkılınca Orta Doğu’nun kapanan kapısı tekrar açılacak. Suriye düştüğü anda, daha büyük bir tehlikenin kapıda beklediğinin farkında değiller. Suriye’nin direnişi sebebiyle, sıra İran ve Rusya’ya gelmiyor. Bu iki ülke de sıra kendilerine gelmediği için Türkiye’yi kaybetmemek istiyor. Ancak Suriye düştüğünde, sıra onlara gelecek. Bu noktada her iki ülkenin, hatta Çin’in de Türkiye’ye karşı açıktan tavır alması kaçınılmaz. Bu çerçevede kural şudur: Siz, ülkenizi emperyalizmin bölge ülkelerine saldırı üssü haline getirirseniz, onlar ister istemez sizin istikrarsızlaşmanız için ellerinden gelen her şeyi yapacaktır. Eğer siz, emperyalizmi durdurmak için mücadele ediyor veya onun önünde tampon oluşturuyorsanız, tıpkı Kurtuluş Savaşı’nda Mustafa Kemal’in yaptığı gibi veya bugün Suriye’nin yapmaya çalıştığı gibi, emperyalizm tehdidi altındaki ülkelerden destek görürsünüz.

Altını tekrar çizerek söylüyorum; Suriye düştüğünde Türkiye'nin Kuzey ve Doğu'ya açılan kapısı kapanacaktır. Rusya, İran, Orta Asya ve hatta Çin'le olan ticaretimiz durma noktasına gelecektir. Aynı zamanda bu durum, Türkiye'yi istikrarsızlaştırma işini, demin saydığımız ülkelere havale etmeyi başaran ABD'yi, en büyük müttefikimiz yapacak, memleketin karar mekanizmasındaki yerini pekiştirecektir.

“Yeni Osmanlı” Tuzağı

Türkiye'nin en büyük ticaret ortağı AB'nin durumu ortada ve vahim. Varlığını devam ettirmesi şüpheli. ABD... Onun da durumu çok kötü. NeoConlar iktidarı kaybetti; son seçimler, bir daha iktidar olamayacaklarını gösteriyor. Mali uçurumun eşiğindeki ülke, dağılma noktasına doğru hızla ilerliyor. BOP projesiyle İslam coğrafyasını paramparça ettiler. Eğer bu ortamda Türkiye, birlik ve beraberliğini koruyabilirse süper bir güç olarak tekrar doğar. Çünkü tarih, bizim coğrafyamıza hâkim olan bir gücün, kendini topladığında her seferinde imparatorluğa gittiğini gösteriyor. İşte bu noktada Küresel Kraliyet, “Yeni Osmanlı Projesi” adı altında, yanlış yönlendirmelerle Türkiye'nin büyümesinin gelişmesinin önüne geçmeye çalışıyor.

Rusya ve İran kapıları kapatıldığında, Türkiye'nin kuşatılması tamamlanacak; kaçınılmaz olarak yaşanacak ekonomik zorluklar neticesinde halk hareketleri başlatacak. “Yeni Osmanlı Projesi” adı altında dayatılan tek taraflı İslam anlayışı, önünde sonunda Alevi-Sünni ekseninde çatışmayı tetikleyecek, zaten var olan Türk-Kürt eksenindeki etnik çatışmaya bir de mezhep çatışması eklenince, Türkiye kaçınılmaz olarak parçalanacak veya en iyi ihtimalle istikrarsızlaşacak.

Sözün özü, “Yeni Osmanlı Projesi”, Türkiye'nin büyük ülke olma ihtimalini önleme projesidir. TÜSİAD ve TOBB'a sesleniyorum; hadi iktidardakiler saf, size ne oluyor; ekmeğinizle oynandığının farkında değil misiniz?

<http://www.ulusalkanal.com.tr/putin-niye-geldi-makale,721.html>

ARTIK 23 SENTLİK ASKER YOK

06 Aralık 2012 / ulusalkanal.com.tr

NATO'da Komuta Kimdedir?

Bu günlerde komşularımızla gerginlik giderek artıyor. NATO kuvvetleri topraklarımıza gelmeye başladı. Halkımızın başına geleceklerden haberdar olması lazım. O zaman yazıya bir soruyla başlayalım:

(Kimse arzu etmez ama) Yarın Suriye veya İran'la bir savaş çıksa, harekâtı kim yönetecek?

A. Anayasanın kendisine verdiği başkomutanlık yetkisiyle Cumhurbaşkanı Abdullah Gül

B. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan

C. Genelkurmay Başkanlığı

D. Oramiral Bruce W. Clingan

(Not: Kendi cevabınızı vermeden yazının devamını okumayın.)

NATO'da değişik plan kategorileri vardır. Bunlardan birisi de "Hazırda Bekleyen Savunma Planları"dır (Standing Defence Plan-SDP). Bu kategorideki planlar, uzun dönemde tehdit olmaya devam edecek ülkelere karşı, çok az reaksiyon süresi tanıyan bir krizle karşılaşıldığında, 5. Madde kapsamında, saldırıya uğrayan NATO ülkesine yardım etmek maksadıyla hazırlanmıştır. Ülkeler, bu planlar için kuvvet tahsisi yapmış, planın icrası için komuta kontrol zinciri belirlenmiş ve plan NATO Konseyi (NAC) tarafından onaylanmıştır. Soğuk Savaş döneminde yapılan bu planlar belirli aralıklarla revize edilerek güncelliğini korurlar.

Bu kapsamda, Türkiye için de Güneydoğu komşularından gelebilecek tehditlere karşı hazırlanmış bir plan vardır. NATO Harekâtlarını

Müşterek Komutanlıklar (Joint Force Command–JFC)⁴⁰ yönetir. Bu kurala göre; Türkiye, Suriye veya İran’la bir savaşa girdiğinde, harekâtı JFC Napoli Karargâhı yönetecektir. Karargâhın şu anki komutanı Amerikalı Oramiral Bruce W. Clingan’dır. O halde doğru cevap D şıkkıdır; olası bir savaşta harekâtın başkomutanı Oramiral Clingan olacaktır.

Atatürk’ten sonra, *“Yaşadığımız bu güzel memleketin hiçbir zaman C planı olmadı. Daima A.B.D planları devreye sokuldu!”* (Uğur Mumcu)

Çanakkale Dersi: Ordunun Komutası Yabancılar Verilince Ne Olur?

Ordunun komutasını yabancıya vererseniz ne olur? Bir tarihi örnekle anlatayım. Yıl 1915, Çanakkale’deyiz. Müttefik donanması boğazı deniz yoluyla geçememiş, çıkarma harekâtına hazırlanıyor. Limni Adası ve civarına 250 bin asker yığılmış. Osmanlı da karşı hazırlık içinde. Harekâtın sorumlu başkomutanı, Alman General Otto Liman von Sanders. Düşman çıkarmasının hangi koylardan yapılabileceği, birliklerimizin nerelere konuşlanması gerektiği tartışılıyor. Bu tartışmalar esnasında Mustafa Kemal, daha esâmesi okunmayan bir kurmay yarbay; kimse onu dinlemiyor. Mustafa Kemal’in niyeti, düşmanı karaya çıkartmamak. Alman Paşa ise başka şeyin derdinde.

250 bin müttefik askeri karaya çıkamazsa ne olacak? Geri çekilecek ve gidip Avrupa cephesinde Almanların başına bela olacak. O zaman bu asker karaya çıkmalı ve siper savaşlarına bağlanmalı. Silahı ve parayı veren Almanlar olduğuna göre, doğal olarak düdüğü de Liman Paşa çalıyor. Sonuç: 56 bin şehit.

Mustafa Kemal emirleri dinlese, durum daha da vahim olacak. Biz Çanakkale’de sadece Harbiyelileri gömmedik, Tıbbiye, Mülkiye ve hatta lise talebeleri dâhil, okuma yazma bilen, eli kalem tutan kim varsa, emperyalistlerin emellerine feda ettik... Çanakkale Savaşı bu yönüyle çok acı

⁴⁰ Yeni komuta yapısıyla 3 adet olan JFC sayısı 2’ye indirildi ve adı JCHQ olarak değiştirildi.

bir tecrübedir. Bu olay sadece Çanakkale Cephesi’nde yaşanmadı, Almanlar bütün cephelerde aynı numarayı çekti.

Bir de Kore Dersi Var

Başımıza gelenleri daha iyi anlamamız için size bir hikâye daha anlatayım. Yıl 1950, bu sefer Kore’deyiz. II. Paylaşım Savaşı’nın kahraman komutanı Mareşal Douglas MacArthur Kore’de düğümü çözecek bir harekât planı hazırlıyor. Amerika ve Müttefikleri, var gücüyle taarruza geçecek, Kuzey Kore bitirilecek. Harekât Planı’nda hesaba katılmayan bir şey var: Sınırdaki bekleyen yüz binlerce kişilik Çin ordusu. Harekâtın en kritik noktasında savaşa katılmayacağı düşünülen Çin ordusu devreye giriyor. Amerikan ordusunun toptan imha olması an meselesi. Amerikan ordusu geri çekilirken (kaçarken) birilerinin Çinlileri durdurması, oyalaması, “tıkama vazifesi” görmesi gerekiyor. Tıkama görevi verilen birlik, her zaman feda edilen birliktir. Sizce kim feda ediliyor? Tabii ki Türk Alayı... Dedelerimiz Kunuri’de, Kuzey Korelilerle savaştığını zannederek üç gün Çin ordusuyla göğüs göğse, süngü muharebesi yapıyor. Sonuç: 741 Şehit. Bazı Türk subayları, Amerikalılardan yedikleri bu kazığı hazmedemiyor. Olayın kızgınlığıyla bir Amerikan çadırı basılıyor, birkaç Amerikalı oracıkta infaz ediliyor. Olay mahkemeye taşınıyor, iki devletin siyasi otoriteleri devreye giriyor. Sonuçta ne mi oluyor: BM Gücü Genel Komutanı General W. Walker, Türk Kuvvetleri Komutanı Tuğgeneral Tahsin Yazıcı’ya “Gümüş Yıldız” madalyası takıyor, Türk birliği “Kore Kahramanı” ilan ediliyor. Yani, “büyük müttefik” ABD uğruna “ölen öldü, kalan sağlar kahraman!”

1853 yılında Ruslara karşı giriştiğimiz Kırım Savaşı’nda, orduyu, büyük kurtarıcılarımız, İngiltere ve Fransa’ya ilk teslim edişimizden günden bu yana, hikâye hep aynıdır.

Türk Savaş Tarihinin En Çok Subay Kaybı Verilen Muharebesi

Türk ordusu bu oyunları göre göre uyanmaya başlamıştı ki “Silivri Muharebelerinde” 500 kurmayını esir düşürdü. Şimdi ABD, JSF (F-35)’leri de satar, eski Patriotları da kakalar. Kendisine bağımlılığın devam etmesi için bunlar şart.

I. Paylaşım Savaşı'nda, özellikle ondan sonra yaşanan Kurtuluş Savaşı'nda, çok dikkat çeken bir istatistik vardır. Biz bu savaşlarda çok fazla sayıda subay şehit verdik. Şehit asker sayısına oranla şehit subay sayısı her muharebede artmış, bu oran en son 30 Ağustos Meydan Muharebesi'nden 8/1'e yükselmiştir. Günümüzde yaşanan "Silivri Muharebelerinde (Ergenekon, Balyoz vs.)" ise durum inanılamayacak boyutlara ulaşmıştır: 500/0.

Nazım Hikmet Rahat Uyusun

ABD Dışişleri Bakanı John Foster Dulles, 1953 yılında *"NATO'nun en ucuz askeri Türk askeridir."* demişti. Benzer bir görüşü George Soros, 2006 yılında Sabancı Üniversitesinin açılış töreninde yaptığı konuşmada; *"Türkiye'nin en iyi ihraç malı ordusudur."* diyerek tekrarladı. Şimdi Küresel Kraliyet zannediyor ki 10-15 Cemaatçi General ve birkaç yüz Cemaatçi kurmayla, Mehmetçiğin kanını satın alacak. Zannediyor ki profesyonel (paralı) askerliğe geçince, bu millet, kaybettiği oğlunun hesabını sormayacak. Siz bu milleti tanımamışsınız. Bizim oğullarımız, analarının paşasıdır. O ana, oğlunun kanını yerde bırakmaz.

Ey Nazım Hikmet; yattığın yerde rahat uyu, 23 sentlik asker (Cemaatçiler hariç), kalmadı bizde.

Türkiye NATO toprağıymış! Ey Başbakan, senin oğlun, damadın varsa onları yazdır NATO; yok bizde ucuz asker.

Bu Yurdun İnsanına Çağrı: 13 Aralık'ta Silivri'ye

Ey ülkücüler, sağcılar, solcular, kendine Müslüman'ım diyenler, ey demokrat geçinenler, darbelere karşı olanlar, ey vatanseverler size sesleniyorum: "Silivri Muharebeleri" devam ediyor. Korkanlar, sıcak yataklarından çıkmasın, vatan savunmasına katılmak isteyenleri 13 Aralık'ta Silivri'ye bekliyoruz.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/artik-23-sentlik-asker-yok-makale,730.html>

İKİNCİ İSRAİL'E ADIM ADIM-1

21 Ocak 2013 / ulusalkanal.com.tr

Türkiye’de kara kışın ortasında öyle bir bahar havası var ki TV’lerde, gazetelerde çiçekler açıyor. AKP’si, Y-CHP’si, BDP’si ve bilumum sistem partilerine mensup siyasilerden, TÜSİAD kodamanlarına, küreselleşmenin NGO aydınlarına kadar herkes, “PKK teröründen kurtulacağımız” müjdesini veriyorlar. “*Büyük barış geliyor!*” diyorlar.

Kışın ortasındaki bu bahar, onu müjdeleyenleri görünce beni çok şüphelendiriyor. Şüpheleri gidermenin en iyi yolu soru sormaktır. O zaman başlayalım bu işe...

Soru 1: Türkiye’de bu bahar havasını estiren planı kim yapmıştır?

Cevap 1: Bu planın gerçek sahibinin ABD olduğu o kadar açık ki planı savunanlar bu “gerçeği” milletin gözünün içine sokarcasına tekrarlayarak cesaret ve imanlarının arkalarındaki güçten kaynaklandığını belirtme ihtiyacı duyuyorlar. Planın en önemli görevlilerinden olan MİT Müsteşarı Hakan Fidan, PKK ile yapılan görüşmelerin hedefini bile Amerikancayla açıklıyor: “DDR-Demobilisation, Disarmament, Reintegration” (Savaşdışılık, Silahsızlanma, Yeniden Bütünleşme). “İş” bu kadar açık yürütülüyor.

Soru 2: PKK terör örgütünün tarihi perspektiften küresel aktörler için oynadığı rol nedir?

Cevap 2: ABD’nin Kürt planının neyle sonuçlanacağını anlayabilmek için Kürt meselesinin tarihi arka planını hatırlamakta fayda var. PKK’nın nihai amacının Türkiye, Irak, İran ve Suriye’den toprak kopartarak büyük bir Kürt devleti kurmak olduğu bilinmektedir. Aslında bu fikir yeni olmayıp PKK’ya da ait değildir.

1. Paylaşım Savaşı’nın sonunda ABD Başkanı Woodrow Wilson, “Self Determinasyon” ilkesini ortaya atarak Osmanlı toprakları üzerinde bir Ermeni ve bir Kürt devleti kurulmasını önermişti. Amaç; o tarihte bilinen iki petrol bölgesi yani Bakü ve Musul’u kontrol etmektir. 100 yıl öncesinin

senaryosu halen geçerlidir. Eğer bölgede, Türkiye, Irak, İran ve Suriye’den toprak koparmak isteyen bir Kürt devleti kurulabilirse, bu devlet sayılan dört ülke ile de husumet içinde olacağından, dış desteğe muhtaç olacaktır. Böylece olası Kürt devleti ABD’nin bölgeye yerleşmesi ve bu coğrafyayı kontrol etmesi için en büyük araç haline gelecektir. Bir başka deyişle, bölgede İsrail’in oynadığı rolü paylaşan ikinci bir İsrail devleti kurulmuş olacaktır. Ayrıca Sam Amca’nın Musul-Kerkük petrollerini sömürebilmesi için de olası Kürt devletinin komşularıyla husumet içinde olmasının bir zorunluluk olduğu unutulmamalıdır.

Soru 3: PKK’nın varlığı devam etse, bir Kürt devleti kurulabilir mi?

Cevap 3: Bugün Kürt devletinin filizlendiği yer Kuzey Irak’tır. Buradaki devletleşme süreci tamamlanmış olup sadece ilan edilmeyi beklemektedir. PKK, Kuzey Irak’ta varlığını sürdürmeye devam ederse Kürt devletinin ilan edilmesi zorlaşacaktır.

İlk denemeyi 1992 yılında yaptılar. Türkiye’nin sınırı tamamen kapama tehdidi, Madam Mitterrand’ın içinde bulunduğu Erbil’deki Meclise geri adım attırdı.

Musul Kerkük petroleri olmadan bölgede bir Kürt devleti kurulamaz. Kurulsa bile yaşatılamaz. En büyük yaşam kaynağı petrol ise bölgeye hapsolmuş durumdadır. Türkiye sınırı kapattığı anda bu devletçiğin sonu gelir. PKK’nın, Kuzey Irak’taki varlığı sürdükçe Türkiye, Kürt devletine razı olmayacaktır. AKP bile razı olamayacaktır.

Peki, PKK’ya üs sağlayacak bölgede başka bir ülke var mıdır? Kendisi için de benzer bir tehdit algılaması olan İran örgüte ev sahipliği yapmaz. Suriye ise “Adana Mutabakatı”ndan beri örgütü himaye etmekten vazgeçtiği gibi, bugün yeniden himayeye niyetlense bile, toprakları üstünde bunu gerçekleştirecek bir devlet otoritesi kalmamıştır. PKK, Türkiye topraklarında da bilindiği gibi hâlâ, gece silahlı gündüz külahlı olarak var olabilmektedir. Hem de yerel yönetimlerde kazandığı onca güce rağmen...

O halde, asıl hedef olan Barzanistan'ın devletleştirilmesi için örgütün, ortadan kaldırılmasına bile, ortadan kaldırıyormuş gibi yapılmasından başka çare kalmıyor.

Soru 4: Bu aşamada terörün sağladığı siyasal kazanımları hayata geçebilmek için terör eylemlerinin devamına ihtiyaç var mıdır?

Cevap 4: Türkiye, PKK'nın terörle yaptığı dayatmaların tamamını kabul etme noktasına gelmiştir. Sadece yeni anayasa ile boyun eğmenin hukuki kayıt altına alınması gerekmektedir. Yani terör, bir anlamda amacına ulaşmıştır. Bundan sonra terörü sürdürüp sürdürmemeyi, siyasi hedeflerine ulaşmanın pazarlık unsuru olarak kullanma çizgisine kaymıştır. Bu anlamda PKK terörünün, kazanımlar garanti altına alınana kadar geçici olarak yok oldu gibi gösterilmesi amaca uygundur.

Soru 5: Peki, Türkiye ABD'nin hazırladığı bu tuzağa nasıl düşmüştür?

Cevap 5: Öncelikle tuzağa düşen Türkiye değil, AKP hükümetidir. AKP'nin bu tuzağa düşmesini sağlayan motivasyonları üç başlık altında toplayabiliriz:

1) Terörün bitirilmesi herkesin en çok arzu ettiği şeydir. Hele ki 2023'e kadar iktidarda kalma iddiası taşıyan AKP'nin önünde üç önemli seçim dururken, terörün bitiyor gibi gözükmesi, bulunmaz Hint kumaşıdır.

2) Kuzey Irak petrollerinden alınacak pay, ekonomik olarak sıcak para çıkmazında olan Türkiye için büyük bir fırsattır. Sanki Musul-Kerkük petrollerinden pay alınıyormuş gibi yaratılan hava, Türk kamuoyunun kafasını karıştırmaktadır. Bölgedeki petrolün Irak devletinin kontrolünde veya olası Kürt devletinin kontrolünde olması, Türkiye'nin alacağı taşıma komisyonunu önemli ölçüde etkilemeyecektir. Türkiye'ye oradan önemli bir pay verilmeyecektir; verilse bile ne olur? Birkaç büyük şirket parayı alır, vatandaşa kol saati kalır. Dünya petrol rezervinin %20'sine sahip Suudi Arabistan'daki sıradan vatandaşın hali ortadadır.

3) Kürt sorununu çözen Türkiye, bölgesel bir güç olur. Hatta, ABD bu bölgeyi Ankara'ya emanet etmiştir. Bu vaatler, havuç sopa politikasının havuçlarıdır.

Soru 6: Asıl mücadelesi Çin ile olan ve Asya'ya yönelmek isteyen ABD, gerçekten bölgeyi Ankara'ya emanet etmek için Türkiye'yi bölgesel bir güç olarak kullanmak istemiş olamaz mı?

Cevap 6: Türkiye, bölgesel bir güç olursa, kontrolden çıkar ve bölgenin şekillenmesinde söz sahibi olur. Bölgesel bir gücün manevra kabiliyeti çok yüksektir, hiçbir zaman tek bir odağa bağlı kalmaz. Bu manada bölgesel bir güç olması halinde, ABD'nin Türkiye'yi kontrol etmesi neredeyse imkânsızdır. Türkiye'nin Şii-Sünni ekseninde bölgesel bir lider olması fikri, aslında Ankara'nın bölgesel bir güç olmasını engellemek için tasarlanmış bir plandır. Bölgede Şii-Sünni kutuplaşması netleştğinde, Türkiye'de de Alevi-Sünni kutuplaşması otomatikman tırmanacaktır.

Türkiye, bu tuzak plan doğrultusunda hareket ederken, Atatürk'ün ortaya koyduğu “yurtta sulh cihanda sulh” ilkesini bir kenara bırakarak, Suriye'ye yapılan saldırıyı her türlü imkânıyla desteklemiştir. Suriye'nin düşmesinden sora sıra İran'a gelecektir. Türkiye, Şii-Sünni ekseninin kurulabilmesi için bir zorunluluk olan Barzanistan'ın Irak'tan koparılma çalışmasına da her türlü desteği vermektedir. Bu çabalar, komşularının Türkiye'yi ABD'nin taşeronu olarak görmesini sağlamıştır. Bu süreçte Suriye, Irak ve İran ile ilişkilerimiz bozulmuştur. Aslında bölgede yürütülen bu planın kendisini de hedeflediğini düşünen Rusya, ister istemez zamanla Türkiye'ye cephe alacaktır. Kısacası Rusya da karşı cephede yer aldığı anda Türkiye'nin kuşatılması tamamlanmış olacaktır.

Bu kuşatma, özellikle ticari kayıplar sebebiyle Türkiye'yi inanılmaz ölçüde sıkıştırarak Batı'ya mahkûm edecek ve böylece Türkiye'nin yükselen doğu ekonomilerine ulaşma imkânı da ortadan kalkacaktır. Diğer yandan Türkiye'nin Batı komşuları ve AB ile ilişkileri ortadır. Ayrıca Batı'nın ekonomik durumu hiç de iç açıcı değildir.

Sadece Batı'ya bağılı kalmak, Türk ekonomisini çıkmaza sokarak gelecekte ekonomik kriz neticesinde yaşanacak bir halk ayaklanması ile ülkeyi bölünmeye götürebilecektir.

Komşularımızla düşmanlaşmamızın yaratacağı bir başka problem de gelecekte PKK terör örgütünün desteklenme işini büyük ihtimalle Rusya ve İran gibi ülkelere ihale edecek olmasıdır. ABD'nin bölgedeki tek atlama taşı olan NATO üyesi Türkiye'yi bizzat istikrarsızlaştırması düşünülemez. Zaten 1991 Irak harekâtından buyana, PKK'nın himayesini ABD'nin yapmak zorunda kalması, Washington'un Türkiye üzerindeki kredisini oldukça tüketmiştir. İhalenin başkasına verilmesi Sam Amca'yı rahatlatacaktır, o da bunun için çalışmaktadır. Sam Amca'nın asıl niyeti, Asya'da Çin ile uğraşmaya gederken, Orta Doğu ya da İslam coğrafyasını birbirinin boynuzlarına kilitleyerek çıkmazda bırakmaktır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/ikinci-israile-adim-adim-1-makale,885.html>

İKİNCİ İSRAİL'E ADIM ADIM-2

(ABD PLANI YÜRÜMEYECEK)

25 Ocak 2013 / ulusalkanal.com.tr

İkiye ayırdığımız bu yazının ilk bölümünde daha çok “barış açılımı”nın şifrelerini çözmeye yönelik bir analiz yapmıştık. Bu bölümde ise çözüm odaklı bir analiz yapmaya çalışacağız. PKK terörünü bitirme vaadiyle Türkiye’de estirilen “bahar rüzgârları”nın yarattığı kafa karışıklığını gidermek için kaldığımız yerden yine soru sormaya devam edelim.

Apo Neyin Enstrümanı Olacak?

Soru 7: Türkiye’de birdenbire PKK terörünün bitirileceği havasının estirilmesinde Suriye’de yaşananların bir ilgisi var mıdır?

Cevap 7: Sam Amca, Türkiye’nin Kuzey Irak’ta bir Kürt devleti kurulmasına direneceğini zannediyordu. AKP hükümetinin bu kadar teslimiyetçi olacağını hesaba katmamıştı. Suriye üzerinden açılacak bir koridor ile Musul-Kerkük petrollerinin Akdeniz’e ulaştırılmasının olası Kürt devletinin önünü açacağını hesaplamıştı. Bu arada Şii-Sünni çatışma eksenin oluşması için Suriye yönetiminin Müslüman Kardeşlere teslim edilmesi gerekiyordu. Bu maksatlarla Suriye karıştırıldı. Fakat kısa sürede Esad yönetimini dış müdahale olmadan yıkılmayacağı anlaşıldı.

Bu safhada ABD’nin BM’yi göz ardı ederek Suriye’ye Libya benzeri bir NATO operasyonu yapabileceğine kanaat getiren Rusya, askeri bir müdahaleye göz yummayacağını göstermek için Suriye’deki kendisinin de üs olarak kullandığı Tartus Limanı’na gelişmiş hava savunma sistemleri ve gemilere karşı kullanılan füze bataryalarını da içeren önemli bir askeri yığınaklanma yaptı. Esad yönetiminin Rusya ve İran tarafından hem askeri hem de ekonomik açıdan desteklenmesi, BAAS yönetiminin direnişini güçlendirdi. Bunun üzerine dışarıdan destekli muhalefet daha fazla şiddet kullanmak zorunda kaldı. Bu acımasız şiddetle, ülke mezhep temelinde yaşanacak bir iç savaşla bölünmeye sürüklenmeye çalışılıyor.

Gelişmeler bu yönde devam ederken Ürdün Kralı Hüseyin, eğer Suriye bölünürse Esad'ın B planı olarak Akdeniz kıyısına paralel bir Nusayri devleti kuracağı uyarısında bulundu. Böylesi bir gelişme, Akdeniz'e çıkacak petrol vanasının üzerinde Rusya'nın oturacağı anlamına geliyordu. Suriye'de yaşanan kanlı süreçte insanların etnik ve mezhep temelinde birbirine düşman edilmesi, ülke ister tek parça kalsın, isterse bölünsün veya bir başka deyişle ister Esad rejimi devam etsin, isterse Müslüman Kardeşler iktidara gelsin, bu topraklardan en az 10 yıl, Musul-Kerkük petrollerinin güvenle Akdeniz'e ulaştırılamayacağını gösterdi.

Diğer yandan eğer Suriye bölünürse kurulacak Sünni Arap devleti hem etnik hem de mezhep açısından Irak'taki Sünni Araplarla aynı kimliği taşıyor olacaktır. Bu devletin denize çıkışı olmayacağı için, Irak'taki Sünni Arap kardeşleriyle birleşerek Musul-Kerkük petrollerine sahip çıkma fikrini doğuracak, bu durumda ise bir Kürt devleti kurma fikri en azından bir yüzyıl daha ötelenmek durumunda kalacaktır. Ayrıca denize çıkışı olmayan olası Sünni Arap devletinin Türkiye'ye olan bağımlılığı da aratacaktır. Gelişmelerin bu yönde seyretmesi Sam Amca'yı sıkışmıştır. İşte bu yüzden Apo birdenbire PKK terörünü bitirecek iyi bir Müslüman olan sevgi kelebeği haline getirilmiştir.

Sorun PKK Sorunundan Daha Büyük

Soru 8: PKK terörünün sonlandırılması Kürt meselesini çözer mi?

Cevap 8: Soruna PKK, yani terör odaklı bakarsanız aldanmanız çok kolaydır. Ancak ülke bütünlüğü ya da Irak'ta kurulacak bir Kürt devletinin sizi nasıl etkileyeceği açısından bakarsanız, bambaşka bir manzarayla karşı karşıya kalırsınız. PKK, bir tetikçidir. Örneğin Fransa'da üç PKK'lıyı öldüren tetikçiyi bulsanız ne olur? Ya da Hrant Dink'i öldürenleri yakaladınız da ne oldu? Tetikçinin bulunması ve "cezalandırılması" sorunu çözmez.

PKK'yı bitirme umudu, çocukları kandırmak için kullanılan elma şekerine benzemektedir. Bugün konjonktür gereği PKK bitirilir ama Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulduktan sonra yeni bir PKK yaratmak çok kolaydır.

PKK, TSK tarafından birkaç defa bitirilmiştir ama her seferinde “büyük müttefikimiz” onu canlandırıp tekrar karşımıza koymayı başarmıştır.

PKK Neyin “Enstrümanı” Olarak Kullanılıyor?

Yaşanacak konjonktürde, Güneydoğu Türkiye’den kopartılacak ve zamanla Türkiye’nin geri kalan kısmı için Kuzey Irak rolünü oynamaya başlayacaktır. Tehlikenin büyüğü Güneydoğu için değil Adana, Mersin, Antalya, İzmir ve İstanbul için pusuya yatırılmıştır. Yugoslavya, Tunus, Mısır, Libya ve Suriye örneklerinde olduğu gibi yaşanacak istikrarsızlık sürecinde, Türkiye’de birkaç büyük sermaye sahibi hariç, diğerleri donuna kadar bütün varlığını kaybedecektir. Türkiye’nin karşı karşıya olduğu sorun, PKK değildir. Sorun, etnik ve mezhep temelli politikalarla ülkeyi istikrarsızlaştırmak için uygulanan Sam Amca’nın planıdır. Bu anlamda sorunu çözmek için PKK ile yapılan görüşmeler hiçbir anlam ifade etmez. Pazarlık PKK terörünün arkasında duran ülkelerle yapılmalıdır. En son Fransa’da yaşanan suikastlar bir kez daha göstermiştir ki sorunun arkasında tek bir ülke yoktur. Türkiye’nin ise, bu ülkelere baskı yapacak gücü yoktur. O zaman dolaylı bir strateji izlenerek en güçlü aktör olan ABD’ye baskı yapılarak sorun çözülmeye çalışılmalıdır. Ancak anlaşıldığı kadarıyla ABD’ye baskı yapmak yerine, sorunu onunla iş birliği yapılarak çözme hatasına düşülmektedir.

Kürt Sorunu Başka, PKK Terörü Başka

Soru 9: Peki PKK/terör sorunu nasıl çözülür?

Cevap 9: Birinci öncelik Kürt meselesi ile PKK terörünü birbirinden ayırmaktır. ABD, bize PKK terörünün bitirilerek Kürt meselesinin halledilebileceği fikrini yutturmak istemektedir. Bu bir anlamda PKK ile Kürt meselesini özdeşleştirmek anlamına gelmektedir. Yapılmak istenilen, 30 yıldır PKK ile yapılan savaşın asıl hedefinin terör örgütü değil, Kürt halkının taleplerini engellemek olduğu fikrini insanlara benimsetmektir. Siz denklemin böyle olduğunu kabul ederseniz bir anlamda bölünmeyi de kabul etmiş olursunuz. Çünkü bu durumda savaş terör örgütüne karşı değil Kürt halkına karşı verilmiş olur. Bu duygu ise zamanı geldiğinde ülkeyi bölmek için çok rahatlıkla kullanılabilir.

Kürt meselesini çözmek bu yazının boyutlarını aşar ama eğer PKK terörünü önlemek istiyorsanız çözümü çok kolaydır. Birinci öncelik büyük devlet gibi davranmaktır. Büyük devletler maşa varken elini ateşe sürmezler. PKK'nın yuvası bellidir; Kuzey Irak. Burada da devletleşmek isteyen, bu yöndeki çabaları sebebiyle Irak Merkezi Hükümeti ve İran'dan tehdit algılayan Barzani oturmaktadır. Türkiye'nin sadece 1 seneliğine PKK'nın bu bölgeden temizlenme şartına bağlı olarak Kuzey Irak sınırını kapatması, PKK'nın bu coğrafyadaki son yaşam alanını da söndürecek. İşte Sam Amca Türkiye'nin bu kozunu bildiğinden önce Orta Doğu'ya açılan bir diğer kapımız olan Suriye'yi kapamış, sonra da İstanbul sermayesini bölgeye yatırıma teşvik etmiştir. Böylece sınırın kapanması Türkiye'de hatırı sayılan insanların canını da yakacağından büyük medyaya etkisi olan bu insanlar sayesinde en büyük kozumuz elimizden alınmak istenmektedir. Ancak gelişmeler, Ankara'nın hem Türk ve Kürt kökenli vatandaşların can güvenliği hem de İstanbul sermayesinin uzun vadeli çıkarları açısından Kuzey Irak sınırını kapama fikrini ciddi ciddi düşünmeye başlaması gerektiğini göstermektedir.

Bu Plan Tayyip Erdoğan'ı da Bitirecektir

Soru 10: Bu açılım paketi Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ı nasıl etkiler?

Cevap 10: Devlet gibi bir devlet, hiçbir zaman bir terör örgütü ile açıktan pazarlık yapmaz. Her zaman dolaylı yöntem kullanılarak devlete ait bir kimliği olmayan şahıslar üzerinden pazarlıklar yürütülür. Oslo görüşmelerinde pazarlığı devletin bürokratlarının yaptığı açığa çıktı. Şimdi ise bakıyoruz, Başbakan kendisini bizzat ortaya koyarak Apo üzerinden terör örgütü ile pazarlık yapıyor. Anlıyoruz ki bu tuzağı kuranlar, sadece Türkiye'yi istikrarsızlaştırmayı planlamamışlar. Aynı zamanda Tayyip Erdoğan'ı da bitirme planı yapmışlar. "Büyük müttefikimiz" in planı başarılı olursa sonu istikrarsızlık olacağı için Erdoğan'ın politik kariyeri bitecektir. Türkiye uyanıp, plan yarım kalsa bile, burnunun ucunu göremeyen bir lider olarak Başbakan'ın sonu yine değişmeyecektir. Şimdiden CHP'nin bir kısmı, MHP, Saadet Partisi, Bağımsız Türkiye Partisi gibi birçok parti, sivil toplum kuruluşu ve aydın bu tuzağı görmüş ve giderek seslerini yükseltmektedir. İşçi Partisi

bu konuda bütün yurtsever güçlerin bayraktarlığını yapmaktadır. Yaşanan süreçte Erdoğan'ın gidici olduğu herkes tarafından görülecektir. Burada önemli olan, bütün yurtseverlerin bir araya gelerek tekrar Türkiye'nin başına AKP gibi suni bir partinin getirilmesini önlemektir.

ABD'nin Gücü Kürt Federasyonuna Yetmez

Sonsöz: AKP hükümeti 2002 yılında iktidara geldiğinde terör neredeyse sıfır noktasındaydı. 2003 yılında ABD'nin Irak'ı işgal etmesiyle, Tayyip Erdoğan ve Abdullah Gül ile yapılan anlaşmanın da (2 sayfa 9 madde) yardımıyla Kuzey Irak koruma altına alınarak PKK'nın silahlı kadrosu yeniden inşa edildi. 2007 yılına kadar yaşanan süreçte PKK yeniden canlandırıldıktan sonra Dağlica Karakolu saldırısıyla tekrar büyük terör eylemleri başlatıldı. Bu eylemler vasıtasıyla çözüm adına Türkiye'ye anayasa değişikliği dayatıldı. Bu arada 2006 yılına kadar terörist başı Apo ile görüşmeleri TSK yürütüyordu. Bu tarihten sonra MİT, görevi devraldı. Yaşanan süreçte soruna çözüm bulma adına birçok asker çeşitli davalarla hapse atıldı.

Şimdi herkes yaşananları takvimine not alsın. Hükümetin izlediği bu açılım politikası, soruna çözüm mü getirecek, yoksa bizi kanlı bir hesaplaşmanın içine sokarak ülkeyi bölünme noktasına mı sürükleyecek? Yaşanacak süreç, kendisini Türk veya Kürt kökenli olarak tanımlayan vatandaşların yararına mı, yoksa zararına mı olacak? Bir sene sonra tekrar takvime bakalım.

Altını çizerek şunu söylemek istiyorum: ABD, Çin, Rusya ve AB gibi küresel aktörler varken, Türkiye'nin bir Kürt federasyonunu kendisine bağlı tutmak için yeterince gücü yoktur. Bunu ABD gerçekten istese bile diğerleri izin vermez. Çünkü bu mesele küresel güç mücadelesinin bir parçasıdır, herhangi biri adına taşeronluk yapmaya başladığınızda, diğerlerinin şimşeklerini üzerinize çekersiniz. Konuyu özetleyen bir atasözüyle yazıyı bitirelim: "Dimyat'a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak üzereyiz".

<http://www.ulusalkanal.com.tr/ikinci-israile-adim-adim-2-abd-plani-yurumeyecek-makale,902.html>

KAPİTALİZMİN ZAFER NARALARI ATARKEN YAŞADIĞI İFLASIN SOMUT ÖRNEĞİ OLARAK ABD...

03 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

Dünya Hakimiyeti Macerasının Faturası: Devletin İflası, Halkın Yoksullaşması

1991’de Soğuk Savaş bitince dünya yeni bir döneme girmişti. Neoconlar, tek süper güç olan ABD’yi dünya hâkimiyeti kurmak için savaştırdı. ABD, Afganistan’da, Irak’ta açıktan savaşıyor, dünyanın birçok coğrafyasında örtülü operasyonlar yapıyor, para harcıyor, can veriyor, kan akıtiyordu. Sadece Irak Savaşı’nın faturası 3 trilyon dolardı. Bundan ABD merkezli ve çok uluslu tekeli silah ve finans sermayesi çok memnundu, çok para kazandı. Fakat Avrupa ülkelerinin bile desteklemediği bu hegemonya savaşının faturası Amerikan halkının sırtına yüklendi. Silah, finans ve enerji alanında iş gören çok uluslu şirketlerin büyük kazancı, sokaktaki Amerikan vatandaşının cebine yansımadi. Çünkü dünya tekeli sermaye bakımından küreselleşmişti; sermaye kârını maksimize edeceği her ülkeye kolayca kaçabiliyordu. Yaşanan süreçte federal hükümet, finansal açıdan iflas etti; Amerikan halkı, tarihinde görüp yaşamadığı bir sefaletle karşı karşıya kaldı.

Liberal ekonominin fikir babaları, küreselleşmenin bütün dünyaya refah getireceğini söylüyorlardı. Ancak geçen yıllar, ABD örneğinde açıkça görülebileceği gibi bunun gerçek olmadığını gösterdi.

Dünyaya Model Olarak Gösterilen “ABD Cenneti”nin Gerçek Yüzü

Neoliberal sistemin beşiği olan ABD’de bugün her 7 Amerikalıdan 1’i (46,2 milyon), yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır.

6 Amerikalıdan 1’inin (50 milyon), sağlık sigortası yoktur.

17 Amerikalıdan 1’inin (18 milyon) geliri asgari ücretin altındadır. Bu insanlar açlık sınırında yaşamaktadır.

ABD’de yaşanan emlak krizinde, halkın %60’ını oluşturan orta kesim, varlıklarının %65’ini daha büyük ve daha güzel evlere yatırdığı için ev fiyatlarının düşmesiyle yalnızca zenginliklerini kaybetmekle kalmayıp bir de bankalara borçlu duruma düşmüştür.

ABD’de 30 milyon yetişkin, temel okuryazarlık kabiliyetinin altındadır. Yani 25 yaşının üzerinde her 6 Amerikalıdan 1’i temel okuma-yazma becerisinden yoksundur.

Serbest pazar ekonomisine sahip Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) üyesi 30 ülke arasında ABD, bir önceki kuşağa göre, şimdikilere daha az eğitim veren tek ülkedir.

ABD’de her yıl 3 çocuktan 1’i, yani 1,2 milyon genç, lise eğitimini yarıda bırakmaktadır.

ABD’de işçi olarak çalışan her 4 aileden 1’i düşük gelir grubuna dâhildir ve her beş çocuktan biri yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır. Ebeveynlerin birçoğu, ailelerine daha iyi gelir getirecek bir işte çalışmak için gereken eğitimden yoksundur.

Amerika’da 16 yaş ve üzerindeki her 100 yetiştikten 1’i hapistedir. Bunların %43’ünün lise diploması yoktur ve %56’sının okuma yazma kabiliyeti çok düşüktür. ABD nüfusu genel dünya nüfusunun %5’idir ama ABD hapishanelerindeki insan sayısı, dünyadaki toplam hapishane nüfusunun %25’tir. ABD, nüfusuna oranla tutuklu ve hükümlü sayısı bakımından dünya birincisidir.

Bu sene (2013 başı) itibarıyla ABD devletinin borcu 17 trilyon dolara yaklaşmıştır. Buna karşılık devletin vergi geliri 2,25 trilyon dolar, federal harcamalar 3,57 trilyon dolar, bütçe açığı 1,32 trilyon dolardır. Devletin borcunun yıllık gayri safi milli hâsılasına oranı %95’e ulaşmıştır. ABD’nin borcunu ödeme imkânı kalmamıştır.

ABD’nin 34 eyaletinden Beyaz Saray’a, Birlik’ten (Birleşik Devletler) ayrılma isteğini belirten dilekçeler yağmaktadır. Texas’ın ABD’den ayrılması için dilekçe veren insan sayısı 125 bini aşmıştır.

Kiři bařına dűřen yıllık milli geliri 46,546 dolar olan bir űlkede halkın %47'si sefalet içindedir.

űlkenin gelirini, yařayan insan sayısına bűlerek űretilen rakamlar ne yazık ki karın doyurmamaktadır. ABD, dűnyanın en bűyűk ekonomik ve askeri gűcű olmasına rağmen bu durum halkına refah ve mutluluk getirememiřtir. Amerikan halkının dűřtűğű durum, neoliberalizmin artık sonuna gelinmiř olduėunu açıkça gűstermektedir.

“Yeni Amerikan Yűzyılı” Rűyası ve Monreo Siyasetine Dűnűř

ABD, Bush'un iktidara gelmesiyle birlikte, neoconların “Yeni Amerikan Yűzyılı” projesi çerçevesinde 2001 yılında bařlayan aralıksız bir savařa sokuldu. Kasım 2012 seçimlerine gelirken ABD'de iki farklı gűrűř ortaya ıktı. Cumhuriyeti kanadı oluřturan neoconlar, savařın sűrdűrűlerek sistemin kurtulabileceėini, Obama'yı destekleyen demokratlar ise yűkselen Çin, Rusya, Hindistan ve Brezilya gibi űlkeler varken savařın devamının çok daha kűtű sonuçlar doėuracaėını savunuyordu.

Obama'nın 06 Kasım 2012 seçimlerini kazanmasıyla, ordu gűcűyle silah kullanarak dűnya hűkimiyeti kurma dűnemi kapanmıř oldu. Obama bařkanlık yemin tűreninde halka yaptėė konuřmada, “10 yıldır sűren savař dűneminin artık bittiėini” sűyledi. Obama bu sűylemiyle, kűresel sermayenin savařını, Amerikan halkının artık finanse etmek istemediėini dile getiriyordu.

ABD ve Kapitalizm űkűře Girerken Dűnya Yeni Bir Sistem Arayışında

2012 Amerikan seçimleriyle birlikte dűnya yeni bir dűneme girmiř oldu. Bu dűnemin nasıl seyredeceėini řimdiden kestirmek műmkűn deėil. Ancak ABD ve kapitalist sistem için iřler hiç de iyi gitmiyor. Washington'un karřı karřıya olduėu mali kriz, Senato ve Temsilciler Meclisinden geçirilen geçici tedbirlerle ařılacak gibi deėil. Sadece gerçek krizi űteliyorlar. Dűnya, kapitalist sistemin yarattėė, ABD ve Avrupa kaynaklı çok bűyűk bir mali kriz içinde... Bu krizin ne kadar sűreceėi ve ne boyutta zararlar vereceėi tahmin edilemiyor.

Bu gerçeklik, dünyanın insanlara refah, mutluluk, adalet ve barış getirecek yepyeni bir sisteme ihtiyaç duyduğunu gözler önüne seriyor. Önümüzdeki 10 yıl, çok hızlı bir değişim yaşanması kaçınılmaz olacak. Bu değişime ayak uyduran ülkeler ayakta kalırken, diğerleri sefaleti yaşayacak veya yaşamaya devam edecek.

Çökenle Birlikte Olmaya Devam Eden 3-5 Ülkeden Biri Türkiye

Yukarıda anlatmaya çalıştığımız gibi, Amerika bir daha eski Amerika olmayacak. Büyük devletler, yükselme dönemindeyken ona benzemek isteyenleri peşlerinden sürüklerler. Ancak duraklama ve gerileme döneminde, artık kimse onlara benzemek istemez çünkü varılacak nokta bellidir ve zamanla onun yolunu takip eden, peşinden giden müttefikleri de kalmaz.

1950'lerde başlayan "Küçük Amerika" olma sevdasının Türkiye'yi getirdiği nokta ortadadır. Bütün olumsuzluk ve gelişmelerin dünyaya değişimi dayatmasına rağmen, Tayyip Erdoğan Hükümeti hâlâ Washington'un peşinden koşmaktadır. Birilerinin taşeronu olmak, dünyanın gidişatını görememek, değişime direnmek, ülkemizin kaderini ABD'ninkine benzer yapacaktır.

Başımızdaki Atlantik Sistemi Çuvalını Çıkarmanın Zamanı Geldi de Geçiyor

Eğer parçalanmak ve kardeş kavgasına sürüklenmek istemiyor, yeni bir sistemle yeni dünyaya hazırlanmak istiyorsak Washington'un peşini bırakmanın bir zorunluluk olduğunu görelim artık. Varımızı yoğunuzu özelleştirerek, ona buna satarak nereye varacağımızı ABD örneği açıkça gösteriyor. Hâlâ niye satmaya devam ediyoruz? Niçin BOP'a eş başkanlık yapıyoruz? İktidarda kalmak uğruna devleti zayıflatmak bu millete yapılırmı? Buna değer mi?

<http://www.ulusalkanal.com.tr/kapitalizmin-zafer-naralari-atarken-yasadigi-iflasin-somut-ornegi-olarak-abd...-makale,931.html>

İSRAİL “BÜYÜK ORTA DOĞU PROJESİ”NİN NERESİNDE? (1) - ABD İSRAİL YÜKÜNÜ TAŞIMAKTA ZORLANIYOR

08 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bugün Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) kapsamında Müslüman coğrafyada neler olduğunu doğru anlayabilmek için bu projede İsrail’in rolünün ne olduğunu ve nerede durduğunu anlamamız gerekir. Yapacağımız analiz bir köşe yazısının hacmini geçeceği için yazıyı ikiye bölerek bu bölümde ABD’de gelişmeye başlayan İsrail karşıtlığı ve antisemitizmin yükselişini, ikinci bölümde de İsrail’in BOP denklemindeki yerini anlatmaya çalışacağız.

Amerikan Halkı Artık İsrail’i Desteklemek İstemiyor

İsrail 1948 yılında ABD ve İngiltere yardımıyla yapay bir devlet olarak kuruldu. Orta Doğu’daki Müslüman-Arap petrol merkezinin bağrına bir hançer olarak saplandı.

Nasıl ki bir bitkinin doğal ortamı dışında yetiştirilmesi için sera, yapay gübre ve ilaç gibi bünyesi dışından yapılacak desteğe ihtiyacı varsa, İsrail’in de Yahudi halkına yabancı, hatta ona düşman bir coğrafyada ayakta kalabilmesi için benzer desteğe ihtiyacı vardı. Bu desteği ona ABD sağladı ve hâlâ sağlamaya devam ediyor. Ancak son on yıl içerisinde, İsrail’e 60 yıldır verilen muazzam destek, Amerikan kamuoyunda büyük tepiler çekmeye başladı. Bu tepkinin boyutunun anlayabilmek için The Council for the National Interest Foundation (CNIF) isimli düşünce kuruluşunun 2012 yılında kaleme aldığı “U.S. Foreign Aid to Israel (ABD’nin İsrail’e Dış Yardımı)” başlıklı raporuna bir göz atmak yeterli olacaktır. Rapordan anladığımıza göre, Amerikan kamuoyunda -*özetle*- şu görüşler dile getirilmektedir:

- ABD’nin İsrail’e verdiği büyük destek, hem birçok insanın hayatına mal olmakta hem de ABD ekonomisine milyarlarca dolar yük getirmektedir. Bu durum ABD’nin dünyadaki prestijini zedelemekte, ülke içindeki özgürlüklerin

kısıtlanmasına sebep olmakta ve ülkeyi gereksiz tehdiye maruz bırakmaktadır.

- Amerikan halkının büyük çoğunluğu, diplomat ve askeri uzmanlar, bu özel ilişkiye karşıdır. Buna rağmen İsrail lobisi, bölge için trajik sonuçlar doğuran ve Amerikan halkı için felaket olan politikaları dayatmaya devam etmektedir.
- 7,5 milyon nüfusu olan New Jersey'den küçük olan bu ülke, dünyadaki diğer ülkelerden daha fazla Amerikan yardımı almıştır.
- 1950-53 yılları arasında İsrail'in nüfusu 1,6 milyon iken ABD bu ülkeye 1 milyar dolar aktırmıştır.
- Amerikan vergi mükellefleri İsrail'e her gün 8 milyon dolar ödemektedir.
- Son 40 yılda Amerikan vergi mükellefleri ortalama 5 kişilik bir İsrail ailesine yaklaşık 200 bin dolar para aktarmıştır.
- İsrail'e para yardımı, mali yılın başında, peşin olarak yapılmaktadır. ABD devleti, ancak borçlanarak ülkeyi idare edebildiği için bu durum Amerikan kamuoyunca şöyle algılanmaktadır: *"Biz İsrail'e vermek için borçlanıyoruz, üstelik bir de verdiğimiz paranın faizini ödüyoruz. Diğer yandan İsrail, aldığı parayı Amerikan bankalarında tutarak bu paradan bir de faiz kazanmaktadır."*
- *"İsrail'e yaptığımız yardımlara ilave olarak Tel Aviv'le dost geçinmesi için her yıl Mısır'a 1,5 milyar dolar, Ürdün'e 843 milyon dolar verilmektedir."*
- Amerikan Harp Akademisinin ekonomi komisyonu tarafından 2002 yılında hazırlanan raporda, İsrail'in ABD'ye 60 yıllık maliyetinin 3 trilyon dolar olduğu tahmin edilmektedir.
- ABD'de işsizlik oranı İsrail'den yüksektir, 10 milyon aile icralıktır, buna rağmen hala İsrail'e karşılıksız yardım etmeye devam edilmektedir.
- İsrail'in saldırganlığı ve uluslararası hukuku, insan haklarını ve BM kararlarını ihlal etmesi, kendisine karşı bütün dünyada büyük bir düşmanlık yaratmıştır. ABD, bir numaralı destekçisi olarak İsrail'in düşmanlık yaratan davranışlarından giderek artan oranda kötü yönde etkilenmektedir.

Amerika’da Son 10 Yıldır Antisemitizm Akımı Sürekli Yükseliş Göstermektedir

Resmi raporlara da yansıyan bu yakınmalar aynı zamanda Amerikan kamuoyunda Antisemitizmi de tetiklemektedir. Amerikan kamuoyunda Antisemitizmin ne boyutlara ulaştığını görmek için sosyal medyayı bir dolaşmak yeterlidir:

“Bazı Amerikalılar, yazılı ve görsel (TV) medyanın, her iki büyük partinin (Cumhuriyetçiler ve Demokratlar) iç ve dış politikayı yönlendiren yüksek bürokrasinin, finans sistemi, bankalar ve piyasanın Siyonistlerin kontrolünde olduğunu düşünmektedir. Onlara göre Yahudi kökenli Amerikalılar, Avrupa kökenli Amerikalı çoğunluğun çıkarlarını göz ardı etmekte ve kendi çıkarlarını maksimize etmek için onları dışlamaktadır. Amerika’da doktor, avukat gibi önemli meslek grupları Yahudilerin eline geçmiştir. Amerikan milyarderlerinin %48’i Yahudi kökenlidir. Bugün Yahudiler Amerika’nın zenginliğinin neredeyse %70’ini kontrol etmektedir. Bu kadar büyük bir zenginliğin nüfusun sadece %2’sini oluşturan bir grup tarafından kontrol edilmesi dikkat çekicidir. Bu Talmudic Diktatörlük (Talmudic tyranny) Washington’u 11 Eylül saldırıları ile Afganistan ve Irak Savaşlarına sürüklemiş şimdi ise İran’la yaşanması beklenen muhtemel çatışma ile dünyanın en büyük devletini İsrail’in çıkarları uğruna yıkıma götürmeye çalışmaktadır.”

Dünyada da antisemitizm alanında benzer bir gelime yaşanmaktadır. Bu yeni antisemitizm akımı, aşırı sağ ve sol ile din temelli siyasi görüşleri ortak paydada birleştirmektedir.

Aşırı sağ, Yahudileri sadece kendilerini düşünen, ulusal ekonomi ve kültürün altını oyan bir beşinci kol olarak görmektedir. Yahudilerin denetiminde olmayan sosyalist sol, antisemitik değildir ama dünya kapitalizminin dümeninde Yahudilerin oturduğunu ve onların dünya ekonomisini kontrol ettiğini savunmaktadır. Din (Hristiyanlık, İslam, Budizm vb.) temelli siyasi akımlar ise Yahudileri her türlü dini ve ahlaki bozan günümüzün modern sömürgecileri olarak algılamaktadır.

Ayrıca kapitalizmin dünya egemenliğinin bir başka değişle küreselleşmenin arkasındaki motor gücün Yahudiler olduğu düşünülmekte ve küreselleşmenin yarattığı yoksulluk ve acılardan Yahudi zenginler sorumlu tutulmaktadır.

Tarihsel olarak antisemitizmin, ekonominin yükselme ve çöküş dönemlerine paralel bir iniş çıkış eğrisi izlediği görülmektedir. Yahudiler, küçük bir azınlık olarak çok büyük ekonomik ve politik güce sahip olmaları sebebiyle ekonominin çöküş dönemlerinde her seferinde günah keçisi haline gelmişlerdir. Bu tespiti bugün için de geçerlidir.

Bugünkü ABD'nin durumunu 1929 yılında Yahudi hâkimiyeti altında olduğu düşünülen Almanya'ya benzetenlerin sayısı giderek artmaktadır. 10 sene önce başlayan bu yeni eğilimin yükselişe devam etmektedir. Geçen sene Amerikan halkı, "Occupy Wall Street" (finans kuruluşlarının topladığı sokağı işgal edelim) adı altında "%99 (halk), %1'e (zenginlere) karşı" sloganıyla sokağa dökülmüştü. Zenginlerin büyük çoğunluğunun Yahudi kökenli olması sebebiyle bu hareketin antisemitizmi büyüttüğünden söz edilmektedir.

Böylesine bir eğilim varken, borç içinde yüzen Washington'un her sene kendi vergi mükelleflerinin ödediği vergilerden yaklaşık 6 milyar dolar tutarındaki meblağı İsrail'e vermeye devam etmesi zorlaşmaktadır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/israil-“buyuk-ortadogu-projesi”nin-neresinde-makale,948.html>

İSRAİL BOP'UN NERESİNDE? (2)-İSRAİL'İN GELECEĞİ BOP'UN BAŞARISINA BAĞLIDIR

12 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

ABD'de Yükselen Antisemitik Hareketin ABD-İsrail İlişkileri Üzerine Etkisi

Yazının ilk bölümünde borç içinde yüzen ABD yönetiminin niçin İsrail'e karşılıksız para yardımı yapmayı sürdüremeyeceğini açıklamıştık. Washington'un giderek kötüleşen ekonomik durumuna rağmen İsrail'e karşılıksız yardım yapmaya devam etmesinin, ülkede yükselen antisemitik hareketin daha da tırmanmasına yol açacağını belirtmiştik.

Tırmanan antisemitik hareketin ise, belli bir aşamadan sonra "Occupy Wall Street" ("Wall Street'i işgal et"), "%99 (halk), %1'e (zenginlere) karşı" türü sistem karşıtı hareketleri besleme "tehlikesi" yaratacağı açıktı. Çünkü Yahudi sermayesi ve Yahudi kökenli teknokrazi ABD kapitalist sisteminin egemen gücü konumundadır. Bu durum, ABD'de hükümetlerin İsrail'e yardım konusundaki geleneksel siyasetleri üzerinde daha şimdiden fren etkisi yapmaya başlamıştır. ABD kamuoyunun hükümetlerin siyasetlerini seçimler ve seçim dışı kanallar üzerinden etkileme gücünün, önümüzdeki yıllarda İsrail'e yapılan yardımlar konusunda daha da etkinleşeceği ve bu durumun da İsrail'e yardımların azaltılmasına, hatta belki de kesilmesine yol açacağı tahmin edilmektedir. ABD kaynaklı dış yardımlar kesildiğinde ise, doğal ortamında olmayan İsrail devletinin hayatta kalması oldukça zordur.

İsrail'in Varlığı ile ABD'nin Orta Doğu ve Dünya Egemenliği Arasındaki İlişkisi

ABD'nin ünlü stratejistlerinden ve Amerikan devletinin siyasetlerini belirleyen kadronun tepe elemanlarından Zbigniew Brzezinski "Amerika

Sonrası (After America)” isimli makalesinde⁴¹, Amerika’nın çöküşüyle dünyada mevcut statükonun değişeceğini, bu değişimin coğrafi olarak bölgesel güçlere komşu olan bir dizi zayıf devletin bekalarını tehlikeye atacağını söylemekte, bu ülkelerin adlarını sıralarken İsrail’i de bu gruba dâhil etmektedir. Yani, ABD’nin bölgedeki denetiminin zayıflaması durumunda ortaya çıkacak tabloya ilişkin ünlü “domino teorisi”nin kapsama alanına İsrail de dâhildir.

İsrail, kurulduğu 1948 yılından beri 65 yıldır bir savaşın içindedir. Dünyanın hiçbir ülkesi, bu kadar uzun süre dış kuşatılmışlık ve basınç altında kalmamıştır. İsrail üzerindeki dış basınç, sadece kendini kuşatan Arap ülkelerinden ve Filistin sorunundaki aşırı haksız tutumundan kaynaklanmıyor. Dünya halklarının İsrail’i ABD’nin emperyalist suçlarının ortağı görmesi, onun üzerindeki uluslararası basıncın önemli bir boyutunu oluşturmaktadır.

İsrail dışında hiçbir ülke bütün komşuları tarafından bu kadar baskı altındayken varlığını sürdürmeyi başaramamıştır. Eğer ABD yardımı keserse İsrail’in ayakta kalması mümkün olmaz. İsrail’in devlet olarak varlığının sona erme ihtimali, dünyanın çeşitli ülkelerine yönelecek Yahudi göçü sebebiyle antisemitizmin büyümesine bir başka açıdan katkıda bulunabilir.

Çok küçük bir ülke olan İsrail’in topraklarının neredeyse yarısı çöldür. Hiç bitmeyen Filistin meselesi halkta büyük bir tedirginlik yaratmakta ve yüklü bir ekonomik faturası olmaktadır.

İsrail dış göçle kurulan ve büyüyen bir ülke olduğu için neredeyse her İsrail vatandaşının ikinci bir vatani vardır. Ekonomik şartlar kötüleştğinde bu insanlar ülkelerini terk etmek için hiç tereddüt etmeyeceklerdir. İsrail’de %30’a ulaşan Yahudi olmayan nüfus, hızla artışına devam etmektedir. Bu demografik değişim eğilimi, bir “Yahudi demokrasisi” olan İsrail yönetimini tehdit etmektedir. Bu gidişat, İsrail’i iki ülkeli (diğeri Filistin devleti) bir çözüme zorlamaktadır.

⁴¹ Teori dergisi, sayı: 269, Haziran 2012.

Dahası, onu gelecekte, kendini kuşatan Arap nüfusa yönelik büyük imha hareketine girişmeye veya yurttaşlarını topluca çevresinde oluşturduğu yeni topraklara (Suriye, Lübnan) göçe zorlama macerasına da zorlayabilir.

BOP'un İsrail'i Yaşatma Boyutu

Yaklaşık 10 yıl önce yükselişi hissedilen antisemitizmdeki tırmanma eğiliminin ABD siyasetlerini etkileyecek boyutlara ulaşması ihtimali, ABD'ye hükmeden Yahudi kökenli medya, finans ve siyaset elitini Büyük Orta Doğu Projesi'ni (BOP) planlamaya yönlendirmiştir. Yahudi olsun olmasın bir bütün olarak ABD finans, enerji, silah tekellerinin küresel çaptaki menfaatlerine de denk düşen BOP'un asıl hedefi, kuşkusuz ki "küreselleşme" programını egemen kılmak, yani paranın tanrılarının egemenliğini küreselleştirmek ve sürekli kılmaktır. Bu noktada, İsrail'in bölgedeki güvenliği ile küreselleşmenin egemenliğini tesis etmenin ve sürdürmenin güvenliği çakışmaktadır.

BOP'un İlk Aşaması: Irak ve Afganistan'ın İşgali

Bu proje kapsamında ilk aşamada sahip olduğu petrol ve doğalgaz zenginliği ile yakın gelecekte İsrail'e çok önemli bir tehdit oluşturma potansiyeli taşıyan Irak'a 2003 yılında müdahale edilerek bu ülke 3'e bölünmeye çalışılmıştır. TBMM direnmesine rağmen, bu savaşa en büyük desteği Amerikan ordusuna dua eden Başbakan Tayyip Erdoğan vermiştir. 10 yıllık bir işgal döneminden sonra ABD, savaşı kaybederek ülkeden çekilmek zorunda kalmış, Maliki yönetimindeki Şii hükümet, ülkenin birliğini sağlama konusunda önemli bir başarı sağlamıştır. Şii İran ile Şii Irak yönetiminin birlikte oluşturacağı tehdit, Saddam döneminden daha büyük olacağı için bu sefer projede değişiklik yapılmış, Şii-Sünni kutuplaşması üzerinden bölgenin istikrarsızlaştırılmasına yönelinmiştir. Bu plana da en büyük desteği, Sünni eksende diğerlerini dışlayan bir politika izleyen AKP hükümeti vermektedir. Musul-Kerkük petrollerinden pay verilme vaadiyle Irak merkezi yönetimine karşı kışkırtılan T. Erdoğan, "Kuzey Irak Kürt bölgesinin devletleşmesine en büyük katkıyı sağlayan lider" olma unvanını kazanmıştır.

BOP'un İkinci Aşaması: "Arap Baharı"

İkinci aşamada "Arap Baharı" adıyla bölge ülkelerini istikrarsızlaştırma projesi başlatılmış, bu çerçevede İsrail karşıtı politikalara destek veren Kaddafi devrilerek Libya kaosa sürüklenmiş, H. Mübarek iş birlikçiliğine rağmen devrilerek⁴² İslam dünyasının lideri konumundaki Mısır büyük bir kargaşanın içine itilmiştir. "Arap Baharı" kapsamında en önemli saldırı Suriye'ye yapılmış, Lübnan üzerindeki kontrolü ve İran ile ilişkili olarak Hizbullah yardımıyla İsrail'e en büyük tehdidi oluşturan Esad rejimine karşı bir iç isyan kışkırtılmıştır. İsrail, "Arap Baharı" sayesinde, tek kurşun atmadan kendisine tehdit oluşturan birçok ülkeyi istikrarsızlaştırmayı başarmıştır.

Suriye'nin tamamen dıştan beslenen terör çeteleriyle cehenneme çevrilmesine ise, en büyük desteği "ne hikmetse" yine bizim Başbakanımız vermektedir. İsrail, ister Esad, isterse Müslüman Kardeşler yönetiminde olsun, bütünlüğünü koruyan bir Suriye istememektedir. İsrail'in Suriye'ye yaptığı ve AKP sözcülerinin sahte İsrail karşıtlığı propagandalarını yerle bir eden hava saldırısı, işler Tel Aviv'in arzu ettiği istikamette gitmezse, bir müdahale yapabileceğinin işaretlerini taşımaktadır.

Bu saldırı aynı zamanda, bölgeye yönelik askeri operasyonlarda yer almaktan kaçınan ABD'yi bir askeri müdahalenin içine çekmeye dönük bir boyut da içermektedir. İsrail bu saldırıyla, İran'ı bir askeri çatışmanın içine çekmeyi planlamıştır. Çünkü İran, dıştan bir saldırıya uğraması durumunda Suriye'nin savunmasına askeri olarak katkıda bulunacağını açıklayıp durmaktadır. İsrail İran'ı çatışmanın içine çektikten sonra da İran askeri müdahalesine seyirci kalamayacağını hesapladığı ABD'yi askeri müdahaleye çekmeyi hesaplamaktadır.

Bu konuda bizim BOP Eş Başkanı Başbakanımız ile onun "stratejik derinlik" cahili Dışişleri Bakanı da İsrail ile aynı konumda bulunmaktadır.

⁴² Tayyip Erdoğan'ın, Hüsnü Mübarek'in "deliğe süpürülmesinden" ders almadığı görülmektedir.

Bunlar da tıpkı İsrail gibi sürekli ABD ve NATO'ya askeri müdahale çağrısı yapmaktadırlar. Yalnız bunlar ABD ve NATO karşısında İsrail kadar güçlü olmadıkları için, çağrılarına uymayan ABD ve NATO'ya müdahale tuzağı kurmak yerine yalvarmakta, en çok da onlardan şikâyet edebilmektedirler.

BOP'un En Önemli Ayağını, Bölgede 4 Devleti Bölecek "Free Kürdistan" Oluşturmaktadır

BOP'un en önemli ayağını ise, bölge ülkeleri Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ı istikrarsızlaştırarak bölme ve bölgede ikinci İsrail rolü oynayacak bir Kürt devleti kurma planı oluşturmaktadır. Bu plan kapsamında en önemli operasyon ise Türkiye'de yapılmaktadır. CIA beslemesi F tipi terör örgütünün yaptığı yargı operasyonu ile TSK etkisizleştirilmiş, tek kurşun atılmadan Kara Kuvvetleri ve Jandarmamız karakollarından çıkamaz, Deniz Kuvvetlerimiz denizlere açılmaz, Hava Kuvvetlerimiz uçak kaldıramaz hâle getirilerek, ordumuzun savaşma kabiliyeti yok edilmiştir. Bu operasyonda BOP Eş Başkanı Başbakanımızın da görev aldığı, Balyoz kararı öncesinde ve operasyonlar sırasında yaptığı basın açıklamalarıyla sabittir.

Türkiye'ye yapılan BOP operasyonun birinci ayağını orduya Ergenekon ve Balyoz operasyonları oluştururken, ikinci ayağını anayasa değişikliği oluşturmaktadır. Anayasada Kürt sorununa çözüm getireceği düşünülen değişiklikler yapıldığında, Batıcı ve ayrılıkçı etnik Kürt milliyetçiliği, hukuki güvence altında seslerini daha da fazla çıkartacaklardır. Şimdiden Sırrı Sakık gibi ırkçı faşistler, TBMM çatısı altında Kafkaslar ve Balkanlardan gelen vatandaşlarımıza *"Siz bu ülkenin sahibi değilsiniz."* diyebilmektedir. Bunlar yanlışlıkla söylenen sözler değil, değişik etnik kökenden Türk yurttaşları arasında düşmanlık körükleyerek bölünmeyi kolaylaştırmak için yapılan özel amaçlı kışkırtmalardır. F tipi terör örgütünün yaptığı KCK operasyonlarıyla hapislere atılan Kürt kökenli yurttaşlar, yeni yargı paketleriyle dışarı daha da bilenmiş olarak çıkacaktır. Arkasında gelecek genel af ile terörist başı Apo da salındığında, beklenenin aksine terör sorunu bitmeyecek, iki halkı birbirine kırdırarak ülkeyi parçalamayı amaçlayan asıl operasyon için uygun ortam böylece hazırlanmış olacaktır.

Bu anayasa değişikliği operasyonunu bir özümmüş gibi halka pazarlama görevi de yine bir BOP görevi olarak Tayyip Erdoğan’a verilmiştir.

En Acil Görev: Stratejik Bataklık Hükümetinden Kurtulmak

Ayrıca AKP hükümeti, 11 yıllık iktidarında yaptığı özelleştirmelerle devleti yok ederek küreselleşmeye en büyük hizmetleri vermiş, böylece de küresel kraliyetin hizmetinde olduğunu bir kez daha ispatlamıştır. Türkiye, stratejik derinlik değil stratejik bataklık “uzmanı” bu hükümetten kurtarılmadıkça ülkemizin makûs talihi ne yazık ki değiştirilemeyecektir.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/israil-bopun-neresinde-2-israilin-gelecegi-bopun-basarisina-baglidir-makale,963.html>

SINIR KAPISINDA PATLAYAN BOMBA NEDENİYLE BİR KERE DAHA “SURIYE’DE NELER OLUYOR?”

15 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

Suriye’de Yaşanan Olayların Özü Nedir?

11 Şubat 2013 akşamı CNN Türk televizyonunda, Ahmet Hakan’ın sunduğu “Tarafsız Bölge” programında, aynı gün öğle saatlerinde Suriye’ye açılan Cilvegözü Sınır Kapısı’nda patlayan bomba konusu tartışılıyordu.

Doğal olarak tartışma patlamayla sınırlı kalmadı, hükümetin ve Batı’nın Suriye siyaseti de tartışıldı. Medya yıldızı olmuş ve adlarını neredeyse ezberlediğimiz ünlü gazeteci ve öğretim elemanları yorumlar yaptılar, Suriye meselesini nasıl gördüklerini anlatmaya çalıştılar. Bir sinema ya da pop yıldızından daha ünlü gazetecilerimiz ve prof’larımız konuya ilişkin şeytanın bile aklına gelmeyen ihtimallerden söz ettiler ve Esad’ın “zalimlik” ve “diktatörlüğüne” ilişkin Batı’dan ithal bilgileri sular seller gibi ortaya döktüler ama bir türlü sorunun özüne girmediler. Oysa sorun, izleyicilerin kolayca anlayabileceği kadar yalın ve basitti.

Galiba bu ünlü yorumcularımızın sorunu anlama ve anlatma yöntemlerinde bazı hatalar var. “Kötü” niyet atfedip kavrama yeteneklerinde ya da ezberlerinde sakatlık var demeyelim de iyimser bir değerlendirme ile yöntemlerinde hata var diyelim.

“Sorunu doğru anlamak, onu çözmenin yarısıdır.” derler. Biz de oradan başlayalım.

Suriye’de olaylar niçin çıktı? Sınır kapısında patlayan bomba dâhil, bugün yaşanan sorunların özü, bu sorunun yanıtında bulunuyor. Bu patlamayı kimin gerçekleştirdiğine ilişkin yanıtlar ve yorumlar da bu soruya verilen doğru yanıtı göre anlam kazanıyor.

İç savaşa dönüşen olayların çıkış sebebi konusunda öne sürülen belli başlı tezler şunlardır:

1. Suriye’de bir iç isyan vardır ve isyanın amacı ülkeye demokrasi ve özgürlük getirmektir.

2. İsyancıların amacının demokrasi ve özgürlük olup olmadığı bir yana, Suriye’deki olaylar, baba Esad döneminden beri devam eden bir diktatörlüğün biriktirdiği basınç sebebiyle kendiliğinden çıkmıştır.

3. Suriye, bölünmek-parçalanmak istendiği için dış güçler tarafından bir iç savaşa sürüklenmiştir.

Irak’a 2003 yılında yapılan müdahale ile ülkeye demokrasi ve özgürlük götürme projesinin nasıl sonuçlandığı (1,5 milyonu çoktan aşmış can kaybı, bitmek tükenmek bilmez iç çatışmalar ve ülkenin üçe bölünmesi), benzer şekilde Libya’nın düştüğü vahim durum ve “Arap Baharı”nın yaşandığı ülkelerin içine itildikleri büyük kaos tüm çıplaklığıyla ortadayken, birinci tezin bir inandırıcılığını, bugün artık en bağlı Amerikancılar dışında kimse savunamıyor. Bu tezin sahte olduğunu bugün artık, onun asıl sahibi olan Amerikan egemen sınıfı içinden bile söyleyenler var.

İkinci tez, olayların baskıya karşı bir iç patlama olarak kendiliğinden başladığı iddiası üzerine oturtulmuştur. Ama Suriye’deki olayların, “Arap Baharı” zincirinin ve Libya’yı “demokratikleştirmenin” devamı olarak ortaya çıkması, üstelik bir de iki yıla yaklaşan süredir hem de bizim ülkemiz üzerinden yürütülen müdahaleler göz önüne alındığında, bu tezin de birincisi kadar temelsiz olduğunu saptamak zor değildir. Elbette Suriye’de rejim karşıtı bir iç muhalefet vardır. Bu muhalefetin demokratik haklar konusunda sıkıntıları olduğu da görmezlikten gelinemez. Ama Suriye içinde yaşanan olayların demokratik bir muhalefet eylemleri değil, çok büyük ölçüde dıştan örgütlenen ve beslenen terör saldırıları olması, aynı şekilde bu tezin de birincisi gibi Batı kaynaklı ve imalatı olduğunu ortaya koymaktadır.

Suriye’deki İç Savaş, Planlı Bir Emperyalist Projedir

Suriye’deki olaylar kendiliğinden başlamadı. Bir projenin parçası olarak Suriye karıştırıldı. AKP hükümeti de bu projeye balıklama daldı. Eğer bu bir projeyse, mutlaka bir hedefi/amacı vardır. Eğer biz projenin ulaşılmak

istenilen hedefini doğru tespit edebilirsek proje kapsamında neler yapıldığını ve çözümün nerede yattığını da görebiliriz.

ABD ve İsrail'in arkasında olduğu BOP kapsamındaki Suriye projesinde Başbakan Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu, Esad'ın kısa sürede devrileceğine inandırıldılar. İki yıldır cansiperane bir biçimde taşeronluk görevini yürüten bu ikili bir süre sonra bir de baktı ki kendilerini öne süren ABD arkalarında durmuyor. Bu kez Obama'ya yalvarmaya, NATO'yu zorlamaya kalkıştılar. Ama hâlâ ABD ve patronajındaki Batı'yı Suriye'deki rejimi silah zoruyla devirme konusunda ikna edemediler. Niçin? Projenin amacını anlayamamışlar da ondan. Açıklayalım...

ABD'nin Amacı Esad Yönetiminin Gitmesinden İbaret Değil

Eğer Esad rejimi çok kısa sürede, fazla kan dökülmeden kolayca devrilseydi, ülke nüfusunun yaklaşık %74'ünü oluşturan Sünni Müslümanlar, ülkeye hâkim olacak ve AKP benzeri bir Müslüman Kardeşler hükümeti kurularak ülke bütünlüğü korunacaktı. Kurulacak bir Müslüman Kardeşler hükümeti Amerikan iş birliğisi de olsa, bugünkü siyasetleri ile Suriye'nin bütünlüğünü savunma konusunda ABD'den farklı davranmaya kalkışacaktı.

Veya tersini düşünelim: Suriye içindeki olaylar başladığında Türkiye, Suriye'nin bütünlüğünü korumak için Esad'ı desteklemiş olsaydı, olaylar bu kadar büyümeyecek ve yine ülke bütünlüğü korunacaktı.

Peki, şimdi ne oldu?

Suriye'de iki yıldır ısrarla, mezhep temelli bir iç savaşın çıkması sağlanmaya çalışılıyor. Dış destekli terörün temel ve öncelikli hedefi budur. İşte ABD ve İsrail'in istediği ve yaptığı da budur. Bölgeyi BOP çerçevesinde yeniden düzenlemek isteyen bu ikilinin, iç savaşı Suriye'yi bölünmeye götürene kadar sürdüreceklerinden kuşku duymamak gerek.

Sakin ola onayladığım anlaşılmasın ancak şu tespiti göz ardı etmemek gerek: Örneğin; istense Esad bir insansız hava aracı saldırısıyla öldürülerek ve Libya'da olduğu gibi Suriye yönetimini savunma mevzileri NATO uçaklarıyla yerle bir edilerek rejiminin yıkılması sağlanır, ülkede bu

kadar kan akması önlenebilirdi. Ancak Esad, ülkenin bölünmesi için daha bir süre devam etmesi istenen “Esad iktidarı” ve “isyan etmiş muhalifler” ikili tablosunda gerekli bir aktör olduğu için şimdilik devrilmesi için bütün güçler sahneye sürülmüyor. İsyan başladığında Türkiye’nin desteği fazla gelip muhalefet kontrolsüz bir şekilde birdenbire büyüyüp Esad iktidarını devirme noktasına doğru ilerlediğinde, New York Times, Washington Post gibi Yahudi sermayeli Amerikan gazeteleri, “CIA’nın Türkiye’nin güney illerinde Suriyeli muhalifleri organize ettiğini” yazmaya başladılar. Arkasından hemen CHP milletvekilleri kampları ziyaret etmek istedi ama izin verilmedi. Kamplarda gerekli düzenlemeler yapıldıktan sonra kapılar basına açıldı. Yani Türkiye’nin Suriyeli muhaliflere yaptığı silah, mühimmat ve askeri eğitim desteği bizzat CIA ya da MOSSAD tarafından ifşa edilerek desteğin belli bir sınırı aşması önlendi.

Bu mekanizmanın tersi bir gelişme olarak eğer Suriye yönetimi muhaliflerin direnişini kırarak bir üstünlük sağlama durumuna erişseydi, bu sefer de Esad’ı zayıflatacak yeni saldırı hamleleri yapılacaktı. Suudi Arabistan İstihbarat Servisi Eski Başkanı Prens Turki el Faysal, son Davos toplantısında gazetecilere, *“Suriyeli muhaliflerin uzun mesafelerden tank ve uçakları vuracak kaliteli silahlara ihtiyacı olduğunu”* söyledi. Öyle anlaşıyor ki son zamanlarda Esad üstünlük sağlamaya başladı ve şimdi terazinin karşı kefesine ağırlık konması gerekiyor.

Bir ülke, yeterince kan dökülmeden bölünemez. İç savaşın iyice alevlendirilip toplumun geniş kesimlerine yayılması, kardeş kavgasının nüfus hareketlerine yol açması gerekir. Suriye’de halk, Kürt-Arap, Sünni-Nusayri kutuplaşmasında kendini güvende hissedeceği, etnik ve mezhep yoğunluklu nüfus bölgelerine göçe zorlanmaktadır. Şimdilik Suriye bölünme mayalanmasına yatırılmıştır. Ülke bölünene kadar iç çatışmanın büyütülüp yayılarak sürdürülmesi, yani daha çok kan akması/akıtılması planında ısrar edilecektir.

Şer İkilisinin Tarafları Birbirine Kırdırma Üzerine Kurulmuş “Denge” Politikası

ABD ve İsrail’in bu oyundaki rolü, ülke bölünene kadar iki kollu terazinin iki kefesini dengede tutmaktır. En kritik görev ise AKP hükümetine verilmiştir. ABD ve İsrail bu denge oyununu doğrudan kendileri oynasalar, tezgâh hemen ortaya çıkar ve bölünme maya tutmazdı. AKP hükümeti, bu tezgâhı göremeyerek maşa durumuna düştü. 75 milyonluk koskoca bir ülkenin elma şekerleriyle kandırılan çocuk misali tuzağa düşürülmesi anlaşılır gibi değil.

Bu ülkenin Dışışleri yok mu? İstihbarat örgütü nerede? Genelkurmay ne yapıyor? Hiç mi savaş oyunu oynamayı bilen subayı kalmadı? Bu saydığım kurumlar, Suriye’de ölen her Müslüman’dan, hastanede yatan her yaralıdan sorumludur. Davutoğlu gitsin, biraz da Suriye’de evladını kaybedenlere sarılarak gözyaşı döksün. Başbakan Erdoğan’ın, zindana atılmasına göz yumduğu E.Org. Ergin Saygun’u ziyaret etmesi yetmez, gitsin biraz da Suriye hastanelerini ziyaret etsin, belki böylece vicdanını biraz daha rahatlatır.

“Yurtta Barış Dünyada Barış” Politikasına Hemen Geri Dönülmelidir

Türkiye gelecekte kendi iç işlerine karışılmasını istemiyorsa, bir an önce komşularının iç işlerine karışmaktan vazgeçmeli ve tekrar “yurtta barış dünyada barış” politikasına geri dönmelidir. Başbakan Erdoğan, vicdanını gerçekten rahatlatmak istiyorsa, Suriye politikasını yeniden gözden geçirmelidir. Suriye’nin mezhep temelinde bölünmesi, Türkiye için bölünmüş Irak’tan daha tehlikelidir. Hatanın neresinden dönülürse kârdır mantığı ile Erdoğan Suriyeli muhaliflere verilen tüm desteği en kısa sürede kesmelidir. Böylece terazide dengeyi sağlayan maşa konumundan çıkmış oluruz. Bırakalım ABD ve İsrail kendilerine başka bir taşeron bulsunlar. O zaman 60 bine ulaşan Müslüman katliamının sorumluluğu onların üzerine yıkılmaya başlayacak, şer ikilisinin planları işlemeyecektir.

Suriye'nin bölünmesini önleme yönünde akıllı bir politika izleyemezsek, hem tarih Suriye'de katledilen Müslümanların sorumluluğunu üzerimize yıkacak hem de gümrük kapılarımızda, büyük şehirlerimizde, her an her yerde bombalar bizim de aynı kaderi paylaşmamız için patlamaya devam edecektir.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/sinir-kapisinda-patlayan-bomba-nedeniyle-bir-kere-daha-“suriyede-neler-oluyor”-makale,976.html>

OBAMA NEYİ DAYATIYOR?

18 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

En Büyük Felaketler “Çözüm” Adı Altında Dayatılır

ABD Başkanı Obama geçenlerde Milliyet gazetesi Washington temsilcisine bir açıklama yaptı. Obama, Kürt sorununun “çözümü” konusunda hükümetin yürüttüğü çalışmaları destekliyormuş!

ABD’nin Kürt kartını Türkiye’yi şekillendirmek için kullandığını sokaktaki Ayşe teyze de biliyor artık. Bu kartı sürekli elde tutmak, yani gerektiğinde kullanabilmek için, sorunun çözülmesi değil, çözülmemesi gerekiyor. Bu bağlamda akla şu soru geliyor: Obama, sorunun çözülmesine destek vererek bu kadar önemli bir kozu niye kaybetmek istesin? Bu kozu kaybetmek istemeyeceğine göre bu işin içinde bir bit yeniği olsa gerek... Bu bit yeniği sakın, “çözüm” diye sunulanın sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirmek, yani daha berbat bir çözümsüzlük olmasın?

Bence Obama’nın açıklaması, bir destek mesajı değil, Türkiye’ye Kürt sorunu üzerinden yapılan dayatmanın en yüksek makamdan diplomatik dille ifade edilmesidir. Türkiye’de Kürt sorununun çözümü vadiyle toplumun her kesimine yöneltilmiş bir dayatma var. Bakın, CHP Lideri Kılıçdaroğlu, Diyarbakır’a yaptığı bir ziyarette, *“Terör sorununun çözümü siyasi hayatıma mal olacaksa, bunu feda etmeye hazırım.”* diyor. Başbakan Erdoğan da Kayseri ziyaretinde, *“Terörü bitirmek için zehir içeceksin deseler içirim, siyasi hayatıma mal olsa bile.”* diyerek çitayı biraz daha yükseltiyor.

30 yıldır rutin bir şekilde devam eden Türkiye’nin terörle mücadelesi, neden birdenbire siyasilere kariyerlerini tehlikeye attıracak kadar önem kazandı? Bu meselenin çözümü, niçin dar bir seçim takvimi öncesi Türkiye’ye dayatılıyor? Bu sorulara cevap bulmaya çalışalım. O zaman Obama meselenin çözümünü destekliyor mu yoksa köstekliyor mu anlarız.

Bölgedeki gelişmeler ve onları şekillendiren belli başlı etmenler şunlardır:

1. Türkiye “Himayesi” Olmadan Barzani Devletçiliğinin Yaşatılması da Genişletilmesi de İmkânsızdır

ABD’nin giderek zayıflayan askeri, ekonomik ve politik gücü, yakın gelecekte Orta Doğu’yu şekillendirme kabiliyetinin önemli ölçüde azalmasına sebep olacaktır.

ABD’nin zayıflamasına paralel olarak İsrail’in bekası tehlikeye girmektedir.

Kuzey Irak Kürt Yönetimi, ülkenin tamamına hâkim olmak isteyen Şii hükümet tarafından giderek sıkıştırılmaktadır. İran’ın bölgeye uyguladığı baskı, Suriye’nin en az 10 yıl daha sürecek karışıklığı, Barzani’yi Türkiye’ye mahkûm etmiştir. Bu süreçte Türkiye’nin herhangi bir şekilde Barzani aleyhine politika değiştirmesi, Kürt devleti hayallerinin son bulması anlamına gelir. Olası Kürt devleti büyük riske girmiştir.

2. ABD, “İkinci İsrail” Olarak “Free Kürdistan”ı Kurmadan Orta Doğu’yu Denetleyemez

ABD’nin, bölgede bir Kürt devleti kurmadan merkezi Orta Doğu’yu kontrol etmesi ve kendi iç istikrarını koruyarak küreselleşmeyi devam ettirmesi imkânsızdır.

3. Tayyip Erdoğan Sıkışıyor ve Şantaj Yapıyor, Bu Durum ABD İçin Hayra Alamet Değil

Erdoğan liderliğindeki AKP hükümeti, giderek kontrolden çıkabilir. Tayyip Erdoğan, Adnan Menderes’in yaptığı gibi, Batı’yı, destek kesildiğinde yüzüne Doğu’ya, Şangay İşbirliği Örgütüne çevirmekle tehdit etmektedir. Geleceğin Doğu’da olduğunu söyleyen aydınların birçoğunun Silivri’de yattığı düşünüldüğünde, Erdoğan’ın bu çıkışının Sam Amca’yı (Küresel Kraliyeti) ne kadar tehdit ettiği anlaşılacaktır.

Erdoğan - Cemaat ortaklığı, bir daha düzelmek üzere bozulmuştur. Bundan sonra Erdoğan gücü yettiği kadar Cemaati devletten uzak tutmaya çalışacak, Cemaat de Erdoğan’dan kurtulmak isteyecektir.

ABD'nin Gladyosu olan Cemaatin etkisizleşmesi, CIA'nın Türkiye'de operasyon yapamaz duruma düşmesi, en azından operasyon yeteneğinin sınırlandırılması anlamına gelmektedir.

4. PKK Hedefine Ulaşamadı

KCK davasında Kürtçe savunma yapmakta ısrar eden sanıklar, kendilerine bu hak tanındığında, Kürtçe bilmedikleri için Türkçe savunma yapmak zorunda kaldılar. Bu gerçek, Kürt kökenli yurttaşlarımızın Türk milletinin koparılamaz bir parçası olduklarının önemli bir göstergesidir. “Arap Baharı” sebebiyle, bir dizi ülkede yaşanan insanlık dramı, Türk halkı için önemli bir ders niteliği taşımaktadır. Buna paralel olarak geçtiğimiz yaz, PKK'nın “Kürt Baharı” başlatmak maksadıyla giriştiği alan hâkimiyeti mücadelesi, başarısızlıkla sonuçlanmış, bölge halkından arzu ettiği desteği bulamazken, örgüt çok fazla militan kaybetmiştir.

5. Türk, Kürt Bütün Yurttaşlarımızın Talebi: Terörün Bitmesi/Bitirilmesi

Artık 30 yıldır akan kan, kendisini Türk, Kürt veya bir başka etnik kimlikle adlandıran Türk insanını bir çözüm beklentisine sokmuştur. Kürt kökenli yurttaşların bir kısmı, PKK'nın uzantısı olan BDP'li vekilleri, “kan üzerinden siyaset yapan, böylece makam-mevki sahibi olan”, “küçük olsun benim olsun sevdasıyla Güneydoğu'nun rantını yemeye çalışan”, asalaklar, “emperyalizmin maşaları” olarak görmeye başlamıştır. Türkiye kültürel haklar konusunda atılabilecek adımların tamamını atmışken, BDP'nin hâlâ Kürt kökenli delikanlıların kanını istemesi yakında karşılık bulmayacaktır. Bu süreçte PKK giderek zayıflamış ve daha da zayıflayacaktır.

Bölgesel gelişmeler yakın gelecekte PKK'nın varlığını sürdüremeyeceğini göstermektedir. Musul-Kerkük petrollerinin dünya pazarına açılma ihtiyacı, bölgede ister bir Kürt devleti kurulsun, isterse federal yapıda merkezi Irak hükümetine bağlı kalsın, petrol akışının güvenliği sebebiyle terör örgütünün bölgede varlığını devam ettirmesine müsaade etmemektedir. PKK'nın varlığını İran topraklarında devam ettirmesi mümkün

olmadığı gibi, iç karışıklıkla boğuşan Suriye'nin de 1991 öncesinde olduğu gibi terör örgütüne arzu edilen desteği vermesi de mümkün değildir. Bu gerçekler ışığında PKK'nın siyasi uzantısı BDP, bölge halkı için siyasi çözümden başka yol göremez olmuştur. Bu süreç PKK terörünün gerçekten de yakın gelecekte çözülebileceğinin emarelerini taşımaktadır. PKK terörünün bitmesi ise Türkiye'yi küresel aktörlerin oyununu bozabilecek gerçek bir bölgesel güç yapabilir.

Obama Neyi Destekliyor?

Yukarıda saydığımız sebeplerden dolayı terör meselesinin çözülmesi konusunda zamanı daralan Türkiye değil, ABD'dir.

Obama'nın destekliyorum dediği çabalar, hükümetin yeni anayasa yapma çalışmalarıdır. Türk halkı yeni anayasa ile Kürt meselesinin çözüleceği masalına inandırılmak istenmektedir. Sam Amca'nın Kürt sorununa çözüm adına dayattığı anayasa değişikliği, terörü çözmek için değil tam tersine azdırmak ve batı illerine yaymak içindir. Bu planın temelde üç hedefi vardır:

- 1) Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurmak
- 2) Türkiye'yi istikrarsızlaştırmak ("Kürt Baharı")
- 3) Bu süreçte Erdoğan'dan kurtulmak

Yukarıda izah edilen oyunun tutabilmesi için anayasa değişikliğinin mutlaka seçimlerden önce yapılması gerekmektedir. Hikâyeyi en heyecanlı noktasında kesip devamı bir sonraki yazıya bırakıyoruz.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/obama-neyi-dayatiyor-makale,985.html>

ABD’NİN HAYALİNDEKİ SENARYO

21 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bir önceki yazımızda ayrılıkçı PKK terörünün sona ermesi için şartların oluştuğunu, dış güçlerin Türkiye’yi dizginleyen terörü devam ettirme konusunda seçeneklerinin giderek azaldığını, bu ortamda ABD’nin son bir hamle olarak anayasa değişikliği ile terörü tırmandırarak ülkeyi bölünmeye götürmeye çalıştığını, amacının “Kuzey Irak’ta bir Kürt devleti kurmak”, “Türkiye’yi istikrarsızlaştırmak” ve bu süreçte “Tayyip Erdoğan’dan kurtulmak” olduğunu söylemiştik. Bu oyunun tutması için de anayasa değişikliğinin özellikle Cumhurbaşkanlığı seçiminden önce gerçekleşmesi gerektiğinin altını çizmiştik.

Bu çerçevede önümüzdeki seçim süreci, Türkiye tarihinin kaderini etkileyecek derecede önemlidir. Bu süreci üniter devlet yapısını bozacak bir anayasa değişikliği yapmadan atlatabilirsek, Türkiye, bundan sonra çok daha güvenli ve huzurlu bir ülke olacaktır.

Türkiye’yi İstikrarsızlaştırma Senaryosu

Bir önceki yazıda yaptığımız tespitleri bir kenara koyup ABD’nin sıraladığımız üç hedefine ulaşmak için uygulayacağı senaryoyu ana hatları ile tahmin etmeye çalışalım:

Kuzey Irak’ta kurulacak olası bir Kürt devletinin Türkiye’yi tehdit edeceğini, “stratejik derinliğe” sahip hükümetimiz uzun süre halktan saklayamaz. Halkın yaratacağı baskı ile Barzani’ye verilen destek kesilirse, Türkiye ve İran’a rağmen bölgede bir Kürt devleti kurmak imkânsız hale gelir. O zaman Sam Amca’nın yapması gereken bu iki ülkeyi istikrarsızlaştırarak, etrafında olanlara ses çıkaramaz hale getirmektir.

İran’ı bir kenara bırakıp kendimize bakalım.

Bu plan çerçevesinde, yapılacak anayasa değişikliğinden sonra, PKK terörü azacak, Türkiye’nin Kuzey Irak’a olası müdahalesini engelleyecek şekilde bütün Güneydoğu’da halk ayaklanması başlatılmaya çalışılacak. Buna

paralel olarak, BDP'lilerin provakasyon amaçlı ziyaretlerinden sonra Sinop ve Samsun'da yaşananların benzerleri diğer Batı illerinde de yaşanmaya başlayacak.

Ayaklanma ortamının hazırlanmasını sabırla bekleyen Batı, olayların patlak vermesiyle birlikte diplomatik saldırıya geçecek. CNN, BBC, El-Cezire gibi küresel tetikçi medya, sabahtan akşama kadar Türkiye'de olanları kendi penceresinden bütün dünyaya servis etmeye başlayacak.

Bu arada, ABD denetimindeki sıcak para trafiği yön değiştirecek ve sıcak para ile çarkları dönen ekonomi çökecek, böylece yaşanmaya başlayan toplumsal kaosa bir de ekonomik boyut eklenecek, azalan pastadan pay alma kavgası olayları daha da büyütecek ve sonunda kolluk kuvvetlerinin (polis ve jandarma) asayiş sağlamaya gücü yetmez hale gelecek.

Bu senaryo ile ülke istikrarsızlığa ve bölünmeye sürüklenirken iktidarda güçlü bir siyasi lider istenmeyecek. Bu prensip temelinde Erdoğan'ı esir alan dosyalar birer birer basına sızdırılmaya başlanacak. Toplumsal olayların yarattığı baskı, ekonomik kriz ve skandallarla birleşince AKP hükümeti daha fazla dayanamayarak yıkılacak. Bu sefer de yaşanacak yeni seçimler, koalisyonlar, iktidar kavgaları kaosu daha da derinleştirecek.

Bütün bu acı olaylar yaşanırken 6 yıldır darbecilikle yargılanarak onuru ayaklar altına alınmış TSK, bize darbeci derler diye olaylara müdahale etmek istemeyecek, komutanlar yargılanma korkusuyla medyaya çıkıp halkı sükûnete davet edemeyecek, siyasilerin toplumsal olaylara müdahale taleplerine üstün körü destek verecekler.

Zaten toplumsal olaylara TSK'nin nasıl müdahale edeceğini sivil makamlarla koordine eden EMASYA protokolleri darbe çağrışımı yaptığı gerekçesiyle ortadan kaldırıldığı için TSK birimlerinin sivil makamlara yapacağı katkı yarardan fazla zarar getirecek. Çünkü Cemaatin orduyu ele geçirmek için yaptığı Balyoz, Casusluk gibi operasyonlar, orduyu kendi içinde ikiye bölmüş ve disiplini zayıflatarak savaşma azim ve iradesini büyük ölçüde kırmıştır. Bu vaziyetteki subaylar ileride yargılanırım diye olaylara müdahale

etmek istemeyecek, müdahale edenler de kendi siyasi görüşleri doğrultusunda taraflı davranacağı için yarardan çok zarar doğuracak.

Bölücü Anayasayı Meclisten Geçirmemek Vatan ve Namus Borcudur

Şimdi size soruyorum: Yukarıda yazdığım senaryonun gerçekleşme ihtimali nedir? Cevabınızı vermeden önce, Libya’da ne oldu, Mısır’da olaylar nasıl gelişti, Suriye’de neler oluyor, bir düşünün... Paralelliği fark edecek ve başımıza nasıl bir çorap örülmek istendiğini anlayacaksınız.

Bu senaryonun işlemesi için her derde derman olacağı iddia edilen bölücü bir anayasanın, mümkünse referanduma gitmeden Meclisten geçmesi gerekmektedir. Obama, bir daha AKP gibi “stratejik derinliğe” sahip bir hükümet ve Mecliste bölücü anayasayı geçirecek bir siyasi tablo bulamayacağını bildiği için anayasa değişikliğini ısrarla dayatıyor.

İktidar sahipleri ise; “ABD, AB, Ankara ve İmralı (Apo/PKK)’da büyük bir uyum olduğunu, bu uyumlu süreçte en azından terör meselesini çözeceklerini”, “küresel güçlerin Türkiye’yi bölgenin jandarması yapmak istediğini” zannediyor.

Terörle yaşadığımız 30 yılı düşünün; cephenin bir tarafında Türkiye, karşısında ise PKK, ABD ve AB vardı. Karşı cephedekiler mi bizim tarafımıza geçti, AKP mi karşı cepheye dâhil oldu? PKK’yı besleyip büyütenler bunu Türkiye’yi bölmek için yaptılar. Şimdi bu sevdalarından vazgeçtiklerini mi düşünüyoruz? Bence tam tersi... Türkiye’yi bölünmeye götürecek “Yeni Kürt Açılımı”nın anayasa değişikliği ile hukuki garanti altına alınması fırsatını yakaladıkları için bizi destekliyorlar. Türkiye’yi istikrarsızlaştırmadan veya bölmeden bir Kürt devleti kurulamayacağını bildikleri için var güçleriyle yeni anayasayı bize dayatıyorlar.

Bir kez daha tekrar ediyorum; Türkiye’nin kaderi bu anayasa değişikliğine bağlıdır. Anayasadan Türk kimliğini çıkararak milleti kimliksizleştirmek, buna karşılık ayrılıkçı Kürt hareketinin büyümesine zemin hazırlamak, yukarıda yazdığımız senaryoya çanak tutmaktır.

Yapacağımız hata bir daha geri döndürülemez sonuçlara sebep olur; tekrar bir değışiklik yaparak anayasayı üniter yapıyı koruyan eski haline getiremeyiz.

Hayati öneme sahip bu konuda, anayasa değışikliği ile ilgili senaryoları bir dahaki yazımızda ele alacağız.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/abdnin-hayalindeki-senaryo-makale,1000.html>

ANGELA MERKEL'İN TÜRKİYE ZİYARETİNE BİR DE BU AÇIDAN BAKALIM

27 Şubat 2013 / ulusalkanal.com.tr

“Patriot” Protestoları Alman Siyasetçileri Düşünmeye Sevk Etmiştir

Türkiye-Almanya ilişkileri, Berlin'in NATO'nun 4'üncü Maddesi kapsamında Patriot füzelerini Türkiye'ye intikal ettirmesiyle yeni bir boyut kazanmıştır. Bu yeni boyuta hiç kuşkusuz Avrupa Türkiye Gençlik Birliği (Avrupa TGB) ve Avrupa Atatürkçü Düşünce Dernekleri Birliğinin (AADDB) Almanya'da yaptığı faaliyetler damgasını vurmuştur.

Avrupa TGB ve AADDB, 8 Aralık 2012 tarihinde Avrupa'nın birçok şehrinde eş zamanlı bir basın açıklaması yaparak Patriot Füze Sistemlerinin Türkiye'ye intikal ettirilme kararını protesto ettiler. Aynı zamanda basın açıklaması bir mektuba çevrilerek, Alman Parlamentosundaki bütün siyasi partilere ve milletvekillerine iletildi.

Protesto eylemlerinin başarılı olmasının arkasında, Patriot intikallerinin Almanya'nın çıkarına olmayacağı vurgusu yatmaktadır. Bundan dolayı, parlamentoda temsil edilen 4 siyasi parti, kendilerine yazılan mektuba, resmi birer mektupla cevap verme ihtiyacını hissetmiştir. Bu cevabi mektuplara yine Avrupa TGB ve AADDB, stratejik bir değerlendirme içeren ikinci bir mektupla cevap vermiştir.

Avrupa TGB Ve AADDB, Alman Vekillere Türkiye Politikanızı Gözden Geçirin Mesajı Verdi

Cevabî mektubun içeriğini bu yazıya sığdırmak mümkün değil ancak okuyucuların konuyu anlayabilmesi için verilen mesajlardan birkaç tanesini aşağıda sunuyoruz:

- *“Patriot intikalleri aslında Türkiye'nin bir talebi değil, NATO kanalıyla ABD tarafından yapılan bir dayatmadır.”*

- *“Suriye bahane gösterilerek yapılan intikaller Rusya ve İran’a baskı yapmak amacıyla ABD tarafından yapılmış stratejik bir hamledir.”*
- *“İsrail’in, İran’a saldırması veya bir başka senaryoyla bölgede bir savaş çıkması durumunda Malatya/Kürecik Radar Üssü vurulursa, Almanya olarak ne yapacaksınız? Türkiye ile birlikte savaşa mı girecek yoksa Ankara’yı yalnız mı bırakacaksınız?”*
- *“Dünya, ABD–Çin/Rusya ekseninde yeni bir bloklaşmaya zorlanmaktadır. ABD bu bloklaşmadan faydalanarak yeniden Avrupa’ya hükmetme niyetindedir.”*
- *“ABD, BOP projesi ve bunun bir parçası olan Arap Baharı ile bölgeyi yeniden kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmektedir. Bu şekillendirmeden İngiltere ve Fransa pay alırken Almanya dışarıda kalmıştır.”*
- *“Almanya ve Fransa’nın, Türkiye’nin Avrupa Birliği’ne üyeliğine karşı gelmesi, Ankara’yı Avrupa’dan kopartarak ABD’ye mahkûm etmiştir.”*
- *“Türkiye’de bugün seçilmiş milletvekilleri, siyasi parti başkanları, rektörler, yüzlerce aydın, yüzlerce muvazzaf subay ve general ile 80’e yakın gazeteci, sahteliği ispatlanmış belgelerle hapiste tutulmaktadır. Bu vahim olay, Türkiye’yi ABD’nin tam kontrolüne sokmak için yapılmış bir operasyondur. Bu operasyonlara Avrupa’nın sessiz kalması, ABD güdümünde olmak istemeyen Türk insanını da Avrupa’ya küstürmüştür.”*

Avrupa TGB ve AADDB’nin Almanya’daki faaliyetlerinin altını kalınca çizdikten sonra bunların Alman politikacılar üstündeki etkisini görmeye çalışalım.

Almanya, Türkiye’yi AB’ye Yeniden Demirleme Peşinde

Merkel’in Ankara ziyareti öncesinde, Avrupa Komisyonu enerjiden sorumlu üyesi Günther Oettinger, Konrad Adenauer Vakfı’nın düzenlediği bir etkinlikte, *“Türkiye’nin üyeliğine isteksiz davranan Almanya ve Fransa liderlerinin önümüzdeki yıllarda, dizlerinin üzerinde sürünerek Ankara’ya gidip bize katılın diyeceklerini”* söyledi.

Bu çıkışlar Türkiye'nin AB üyeliğine yeşil ışık anlamına gelmiyor. Yeni bir paylaşım süreci yaşanan dünyada, Avrupa'nın Türkiye'yi yavaş yavaş kaybettiğini ve özellikle Almanya'nın, Türkiye olmadan Orta Doğu'da hiçbir etkinlik gösteremeyeceğini anlamaya başladığını ifade ediyor. Konuyu daha iyi anlatmak için biraz daha açalım.

Dünyada Yaşanan Yeni Paylaşım Kavgasında Almanya Yalnızlaşıyor

Bugün Orta Doğu'da, Kuzey Irak merkezli bir Kürt devleti kurulmak isteniyor. Eğer bu devlet kurulursa hiç kuşkusuz hayatta kalmasını sağlayacak en büyük müttefiki ABD ve en yakın ilişki içinde olduğu ülke İsrail olacak. Yani sözün kısası, Orta Doğu'nun göbeğinde, Türkiye, İran, Suriye ve Irak'ı kontrol eden bir Amerikan yandaşması daha peydahlanacak. Zaten 1991 Körfez Savaşı'ndan sonra ABD, Körfez ülkelerinin tamamına yerleşmişti. İkinci İsrail'le birlikte, dünya petrol rezervinin yaklaşık %55'ine sahip Orta Doğu'nun %100'ün kontrol etmiş olacak.

Bu gelişmeden İngiltere, ABD'nin stratejik ortağı olarak yararlanabilir. Belki Fransa da Afrika'daki eski sömürgelerinden bir şeyler nasıplenebilir. Peki, Almanya ne yapacak? Aynı 1. Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi Almanya yine yalnızlaşmaktadır. Hatırlanacağı üzeri o dönem, Afrika'daki sömürge paylaşımından pay alamayan Almanya, Berlin-Bağdat demir yoluyla Osmanlı üzerinden bölgeye ulaşmak istemişti. Bugün de Almanya benzer bir duruma sürüklenmektedir.

İngiltere, AB'den ayrılma sinyalleri vermektedir. AB ise yol ayrımındadır. Ya "Süper Devlet" olacak, yani tek bir devlete dönüşecek ya da dağılacaktır. Almanya'nın Yunanistan'ı kurtarma kararı, aslında euroyu kurtarma adına "Süper Devlet" yolunda atılmış bir adım gibi algılanabilir. Eğer Avrupa bir "Süper Devlet"e doğru gidecekse, bunun da sahibi hiç kuşkusuz ayakta kalan tek ekonomik güç olarak Almanya olacaktır. AB'nin "Süper Devlet" olması ayrı bir tartışma konusu ancak biz burada Almanya'nın uzun süre tüm Avrupa'yı sırtında taşıyamayacağını altını çizelim. Almanya, kendi geleceğini ve Avrupa'yı düşünerek, Orta Doğu merkezli, dünyada

oynanan yeni paylaşım oyununa dâhil olmak zorundadır. Bunun yolu da Türkiye’den geçiyor.

Fakat Alman siyasetçilerin, ABD ve Arap sermayesinin %100 kontrolünde olan AKP hükümeti ile bunu başarması imkânsızdır. Çünkü Washington’un Arap sermayesi üzerinden Türkiye’ye dayattığı aşırı İslamcılık, Türkiye’nin Avrupa ile bütünleşmesinin önündeki en büyük engeldir. Bazı Alman siyasetçiler bu durumun farkına varmaya başlamıştır.

Avrupa ve Özelinde Almanya, AKP ve Cemaat Koalisyonunu Desteklemekle Yaptığı Hatayı Görecek

Merkel’in ziyareti öncesinde, Hristiyan Sosyal Birliği’nin (CSU) haftalık yayın organında yayınlanan bir makalede; AKP hükümetinin son yıllarda din, fikir ve basın özgürlüğüne getirdiği kısıtlamalara ve hukukun tek yönlü işlediğine değinilerek şöyle bir sonuca varılıyor: *“Süreç, Erdoğan, Gülen ve AKP ortaklığının çözümün değil, giderek büyüyen bir sorunun parçası olduğunu gösterecektir. Mısır’da Mursi ile yaşananlar Batı’ya nasıl yanlış yolda olduğunu gösterdiyse, AKP ve Gülen’i desteklemekle yanlış seçim yaptığını Batı geç de olsa anlayacaktır.”*

Anlaşılaacağı üzere Almanya’da Türkiye politikası yeniden gözden geçirilmektedir. Merkel’in ziyareti, bundan sonra Almanya’nın Türkiye ile çok daha yakından ilgileneneceğinin bir göstergesidir. Almanya’nın izleyeceği stratejinin; tekrar Türkiye’yi AB’ye demirleme yolunda ve dinci bir politika izleyen AKP hükümetini başta Ergenekon, Balyoz gibi hukuksuz davalar üzerinden sıkıştırma yönünde olması beklenir. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin, bu davalar kapsamındaki dosyalara öncelik verip vermemesi, Almanya ve dolayısıyla Avrupa’nın Türkiye üzerinde politika değişikliğine gidip gitmediğinin bir göstergesi olacaktır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/angela-merkelin-turkiye-ziyaretine-bir-de-bu-acidan-bakalim-makale,1017.html>

KÜRT SORUNUNUN BÖLÜCÜLÜK UNSURU HALİNE GETİRİLMESİNDE “M”İT’İN ROLÜ

25 Mart 2013 / ulusalkanal.com.tr

1960’larda Kürt Kökenli Gençler ve Aydınlar Solun Saflarını Dolduruyorlardı

1960’ların sonuna gelindiğinde 1940’lardan beri hareketsiz olan ayrılıkçı Kürt milliyetçiliği yeniden canlanmaya başlamıştı.

27 Mayıs Anayasası’nın yarattığı özgürlük ortamında antiemperyalist ve emek eksenli bir çizgide gelişen sol hareket, dünya çapındaki yükselen dalgayla birleşince, emperyalizme bağımlı düzene karşı dinamik bir muhalefet gücü haline gelmişti.

Sol hareketin demokrasi, özgürlük, iş ve daha iyi yaşam koşulları talepleri, Kürt kökenli gençleri ve emekçileri de saflarına çekiyordu. Solun o dönemki ideolojik yapısı, etnik kökene dayalı bir siyasi örgütlenmeye izin vermiyordu.

Ne yazık ki “komünizmi ezmeye” odaklanmış dönemin derin devleti solu daha fazla büyümeden biçmeye kararlıydı. Kullanılan yöntemlerden biri de solu parçalamaktı. 1970’lere gelindiğinde sol hareket birbiriyle mücadele eden onlarca küçük gruba bölünmüştü. Bu küçük gruplar batıdaki sanayi merkezleri dışında bir de çelişmelerin daha keskin olduğunu düşündükleri Doğu ve Güneydoğu illerinde taban bulmaya yöneldiler. Bu bölgelerde toplumsal çelişmeler yanında Kürt kimliğine de vurgu yapan bir çizgi izlediler.

Kürtler Arasında Solun Yükselişine “M”İT’in Bulduğu Çözüm: “Apocuları Kullanmak”

Dönemin “M”İT Müsteşarı Fuat Doğu, 12 Mart Muhtırası’ndan sadece bir ay önce MGK’ye sunduğu raporda, *“Tedbir alınmazsa Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da yetişen neslin Kürtçülük cereyanlarını daha fazla*

geliştireceklerine ve yarın birer gerçek Kürtçü olacaklarına dair elimizde bilgiler vardır.” diyordu.

“M”İT’in bu tespitinin aksine Marksist-Leninist Kürtler, “Kürtçü” değildi; “Kürtçülük” temelinde örgütlenmeyi reddediyorlardı. Kürt sorununun ayrılıkla çözümüne karşıydılar.

Fakat farklı görüşte olan devlet hemen harekete geçti; Güneydoğu’da taban bulmaya çalışan Marksist-Leninist hareket hemen ezilmeliydi. 1975’ten 12 Eylül Darbesi’ne kadar geçen bu süreçte “M”İT kendince, Kürt yurttaşlar arasında gelişen solu etkisizleştirmenin yolunu bulmuştu: “Kürt solunu bir Kürt grubuna kırdırmak”. Bu “görev”, “Apocular”a verildi. Apocular, o yıllarda devlet kuvvetlerini hiç hedef almadı ama çoğunluğunu önder kadroların oluşturduğu 270 Türk ve Kürt sosyalisti katletti.

1990’lı yılların başında Öcalan’la röportaj yapan gazeteci Hakan Aygün, Öcalan’a, *“O zaman PKK çok zayıf, başka sol örgütler var. Siz kayınpederiniz yoluyla MİT tarafından kullanılmış olamaz mısınız?”* diye bir soru yöneltmişti. Öcalan yanıtı, *“Şöyle söyleyeyim. Olabilir... MİT’in bizi, bizim de MİT’i kullanmışlığımız vardır. Yani karşılıklıdır...”* olmuştu.

Kullanılan kişinin kendi itirafına göre, “M”İT onu kullanmış, o da “M”İT’i...

Apo’nun “M”İT’i nerede ve kime karşı kullandığını ancak “M”İT ve onun sırdaşı Apo bilir. Peki ama “M”İT’ Apocuları kime karşı kullanmıştı? 1970’lerin solcu Türkleri ile solcu Kürtlerinin bu sorunun cevabını çok iyi bilmeleri gerekir.

Bugün anlıyoruz ki aslında “M”İT Güneydoğu’daki sol hareketi bitireceğim diye, kendi eliyle yarattığı Apocuları, PKK’ya dönüştürmüştür. Etnik kimliği frenleyen sol ruh uçmuş, geriye etnik temelli ve ayrılıkçı Kürt milliyetçiliği kalmıştır.

Sosyalistlere Göre Batı Emperyalistti, Bölücü Kürtçülüğe Göre ise Türkiye...

Türkiye'deki Marksist-Leninist hareket, antiemperyalizm temelinde ülkede rejimi değiştirmek istiyordu. Buna karşılık PKK, ülkeyi bölme niyetiyle ortaya çıktı. Bir hareket bağımsızlık hareketi olunca otomatik olarak bağımsızlık kazanılmak isteyen devlet emperyalist oluyordu. Bu durumda, birdenbire Batı emperyalist olmaktan çıkıp Türkiye gibi aslında emperyalizmin pençesinde kıvranan bir ülke emperyalist oluvermişti. PKK artık rejimle değil, Türkiye ile savaşıyordu ve arkasında en büyük destekçisi, kendisiyle mücadele için yola çıktığı Batı emperyalizmi vardı.

“M”İT-Apo Uğursuz İttifakı Bir Kere Daha Sahnede

Geldiğimiz noktaya bakalım. Yıl 2013, “M”İT ile Apo İmralı’da müzakere yapıyor, anayasa yazıyorlar. Diyarbakır’da tek bir Türk bayrağı olmadan Nevruz’u kutladık. Ulusalçılık, bir başka deyişle Atatürk milliyetçiliği bitti, toplumu oluşturan her etnik grup için kan bağıını esas alan aşiret milliyetçiliğinin ve din temelinde mezhepçiliğin yolu açıldı. Geriye ilgili maddeleri anayasaya yazmak kaldı. CIA kafasıyla 40 yılda ancak ayrılıkçı Kürt kimliğini oluşturabilen “M”İT, galiba bu sefer ülkeyi bölmeyi başaracak.

“Oslo fatihi” “M”İT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş’in deyimiyle, *“devlet, toplum ve örgüt (PKK) bu günler için hazırlandı”*. Balyoz davasından TSK’nin kurmay kadrosu bugünler için zindana atıldı, Ergenekon davasıyla Türkiye’nin antiemperyalist devrimci aydınları, gazeteci ve siyasetçilerine bu nedenle ağırlaştırılmış müebbet isteniyor.

AKP’lilerin Hepsı mi Esir?

Bugün artık “M”İT’e, “Bir dakika kardeşim, yanlış yapıyor olmayasın?” diye soracak kimse de kalmadı. İktidar partisi (AKP) on yıldır BOP’un esiri. Eş Başkan üzerinden ne emredilirse ona parmak kaldırıyor. Peki, AKP’nin 326 milletvekilinin hepsi de mi şahsi menfaatlerini vatanlarından daha çok seviyorlar? Aralarında on yıllık bu esarete “yetti artık” diyecek kimse yok mu?

Vicdanı olmayanların yapacağı toplum mühendisliğinden şimdiye kadar ne hayır geldi ki bundan sonra gelsin. ABD'ye dininden çok iman edenler, Çin'i, Rusya'yı, Avrupa ve İsrail'i hesaba katmayanlar, Sam Amca'nın verdiği sözleri tutacağını düşünenler, bir kere daha milleti kanla imtihan edecekler. Allah akıl fikir versin.

Bu yazıyı tarihe not düşün... 2015 genel seçimlerinden sonra durumu tekrar değerlendirelim; bakalım bu Kürt açılımı çözüm mü getirmiş, yoksa kaos ve kanlı kavgalar mı? Kaos ve daha büyük boğazlaşmalar getirirse CIA "M"İT'çilerinden hesap sormak da bizim boynumuzun borcu olsun.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/kurt-sorununun-boluculuk-unsuru-haline-getirilmesinde-“m”itin-rolu-makale,1103.html>

EY MÜSLÜMANLAR! SURİYE'YE KARŞI HAÇLI SEFERİ'NDE HANGİ "TARAF" TASINIZ?

31 Mart 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bir Suikast Büyük Resmi Ortaya Koyuyor!

Komşumuz Suriye'de neler yaşandığını anlayabilmek için bir suikastı hatırlatarak başlayalım yazımıza. 18 Temmuz 2012 tarihinde Suriye Savunma Bakanlığına yapılan canlı bomba saldırısı sonucu (insansız hava aracı saldırısı olduğunu iddia edenler var), üç üst düzey yönetici öldürülmüş, birisi de ağır yaralanmıştı.

Bu yöneticiler, Başkan Yardımcısı Hassan Turkmani (Sünni Türkmen); Savunma Bakanı Davud Rajha (Hristiyan); İçişleri Bakanı Muhammed Ibrahim al-Sha'ar (Alevi) ve Savunma Bakan Yardımcısı Asaf Şevket (Alevi) idi.

Öldürülen bu kimseler, devlet yönetiminde söz sahibi üst düzey yöneticilerdi. Fark edileceği gibi her biri farklı etnik ve mezhep kökeninden gelmekteydiler. Bununla birlikte hepsi ülkelerinin üniter yapısı için omuz omuza mücadele ediyordu. İşte başında ABD'nin bulunduğu Batı emperyalizminin görmeyi arzu etmediği tablo budur.

Toplumsal farklı etnik ve mezhep kimliklerini temsil eden insanlar birlikte mücadele ederlerse, o toplumu çözemezsiniz. Yapay farklılıklar ve kutuplar yaratamaz, etnik ve mezhep ayrılıklarını kin, nefret ve düşmanlığa dönüştüremezsiniz.

Hal böyle olunca da hedef ülkeyi istikrarsızlaştırılamazsınız. Oysaki emperyalizm, hedef ülkeyi istikrarsızlaştırarak yıkmak, sonra da yıkılan ülkeyi küçük küçük parçalara bölerek "yeniden inşa etmek" istemektedir.

İşte Suriye'de üst düzey yöneticilerin oluşturduğu birliktelik tablosu bu yüzden bozulmak istenmiştir. Farklı din ve mezhepten, farklı etnik kökenden Suriyeliler bir arada değil, ayrı ayrı olmalıdır.

Suriye Etnik Ve Mezhep Temelinde Kutuplaştırılıyor!

Şimdi bu doğrultuda Suriye’de neler yapılmış onu da kısaca hatırlayalım. Önce sosyal medya aracılığıyla halk sokağa çıkmaya teşvik edildi. İnsanlar sokağa çıkar çıkmaz çeşitli provokasyonlarla kan dökülerek yeşeren kin ve nefret tohumlarının büyümesi sağlandı.

Arkasından hemen ülke dışında Suriye Ulusal Konseyi (SUK) kuruldu. SUK ülkenin tamamını temsil ettiğini iddia etse de aslında Sünni Müslümanların küçük bir azınlığının temsilcisiydi. Bu arada, yıllardır Esat ve Baas rejimi ile kavgasız yaşamış Kürt kökenli Suriyeliler de bir yerlerin dürtüklemesiyle ayağa kaldırıldı. Sonunda bir de baktık PKK’nın bir kolu olan PYD çıkmış ortaya.

“Suriye Türkmen Meclisi” Adı Altında Kukla Bölücü Örgüt Kurmada Davutoğlu-MHP Kol Kola!

Geçtiğimiz cumartesi günü de (30 Mart) “stratejik derinlik” uzmanımız Davutoğlu, Ankara’da Suriye Türkmen Meclisini kurmayı “başardı”. Toplantıda MHP Grup Başkan Vekili Mehmet Şandır da hazır bulunarak Türkmen Meclisinin Kuruluşuna destek veren Başbakan’a teşekkür etti. Böylece *“Haçlı Seferi’nde ben de varım.”* dedi.

Kendisine hatırlatmak lazım; Kuzey Irak’ta da Türkmen partilerini, radyo ve TV’lerini biz kurmuştuk; şimdi onları kuranlar darbeci yaftasıyla hapiste, Barzanistan’da da Türkmenlerin esâmesi okunmuyor. Birçoğu katledildi, sürüldü, topraklarından oldular. Musul-Kerkük Türkmen’di ne oldu?

Biliyorsunuz kukla “Suriye Geçici Hükümeti”ni de biz kurduk(!); başına da Başbakan olarak Arapça bilmeyen 1980’den beri Amerika’da yaşayan Kürt asıllı Ghassan Hitto’yu getirdik.

Hitto çok demokratik bir seçimle (!) 35 oy alarak devlet başkanı oldu. Şimdi geriye Suriye Hristiyanları ile Alevilerine birer meclis kurma işi kaldı, onu da başardığımızda yukarda anlattığım tabloda birilerinin öldürerek yapmaya çalıştığını biz Amerikan demokrasisi ile başarmış olacağız.

Suriye her geçen gün, her bir grubun arkasında başka bir dış gücün olduğu, ülkenin parçalanmasıyla sonuçlanacak tam bir iç savaşa gidiyor (proxy war). Dışışleri Bakanımız Ahmet Davutoğlu da bu projenin taşeronu olarak tarihe geçecek.

Erdoğan'ın gizli ajandası!

Suriye lideri Beşşar Esad verdiği bir röportajda, Başbakan Erdoğan'ı taşeronlukla suçlamış, ABD'nin dillendirdiği konuları detaylandırarak bize getiriyor demişti.

Esad, Erdoğan ve ekibinin kafasındaki projenin daha büyük bir proje olduğunu, bu ekibin özel bir ajandası olduğunu iddia etmiş ama ayrıntılar hakkında konuşmamıştı.

Geçen gün Erdoğan CNN ve Kanal D'de canlı yayınlanan "Başbakan ile Özel" programında *"Türkiye eyalet sisteminden asla korkmamalıdır."* dedi. Şimdi Esad'ın bahsettiği özel ajandayı daha iyi anlıyoruz. Başbakanımız kendisinin inandırıldığı eyalet sistemini Esad'a da tavsiye etmiş, Esad üniter devletten vazgeçmeyince de balayı bitmiş.

Suriye bölünürse biz kendiliğimizden bölüneceğiz!

Bizim BOP Eş Başkanı ile Stratejik Çukurluk Uzmanı, "Yeni Osmanlı Projesi"ne o kadar inanmışlar ki emperyalizmin Suriye'de silah zoruyla yapmaya çalıştığı parçalanmayı, bizimkiler kendi elleriyle kâh örtülü operasyonlarla (Ergenekon, Balyoz) kâh kanun değişiklikleriyle seve seve, güle oynaya yapıyorlar. Sonunda da yeni anayasa ile devleti tamamen çözecekler.

Yanıldıkları nokta şurası: Teknolojik güç olmadan "Yeni Osmanlı" hayata geçemez. Türkiye'nin ne ekonomik ne de askeri gücü var. Her taraftan dışa tam bağımlı bir ülke, eyalet sisteminde Orta Doğu'daki eyaletlere hâkim olacağım derken, üniter yapıyı bozarak laikliği yıkarak kendi içinde yaratacağı etnik ve mezhep kavgalarında parçalanır gider. Bizler neyse de çocuklarımız ve gelecekteki torunlarımızın da hayatları mahvolur.

Sayın Başbakan, daha dikkatli bak göreceksin, Libya ve Suriye örnekleri gözünün önünde duruyor; Amerika seni padişah yapmaz, onun niyeti başka... El şeyiyle gerdeğe girilmez, varsa kendi gücün yap, yoksa kıyakçılığın sonu ayakçılıktır unutma.

<http://dunya48.fr/mehmet-bori/15459-mehmet-bori-ey-muslimanlar-suriyeye-karsi-haceli-seferinde-hangi-taraftasiniz>

RECEP TAYYİP ERDOĞAN NIÇİN BAŞBAKAN YAPILDI?

09 Nisan 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bir Fotoğraf Tüm Planı Ele Veriyor

Recep Tayyip Erdoğan'ın 1980'li yıllarda Hizb-i İslam Lideri Gülbeydin Hikmetyar'ın dizinin dibinde çektiği fotoğrafı zihninizde canlandırmaya çalışın.

Bu fotoğraf aslında çok şey anlatıyor.

Afganistan'a Başbakan Yapılan Hikmetyar

Önce Gülbeydin Hikmetyar kimdir, ona bakalım. Hikmetyar, 1979'da Sovyetler Birliği'nin, işgal ettiği Afganistan'dan atılması için ABD tarafından desteklenen "mücahit" grupların liderlerinden biridir.

"Afganistan'ın en büyük kabilelerinden biri olan Peştun asıllı Hikmetyar (1947), 1968 yılında askeri akademiye girmiş, iki yıl sonra buradan atılmıştır.

1970 yılında Kâbil Üniversitesi mühendislik bölümüne kaydolduğunda, "CIA'nın kurmuş olduğu Asya Vakfı ile ilişkiye girmiştir. Abdul Resul Sayyaf, Burhaneddin Rabbani, Ahmet Şah Mesut, Gulbeddin Hikmetyar'ın başını çektiği Müslüman Gençlik Örgütü 1973'te kurulunca, CIA ile ilişkiler sıklaştırılmış ve Hikmetyar örgütün askeri kanadının lideri olmuştur⁴³.

"Hikmetyar, üniversitede yüzü açık kızların 'yüzlerine kezzap atmakla' ünlenir. Daha sonraları, arkadaşları tarafından acımasızlığıyla tanınan Hikmetyar, yakaladığı esirlerin derilerini diri diri yüzmekle de ününe ün katar⁴⁴."

⁴³ Robert Dreyfuss, The Devil's Game, Metropolitan Books, November 2005, s. 260'dan aktaran: Vahap Erdoğan, "Hikmetyar'ı tanıyor muyuz?", Cumhuriyet, 7 Nisan 2010.

⁴⁴ Age, akt: Vahap Erdoğan.

“Hikmetyar, Pakistan gizli servisi (ISI) kanalıyla CIA’dan milyonlarca dolar almıştır. Peter Bergen’e göre bu miktar, 600 milyon dolardan az değildir⁴⁵.”

CIA’nın kontrolünde olan bu şahıs, 1992 yılında Afgan direnişçilerin oluşturduğu Yönetim Konseyi tarafından başbakan seçilmiştir. Görevde olduğu 1996 yılında Kabil’deki radyo ve televizyonlarda müzik yayımlanmasının yasaklanması ve bütün sinemaların kapatılmasını emretmiştir.

Afganistan’dan Rusları atmak için başlayan CIA destekli bu kanlı ve gerici süreç sonuç itibarıyla bir müddet sonra ülkede Taliban’ı iktidara getirmiştir.

Afganistan Orta Çağ’a Böyle Geri Götürüldü

Taliban’ın Afganistan’da iktidarda olduğu dönemde nelerin yaşandığını kısaca hatırlamakta fayda var:

- Kız çocuklarının eğitim görmesi yasaklandı,
- Şeriat kuralları gereği hırsızların eli kesildi,
- Cinayetten suçlu bulunanlar, halkın gözleri önünde idam edildi,
- Erkeklere sakal mecbur edilirken, kadınların çalışması yasaklandı ve peçe zorunluluğu getirildi,
- Bu kuralların uygulandığını kontrol etmek için din polisi tesis edildi.

Taliban iktidarında yapılan bu uygulamalar, doğal olarak ülkeyi kısa sürede Orta Çağ’a geri götürmüştür.

Erdoğan Nasıl Kurban Seçildi?

Şimdi bir başbakan adayı düşünün (Erdoğan) Hikmetyar gibi bir liderin dizinin dibinde oturuyor.

⁴⁵ Ahmed Rashid, Descent into Chaos: The U.S. and the Disaster in Pakistan, Afghanistan, and Central Asia, Penguin Boks, s. 10, 12’den akt: V. Erdoğan, aynı yazı.

Dizinin dibinde oturduğuna göre Hikmetyar kadar olmasa bile herhalde onun da benzer radikal İslami düşünceleri vardır. Böyle bir ismi siz (CIA) bir ülkeye başbakan yapabilirsiniz, ister istemez yetiştirdiği kültürün genetik kodlarına yazdığı değerleri iktidarı döneminde uygulamaya koymaya çalışacaktır.

Bu noktada emperyalizmin plancılarının görevi; böylesi “yetenekleri” keşfederek ortamın ihtiyacına göre bunlardan uygun olanlarını kilit görevlere taşımaktır. İşte bu kapsamda Recep Tayyip Erdoğan, 1989-91 yılları arasında Türkiye’de görev yapan Amerikan Büyükelçisi Morton Abromowitz tarafından, geçmişine bakılarak “keşfedilmiş”tir.

O dönemde Erdoğan daha Refah Partisi Beyoğlu İlçe Başkanı’dır. Bu “keşiften” sonra sürekli yıldızı parlatılarak önce İstanbul Belediye Başkanlığına, takiben Başbakanlığa taşınmıştır. Rand Corporation daha Ocak 1996’da gelecekte Tayyip Erdoğan’ın Başbakan, Abdullah Gül’ün ise Dışişleri Bakanı “olacağını” (siz “yapılacağını” anlayın) açıkça yazmıştır.

ABD Erdoğan’dan Ne Bekliyordu?

Şimdi Erdoğan’ın siyasi-kültürel kodlarını ortaya koyan, başbakan olmadan önce söylediği birkaç cümleyi hatırlayalım:

“Bu demokrasi amaç mı olacak, araç mı olacak?”

“Demokrasi bir tramvaydır istediğimiz durakta ineriz.”

“Hem laik hem Müslüman olunmaz, ya Müslüman olacaksın ya laik.”

“Maddede ve manada egemenlik kayıtsız şartsız Allah’ındır.”

“Minareler süngü, kubbeler miğfer, camiler kışlamız, müminler asker... “

Şimdi de Erdoğan iktidara geldikten sonra yapılan icraatlardan sadece bir örnek verelim:

Başbakan şöyle diyor: *“Modern dindar bir gençlikten bahsediyorum. Dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacısı bir gençlikten bahsediyorum.”*

Bu talimat sonrasında eğitimde 4+4+4 uygulaması yürürlüğe konulmuştur. Bu uygulamanın “kazancını” ise AKP Muğla Milletvekili Ali Boğa; *“4+4+4 eğitim sistemiyle birlikte bütün okulları imam hatip yapma şansını elde etmiş bulunmaktayız.”* diyerek açıklamıştır.

Bu örnekleri çoğaltmak mümkündür ancak saydıklarımız ABD’nin Türkiye’yi dönüştürmek için en uygun insanı tespit ettiğini göstermek için yeterlidir.

Laik-Dinci, Alevi-Sünni Kutuplaşmasının Temeli Böyle Atıldı

Planlandığı gibi AKP iktidarı halka bir “İslami düzen” dayatmaya başladı. Ama onun İslam’ı hangi İslam? Türkiye halkının dini inancı olan İslam mı, yoksa ABD imalatı “ılımlı İslam” mı?

Peki, herkes bu din anlayışını benimsiyor mu? Hayır. Halkın büyük bir kesimi bu anlayışı benimsemiyor. O zaman bu dayatma nasıl sonuçlanacak?

Sonuçta yabancı odaklar bu nitelikteki bir insanı iktidara getirerek toplumda din ekseninde oluşturmayı planladıkları fay hattını tetikleyecek bir kutup yaratmış oldular.

Erdoğan’ın AKP iktidarında sadece onun gibi düşünenler devletin nimetlerinden faydalanabiliyor, bürokraside ilerleyebiliyor veya iş adamı olarak ihale vs. alabiliyorlar. Hatta sınav soruları yandaşlara verilerek gençlerin gelecekları çalınıyor. Bu durum, birilerini kendisine çekerken birilerini ise itiyor. Öteki konumuna düşen insanlar ister istemez kendi çıkarlarını korumak için birlikte olmaları gerektiğini düşünerek yeni bir kutba doğru yöneliyorlar.

Emperyalizm tarafından milleti birbirine boğazlatacak etnik ve mezhep kavgaları işte böyle kurgulanıyor.

Tek çözüm: Erdoğan'a güle güle demek.

O gitmeden çocuklarımızın hayati tehlikesi bitmeyecek.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/recep-tayyip-erdogan-nicin-basbakan-yapildi-makale,1140.html>

MUTABAKATA VARILDI: “BÜYÜK KÜRDİSTAN” TÜRKİYE’NİN PARASI VE SİLAHIYLA KURULACAK

16 Nisan 2013 / ulusalkanal.com.tr

Türkiye’nin Enerji İhtiyacının Karşılanmasında Rusya ve İran’ın Önemi

Yazıya, enerji ve dış ticaret konularıyla ilgilenen herkesin bildiği bazı istatistik verilerle başlayalım. TÜİK verilerine göre Türkiye’nin 2012 yılı ihracatı 152,5 milyar dolar, ithalatı ise 236,5 milyar dolar civarında gerçekleşti. 84 milyar dolar dış ticaret açığımız var. İthalat içindeki enerji faturamız 60,1 milyar dolar. Yani dış ticaret açığının çok önemli bir kısmı (%72) enerji (başlıca petrol ve gaz) ithalatından kaynaklanıyor.

Türkiye, enerji ihtiyacı bakımından tamamen dışarıya bağımlı bir ülke. 2012 yılında doğal gaz ihtiyacının %98’ini, petrol ihtiyacının da %93’ünü ithal etmişiz.

Enerji ithalatı sebebiyle Rusya, Türkiye’nin, 2’nci büyük ticaret ortağı... İran ise 5’inci sırada.

Türkiye doğal gaz ihtiyacının %58’ini, petrolün ihtiyacının %12’sini Rusya’dan karşılıyor. 33 milyar dolara varan dış ticaret hacminde Rusya lehine 25 milyar dolar açık veriyoruz.

Benzer durum İran’la ticaretimiz için de geçerli. Petrol ithalatımızın %41’ini, doğalgaz ithalatımızın %18’ini İran’dan yapıyoruz. 2011 yılında petrol ihtiyacımızın %51’ini İran’dan yaparken, bu oran ABD’nin baskısıyla geçen sene %41’e gerilemiş. İran ile 16,5 milyar dolara varan dış ticaret hacmimizde Tahran lehine yaklaşık 10 milyar dolar açık veriyoruz.

Her iki ülkeye de önemli miktarda dış ticaret açığı vermemize rağmen, aldığımız doğal gaz ve petrol karşılığında bir şeyler de satabiliyoruz. Üstelik, ABD baskısı ve AB ipotekleri olmasa, 145 milyonluk Rusya ve 75 milyonluk İran ile ticaretimizin büyüme potansiyeli var.

Bugünkü koşullarda bile, 2015 yılına kadar Rusya ile ticaretimizin 3, İran ile 2 katına çıkması planlanıyor. Fakat ABD, bu ülkelerle ticari ilişkilerin gelişmesinden ve gelişme potansiyelinden çok rahatsız; Türkiye'nin enerji ithalatını başka ülkelere çevirmeye çalışıyor.

ABD, Türkiye'yi Yanlış Yola Sokma Peşinde

İran'ın Batılı ülkelerin yaptırımlarından kurtulmak için geliştirdiği "doğal gaz karşılığı altın" uygulamasını sonlandırmak için ABD tarafından hazırlanan yeni yaptırım paketi 6 Şubat itibarıyla yürürlüğe girdi.

Türkiye, İran'dan aldığı doğal gazın karşılığını TL olarak ödüyor, İran da yaptırımlar sebebiyle bankacılık sistemine sokamadığı TL'yi altına çevirip bir şekilde ülkesine götürüyordu. Bu sayede Türkiye'nin altın ihracatı 10 kat artarak 12 milyar dolara ulaşmıştı. Şimdi ABD'nin İran'a uyguladığı yeni yaptırımlarla, TL üzerinden altınla yapılan alışveriş de bitti. Aslında ABD bu ambargo yaptırımlarını yalnızca İran'a değil, İran'la ticaretimizi alabildiğine kısıtlayarak aynı zamanda Türkiye'ye de uygulamış oluyor.

Türkiye'nin ticareti, geliştirme potansiyeli olan Rusya ve İran yerine, Libya, Suudi Arabistan, Katar gibi bizim için önemli bir pazar potansiyeli olmayan ülkelere yönlendirilmeye çalışılıyor. Libya bir yana, Suudiler ve Katar, boğazına kadar Batı malları ile dolu ve Türkiye ile ilişkileri esas olarak tefecilik üzerine kurulu petro-dolar ülkeleri. Aynı zamanda adeta bir ABD eyaleti durumundalar.

Kötüleşen ilişkiler sebebiyle Rusya ve İran ile olan ticaretimizin iyice azaldığını düşünün. Bu durumda Türkiye'nin enerji ithalatı sebebiyle olan dış ticaret açığı en az 10 milyar dolar daha artarak 100 milyar dolarlara tırmanacaktır. Türkiye mevcut dış ticaret açığını bile birkaç yıl daha sürdüremeyecekken, 100 milyar dolarlardan bahsetmek ekonominin bir daha düze çıkmamak üzere batması demektir.

ABD, burada makro düzeyde stratejik bir hamle yaparak Türkiye'nin Rusya ve özellikle İran ile olan enerji ticaretini başka tarafa yönlendirmeye çalışıyor. Bu durumda sıkışan Ankara, doğal olarak enerji ithalatında daha az

dış ticaret açığı vereceği ülkelere yöneltme hesapları içine giriyor. Suudi Arabistan, Libya veya Norveç gibi ülkeler bu anlamda önemli bir potansiyel taşımadıklarına göre, hemen yanı başımızda duran Kuzey Irak petrolleri, esaslı bir havuç olarak AKP hükümeti ve TÜSİAD'ın iştahını kabartıyor. Bayram değil seyran değil, 2009 yılında Habur rezaleti ile başlayan sözde “Kürt açılımı” nereden çıktı zannediyorsunuz? Sözde “Kürt açılımı”nın uluslararası ilişkiler boyutunu BOP oluştururken ekonomi-politiğini de Kuzey Irak petrollerinin oluşturması kararlaştırılmış. Türkiye enerji faturasının %10'unu Barzanistan'a ödese ne olur, bir düşünün.

Kuzey Irak Yönetimi Merkezi Hükümetten Bağımsız Olarak Petrol Satabilirse Irak Bölünecektir

Kuzey Irak petrolleri Merkezi Hükümetle anlaşmaya varılamadığı için bölgeye hapsolmuş durumda. Çıkış yolunu stratejik derinlik “ustamız” Davutoğlu gösteriyor. AKP hükümeti Kuzey Irak'taki Bölgesel Kürt Yönetimi ile bu bölgedeki petrolün Türkiye üzerinden uluslararası pazara sevk edilmesi konusunda mutabakata vardı. Merkezi Bağdat Hükümeti, Kuzey Irak'taki devletçiğin bölgedeki büyük petrol gelirlerini tek başına sahiplenmesinin ülkeyi bölünmeye götüreceğini bildiği için bu duruma karşı çıkmakta. Herhalde Türkiye tarafında devlet içinde bazı dirençler var ki anlaşma halen imzalanmış değil.

Eğer Bağdat dışlanarak, Barzanistan ile bu petrol anlaşması imzalanır ve buradan alınan güç, artı Eş Başkanlık hükümetinin askeri desteği ile Suriye kuzeyi PKK denetimine verilirse, Türkiye'nin parası ve silahlı desteği ile birkaç yıl içinde “Büyük Kürdistan” kurulmuş olacak. İşte ABD'nin planı budur.

Bu arada şunu da belirtelim, 3 milyonluk Kuzey Irak'ın Türkiye için ticari bir potansiyeli yoktur. Birkaç milyar doları geçmeyecek petrol ve boru hattı kira geliri için, Irak'ın geri kalanından, Rusya, İran ve Suriye'den vazgeçmek mantıklı değil.

Washington'un "İstemem Yan Cebime Koy" Taktiği

Bu arada bazı gazetelerde Washington'un Türkiye'nin Kürt Yönetimi ile geliştirdiği yakın ilişkilere karşı olduğu propagandası yapılıyor. Neymiş efendim Kürt bölgesinin bağımsızlık yönünde atacağı adımların Irak'ın Şii Başbakanı Nuri El Maliki yönetiminde iyice İran'a yanaşmasına sebep olurmuş. Tabii ki ABD bu yönde bir yakınlaşmayı istemez. Ama Washington için hem bir Kürt devleti kurulsun hem de Irak'ın geri kalanı benim kontrolümde olsun seçeneğinin de var olduğunu unutmayalım.

Bu hayallere kanallara hatırlatalım: ABD, Türkiye'nin İran ile altın karşılığı yaptığı doğal gaz ticaretini nasıl engelledi... Eğer ABD, Eş Başkanlığını Barzanistan'la koyulaşan ve Maliki yönetimini karşıya alma pahasına gelişen ilişkilerin gerçekten önlemek istese, Obama'nın beyzbol sopasıyla bir fotoğraf daha çektiyesi yeter de artar bile...

<http://www.ulusalkanal.com.tr/mutabakata-varildi-“buyuk-kurdistan”-turkiyenin-parasi-ve-silahiyla-kurulacak-makale,1159.html>

İSLAM BİRLİĞİ ÇÖZÜM MÜ?

25 Nisan 2013 / ulusalkanal.com.tr

Yeni Devlet Politikamız “İslam Birliği”

Başbakan Erdoğan, Kürt meselesinin çözümü konusunda, “İslam birlikteliğinin temel olduğu”nu söylüyor.

Apo’nun Nevruz mektubuna bakıyoruz, o da “Türklerle Kürtlerin bin yılı aşkın süredir İslam bayrağı altında kardeşçe yaşadıklarını”dan söz ediyor.

Anlaşılan bu söylem bir devlet politikası olmuş ve yansımaları toplumun her alanında görülüyor. Akçakale Kaymakamı, “Kutlu Doğum” etkinliklerinde Suriyeli mültecilere, *“Bütün Müslümanlar anladı ki gerçek kardeşlik ırk ve dil kardeşliği değil, İslam kardeşliğidir.”* diye sesleniyor. Aynı söylemin her gün camilerde de tekrarlandığını görüyoruz.

Milleti Tanıyalım

Millet kavramının anlamını bilmeden “İslam birliğinin her derde deva olacağı” söyleminin başımıza neler açacağını anlayamayız.

Türk Dil Kurumu Sözlüğü “millet”i; *“Çoğunlukla aynı topraklar üzerinde yaşayan, aralarında dil, tarih, duygu, ülkü, gelenek ve görenek birliği olan insan topluluğu, ulus.”* olarak tanımlıyor.

Bu tanımın içerisinde belki de en önemli unsur “dil”dir. Çünkü diğer unsurların tamamı, onun üzerinden taşınarak gelecek kuşaklara aktarılır. İslamcı geçinenler yukarıdaki söylemleriyle bu unsuru göz ardı ediyorlar.

Sözde İslamcılar, aynı zamanda ırk, millet ve etnisite kavramlarını da birbiriyle karıştırıyorlar. Millet, etnik bir birlik, bir soy birliği değil, siyasi bir birlikteliktir. Atatürk de zaten *“Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk milleti adı verilir.”* diyerek bunu kastetmiştir. Bu manada Türk de biziz, Kürt de biziz; hepimiz Türk milletiyiz.

Etnisite ise genetik değil, kültürel bir kavramdır. Nasıl ki bilgisayar belleğine yüklenen programlarla çalışıyorsa, bir insan da doğuştan itibaren

yaşadığı ortam, kendi kabul ve inançları ile programlanarak etnik kimliğine kavuşur. Yani etnik kimlik daha çok kültürel bir hadisedir. Bu anlamda binlerce yıldır aynı topraklarda bir arada yaşayan Türkler ve Kürtler arasında etnik ayırım yapacak kadar keskin kültürel farklılıklar kalmamıştır. Hepimizin ortak dili Türkçedir. Hatta farklı lehçeler konuşan Kürtler de kendi aralarında ortak dil olarak Türkçeyi kullanmaktadır. En önemlisi kaderimiz ortaktır. Ya emperyalizmin aramızdaki küçük farklılıkları kaşıyarak bizi parçalamasına ve küçük küçük lokmalar halinde yutmasına razı olacağız ya da Atatürk'ün başlattığı tek millet olma yolunda evrimleşmemizi tamamlayarak çocuklarımıza daha büyük, daha müreffeh bir ülke bırakacağız.

Sözde İslamcılar, “ırk kardeşliği” önemli değildir diyerek bir anlamda millet kavramını da reddediyorlar. Peki, reddettikleri Türk milleti kavramlarının yerine ne koyacaklar? “İslam Birliği!”

İslam Bizi Birleştirecekmiş!

“İslam Birliği”, içinde geçen “birlik” kelimesinin kendisine kattığı anlamın tam aksine, bir parçalama unsurudur. Şöyle ki peygamberimiz Hz. Muhammet'in ölümünden sonra siyasi ve iktisadi çıkar çatışması ekseninde yaşanan mücadelede, İslam'ın farklı yorumlanması bir araç olarak kullanılmış bu sayede mezhepler doğmuştur. Böylece mezhepler, doğuşlarından günümüze, Müslümanlar arasında ayrılık ve kavgaların, taassubun, iktidar savaşlarının birer aracı haline gelmiştir.

Müslüman ülkelere baktığımızda, birlik ve beraberlikten söz etmek mümkün değildir. Aksine, hepsinde anlaşmazlıklar, kutuplaşmalar ve sefalet hüküm sürmektedir. “Arap Baharı” ile birçok Müslüman ülkede yaşanan kardeş katli, Müslümanların günümüzde de bütün enerjilerini birbirleri ile uğraşarak tükettiklerini bir kez daha göstermiştir.

Bu çıkmazın temelinde, bütün mezheplerin sadece ve sadece kendi inanç ve ibadet biçimlerinin, Allah'ın isteklerini yerine getirmekte olduğu düşüncesi yatmaktadır. Bu düşünce, her bir mezhebin bir diğerini düşman görmesine neden olmaktadır. Bu gerçeği halk arasında dolaşan bir rivayet tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor.

Rivayete göre: “Resulullah (bir gün) aramızda doğrulup buyurdular ki: ‘Haberiniz olsun! Sizden önce Ehl-i Kitap, yetmiş iki millete bölündüler. Bu ümmet ise yetmiş üç fırkaya bölünecek. Bunlardan yetmiş ikisi ateşte, sadece biri cennettedir. Bu da Ehl-i Sünnet ve'l-Cemaattir.’”

Bu rivayetten de anlaşılacağı üzere, geçmişte mezhepler arasında cereyan eden siyasal iktidar kavgası, bugün tarikatlar ve cemaatler vasıtasıyla devam etmektedir. Artık cemaatler, İslam inancını, siyasi ve ekonomik menfaat elde etme aracı haline getirmiştir.

Cemaatler Dini Açıdan En Büyük Bölücülük Unsuru Haline Gelmişlerdir

Bu cemaatler bugün için rejimi değiştirme ve iktidarda kalma uğruna her ne kadar birbirleriyle iş birliği yapıyor olsalar da karşılarında hiçbir direnç noktası kalmadığında, kaçınılmaz olarak birbirlerinin en azılı düşmanları olacaklardır. Bunlar birbirlerinin arkasında namaz bile kılmazlar. Çünkü her bir mürit, siyasal ve ekonomik güç demektir. Hiçbiri kendi müridini bir diğerine kaptırmak istemez.

Bunların bazılarının İslam anlayışı, kendilerinden olmayanı Müslüman dahi saymaz. Bu anlayış inanç birliğine inanılmaz ölçüde tehdit teşkil ederler. Örnek mi istiyorsunuz? Ergenekon, Balyoz, Odatv ve Casusluk davalarına bakın. Bu davaların asli unsuru iftiradır. Kendine Müslüman diyen bir Cemaat, Müslüman kardeşlerine vicdanı hiç sızlamadan, sırtarak, büyük bir mutlulukla ve gururla iftira atabilmektedir. Bu inanç mı İslam birliğini sağlayacak? Bunların hoşgörüsü, kardeşlik vb. laflarına bakmayın, bunlar İslam'ı birleştirmek bir yana, şimdiden paramparça ediyorlar.

Laikliğe İnançsızlardan Çok Dindarların İhtiyacı Var

İslam birliği ve dirliğini sağlamanın yolu “laiklik”ten geçmektedir. Halk dinsiz olamaz; bu mümkün değil, mantıklı da değil. Ama din ve inancın selameti için, ya da onların deyimiyle İslam birliği için devlet dinsiz olmalıdır. Çünkü devletin dinsiz olması her inanca aynı mesafede olmayı mecbur kılacağından dini birlik ve dirliği de sağlayacaktır.

Ne yazık ki AKP hükümetinin bu mantığı anlayacak stratejik derinliği yok. Bu aymaz hükümet, “anayasal vatandaşlık” kavramıyla Türk üst kimliğini anayasadan çıkartarak, etnik dilleri resmileştirerek, bir de bütün bunların üzerine “İslam birliği” adı altında dini birliği dağıtarak milleti parçalamaya çalışıyor.

Millet olmadan devlet olmaz; millet bölünürse devlet de bölünür.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/islam-birligi-cozum-mu-makale,1192.html>

AVRUPA BİRLİĞİ ARTIK YOK HÜKMÜNDEDİR

Mayıs 2013, TEORİ dergisi, Sayı: 280

Avrupa Birliği (AB)'nin Kısa Tarihi

19. yüzyılda Almanların Bismarck önderliğinde birliğini sağlaması Avrupa'nın göbeğinde bir endüstri devi yaratmıştı. Kara Avrupa'sının en güçlü devleti olan Fransa bu gelişmeye Almanya'yı çevreleyen ülkelerle ittifak yaparak cevap vermeye çalıştı. Fakat bu strateji, Avrupa'yı dünya liderliğinden uzaklaştıran iki büyük savaşa (1. ve 2. Dünya Savaşları) sürükledi.

Avrupa'ya barışın gelebilmesi için Fransa ve Almanya arasında yüzyıllardır süregelen rekabetin son bulması gerekiyordu. O yıllarda savaş sanayi kömür ve çelik endüstrisine dayalı idi. Eğer bu iki ülke kömür ve çelik endüstrisinde bir ortaklık kurabilirlerse yeni bir savaşın önüne geçilebilirdi.

Bu fikir doğrultusunda Schuman Planı⁴⁶ çerçevesinde Avrupalı devletler, kömür ve çelik üretiminde alınan kararları bağımsız ve uluslar üstü bir kuruma devretmeye davet edildi.

Bu davete olumlu karşılık veren "Altılar" olarak adlandırılan Belçika, Fransa, Almanya, İtalya, Lüksemburg ve Hollanda, 18 Nisan 1951 tarihinde Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğunu (AKÇT) kuran Paris Antlaşması'nı imzaladılar.

Bu anlaşmayla dünya tarihinde ilk defa Altı Devlet (Altılar) kendi iradeleri ile egemenliklerinin bir kısmını ulus üstü bir kuruma devrederek Avrupa Birliği (AB)'nin temellerini atmış oldular.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa büyük bir yıkıma uğramış, dünyadaki güç dengeleri değişmeye başlamıştı.

⁴⁶ Mayıs 1950'de Fransa Dışişleri Bakanı Robert Schuman tarafından oluşturulan ve önerilen plan, ikisi büyük ve kapsamlı çok sayıda savaş yaşamış Avrupa'da, savaş sanayinin en önemli ham maddeleri olan kömür ve çelikten doğabilecek anlaşmazlıkların savaşa varmadan giderilmesini amaçlıyordu.

Ana kıtasında savaş görmeyen ABD, 2. Dünya Savaşı'ndan, dev ekonomisi ve nükleer silaha sahip askeri gücüyle, savaş sonrası dünya düzenini dikte ettirecek baskın bir ülke olarak ortaya çıktı. ABD'nin karşısında ise, ideolojisi ile dünyanın önemli bir bölgesini etkisi altına alan Rusya önderliğindeki Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği yerini aldı. Bu arada Avrupa eski gücünü ve önemini giderek kaybetmekteydi.

Bazı Avrupalı lider ve düşünürler, Avrupa'yı tekrar ön plana çıkartmak için eski Roma İmparatorluğu'nu yeniden canlandırmanın gerekliliğini düşünmeye başladılar. Bunun tek yolu Avrupa ülkelerini ekonomik ve siyasi yönden birleştirmekti.

Bu niyetle Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğunu kuran altı devlet, 1957 yılında işgücü, mal ve hizmetlerin serbest dolaşımına dayanan bir ekonomik topluluk kurma kararıyla Roma Antlaşması'nı imzaladılar. Böylece Avrupa Ekonomik Topluluğu (AET) kurulmuş oldu.

Bir yıl sonra 1958'de aynı altı devlet, nükleer enerjinin barışçıl amaçlarla ve güvenli bir biçimde kullanılmasını sağlamak amacıyla üye devletlerin araştırma programlarını koordine etmek için Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu (EURATOM)'un kurdular.

1965 yılına gelindiğinde imzalanan Füzyon Antlaşması (Birleşme Anlaşması) ile Avrupa Kömür ve Çelik Topluluğu, Avrupa Ekonomik Topluluğu ve Avrupa Atom Enerjisi Topluluğu tek bir Konsey ve tek bir Komisyon altında toplanarak Avrupa Toplulukları (AT) adını aldı.

Altı devletin uyguladığı ortak politikalarla yakaladığı başarı, bir çekim merkezi yaratmıştı. Diğer Avrupa devletleri de bu topluluğa katılmak istediler. Bir dizi genişleme dalgası sonucu 1986 yılında İspanya ve Portekiz'in de topluluğa katılmasıyla AET'nin üye sayısı 12'ye ulaştı.

AET'den AB'ye

Artık Soğuk Savaş'ın sonları yaşanıyordu. Dünyanın yeniden şekilleneceği yavaş yavaş belli olmaya başlamıştı.

Topluluk 1985'te hazırladığı Beyaz Kitap'a dayanarak 1 Ocak 1993'e kadar tek pazar oluşturmaya kendisine hedef edindi.

AET'ye üye ülkeler arasında var olan ekonomik engelleri ortadan kaldırmak, uyumu artırmak ve böylece AET üyesi ülkelerde rekabet alanı oluşturmak amacıyla 1987 yılında yürürlüğe giren Avrupa Tek Senedi ile Avrupa Topluluklarını kuran anlaşmalar kapsamlı bir biçimde değiştirildi.

Bu arada dünya büyük gelişmelere gebedi. 1 Temmuz 1991 yılında Varşova Paketi dağıldı. Arkasında 21 Aralık 1991 tarihinde imzalanan Bağımsız Devletler Topluluğu Anlaşması ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği (SSCB) de resmen dağılmış oldu. Böylece dünyanın, özellikle Avrupa'nın iki bloklu siyasal yapısı da ortadan kalktı.

Sovyetler Birliği'nin dağılması birçok kimse tarafından sürpriz olarak karşılanırsa da aslında beklenen bir sondu. 1990 yılında Saddam'ın Kuveyt'i işgaline son vermek için ABD liderliğindeki Koalisyon Kuvvetleri Irak'a savaş açmıştı. ABD'nin bu savaş sayesinde dünyanın en zengin petrol bölgelerine askerî açıdan yerleşmiş olması, aslında Sovyetler Birliği'nin askeri, ekonomik ve politik zayıflığını ortaya koyuyordu. Kısa süre sonra da Sovyetler Birliği'nin dağılması dünyada büyük güç boşlukları yarattı. Aynı zamanda rakipsiz kalan ABD, dünyanın tek hegemon gücü olarak ön plana çıktı.

SB Ve Komünizm Korkusu Yapıştırıcılığının Kalkması

Artık kapitalist bloğu bir arada tutan ortak düşman, komünizm ideolojisi ve Sovyetler Birliği yoktu. Kapitalist sistem için açılan yeni hayat alanları aynı zamanda Batılı ülkeler arasında rekabeti de kızıştırmaya başlamıştı.

Bu dönemde başta Fransa olmak üzere tüm Avrupa, ABD'nin giderek daha da artan gücünden rahatsızdı. ABD'nin dünyaya tek başına hükmetme isteği sınırlandırılmalı, Avrupa'da bundan pay almalıydı. Fakat bu, tek başına Fransa'nın veya bir başka Avrupa ülkesinin gücünü çok aşan bir işti.

Bu yüzden başını Fransızların çektiği bir grup “Avrupa eliti”, Avrupa’nın birleştirilmesi gerektiğini düşündü. Birleşmiş bir Avrupa hegemon bir güç olarak ABD ile rekabet edebilirdi.

ABD’nin olağanüstü gücünün ilk kaynağı, çok büyük bir iç pazara sahip olmasıydı. O zaman Avrupa da büyük bir iç pazar yaratmak zorundaydı. ABD ve Japonya ile rekabet etmek için bütünleşmiş bir Avrupa pazarının yaratılması şarttı. Bunun yolu ise Gümrük Birliğinden geçmekteydi. ABD’nin gücünün ikinci kaynağı ise doların dünya rezerv para birimi olmasıydı. Dünya rezerv para birimi olan dolar, Washington’un küresel ekonomiyi yönlendirmesinin en büyük aracıydı. Avrupa’nın da dolara rakip olabilecek yeni bir rezerv para birimi yaratması gerekiyordu. ABD’nin gücünün üçüncü kaynağı ise ordusuydu. Avrupalılar da küresel olaylara müdahale edecek askeri bir güce sahip olmalıydı.

Bu düşüncelerle Maastricht Antlaşması, diğer adıyla Avrupa Birliği Antlaşması, 1 Kasım 1993 tarihinde yürürlüğe girdi. Bu antlaşma ile 1999'a kadar parasal birliğin tamamlanmasına, Avrupa vatandaşlığının oluşturulmasına ve ortak dış ve iç güvenlik ile adalet ve içişlerinde iş birliği politikalarının oluşturulmasına karar verildi. Böylece ekonomik iş birliği statüsünü aşamayan Avrupa Ekonomik Topluluğundan (AET’den) askeri, ekonomik ve siyasi alanda bütünleşerek tek bir devlet gibi davranma niyetinde olan Avrupa Birliği aşamasına geçilmiş oldu.

Avrupa’nın Bölgecilik Stratejisi: AB

AB’nin bu yeni stratejisi “bölgecilik” ya da “bölgeselleşme” (regionalism) olarak adlandırılabilir. Bölgeselleşme, küreselleşen dünyada sürekli hareket halinde olan sermayeyi tutmak amacıyla geliştirilmiş bir stratejidir. AB, NAFTA, BRICS gibi birlikler, devlet ve pazar ilişkisini yeniden düzenlemeyi amaçlayan çeşitli bölgeselleşme modelleridir. Bu stratejideki temel ilke oyunun kurallarını etkilemek, hatta belirlemektir. Eğer kuralları değiştirecek gücünüz varsa, çok büyük bir avantaja sahipsiniz demektir. Sadece büyüklerin oyunun kurallarını belirlemeye veya etkilemeye güçleri yeter. Bölgesel birlikler bu amaçla kurulmuştur ve kurulmaktadır.

Bu kuruluşlar büyük pazarlar yaratarak kendi ekonomilerini aynı zamanda daha büyük şirketler yaratarak dünyadaki rekabet güçlerini korumaktadırlar. Dışarıda kalan ülkeler yaratılan büyük pazardan faydalanabilmek ve yalnızlaşmamak için bu tür bölgesel birliklere yönelmektedir. Bölgesel birliklere girmenin, egemenlik hakları açısından bazı bedelleri de olmaktadır. Ayrıca, bölgesel birliklerde zamanla çarklar birilerinin lehine çalışırken bazılarının da aleyhine dönmeye başlamaktadır.

AB yeni bölgeselleşme stratejisi gereği 1995 yılında yeni bir genişleme dalgasıyla Avusturya, Finlandiya ve İsveç'i bünyesine katarak üye sayısını 15'e çıkarttı ve ortak pazarını büyüttü. AB'nin bu hamlesine Washington'da benzer bir karşılık verdi. ABD, Kanada ve Meksika hükümetleri arasında Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (NAFTA) 1 Ocak 1994'te yürürlüğe girdi.

AB'nin Askeri Güç Geliştirme Çabaları

Sovyetler Birliği'nin dağılması eski doğu bloku coğrafyasında bir dizi sorunların da çıkmasına zemin hazırlamıştı. 1992 yılında Yugoslavya iç savaşı başladı. Aslında Yugoslavya'nın parçalanmasını başta ABD ve Almanya olmak üzere, birçok Avrupa ülkesi de istiyordu. Fakat iç savaş kontrolden çıkıp katliam boyutuna varınca, savaşı sonlandırmak ve parçalanan ülkeye yeni şeklini vermek, BM kararı olmadan NATO üzerinden müdahaleyi yapan ABD'ye kaldı.

AB'nin hemen yanı başında 7 yıl süreyle devam eden bir iç savaşa müdahale edecek askeri gücü ve politik kararlılığının olmadığını anlaşılması üzerine Avrupalı liderler, Avrupa Güvenlik ve Savunma Politikasını (AGSP) geliştirmeye karar verdiler. Bu politikanın amacı AB'ye operasyonel nitelikte askeri ve sivil yetenekler kazandırmaktı. Aralık 1999'daki AB Helsinki zirvesinde, AB üyesi ülkelerin 2003 yılı itibarıyla 15 tugaydan oluşan 50-60 bin kişilik bir acil reaksiyon kuvvetini 60 gün içinde bir askerî operasyon çerçevesinde kriz bölgesine intikal ettirecek şekilde hazır tutmaları ve bu kuvveti en az bir yıl süreyle idame ettirebilmeleri şeklinde bir "temel hedef" belirlendi.

AB'nin Askeri Güç Oluşturma Projesi Konusunda ABD Ve AB'nin Çıkmazları

Washington, AB'nin NATO'nun eksikliklerini tamamlayacak askeri yetenekler geliştirmesine taraftar ancak bağımsız bir askeri güç yaratmasına karşıydı. 1990'ların sonu ve 2000'lerin başında yaşanan Washington Brüksel çekişmesi, doğal olarak NATO'ya da yansdı. AB, NATO'ya tahsis ettiği güçleri kendi bağımsız operasyonlarında kullanmak istediği gibi, NATO'nun askeri imkânlarından, özellikle komuta kontrol ve planlama sistemlerinden de yararlanmak istiyordu. Bu süreçte Washington, AB'nin askeri konularda bağımsız hareket etmesini engellemek için her türlü çabayı gösterdi. Türkiye de NATO üyesi olup AB üyesi olmadığı için, bağımsız bir Avrupa askeri gücü oluşturulmasına karşı çıkarak bu konuda NATO'da ABD'nin en büyük destekçisi rolünü oynadı.

Kısa bir süre sonra da AB'nin bağımsız bir askeri güç olamayacağı anlaşıldı. Soğuk Savaş döneminde Avrupa, Sovyetler'den gelebilecek bir tehdidi kendi topraklarında karşılayacağını düşünerek, savunmaya yönelik bir silahlanma politikası takip etmişti. ABD ise; olası bir Sovyet saldırısında Avrupa'ya yardım etmek için Okyanus'u geçmek zorunda olduğunu bildiği için, silahlanma politikasını bu temele dayandırmıştı. Soğuk Savaş bittiğinde ABD, bu silahlanma politikası sonucu, Uçak Gemisi, Stratejik Nakliye Uçağı, Uydu Bağlantılı İstihbarat ve Muhabere Sistemleri, Havadan Yakıt İkmal Kabiliyeti, Havadan İhbar Kontrol Uçağı, Stratejik Bombardıman Uçağı gibi ülkesinden binlerce kilometre ötede savaşıacak silahlara sahipken Avrupa'nın bu imkânları yoktu.

Bu imkânları geliştirmek hiç de kolay değildi. Silahlanma çok büyük ekonomik kaynak gerektiriyordu. Kaynak bulunsa bile ordunun teçhiz edilmesi ve eğitilmesi onlarca yıl alacak bir süreçti. Ülkelerin büyük bir ekonomik kaynağı silahlanmaya harcaması küreselleşmeyle kızışan ekonomik mücadelede geri kalmaya sebep olurdu. Ayrıca hangi silah sistemini hangi AB üyesi ülke tarafından üretilecekti?

2003 yılında ABD'nin Irak'a işgal etmesi başka bir gerçeği daha ortaya çıkardı. AB ülkeleri müdahaleyi destekleyenler ve desteklemeyenler olarak keskin bir çizgiyle ikiye bölündüler. Bu durum eğer AB kendi ordusunu yaratmış olsa bile, olası bir müdahalede bu ordunun etkin bir şekilde kullanılamayacağını gösteriyordu. Böylece kendi silahlı gücünü geliştirme düşüncesi terk edildi. AB, tekrar NATO'ya yöneldi. Fransa uzun süren pazarlıklardan sonra NATO'nun askeri kanadına geri döndü.

ABD, Bush'un liderliğindeki Neokonlar yönetiminde, 11 Eylül sonrası Afganistan'la başlayan dünyayı askeri güçle yeniden şekillendirme stratejisine 2003 yılında Irak işgaliyle devam etti. AB, Washington'un bu hamlesine yeni bir genişleme dalgasıyla karşılık verdi. 2004 yılında, çoğunluğu eski Doğu Bloku üyesi olan 10 yeni ülke (Çek Cumhuriyeti, Estonya, GKRY, Letonya, Litvanya, Macaristan, Malta, Polonya, Slovakya ve Slovenya) birliğe katıldı. Washington sert gücünü kullanarak yıpranıyor, Brüksel ise yarattığı cazibenin çekimiyle hayat alanını daha da genişletiyordu. 2007 yılında yapılan son genişleme dalgasıyla birliğe Bulgaristan ve Romanya'nın da katılmasıyla AB'nin üye sayısı 27 ülkeye yükselmiş oldu.

AB'nin Politik Bütünleşme Çabaları

AB'de ülke sayısı arttıkça karar mekanizması yavaşlıyor, uyum içinde hareket etmek gittikçe zorlaşıyordu. Genişleme ve ekonomik bütünleşme sürecini büyük ölçüde başarıyla tamamlayan AB'nin siyasal bütünleşmesini sağlayacak bir çatı anlaşılmaya bir anayasaya ihtiyacı vardı. Hazırlanan anayasa metni 2004 yılında Roma'da ülkelerin imzasına açıldı. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve dönemin Dışişleri Bakanı Abdullah Gül de imza törenine katılarak aday ülke sıfatıyla Papa X. Innocenzo'nun heykelinin altında anlaşmanın Nihai Senet bölümünü imzaladılar.

2005 yılında üye ülkelerde referanduma sunulan AB Anayasası Fransa ve Hollanda tarafından reddedilince Almanya, Finlandiya ve Slovakya da kısmen tamamlanmış olan halkoylaması sürecini iptal ettiler. Böylece AB'yi siyasi birliğe götürecek önemli bir proje sürüncemeye girmiş oldu.

Yaklaşık 2 sene süren bu dönem sonunda, taslak anayasayı bazı değişikliklerle birlikte temelde koruyan Lizbon Antlaşması üzerinde mutabakata varıldı. 27 üye ülkenin onay sürecini tamamlamasıyla AB'nin karar mekanizmasını hızlandırmayı ve Birliğin küresel gelişmelerde daha güçlü bir rol oynamasını amaçlayan Lizbon Antlaşması 1 Aralık 2009 tarihinde yürürlüğe girdi.

AB'nin Ekonomik Krizle Testi

AB, politik birliğini sağlayarak askeri gücü olmadan eski Roma İmparatorluğunu hızla tekrar canlandırmaya doğru giderken, dünyada beklenmedik bir gelişme oldu. 2007 ortalarında ABD konut piyasasında başlayan sorunlar giderek büyüyordu. Konut kredilerinde ikincil piyasanın gelişmesi için oluşturulan Freddie Mac ve Fannie Mae'nin devlet kontrolüne geçmesinin ardından büyük yatırım bankası Lehman Brothers'ın iflas etmesiyle kapitalist sistemin dünyayı saran 3. ve en büyük krizi başladı⁴⁷. Derinleşerek Avrupa'ya sıçrayan bu kriz AB'nin tasarlanmasındaki bütün eksiklik ve hataları da gün yüzüne çıkararak, Birliğin Yeni Roma İmparatorluğu olup olamayacağını veya bir başka deyişle dağılıp dağılmayacağını gösteren bir sınav haline geldi.

Avrupa'yı saran kriz kendisini önce Yunanistan'da gösterdi. Yunan hükümeti bütçe ve dış ticaret açıklarını kapatmak için uzun süredir, uluslararası finans piyasalarından borçlanıyordu. Krizin başlamasıyla birlikte kamu borçlarını çeviremez hale gelince, Atina 2009 yılında iflasın eşiğine geldi.

Aslında kriz AB'nin "Çevre Ülkeleri" olarak adlandırılan küçük ve orta büyüklükteki birçok üyesini sarmıştı. Bu üyeler şişmiş özel ticari kredilerin 2008 yılında patlamasından etkilendiler. Bu ülkelerin batık bankaları kurtarmak için gerekli olan araçları yoktu. Kriz o kadar büyüktü ki büyük bankaların batışı, tüm sistemin çökmesine sebep olabilirdi; bu durum

⁴⁷ Doğan Alantar, "Küresel Finansal Kriz: Nedenleri ve Sonuçları Üzerine Bir Değerlendirme", Maliye Finans Yazıları, Cilt:22, Sayı: 81 (Ekim 2008), s. 74.

yöneticilerin çaresiz bir şekilde vergi mükelleflerinin parasıyla batık bankaları kurtarmalarına neden oldu⁴⁸. Batık bankaları kurtarma operasyonları birçok ülkenin ekonomik dengelerini çok tehlikeli bir şekilde altüst etti. Böylece birçok Avrupa ülkesinde özel borçlar sebebiyle başlayan kriz, batık bankaların kurtarılmasıyla kamu borcu ve kamu krizi haline dönüştü. Aslında kamunun borcu kamu harcamalarından kaynaklanmamıştı⁴⁹. Bir başka deyişle, kriz sonucu zenginlerin borcu fakirin sırtına yüklendi.

Finans sektöründe çıkan bu kriz, 2009 yılında AB ekonomisinin %4,2, parasal bazda 0,7 trilyon euro küçülerek durgunluğa girmesine sebep oldu⁵⁰. Euro, dolar karşısında değer kaybetti ve bu durum AB'nin ihracatında %16'lık bir azalmaya neden oldu⁵¹. İlk emarelerini Yunanistan'da gösteren kriz zamanla "Euro Bölgesi" (Eurozone—euro para birimi kullanan ülkeler) krizi haline geldi.

Krize çare olarak, son üç yılda Yunanistan, İrlanda, Portekiz ve İspanya gibi ülkelere, dış yardımın devam etmesi için şart olarak kamu harcamalarının azaltılması, vergi yükünün artırılması yönünde kemer sıkma politikaları dayatıldı. Fakat sıkı bütçe uygulamaları, işler düzelmeye başlamadan ekonomik durgunluğun (recession) daha da derinleşmesine neden oldu⁵².

⁴⁸ European Commission, SWD (Semantic Web Document)-2012 167 final, Brussels, 6.6.2012, http://ec.europa.eu/internal_market/bank/docs/crisis-management/2012_eu_framework/SWD_2012_166_en.pdf

⁴⁹ Philomila Tsoukala, "Narratives of the European Crisis and the Future of (Social) Europe", The Scholarly Commons, 2013, <http://scholarship.law.georgetown.edu/facpub/1180>

⁵⁰ European Commission, SWD (Semantic Web Document)-2012 167 final, Brussels, 6.6.2012.

⁵¹ Ekrem Yaşar Akçay, "Küresel Ekonomik Kriz ve AB'nin Geleceği Üzerine Bir Deneme", <http://www.tuicakademi.org>

⁵² "German Wise Man says Italy, Spain could face downturn as severe as Greece", 02/01/2013, <http://mib.rbs.com/insight/raising-capital-and-the-search-for-liquidity/german-wise-man-saysitaly-spain-could-face-downturn-as-severe-as-greece>

Euro Bazı Ülkeleri Zengin Ederken Bazılarını Krize Sürüklüyor

Yunanistan, İrlanda, İspanya ve Portekiz gibi ülkeler için euronun çok değerli hale gelmesi, bu ülkelerin AB'nin merkez ülkeleri ile olan ticari rekabetini çok olumsuz yönde etkiledi. AB'nin merkez ülkeleri para birliği sayesinde zayıf çevre ülkelerine göre büyük ekonomik avantajlar sağlamaya başladılar. Ayrıca bu dengesizliği düzeltecek mekanizmaların da olmaması, durumun zayıfların aleyhine giderek kötüleşmesini sağladı⁵³.

Parasal Birliğe yani euroya katılmak, bazı ülkeler için çok ağır ve hatalı bir karar haline geldi. Çünkü parasal birlik ülkelerin en önemli bağımsızlık ölçütü olarak akla gelen para basma ile para ve maliye politikalarında söz sahibi olma hakkını, ülkeler üstü bir Merkez Bankasına devredilmesini zorunlu kılmıştı. Para birliği, ülkelerin enflasyon oranlarını belirleme imkânını elinden almıştı. Oysaki enflasyon, vergi toplama güçlüğü çeken ülkeler için "ikinci-en-iyi" vergi politikası durumundaydı. Kaldı ki bazı durumlarda işsizlik ile mücadele, bir miktar enflasyonu gerekli kılmaktaydı.

Küresel boyutta talebin endüstrileşmiş Kuzey Avrupa ülkelerinin lehine önemli ölçüde değişim gösterdiği bir dönemde, ortak para birimi euro, çevre ülkelerinin kendilerini değişen şartlara uydurması için para birimlerini devalüe etme seçeneklerini ortadan kaldırmıştı⁵⁴. Mali krizdeki ülkeler için geriye iki seçenek kalmıştı; eurodan çıkmak veya iç devalüasyon.

Eurodan çıkmak, bütün borçlar ortak para birimi üzerinden olduğu için borçlu ve borç veren taraflar açısından büyük bir sorundu. Eğer borçlu ülkeler eurodan ayrılırsa, kendi para birimleri çok değersiz olacağından borçları inanılmaz ölçüde artacaktı. Bu durum ülkeyi iflasa sürükleyerek daha büyük bir finansal krize sebep olabilirdi. AB, belki Yunanistan gibi küçük ülkelerin iflasıyla başa çıkabilirdi fakat İtalya, İspanya gibi sırada bekleyen büyük bir ülkenin iflası kurtarılamazdı. Hatta Yunanistan'ın iflası bile ölümcül sonuçlar doğurma potansiyeline sahipti.

⁵³ Philomila Tsoukala, "Narratives of the European Crisis and the Future of (Social) Europe".

⁵⁴ Age.

Bu durum büyük bir sermaye kaçışını teşvik ederek, finansal pazarın bu ülkelerden uzaklaşmasına neden olarak Euro Bölgesi'nin dağılmasına sebep olabilirdi⁵⁵.

Çözüm olarak ikinci seçenek, iç devalüasyon seçildi. İç devalüasyon, ciddi vergi artışları ve maaş azaltmaları demektir.

Bu durum doğal olarak Yunanistan gibi krizi derin yaşayan ülkelerde talep azalması nedeniyle ekonominin artarak kötüye giden bir sarmala girmesine neden oldu⁵⁶. Borçlu ülkeler dış ticaret açıklarını karşılamak zorunda oldukları için uluslararası finans piyasalarından borçlanmaya devam etmek zorunda kaldılar; bu ise borç problemini giderek daha da derinleştirdi⁵⁷.

Bu durum, euro kullanan ülkelere büyük mali problemler yaşatan krizde “Euro Bölgesi”nin temellerinin çok sağlam atılmadığını ortaya çıkardı. Euro Bölgesi ülkeleri, ortak para birliğine geçmişler ancak ortak mali ve bütçe politikaları izleyememişlerdi. Her birinin farklı vergilendirme, maaş, sigorta ve emeklilik kuralları gibi uyumsuz uygulamaları vardı. Egemen bir devlette olduğu gibi para birimi ve merkez bankası dışında, finansal ve sektörel politikaları düzenleyerek ekonomiyi dengeleyen, böylece krizleri aşmaya yardımcı olan ortak bir “hazine kurumu” oluşturulmamıştı. Mali birlik olmadan gerçekleştirilen para birliği, krizlere müdahale kabiliyetini inanılmaz ölçüde azaltmıştı.

Çoğunlukla Avrupa dışından, Modern Para Teorisi ekolü ile diğer Keynes sonrası ekolden gelen ekonomistler, daha ilk başta euronun tasarlanmasını, ulusal parayı kaldırmasına ve ekonomik egemenliği yok etmesine rağmen, merkezi bir mali otorite olmadığı için eleştirmişlerdi.

⁵⁵ George Soros, “The Tragedy of the European Union and How to Resolve It”, The New York Review of Books, September 27, 2012; <http://www.nybooks.com/articles/archives/2012/sep/27/tragedyeuropean-union-and-how-resolve-it/?pagination=false>

⁵⁶ Philomila Tsoukala, age.

⁵⁷ Age.

Bazı ekonomistler euro belgesinin ortak para birimi için gerekli olan zorunlu kriterleri yerine getiremediğini ve euronun başarısız bir deney olduğunu dillendirmeye başladılar. Avrupa’da yaşanan krizin yanlış bir ekonomik doktrinle euronun yaratılmasından kaynaklandığı iddiası gündeme geldi⁵⁸.

Almanya’nın Yükselişi

Euro Bölgesi’ndeki ülkelerin her birinin, diğerleri ile yaptığı ticarete fazla vermesi matematik olarak mümkün değildi. Sanayi devi Almanya, Euro Bölgesi’nde en büyük ihracatçı konumundaydı. Bu durum, diğerlerinin Almanya ile ticaretlerinde açık vermesine neden olarak Berlin’e büyük bir avantaj sağlıyordu.

Alman ekonomisi krizde değildi. Aksine euro krizinden şimdiye kadar faydalandı. Çünkü döviz kurlarının düşük olması Almanya’nın ihracatını artırmasını sağlamıştı. Borçlu olan çevre ülkelerde tedirginliğe kapılan sermayenin önemli bir kısmının güvenli liman olarak Alman bankalarına yönelmesi, Alman şirketlerinin rakiplerine göre çok düşük faiz oranlarıyla kredi temin etmesini sağladı⁵⁹. Bu sermaye hareketi, borca ihtiyaç duyan güney ülkelerinin bir anlamda kendi kaynaklarını daha yüksek faiz ödeyerek kuzey ülkelerinden temin etmesi gibi garip bir durumun doğmasına da zemin hazırladı. Yaşanan süreçte Almanya’da işsizlik oranı, rekor düzeyde gerileyerek %5,3’e inerken, İspanya’da %26’ya, Yunanistan’da %27,2’ye fırladı⁶⁰.

Zor durumda olan güney ülkelerine borç verecek olan uluslararası finans kuruluşları, doğal olarak çeşitli garantiler istiyordu. Avrupa’nın ayakta kalan tek ülkesi Almanya, bu borçlara kefil olmak veya kendisi yeni krediler vermek durumunda kaldı. Sonuç olarak da Berlin, faturayı ödediğine göre geri kalanlara ne yapacağını söyleme hakkını da elde etti.

⁵⁸ George Soros, age.

⁵⁹ Age.

⁶⁰ James Wilson, “Poor Germans tire of bailing out eurozone”, Financial Times (Middle East Edition), March 22, 2013.

Euro Bölgesi krizi sonuçta, Almanya'nın yeni bir politik canavar olarak doğmasını sağladı⁶¹. Avrupa'da oluşan bu yeni Alman gücü, eskiden olduğu gibi kaba kuvvete dayanmıyor, politik isteklerini diğer ülkelere dayatmak için silaha ihtiyaç duymuyordu⁶². AB'nin en büyük ekonomik gücü Almanya'nın lideri olarak Merkel, kriz içindeki Euro Bölgesi ülkelerine daha fazla kredi açmak için arzu ettiği koşulları dikte ettirme pozisyonuna sahipti. Bu durum, bir anlamda Yunanistan, İtalya, İspanya ve Kuzey Kıbrıs Rum Yönetimi gibi ülkelerin Almanya'nın demokratik otonomisi altına girmesi anlamına geliyordu. Almanya'nın şansölyesi Merkel, Makyavel'den esinlenerek Merkiavelli diye anılmaya başladı⁶³. Almanlar hiç fark ettirmeden, emperyalist bir güç gibi gözükmekten, Avrupa'ya hükmetmeye başlamıştı. Bu bir komplo teorisi değildi⁶⁴.

Sonuç olarak; Avrupa'da, kredi verenler ve borç alanlar olmak üzere ikili bir yapı oluştu. Doğal olarak kredi verenler dümenin başındaydı. En fazla kredi sağlayan ülke olarak Almanya yeni bir hegemon güç olarak yükselmeye başladı. Avrupa'daki bu sınıfsal ayrım giderek kalıcı hale geliyordu çünkü borçlu ülkeler borçlarını çevirebilmek için tekrar daha büyük bir faizle borçlanmak durumundaydılar ve bu ülkelerin kredi veren ülkeleri bir daha ekonomik açıdan yakalamaları mümkün gözükmüyordu⁶⁵.

AB'nin Temelleri Sarsılıyor

Bu durum Almanya'ya karşı Avrupa'nın geri kalanında milliyetçi bir yaklaşımın yükselmesine sebep oldu. Bunun ilk güçlü etkileri İngiltere Başbakanı David Cameron'un 2013 Davos Zirvesi'nde yaptığı konuşmada kendini gösterdi. Cameron, *"Eğer tek para biriminiz varsa, durdurulamaz bir şekilde ortak bankacılık birliğine, ortak bir mali birliğe doğru hareket*

⁶¹ "Is Germany too powerful for Europe?", The Guardian, Sunday 31 March 2013, <http://www.guardian.co.uk/world/2013/mar/31/is-germany-too-powerful-for-europe>

⁶² Age.

⁶³ Age.

⁶⁴ Age.

⁶⁵ George Soros, age.

edersiniz. Ve işte tam da bu, bizim gibi euro kullanmayan ülkeler üzerinde- ki açıkça söylüyorum, kullanmayı da düşünmüyoruz- inanılmaz büyük etkileri oluyor.” diyerek, bir dahaki seçimleri kazanırsa AB üyeliğinin geleceğini halkoyuna sunacağını açıkladı⁶⁶.

Aslında bu çıkış, İngiltere’nin, Almanya’nın AB’nin tek hâkimi olmasını istemediğinin bir göstergesiydi. Ve artık Birlik’ten çıkmayı düşünün İngiltere’nin etrafında oluşmaya başlayan kamp giderek güçlenmeye başladı.

Küresel krizle mücadelede bu kadar çabaya rağmen krizin hâlâ sürüyor olması, Yunanistan’ın iflasın eşiğine gelmesi, İrlanda ve Portekiz gibi devletlerin zorluklar yaşaması AB’nin geleceği konusunda olumsuz görüşlerin ortaya çıkmasına neden oldu. Bunlardan biri Avrupa’nın dağılıp yok olacağı yönündeyken, diğeri, AB’nin yeni bir yapılanmaya gideceği şeklinde ortaya çıktı⁶⁷.

Bazı ekonomistler, iki çarklı (kredi verenler ve borç alanlar) yapının sonunda AB’yi parçalayacağını, çünkü ezilen ülkelerin önünde sonunda Birliği terk etmek zorunda kalacağını, eğer politik birlik muhafaza edilemezse en iyi ikinci seçenek olarak kredi sağlayan ve borçlu ülkelerin düzenli bir şekilde ayrılmasının faydalı olacağını düşünüyorlar⁶⁸.

Çünkü Avrupa’da kriz ağırlaşarak devam ediyor. Bir yıl içerisinde İtalya, Portekiz ve İspanya’nın aynı Yunanistan gibi borç krizinden kaynaklanan çok ağır çöküntü ve kemer sıkma politikalarına sürükleneceği tahmin ediliyor. AB’nin uzun sürecek sancılı bir dönemde olduğu ve bu sürecin Fransa gibi borç krizine dirençli gözüken ülkeleri de batırabileceği, kemer sıkma politikalarının sadece kenar ülkeleri değil, merkez ülkeleri de

⁶⁶ “Dünya Ekonomi Forumu’nun Ardından”, 29 Ocak 2013, <http://ekonomi.milliyet.com.tr/dunyaekonomi-forumununardindan/ekonomi/ekonomidetay/29.01.2013/1661907/default.htm>

⁶⁷ Ekrem Yaşar Akçay, “Küresel Ekonomik Kriz ve AB’nin Geleceği Üzerine Bir Deneme”, <http://www.tuicakademi.org>

⁶⁸ George Soros, age.

etkileyecek şekilde tüm Avrupa'yı dibe doğru giden bir spiral şeklinde etkileyeceği iddia ediliyor⁶⁹.

Avrupa'daki devletlerin büyüklük, ekonomik ve siyasal yönetim alanında farklılıklarının olması, Avrupa'nın bütünü kapsayan tek bir modelin çok da gerçekçi olmadığını gösteriyor. Bu sıkıntılı dönemde AB'nin Almanya'nın liderlik edeceği 8 ya da 10 devletten oluşacak yeni bir antlaşma ile şekil değiştireceği görüşleri var⁷⁰.

Krizle çözüm olarak The Wall Street Journal gazetesi, Almanya'nın Mark'a geri dönebileceğini veya Hollanda, Avusturya, Finlandiya, Lüksemburg gibi ülkelerle yeni bir para birimi oluşturabileceği tahmininde bulunarak, bu ülkelerin oluşturacağı yeni para birliğinin hazinelerindeki ticaret fazlalarıyla birlikte Çin ve Japonya'dan da daha büyük kredi potansiyeli olan bir blok oluşturabileceğini yazdı. The Wall Street Journal, Almanya'nın eurodan çıkmasının Euro Bölgesi'ndeki ülkelerin faizleri düşük tutabilecek esnekliğe sahip kılacağını ve kemer sıkma politikaları yerine işsizliği azaltma hedefine yönelik politikalar izleyebilmelerine imkân tanıyacağını ileri sürdü.

ABD'nin finansal tetikçisi George Soros da Almanya'nın eurodan çıkmasını savunanlardan. Euronun çökmesinin bütün üye ülkelere, özellikle Almanya'ya çok büyük faturası olacağını ileri sürüyor⁷¹. Çünkü borç batağında olan ülkelere kredi sağlayan Almanya ve Hollanda gibi ülkeler için de durum hiç iyi değil. Borçlu ülkeler borçlarını ödeyemediğinde benzer şeylerin onların da başına gelmesi kaçınılmaz. Fakat eurodan çıkma fikri, Almanya'nın kriz döneminde elde ettiği hem siyasi hem de ekonomik kârın önemli bir bölümünü kaybetmesine neden olacağı için şimdilik Berlin tarafından fazla ciddiye alınmıyor. Aslında Soros'u kaygılandıran Almanların zarar etmesi değil, eğer AB dağılırsa ABD için çok büyük bir pazar ve ticari

⁶⁹ "German Wise Man says Italy, Spain could face downturn as severe as Greece", 02/01/2013, <http://mib.rbs.com/insight/raising-capital-and-the-search-for-liquidity/german-wise-man-saysitaly-spain-could-face-downturn-as-severe-as-greece>

⁷⁰ Ekrem Yaşar Akçay, age.

⁷¹ George Soros, age.

ilişkiler de zarar görecektir. Bu durum kapitalist sistemin geleceğini kökünden etkileyecek sonuçlar doğurabilir. Bu hayati durumu kavrayabilmek için ABD-AB ilişkisine biraz bakmak gerek.

ABD-AB İlişkileri

ABD ve AB, dünyada en büyük karşılıklı ticari ve yatırım ilişkisine sahip iki büyük güç. 2008-2009 küresel ekonomik gerilemesine rağmen bu ikili, küresel üretimin %50'sine, ihracatın %25'ine, ithalatın %32'sine ve bankacılık ve finans sektörünün %65-75'ine sahip. 2011 yılında iki taraf arasında yapılan alışveriş ile hizmet sektörü ve yatırımlardan elde edilen gelirin toplamı 1,5 trilyon dolar civarında ve bu iki büyük güce ait şirketler birbirlerinin pazarındaki en büyük yatırımcılar. 2010 yılı sonu itibariyle karşılıklı yatırım miktarı 3,4 trilyon doların üzerinde. Tahminlere göre yaklaşık 8 milyon insan doğrudan doğruya Avrupa'da faaliyet gösteren Amerikan firmaları ve ABD'de faaliyet gösteren Avrupa firmaları tarafından istihdam ediliyor. Yatırımların dolaylı etkileri hesaba katıldığında, bu ikilinin ekonomik ilişkileri sayesinde Atlantik'in her iki yakasında iş bulan insan sayısının 15 milyonu bulduğu düşünülüyor⁷².

Son birkaç yılda küresel ekonomik gerileme ve devam eden Euro Bölgesi krizi, ABD-AB ilişkisini tehdit etmekte. Transatlantik ekonomik ilişkinin çok büyük ve gelişmiş olduğu düşünüldüğünde, Amerikan politikacıları Avrupa'nın borç krizinin ABD'nin AB'ye olan ihracatını ve Avrupa'da faaliyet gösteren Amerikan firmalarının satışlarını çok olumsuz yönde etkileyeceğinden, bu durumun ise ABD'nin finansal yapısını zayıflatacağından endişeleniyorlar. Bir Euro Bölgesi ülkesinin iflas etmesi, ABD'nin tekrar durgunluğa girmesi sonucunu doğurabilir. Obama yönetimi, borç krizini çözmek için AB'yi güçlü tedbirler almaya teşvik etmekte ve problem yaşayan Euro Bölgesi ekonomilerine daha esaslı yardımlar yapılmasını savunmakta. Bazı ABD yetkilileri, AB'nin kemer sıkma politikaları

⁷² Kristin Archick, "The European Union: Questions and Answers", CRS Report for Congress RS21372, March 4, 2013, <http://www.fas.org/sgp/crs/row/RS21372.pdf>

üstünde durmasını sorgulayarak, ekonomik büyümeyi sağlamak için daha başka çabalar sarf edilmesi gerektiğini söylüyorlar⁷³.

Euro krizi kapitalist sistemi tehdit ediyor

Aslında euro krizinin kapitalist sistemi tehdidi bu yazılanlardan çok daha büyük. ABD'nin finansal sisteminde yaklaşık olarak 56 trilyon dolar borç yükü var. Buna karşılık banka hesaplarında sadece 9 trilyon dolar mevcut (karşılama oran 1/6). Varlıkların değerinde sadece %4'lük bir düşüş, birçok bankanın batmasıyla sonuçlanacak ve finansal panik başladığında finansal kuruluşların neredeyse tamamı domino etkisiyle yıkılacak. Bankalardaki mevcut kapital 6 ile çarpılsa dahi bu miktar ABD'nin borçlarını ödemesine yetmiyor. Bunun gibi, küresel sistemdeki toplam borç miktarı 190 trilyon dolar civarında. Fakat küresel gayri safi hâsıla (GDP) sadece 70 trilyon dolar. Bütün dünya, tarihte görülmemiş bir finansal balonun üstünde yaşıyor ve bir gün bu her şeyi yıkarak patlayacak. Bugün küresel finansal sistem her zamankinden çok daha birbirine bağlı. Eğer büyük bankalardan biri daha krize girerse, bunun etkisi yıldırım hızıyla bütün dünyayı saracak. Bugün Avrupa bankacılık sistemindeki finansal değeri karşılama oranı 1/26 civarında. Ekonomik çöküntünün ikinci dalgası hızla yaklaşıyor. Ekonomik durgunluk Güney Avrupa'yı sarmış durumda. İşsizlik oranı her geçen gün artarken ekonomik hareketlilik giderek yavaşlıyor⁷⁴.

Kapitalist Sistem Küçüklerin Tasarruflarını Gasp ederek Kurtulmaya Çalışıyor

Güney Kıbrıs Rum bankalarının kurtarıma paketi bir başka tehlikeyi daha haber veriyor. Hollanda Maliye Bakanı aynı zamanda Euro Grubunun Başkanı Jeroen Dijsselbloem, Reuters'e yaptığı açıklamada, *"Eğer bankada bir risk varsa, bizim sorumuz bankanın bu konuda ne yapacağı olmalı. Acaba*

⁷³ Age.

⁷⁴ Michael Snyder, "Why Is The World Economy Doomed? The Global Financial Pyramid Scheme By The Numbers, March 20th, 2013; <http://theeconomiccollapseblog.com/archives/why-is-the-world-economy-doomed-the-global-financial-pyramid-scheme-by-the-numbers>

kendisine yeni sermaye yaratabiliyor mu? Eğer bu mümkünse, banka ortaklarıyla ve yatırımcılarıyla bu sorun aşmalı; şartlar gerektirirse, hesapları garanti altında olmayan yatırımcılarla da pazarlık yapılmalı.” dedi⁷⁵. Bu açıklama sonrasında AB’nin Güney Kıbrıs bankaları için uyguladığı kurtarma paketiyle yatırımcıların parasının %40’ına el konuldu⁷⁶.

Dijsselbloem, Kıbrıs bankalarına bulunan çözümün dünya çapında diğer batan bankalar için de kullanılabilecek bir yaklaşım olduğunu söylüyor. Bu durum bir yatırımda riske girilmiş ve işler kötü gitmişse, bankaların şahısların paralarına göz dikebileceğini gösteriyor. Bu şartlarda insanlar paralarını niçin bankalara emanet etsinler? Belki paranızla ticaret yaparak %1-2 kâr elde edebilirsiniz ama bankaya koyma durumunda bir iflas neticesinde %40’ını kaybetme riskiniz var⁷⁷.

ABD’de “*Hâlâ Avrupa bankalarında paranız varsa hemen onu oradan kurtarmalısınız.*” diyen yazılar çıkmaya başladı. Özellikle paranız Güney Avrupa ülkelerindeyse bu yargı daha da güçlü hale geliyor. Güney Kıbrıs bankalarını kurtarıma paketinden sonra kriz durumunda yatırımcıların önemli miktarda parasını kaybedebileceği gerçeği ortaya çıktı. Politikacıların bankalardaki özel hesaplara dokunacağı kimsenin aklına gelmemiştir. Ancak bu kurtarma paketi bundan sonra hiç kimsenin özel bankalardaki hesaplarının %100 garanti altında olmayacağını gösteriyor. Güven ortamı olmadan bankacılık sistemi çalışmaz. İnsanlar parasının güvencede olacağını düşündüğü için bankalara yatırmakta. Eğer güven kaybolursa bütün sistem tehlikeye girer.

⁷⁵ Paul Joseph Watson, “Euro Group Head: Looting of Bank Accounts a ‘Template For EU’”, infowars.com, March 25, 2013; <http://www.infowars.com/euro-group-head-looting-of-bankaccounts-a-template-for-eu/>

⁷⁶ Age.

⁷⁷ Michael Snyder, “The Global Elite Are Very Clearly Telling Us That They Plan To Raid Our Bank Accounts”, March 28, 2013; <http://theeconomiccollapseblog.com/archives/the-global-elite-arevery-clearly-telling-us-that-they-plan-to-raid-our-bank-accounts>

Artık Avrupa bankacılık sistemine güvenin giderek azalıyor ve insanların paralarını Avrupa bankalarından hızlı bir şekilde çekmeleri gerektiği yüksek sesle dillendirilmeye başlandı⁷⁸.

Geçerken, kapitalist sistemin ideologlarına şu soruyu sormanın gerekliliğini, altını çizerek hatırlatmak isteriz: Hani özel mülkiyet kutsalı ve dokunulamazdı?

Aslında işin gerçeği şudur: Kapitalizmin tekelci aşamasının (emperyalist kapitalizmin) tarihi, gerçekte, bir avuç tekelin milletin geri kalanını, tekelci kapitalist devletlerin ise ezilen milletleri (soyup soğana çevirerek) mülksüzleştirmesinin tarihidir.

Buraya kadar anlattığımız yaşanan bu gelişmeler zaten çoktan başlamış olan yükselen Doğu'ya sermaye akışını daha da hızlandıran bir süreci başlatmış bulunmaktadır. Küresel kapitalist sistemde paranın kimliği yok ve hiç kimse onun hareketini durduramıyor. Ama aynı zamanda Doğu'ya yönelen bu akış hem ABD hem de AB ekonomilerini çökertmekle tehdit ederek bir anlamda kapitalist sistemin sonunu hazırlıyor.

ABD bu gidişatı gördüğü için ve Doğu'ya kayan büyük kapitali koruma altına almak maksadıyla geliştirilen "Asia Pivot" stratejisi kapsamında ağırlığını Asya-Pasifik'e kaydırma kararı aldı. ABD Savunma Bakanı Panetta, 2020 yılına kadar deniz kuvvetlerinin %60'ının Asya-Pasifik'te konuşlanacağını açıkladı⁷⁹.

Bu konuda ikinci bir adım Obama'nın Şubat 2013 ayında ulusa sesleniş konuşmasında AB ile ticari ilişkilerin geliştirileceğini vurgulamasıyla kendini gösterdi.

⁷⁸ Michael Snyder, "Words Of Warning: Get Your Money Out Of European Banks", March 25, 2013; <http://theeconomiccollapseblog.com/archives/words-of-warning-get-your-money-out-of-europeanbanks>

⁷⁹ Volkan Yaraşır, "Çin'in Hegemonya Atakları, ABD'nin Kuşatma Stratejisi Büyük Kapışma Alanı: Asya Pasifik", <http://www.atik-online.net/2013/02/cinin-hegemonya-ataklari-abdnin-kusatmastratejisi-buyuk-kapisma-alani-asya-pasifik-2/>

Obama, 20 Mart 2013 tarihinde Kongreye, AB ile ticari ilişkileri geliştirmek amacıyla Brüksel ile Transatlantik Ticari ve Yatırım Ortaklık (Transatlantic Trade and Investment Partnership – TTIP) anlaşması konusunda resmi temasları başlatacağını bildirdi⁸⁰.

ABD aslında askeri konuşlandırmasını Asya-Pasifiğe kaydırarak bir yandan Doğu'ya yönelen kapitali koruma altına alırken, değer yandan da bölgede gerginliği tırmandırarak bu kayışı durdurmaya çalışıyor.

Aynı zamanda AB ile yapılmaya çalışılan Transatlantik Ticari ve Yatırım Ortaklık Anlaşması ile Batı sermayesini Batı'da tutma niyetinde.

“Refah Devleti”nden “Kriz Devleti”ne

20 yıl önce Berlin Duvarı çökünce Sovyetler Birliği ve iki kutuplu dünya düzeni de son bulmuştu. Şimdi ise, zaferin getirdiği sarhoşlukla serbest piyasa ekonomisinin her şeye çözüm olacağı fikri, kapitalist sistemin çökme tehlikesi ve AB'yi de beraberinde sürüklemesiyle son buluyor. Avrupa'nın göbeğinde aniden ortaya çıkan başarısız devletler (failed states) AB'nin gelişme ve güvenlik cenneti olduğu inancını öldürdü.

Yaşanan kriz, AB'nin çevre ülkelerini, özellikle yeni üye olan Doğu Avrupa ülkelerini bir başka açıdan daha etkiledi. Komünist sistemden vazgeçilmesinden sonra AB reformlarına büyük bir inançla sarılan bu ülkeler, artık AB ve kapitalist sisteme güven duymamaya başladılar. Çok kısa süre önce bu ülkelere en iyi hareket tarzı olarak AB ve kapitalist sistemin takip edilmesi gerektiği söylenmişti fakat şimdi bu vaadin en kötü seçenek olduğu anlaşıyor⁸¹.

AB ülkelerinde hükümet harcamalarının kısılması Avrupa'nın gelişmiş “refah devleti” anlayışına bir darbe oldu ve halk üzerine binen vergi yükü mevcut huzursuzluğun gün yüzüne çıkmasını sağladı.

⁸⁰ www.ustr.gov/about-us/press-office/press-releases/20

⁸¹ George Soros, age.

Ekonomik olarak kötüye gidişi durdurmak isteyen devletler, halkın ekonomik beklentilerinin yerine mevcut ekonomik sistemin krizden çıkartılması, bir başka deyişle zenginlerin parasını kurtarma yönünde kararlar aldılar. Bunun sonucu uzun yıllar boyunca “refah devleti” içerisinde yaşayan AB halkları bir anda “kriz devleti” içerisinde hayatlarına devam edeceklerini fark ettiklerinde sokağa dökülmekten başka çare olmadığını gördüler⁸².

AB Parçalanıyor

AB yaratıldığında politik Avrupa liderleri, Birliğin daha da sıkışması için çalışıyorlardı. Fakat finansal krizden sonra geline nokta herkes mevcut statükonun korunması peşinde. Yaşanan süreçte liderler, kendi kamuoylarının AB ile daha fazla bütünleşmeye şüpheli baktığını fark ettiler. Böylece her bir ülke zorunlu olarak kendi çıkarlarının peşine düştü. Böylece mevcut kurallardaki herhangi bir değişiklik Brüksel’in elindeki otoritenin tamamının ülkelere geri dönmesi ihtimalini yarattı⁸³. AB’nin önünde temelde iki seçenek kaldı; ya tek bir Avrupa devleti (süper devlet) haline gelmek ya da farklı alternatiflerde dağılmak.

AB’nin dağılmaması için aynı Amerika Birleşik Devletleri’ni oluşturan eyaletler gibi tek bir Avrupa devleti olarak politik entegrasyonunu tamamlaması gerek. Ancak Avrupalı devletler hükümlerlik haklarından tamamen vazgeçecek gibi görünmüyor. Aralarındaki dil, din ve kültür farklılıkları tek bir devlet olmanın önündeki büyük engellerin en önemlileri. Almanya, Avrupa’da çok öne çıkmış bir devlet. Buna bakarak, Berlin’in hegemonyasının AB’yi bir arada tutabileceği düşünülebilir. Diğer ülkeler bunu kabul edip Almanya’ya biat etse bile, Berlin’in tüm AB’yi ayakta tutacak gücü yok. Bugün ABD’de bile ekonomik krizin yarattığı etkilerle başkasının külfetini taşımak istemeyen bazı eyaletlerin birlikten ayrılmayı düşündüğü bir dönemde Avrupa’nın tek devlete doğru evrilmesinin mümkün olmayacağı görülüyor.

⁸² Ahmet Gencehan Babiş, “Ekonomik Krizin Avrupa’daki Domino Etkisi”, <http://www.turksam.org/tr/a2475.html>

⁸³ George Soros, age.

Alman siyasetçiler ülkelerinin çıkarı için euroyu ayakta tutmaya çalışıyorlar. Fakat bu politika sonsuza kadar sürdürülemez. AB'nin borçlular ve borç verenler olarak kalıcı bir şekilde ikiye bölünmesi birçok Avrupalı için kabul edilebilir değil. Euro çökerse "Ortak Pazar" da çöker ve AB de dağılır. Bu süreç yaşandığında Avrupa birleşme çabalarının başladığı 1950'li yıllardan çok daha kötü bir duruma sürüklenir. Çünkü parçalanmanın karşılıklı olarak güvensizlik ve düşmanlık doğurması kaçınılmazdır. Bu parçalanma ne kadar geç olursa sonuçları da o kadar ağır olacak gibi gözüküyor⁸⁴.

AB kendi askeri gücünü oluşturmamış. Euro Bölgesi'nde yaşanan kriz politik birliğin de oluşturulamayacağını gösteriyor. ABD Doları ile rekabet etmek için yaratılan euro da çökmek üzere; artık rezerv para birimi olma özelliğini kaybetmiş bulunuyor. Bu tespitler AB'nin yakın gelecekte parçalanmasının kuvvetli bir ihtimal olduğunu gösteriyor. Tarihin en büyük imparatorluğu Roma 1000, Osmanlı 600, Sovyetler 73 yıl yaşamıştı. Roma'yı yeniden canlandırma iddiasıyla 1991 yılında ortaya çıkan AB, galiba 25 yaşını tamamlayamayacak.

Ulusalculuğun Yükselineceği Bir Döneme Girmenin Artıları Ve Eksileri

AB'nin parçalanması ister Fransa-Almanya veya Kuzey-Güney ekseninde ikiye bölünme şeklinde olsun, ister bir başka tarzda gerçekleşsin, çok büyük bir ulusalci akım yaratacak. Avrupa'da başlayan ulusalculuk akımı bütün dünyayı saracak. Bu akımının yayılmasıyla birlikte, sermaye hareketleri sınırlanacak ve sonuçta küresel sermayenin şişen balonu kaçınılmaz olarak patlayarak kapitalizmi de tarihin tozlu sayfalarına gömecek. Ancak burada çok büyük bir risk de yatıyor; eğer kapitalist sistem çökmezse, ulusalculuğun yarattığı küçük küçük devletler, sermayenin sömürgesi olmaktan kurtulamazlar. Bu arada Türkiye sözde Kürt açılımıyla federalizme sürüklenirse krize ters ayakta yakalanarak parçalanır.

⁸⁴ Age.

Artık insanları meta bağımlısı olarak köleleştiren, tüketim çılgınlığı ile dünyamızı yok eden bu acımasız ve vicdansız kapitalist sistemden kurtulma zamanı geldi. Komünizmden sonra kapitalizmin de başarılı olamadığı anlaşıldı. İnsanlık sosyal adalet, eşitlik, özgürlük, barış ve gerçek demokrasi içinde yaşayabileceği yeni bir sistem arayışında.

Eğer dünya, ABD'nin küresel krizden çıkmak, gelişmeleri kendi lehine çevirmek ve kapitalist sistemi kurtarmak için yeni bir savaşı başlatmasını engelleyebilirse, bu arayış meyvelerini yakında vermeye başlayacak.

AÇILIM ÇIKMAZDA

03 Mayıs 2013 / ulusalkanal.com.tr

Özal'ın "Kürdistan Hamiliği İle Büyüme" Hikâyesinden Erdoğan-Davutoğlu İkिलisinin "Yeni Osmanlı" Masalına

2003 yılı Ağustos ayında dönemin ABD Dışışleri Bakanı Condoleezza Rice, BOP kapsamında bölgedeki 22 ülkenin sınırlarının değişeceğini söylemişti. Korkudan mı, çaresizlikten mi, yaksa heveslilikten mi bilinmez, bu söylemden sonra Türkiye'nin Kürt meselesine bakış açısı ve bölge ülkelerine yönelik izlediği politikalarda çok keskin bir değişim yaşandı. Anlaşılabacağı üzere AKP, kendisini iktidara taşıyan ABD ile beraber hareket etmeye karar vermişti. "Diyarbakır BOP'un parlayan yıldızı olacak"tı (T. Erdoğan). 1'inci Körfez Savaşı öncesinde Özal'ın önüne konan "1 koyup 3 alma" zokası, 2003'te "Yeni Osmanlı" ambalajıyla AKP hükümetine yutturulmuştu.

Plana göre; "4 ülkede ayrı ayrı yaşayan Kürtler önce özerkliğe kavuşacak; takiben bu dört bölge birleşecek, son safhada sınırlar kalkacak ve bu yeni yapı federal bir sistem içinde Türkiye ile birleşecek"ti.

Nasıl mı? Onun da "makul" ve "umut veren" bir açıklaması vardı: Oluşturulacak "Büyük Kürdistan"ın "en büyük parçası ve denize çıkış noktası Türkiye topraklarında olduğu için, bu 'birleşme' -sözüm ona- zorunlu olacaktı." Ayrıca, "Büyük Kürdistan"ın oluşturulmasıyla "Türkiye terör sorununu çözeceği için, hızla gelişip güçlenerek bölgenin cazibe merkezi haline geleceğinden, Kürdistan'ın Türkiye ile birleşmesi zaten sürecin doğal sonucu olacak"tı. "Böylece Türkiye önce parçalanır gibi olarsa da ikinci aşamada bölgenin bütün Kürtleriyle birleşerek daha da büyüyecek ve güçlenecek"ti.

Hangi "âkil" bu masala inanır şaşarım!

Tehlikelerle dolu olan bu hayali plana doğal olarak "âkil adamlar" hariç, akli başında olan hiç kimseyi ikna etmek mümkün olmazdı. Yapılması gereken, devlette köklü politika değişikliği gerektiren bu maceraya direnç

gösterecek odakları tasfiye etmektir. Ergenekon, Balyoz, Odatv ve Casusluk davalarının, Deniz Baykal ve 10 üst düzey MHP yöneticisine yapılan kaset şantajlarının bu maksatla tertiplendiğini artık herkes biliyor.

Şu kadarını söyleyelim, bu alçakça tertipler, sadece AKP imalatı değildi. Perde arkasında tabii ki CIA var. Bununla birlikte milletin “âli menfaatlerini” savunduğunu iddia eden “Derin Devlet” de maşa vazifesinde boğazına kadar pislığe batmış durumda.

İş burada da bitmiyor. ABD güdümündeki “Muhteşem İkili” (Erdoğan–Davutoğlu) bir de “Arap Baharı” kapsamında Suriye’ye paralı askerlerle saldırarak ellerini kana buladı.

Kim Kaybedecek?

Davutoğlu’nun açılım sürecini kastederek “artık geri dönülmez noktadayız” demesi bu yüzden. “Süreç”teki başarısızlık sadece AKP’yi iktidardan etmeyecek, ülkeye adalet geri geldiğinde, “Muhteşem İkili”yi, kendi kurdurdukları özel yetkili düzmece mahkemeler bile kurtaramayacak.

Benzer bir söylemi terör örgütü lideri Murat Karayılan da dile getiriyor: *“Kim geri dönerse o kaybeder. PKK da artık barıştan kolay kolay vazgeçemez.”*

Davutoğlu ve Karayılan’ın yaptığı tespitler doğru; kim geri dönerse o kaybedecek. Ancak kaybeden Türkiye Cumhuriyeti veya onun Kürt kökenli vatandaşları değil, başta ABD olmak üzere, onun masada oturan “enstrümanları” AKP ve PKK olacak.

Davutoğlu gibi ABD gücüne iman etmiş “strateji uzmanları”, devlet kurmayı ve sınırları değiştirmeyi şişirme kitap yazmaya benzetiyorlar. Sınırları değiştirmek maksadıyla Irak’a 1991 yılında yapılan ilk müdahaleden bu yana hâlâ kan akmaya devam ediyor. Ülke yerle bir oldu ve sınırlar hâlen değişmiş değil. Sınır değiştirmek, öyle bayram havasında, barış nidalarıyla güle oynaya olmuyor. Onlarca yıl süren, birkaç kuşağın hayatını heba eden kanlı boğazlaşmalara neden oluyor.

Hadi diyelim bizim “Muhteşem İkili” Türkiye’de yaşayan ayrılıkçı Kürtleri bu “Yeni Osmanlı” projesine ikna etmeyi başardı. Kuzey Irak’takiler, İran ve Suriye’dekiler bu duruma ne diyecek? Bu hayale razı mı olacaklar? Diyarbakır’a tabi olmayı kabul mü edecekler? Ama daha da önemlisi bölge ülkeleri ve bölgenin emperyalist müşterileri bu durumu nasıl karşılayacak? “Oh ne güzel Türkiye büyüyor” diye zil takıp oynayacaklar mı?

Gelelim Zurnanın Zırt Dediği Yere

Peki, Türk halkı bu plana ne diyecek? Ne diyeceği belli olmaya başladı. 63 “akıl adam”, halkın arasında yürüyemiyor bile.

Ergenekon ve Balyoz operasyonları deşifre oldu. Artık AKP milletvekilleri de AKP’ye oy verenler de gerçekleri görüyor. Bile bile suçsuz insanları Apo’yla değiş tokuş yapmak uğruna hapislerde çürütmek vicdanları sızlattıyor. Bu duruma halkın tepkisi giderek artıyor ve artmaya da devam edecek.

Sokaktaki sade vatandaş barış adı altında dayatılan bu projenin Türkiye’yi bölünmeye götürecek kanlı bir iç hesaplaşmayla neticeleneceğini artık görüyor.

Diğer yandan devlet kurmanın çok yakınında olduklarını zanneden ayrılıkçı Kürtler, bu noktadan sonra davaları için her şeyi yapmaya hazırlar. Toplum Türk-Kürt ekseninde giderek tehlikeli bir şekilde geriliyor. Bu gerilim, “Muhteşem İkili”nin açılım ve Orta Doğu’ya liderlik hayallerini çıkmaza sokuyor. Yaşanan süreç hem AKP’yi hem de T.C.’yi yıpratıyor.

Buradan “Derin Devlet” ve AKP’nin akıllı adamlarına sesleniyorum.

Vazgeçin Bu Sevdadan

Devletin bekasını ve Kürt kökenli vatandaşlarımızın hayatını daha fazla tehlikeye atmayın.

Bizim tanıdığımız başbakan, baş döndürücü bir manevra yeteneğine sahiptir. Bir dediğinin ertesi gün tam tersini söylese, milletin yarısını kandırmayı başarır.

Çıksın ekranlara, başarısızlığın suçunu PKK, KCK, BDP veya kimi isterse ona yüklesin; milliyetçiliği ayaklar altına almıştı ya, bu sefer tam tersine baş tacı yapsın; terörü ezmek için operasyonları tekrar başlatsın. Bunları yapması durumunda bir sonraki seçimleri belki kazanma şansı olabilir; kazanamasa bile en azından bölücülükten yargılanmaz.

PKK, “Muhteşem İkili” sayesinde elde ettiği güçle, önümüzdeki 3 seçimde, iktidarı perişan etme şansını kaçırmaz; şantajla yapacağı talepler, AKP’yi köşeye sıkıştıracaktır. Diğer taraftan bu süreçte MHP’nin ve açılımın karşısında tavır almaya karar veren CHP’nin giderek artacak muhalefeti AKP üzerinde önemli bir baskı yaratacaktır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/“acilim”-cikmazda-makale,1211.html>

ATATÜRK'TEN ÖNCE ATATÜRK YOKTU!

06 Mayıs 2013 / ulusalkanal.com.tr

Milli Kurtuluş Savaşı'mızın kovduğu emperyalistler ve onun iş birliği uşakları, Cumhuriyet'in kuruluşundan itibaren Atatürk'e saldırmaya başladılar.

Bu saldırılar AKP iktidarından sonra alenileşti. Bu hükümet, Atatürk'ü iktidarının gizli ortağı gibi görüyor. Tek başına iktidar olma ve gizli ortaktan kurtulma düşüncesiyle, muhalefetten çok ona saldırıyor. Dincisinden Alevi'sine, Kürt'ünden, komünist geçinenine çok geniş bir kesim, sistemli bir şekilde Atatürk'e düşman yapılmaya çalışılıyor.

Bu Akılsızlar Kime Düşmanlık Yaptıklarının Farkında Değiller!

Dünyadaki bütün mücadelelerin arkasında, ekonomik temelli siyasi çıkar hesapları yatar. Atatürk öleli 75 yıl olmuş. Ölmüş bir adama durmaksızın saldırmamanın arkasında yatan ekonomik ve siyasi çıkar hesapları neler olabilir acaba?

"Atatürk'ün dönemi geçti; artık onu okul kitaplarından, anayasadan, her yerden kaldıran diyenler kimler?" Bakmayın bugün bu görüşleri dincilerin dile getirdiğine; orijinali Batı'ya aittir. Kapısında beklemekten ağaç olduğumuz AB ve emir eri haline geldiğimiz ABD, acaba bizi çok mu seviyor? Yugoslavya'yı, Afganistan'ı, Irak'ı, Libya'yı kendi çıkarları için bombalayan, milyonlarca insanı gözünü kırpmadan öldürebilen Batı, Türkiye'nin iyiliğini, gelişmesini, kalkınmasını ve sonra da kendisine rakip olmasını istediği için mi Atatürk'ü unuttun diyor?

Atatürk bir semboldür. Atatürk demek antiemperyalizm demektir. Bir ülkede Atatürk varsa, yani antiemperyalist düşünce hâlâ devletin içinde bir yerlerde dolaşıyorsa, o ülkeye uzun süre neoliberal politikaları dayatamazsınız. Atatürk'ün antiemperyalizm demek olduğunu hatırlayan birileri çıkar, "one munité" deyiverir. Sonuçta ne olur? AB, kapı kulunu; ABD ise, bekçi köpeğini kaybeder.

III. Dünya Savaşı'nı Tüm Şiddetiyle Yaşıyoruz!

Yeni silahlar: Para ve tek tuşla transfer olan sıfır ve birler... Mühimmatlar ise, demokrasi adı altında namluuya sürülen etnik ayrılıkçılık, dincilik, mezhepçilik, tarikatçılık ve cemaatçilik. Büyük kapitalistler açıktan emperyalist olmuş, hayatta kalabilmek için çevre ülkelere neoliberal politikalar dayatıyorlar. Bu politikalar ise, yukarıda saydığımız “mühimmatlarla” ülkelere taşınıyor. Arap baharları, özgürlük, demokrasi lafları hepsi boş. Aslında dayatılan; “donuna kadar nen varsa bize sat” politikası; yani neoliberalizm...

Dünyaya bakıyorsanız, neoliberal ekonomiler eksi (-) büyüme gösterip gerilerken, bir zamanlar Atatürk'ün de uyguladığı karma ekonomiler sürekli büyüyorlar. Çin ekonomisi her yıl %10, Ruslarınki %4,3 civarında büyüyor. Vahşi kapitalizm, İspanya ve Yunanistan gibi birçok Avrupalı ülkeyi bile sömürgeleştirmiş. Geline nokta bütün dünya kapitalist sistemin yarattığı finansal bir balonun üstünde yüzüyor. Balon patladığında su yüzünde kalan ülkeler sizce hangileri olacak?

Kendisine Küfredene Ne Denir?

Şimdi tekrar dönelim Atatürk meselesine. Birileri bizleri Kemalist diye aşağılamaya çalışıyor. Kemalist kelimesini ilk defa Kurtuluş Savaşı sırasında yabancılar kullanmış. Hatta Atatürk'e “*Bu yaptığınız Kemalizm mi?*” gibisinden sormuşlar. Soruyu soran İngiliz kadın yazar G. Ellison'a Atatürk'ün cevabı, “*Bu kelime hareketin ruhunu yansıtmıyor. Ben ölsem de canlı da kalsam bu hareket devam edecek.*” olmuş.

Kilit mesele işte burada yatıyor. Atatürk, bir milletin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin lideriydi. Milletin bağımsızlık ve özgürlüğe ihtiyacı olmasaydı Atatürk de ihtiyaç olmazdı. Bugün Atatürk demek, milletin çıkarları demektir. Birisi Atatürk'e saldırıyorsa, aslında milletin çıkarlarına, bir başka deyişle kendisine saldırıyor demektir.

Şimdi Atatürk'ü yok sayalım; hiç yaşamamış olsun. Bugün Atatürk'e saldıranlar neyin mücadelesini verecek, ne diyecekler?

“Evet, köprüler de demir yolları da özelleştirilsin; madenlerimizi satalım, petrol ve gaz arama haklarını yabancılara verelim. İşçilerin tamamını taşeronlaştırmak yetmez, devlet aradan çıksın, doktorlar, mühendisler kısacası herkes taşerona çalışsın ancak bu şekilde kalkınabiliriz! Tüm Türkiye’yi özerk bölgelere ayıralım, federal sisteme geçip etnik ve mezhep temelinde kantonlar yaratalım; birçok bakanımız, başbakanlarımız olsun. Herkes birbirini yesin, millet adına ortak karar almak imkânsız hale gelsin; ancak böyle sömürge olabiliriz.” mi diyecekler? Bu laflar açıktan söylenemez. Emperyalizm işin kolayını bulmuş; Apo’nun adını “İmralı”ya çevirdiği gibi, kendi politikalarını uygulatmanın adını da “Atatürk’ü sistemden çıkartmak” koymuş.

Atatürk Fiziken Öleli Çok Oldu!

Ama milletin menfaati hiç ölmeyecek. Birileri zannediyor ki anayasadan Atatürk’ü çıkarınca, eğitim müfredatından Atatürk ilkelerini kaldırıncaya, askeri okullardan Atatürk’ün izini silince memleketi daha kolay sömürge yapacaklar. Tekrar ediyorum, Atatürk demek milletin kendi çıkarları demektir.

Siz binlerce yıldır bağımsız yaşamış bir milletin kendi çıkarlarına sahip çıkmayacağını mı zannediyorsunuz? Atatürk’ü dünyadan silseniz, yedi kat yerin dibine gömseniz ne olur? Milletin menfaati yine dirilir.

Atatürk’ü ve Türk milletini anayasadan sileceklermiş, silsinler de görelim.

<http://dunya48.fr/mehmet-bori/16147-mehmet-bori-ataturkten-once-ataturk-yoktu>

REYHANLI SALDIRISININ GERÇEK SORUMLUSU YAKALANDI: DAVUT YILDIZI

16 Mayıs 2013 / ulusalkanal.com.tr

Yüreğimiz Kan Ağlıyor

11 Mayıs'ta Reyhanlı'da Cumhuriyet tarihinin en acı gününü yaşadık. Türkiye 30 senedir terörle mücadele ediyor, hiç böylesini görmemişti. 50 kadar vatandaşımız hayatını kaybetti; 100'lerce yaralımız var. En vahşi PKK saldırısında bile şimdiye kadar böyle bir şey yaşanmamıştı.

Terör, zayıfın, güçlüye karşı kullandığı bir araçtır. Ancak hiçbir terör örgütü hem kendi kamuoyunu kaybetmemek hem de uluslararası toplumun şimşeklerini üzerine çekmemek için, sivil halka yönelik böylesine nefret uyandıracak bir saldırı yapmaz. Bu anlamda Reyhanlı saldırısı bir terör örgütünün veya siyasi bir grubun işi olamaz. Ayrıca bu saldırıyı terör kelimesiyle ifade etmek de mümkün değil; bu başka bir şey ama hangi kelimeyi kullanacağımı, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Irak'a, Libya'ya, Afganistan'a Bakın, Saldırının Adresine İlişkin Net Bir Fikriniz Olacaktır

Dünya bu tür saldırıların ilk örneklerini Irak'ta gördü. Hani Sünniler Şiiilerin, Şiiiler de Sünnilerin camilerini bombalamışlardı ya... Pazar yerlerinde bombalar patlatılarak masum insanlar katledilmiş böylece Irak'ı parçalanmaya götüren iç savaş çıkmıştı. İşte Reyhanlı saldırısı da aynı onlara benziyor.

Bu tarz bir saldırının arkasında mutlaka istihbarat örgütleri ve güçlü bir devlet vardır. Sıradan bir devlet bunu yapamaz. Çok ağır sonuçlar doğurarak kamuoyunu etkileyip, karar vericileri baskı altına almaya yarayan bu tür saldırılar, daha çok CIA ve MOSSAD gibi istihbarat örgütleri tarafından taşeronlar kullanılarak yapılmaktadır. Tabii şu anda doğrudan suçlu onlardır diyecek somut kanıtlardan yoksunuz. Ama zaten bu örgütlerin temel özellikleri, arkalarında kolay tespit edilecek iz bırakmamalarıdır.

Biz daha çok, bu tür eylemleri yapmaya kimin “yeteneği” vardır ve eylem kimin işine yarıyor gerçeklerinden hareketle bir tespitte bulunuyoruz.

Bu tuzaklarda mekanizma öyle bir çalışır ki devlet doğruyu bilse bile hedef gösterilene suçlamak zorunda kalır.

Muhtemel failleri düşünerek ihtimalleri şöyle bir sıralayalım: 1. Esad, 2. CIA, 3. MOSSAD, 4. El-Kaide, 5. El-Nusra, 6. “M”İT, 7. El Kaide’nin Afganistan ve Pakistan’da askeri eğitim verdiği 2 bin Türk’ten bazıları, 8. İngiltere, 9. Fransa, 10. Almanya, 11. Rusya, 12. İran... Listeyi uzatmak mümkün...

Farkında mısınız, Esad haricindeki hiçbir aktör AKP’nin işine yaramıyor. Listedен Esad dışında kimi seçerseniz seçin, sorumluluk AKP’nin üstüne yıkılır.

Açıklayalım: AKP, İran ve Rusya hariç, listede adı geçen diğerleri ile işbirliği halinde Esad’ı devirmeye çalışıyor. AKP’nin bu saldırılardan iş birlikçilerinin sorumlu tutması, onu siyaseten bitirir. İran ve Rusya’ya seçeneklerine gelince; bu tarz onların tarzına benzemiyor, şimdiye kadar dünyaya benzer bir örnek vermediler. Fail bu ikiliden biri olsa dahi, AKP en önemli komşu ve ticari ortaklarından birini daha kaybederek Türkiye’nin kuşatılmasına katkıda bulunan taraf olarak yine kaybeden olur.

Geldiğimiz noktada AKP hükümeti gerçek sorumluyu tespit etse dahi, Suriye haricinde hiç kimseyi sorumlu ilan edecek durumda değil.

AKP Halkın Yüksелеcek Tepkisini Önleyemez

Olaydan hemen sonra telefonla canlı yayına bağlanan görgü tanığı paniğe kapılmış bağırıyor: “Nerede bu Allahsız oğlu Allahsız Başbakan!..” Bağlantıyı hemen kesiyorlar. Halk infiale kapılmış, Suriyeli mültecilere saldırıyor; polis olayları ancak havaya ateş açarak yatıştırabiliyor. Anlayacağınız halk, olayın sorumlusu olarak AKP politikalarını görüyor. Hal böyle olunca, 2 yıldır Suriye’ye karşı ABD-İsrail koalisyonunun taşeronluğunu yapan hükümet için failleri “yakalamak” da hiç de uzun sürmüyor.

İçişleri Bakanı açıklama yapıyor: *“Saldırıyı düzenleyen örgüt ve mensuplarının Suriye’deki rejim yanlısı El Muhaberat ile irtibatla oldukları belirlenmiştir. Örgüt ve kişiler de büyük oranda bellidir.”* Saldırı üzerinden daha 24 saat geçmeden kimliğini bilmediğimiz 9 kişi suçlu sıfatıyla hemen gözaltına alınıyor.

Televizyonlar, gazeteler saldırının ne kadar profesyonelce yapıldığını bas bas bağıyor. Ama hükümetin saldırgan diye ilan ettiği “profesyoneller”, saldırıda “profesyonel” fakat kaçarken acemi mi acemi çıkıyorlar. Daha ilk saatlerde kuzu kuzu yakalanıyorlar. Hatta bu da yetmiyor, işlerinden bazıları itiraflarda bulunuyor. Böylesi bir katliamın sorumlusu olarak bir daha gökyüzü görmeyecek adamlar bülbül gibi şakıyorlar. İnsanın aklına kötü şeyler gelmiyor değil! Ya bizim güvenlik kuvvetleri hala çok güzel işkence yapıyor, ya da bu adamlar özel yetkili mahkemelerde şakıyan şu bizim bildiğimiz, “gizli tanık” bülbüllerinden.

Normalde milletin başına böyle bir felaket geldiğinde yas ilan edilmesi gerekir. Fakat yas ilan edilirse olayın etkisi AKP aleyhine daha da büyür. Peki, ne yapmak lazım? Hemen Cumhuriyet Savcılığının talebi üzerine Reyhanlı’da meydana gelen patlamaya Sulh Ceza Mahkemesi tarafından yayın yasağı getiriliyor. Böylece medyanın bölge halkının AKP Hükümetine duyduğu tepki gözlerden kaçırılmaya çalışılıyor.

Reyhanlı katliamının faillerinin bulunmasının gecikmesiyle doğru orantılı olarak AKP hükümetinin Suriye politikası darbe yiyecekti. AKP faili hemen bularak ilk salvoyu atlattı. Ya da atlattığına inanmak istiyor. Ama bu katliamı Esad dışında bir aktör yaptıysa, Suriye’yi parçalama koalisyonunu zor günler bekliyor demektir. Davutoğlu kimseye söylemese bile kara kara düşünmeye başlamıştır şimdiden.

Sonuç: 24 saat içinde olay Esad’ın üzerine yıkılarak AKP politikaları temize çıkarılıyor ya da temize çıkarıldığı zannediliyor. Peki, bölgeye barış gelecek mi? Bir daha böyle saldırılar olmayacak mı? Savaş tehlikesi azaldı mı, arttı mı?

Savaş ve Saldırılar Sadece Güvenlik Tedbiriyle Değil, Esas Olarak Politikayla Önlenir

900 km’lik Suriye sınırimız yolgeçen hanı olmuş. Irak sınırını saymıyorum bile. Bir ülke, sınırlarını ancak karşısında muhatap alacağı bir devlet ve bir hükümet varsa güven altına alabilir. Karşı tarafın devlet otoritesi zayıflamış ve sınırların kontrolü ne olduğu belli olmayan grupların eline geçmişse, buradan kaynaklanan problemlerden siz karşı tarafı sorumlu tutamazsınız. Üstelik ülkede yaşanan iç savaşta, tuttuğunuz tarafı desteklemek için sınırların güvenliğini kendi elinizle ortadan kaldırıyorsanız diyecek bir lafınız da yoktur.

Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşundan beri uyguladığı “yurtta barış dünyada barış” politikası, Dışişleri Bakanı Davutoğlu ile çok keskin bir dönüşüm yaşayarak “aktif barış” adı altında bir saldırganlık politikasına dönüştü. Bu politika, iç savaş yaşayan komşusunda, tarafları barıştırmak yerine bir tarafı destekliyor. Suriyeli kardeşlerimiz bizim Reyhanlı’da yaşadığımız acıyı haftada birkaç kez yaşıyorlar. Bizim Davutoğlu, Esad’ın yaptığı mücadeleyi abartarak duyuruyor, ama kendisinin silah verdiği paralı askerlerin katliamlarını görmezden geliyor. Sonrada Reyhanlı’da olanlara yüreğim yandı diyor!

Bölgemizde emperyal bir güç gibi davranmaya çalışmak sadece ve sadece emperyalistlerin işine yarar, bize ise yarardan çok zarar getirir; görüyoruz. Bu anlamda Reyhanlı katliamının sorumlularını uzaklarda aramaya lüzum yok, içimize bakalım. Hani şu parlayan dış politikamızın yıldızı var ya, Davut yıldızı, bence sorumlu o...

Bu arada Reyhanlı da yaşadığımız terör tipine de ne diyeceğimizi buldum; bundan sonra bu tür saldırılara Yıldızlı Davut Terörü diyelim.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/reghanli-saldirisinin-gercek-sorumlusu-yakalandi-davutyildizi-makale,1250.html>

ERDOĞAN OBAMA'DAN NE ALDI?

24 Mayıs 2013 / ulusalkanal.com.tr

Reyhanlı saldırısı ve Erdoğan'ın ABD ziyaretiyle birlikte Suriye krizi çok kritik bir döneme girdi. Türkiye'nin acilen politika değişikliği yapması gerekiyor. Bu acil ihtiyacı anlayabilmeniz için biraz krizin perde arkasına yoğunlaşacağız.

Türkiye'nin Yanlış Seçimi

"Arap Baharı" ile esmeye başlayan rüzgârın, Libya'dan sonra sırada bekleyen Suriye'ye geleceği belliydi. Küresel sistemin Suriye rejimini değiştirmek istediği çok açıktı. Türkiye'nin karar vericileri ve bizim vitrinde gördüğümüz "stratejik çukurluk uzmanı" Ahmet Davutoğlu, akıntıya karşı kürek çekmektense, akıntı istikametinde ilerleyerek varılacak noktaya daha önce varıp, Suriye'yi Ankara'nın çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye karar verdi herhalde.

Amaç; Esad rejimini bir an önce devirip, ülkenin yaklaşık %75'ini oluşturan Sünni Müslüman nüfusa dayanarak AKP hükümetine benzer, Müslüman Kardeşler kökenli bir yönetim inşa etmektir.

Şimdi kendinizi İsrail'in yerine koyun. Bir ailenin (Esad ailesi) hüküm sürdüğü, Nusayri azınlığa dayanan, zayıf ve kırılğan bir Suriye'yi mi tercih edersiniz? Yoksa Sünni kökenli Müslüman Kardeşlerin iktidarda olacağı, bir önceki rejime göre daha istikrarlı ama aynı zamanda çok daha radikal, Yahudi düşmanı Sünni inanç temelinde bir Suriye mi?

İşte Bizim Karar Vericiler Burada Hata Yaptılar

İsraili Dış Politika Uzmanı Oded Yinon, 1982 yılında kaleme aldığı "1980'lerde İsrail için Bir Strateji" (A Strategy for Israel in the Nineteen Eighties) başlıklı çalışmasında, İsrail'in güvenliği için çevre ülkelerin etnik ve mezhep temelinde parçalanmasını önermişti. Yinon, çalışmasında Suriye için şunları söylüyordu:

“Suriye, bugünkü Lübnan gibi etnik ve mezhep temelinde birkaç devlete parçalanacaktır. Bu durumda deniz kıyısında bir Alevi devleti, Halep bölgesinde bir Sünni devleti, Şam’da kuzey komşusuna düşman bir başka Sünni devlet ve özellikle Hauran bölgesi ve Kuzey Ürdün ve belki de Golan’a (İsrail kontrolündeki) da hâkim olacak bir Dürzi devleti ortaya çıkacaktır⁸⁵.”

Bu planla paralellik arz eden bir stratejiyi bundan 23 yıl sonra dönemin ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleeza Rice, **Washington Post**’a yazdığı, “Orta Doğu’yu Dönüştürmek” (Transforming The Middle East) başlıklı makalesiyle açıkladı. 2007 yılında yaşamaya başladığımız küresel ekonomik krizin emareleri görülmeye başlamıştı. Kapitalizmin, üçüncü ve en büyük krizini aşmak için sistem dışı ülkeleri kendisine bağlanması gerekiyordu. Rice göre; nüfusu 300 milyonu bulan fakat 40 milyonluk İspanya kadar gelir üretemeyen 22 ülkenin yeniden düzenlenmesi şarttı. Çünkü bu bölge “terör” ürettiyordu. ABD ve müttefikleri, Orta Doğu’ya daha çok demokrasi, özgürlük, tolerans ve refah getirmek için tüm güçleriyle çalışmalıydılar⁸⁶.

Bu bölgedeki ülkelerin çoğu sosyalist rejimi taklit etmeye çalışan, devletçi yapının hâkim olduğu devletlerdi. Rejim değişikliği yapılmadan kapitalist sisteme bağlanmaları imkânsızdı. Ayrıca ağır bir istikrarsızlık yaşanmadan, kapitalizmin ülkeyi tam olarak teslim alması ve yeniden yapılandırması mümkün değildi. Bu oyunda demokrasi, arzu edilen sistemi dayatmak için kullanılan bir paravandı. Yani bizim BOP olarak bildiğimiz bu proje bir istikrarsızlaştırma projesiydi. Rejimler değişirken ülkeler de otomatikman istikrarsızlaşacak, bazıları ise bunun bir sonucu olarak bölünecekti.

Bu kapsamda hem İsrail hem de ABD Suriye’nin bölünmesine yönelik bir strateji belirlemişti.

⁸⁵ A Strategy for Israel in the Nineteen Eighties, Oded Yinon, Published by the Association of Arab-American University Graduates, Inc. Belmont, Massachusetts, 1982 Special Document No. 1, <http://www.informationclearinghouse.info/>

⁸⁶ Transforming The Middle East, Dr. Condoleeza Rice, National Security Advisor, U.S. White House, The Washington Post, August 7, 2003

Bu anlamda Türkiye'nin Suriye'nin bütünlüğünü korumasına üstelik bir de Sünni bir rejim kurmasına kesinlikle izin vermezlerdi. Bizim aklievvel karar vericiler, Esad rejiminin devrilmek istendiğini zannetti, Suriye'nin bölünmek istendiğinin farkına varamadı.

Türkiye'nin Desteği Olmadan Bölgede Emperyalist Bir Proje Yürütmek Mümkün Değildir

Türkiye'nin desteği olmadan da Suriye'yi istikrarsızlaştırmak mümkün değildi. Saddam'a, Kuveyt'te kurulan tuzağın bir benzeri, Eş Başkan ve Çukurluk Uzmanı'na çoktan kurulmuştu. Zaten iktidara getirilmelerinin sebebi buydu. Kurguya göre "Yeni Osmanlı" projesiyle; Suriye, Kuzey Irak, Türkiye'nin himayesine verilecekti. Türkiye, bu gazla sınırlarını ardına kadar açarak Suriyeli isyancıları var gücüyle destekledi. Türkiye'nin desteği olmasaydı, Suriye'de başlayan isyan en geç 1 ay içinde tamamen bastırılabilirdi. Ankara'nın hatalı politikası sayesinde isyan büyüyerek geldiğimiz noktada Suriye'yi parçalanmanın eşiğine getirdi.

Beşar Esad'ı Ülkesinin Bir Kısmından Vazgeçmeye Zorluyorlar

Beşar Esad ve etrafındaki yönetici elit, Saddam, Kaddafi ve Mübarek'in başına neler geldiğini çok iyi biliyor. Kendi başlarına da benzer bir şey gelmemesi için Rusya, İran ve Çin'in desteği devam ederken savaşı kaybetmeleri durumunda kendilerini güvende hissedecekleri bir Nusayri devleti kurma yolunda adım atmaya başladılar.

Fransız **Le Monde** gazetesinde yayınlanan bir makaleye göre; Suriye Ordusu, Lübnanlı Hizbullah askerlerinin de desteğiyle 20 Mayıs akşamı, Qoussair'a bir saldırı düzenleyerek aylardır muhaliflerin elinde olan şehrin kontrolünü ele geçirdi. Lübnan sınırına 10 km mesafede olan Qoussair, her iki kuvvet için de kilit konuma sahip. Şehir, Şam'ın Akdeniz ile bağlantısını sağlayan güzergâh üzerinde, ülkedeki verimli arazinin tam ortasında ve Esad rejimin kontrol etmek zorunda olduğu kilit bir mevki.

Qoussair aynı zamanda Lübnan'dan isyancılara yardım maksadıyla gönderilen silah, cephane ve savaşıların geçiş noktası⁸⁷.

İran tarafından yeniden düzenlenen, Rusya tarafından silahlandırılan ve bazı Hizbullah savaşıları tarafından desteklenen Suriye ordusu, son iki aydır çok geniş çaplı bir operasyonu sürdürüyor. Bu harekât, başkente bağlı bir eksen oluşturarak Beşar Esad'ın kontrolünde bir Nusayri devleti kurma girişimine benziyor. Böyle bir strateji, isyancıların ülkenin kuzeyini kontrol etmelerine imkân tanıyacak ve ülkenin "defakto" olarak bölünmesiyle sonuçlanacaktır⁸⁸.

Görüldüğü gibi her şey Oded Yinon'un 1982 yılında yazdığı gibi ve Condollezza Rice'nin planladığı gibi gidiyor.

Erdoğan'ın Washington Ziyareti

Erdoğan, Washington'a Suriye konusunda 2 önemli teklifle gitti: 1. Uçuşa yasak bölge, 2. Güvenlik koridoru. Bu tekliflerin kabul edilmesi, Esad'ın devrilmesi ve Suriye'nin bütünlüğünü koruyacak, Sünni tabanlı yeni bir rejimin kurulması anlamına geliyordu. Biz zamanlar "1 koyun 3 alın." diyen ABD, bu sefer bizim "muhteşem ikiliye" başka bir şey gösterdi!.. Obama, her iki teklifi de reddetti; üstelik bir de "açık kapı politikasıyla" Suriyeli sığınmacılara yardımların devam ettirileceği garantisini aldı.

Suriye ordusunun 2 aydır devam eden operasyonu, Esad'ın Akdeniz kıyısına paralel, Kuzey'den Güney'e Halep, Hama, Humus ve Şam ekseninde mümkün olan en fazla toprağı kontrol altına almaya çalıştığını gösteriyor. Zaten ülkenin geri kalanı büyük oranda çöl... Bu operasyonlar devam ederken, ABD, Rusya'nın önerdiği Haziran ayında yapılması planlanan Cenevre-2 Görüşmelerine olumlu yanıt vererek, bir bakıma Esad'ın operasyonlarına göz yumuyor.

⁸⁷ Syrie: le Hezbollah engagé auprès de l'armée à Qoussair, <http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2013/05/20/>

⁸⁸ Syrie: le Hezbollah engagé auprès de l'armée à Qoussair, <http://www.lemonde.fr/proche-orient/article/2013/05/20/>

Anlaşılan o ki bir taraftan ABD ve Türkiye muhaliflere sınırlı desteğe devam ederken diğer taraftan Esad'ın operasyonlarının da devam etmesi sağlanıyor. **Senaryo bu şekilde devam ederse Türkiye'ye gelen sığınmacıların sayısı yıl sonuna kadar milyonu geçer. Zannedersem ABD'nin planladığı da bu...**

Türkiye'nin sığınmacılara harcadığı para şimdiden 1 milyar doları geçti. Sığınmacıların Türkiye üzerinde yarattığı ekonomik ve sosyal yük arttıkça Ankara her türlü dayatmaya boyun eğmek zorunda kalacaktır. En önemlisi, Suriye Sünni-Alevi ekseninde bölündüğünde sığınmacılar Türkiye ve diğer ülkelerde benzer sorunların yaşanmasının tetikçileri olarak vazife görecekler. İlk örneğini Reyhanlı'da yaşadık.

Sonuç

Eğer Suriye, Alevi-Sünni ekseninde bölünürse, kesinlikle gelecekte bu sorun Türkiye'ye yansımaktır. Etnik Kürtçülükle uğraşan Türkiye, bir de mezhepçilikle boğuşmaya başlarsa bütünlüğünü koruyamaz. Yukarıda açıkladığımız sebeplerden ötürü Suriye'nin bütünlüğünü sağlayacak Sünni bir rejim kurmak mümkün değildir. Azalmış da olsa, Esad'ın Suriye'nin bütünlüğünü koruma ihtimali halen vardır. Bu çerçevede Suriye muhalefetine sağlanan destek derhal kesilmeli, Esad ile ilişkiler düzeltilmeye çalışılmalıdır.

Türkiye'nin sığınmacılara yönelik izlediği açık kapı politikası yanlıştır; Suriye'nin bölünmesini kolaylaştırırken, ülkemize istikrarsızlık ithal edilmesine zemin hazırlamaktadır. Bu politika Suriyeli sığınmacıların yararına da değildir. Suriye sınırı denetim altına alınmalı, daha fazla sığınmacının gelmesi engellenmeli ve daha önceden gelmiş olanlar ülkelerine dönmeye teşvik edilmelidir.

"Yeni Osmanlı" projesinin bir hayal olduğu görülmüştür. Türkiye'nin, Suriye'yi askeri veya politik yollardan şekillendirecek gücünün olmadığını anlaşılmaması, bu hayali politikadan vazgeçmeyi zorunlu kılmaktadır. Aynı şekilde Türkiye'nin Kürtleri himayesine alarak Kuzey Irak petrollerine sahip olması da bir hayaldir. Küresel sistem buna müsaade etmez.

Yeni Osmanlı hayali uğruna ulusal kimlikten vazgeçmeyi gerektiren politikalar derhal terk edilmelidir. Aksi takdirde Türkiye'nin bölgedeki ülkeler gibi çözülmesine zemin hazırlanmış olacaktır.

Ülkenin dış politika değişikliği yapma ihtiyacı, Dışişleri Bakanlığı koltuğunda oturan Sayın Ahmet Davutoğlu'nun görevden alınmasını zorunlu kılmaktadır. Davutoğlu, ihtiraslı ve hayalci kişiliğiyle, dış güçler tarafından kullanılma potansiyeli yüksek, çok tehlikeli bir siyasetçidir. Ülkenin bekası için dış politikanın dümeninden derhal uzaklaştırılmalıdır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/erdogan-obamadan-ne-aldi-makale,1284.html>

ALEVİ-SÜNNİ ÇATIŞMASINA DOĞRU!

25 Haziran 2013 / ulusalkanal.com.tr

Erdoğan Niçin İktidara Getirildi?

Nisan ayında “Recep Tayyip Erdoğan Niçin Başbakan Yapıldı?” başlıklı bir yazı yazarak, Erdoğan’ın Hizb-i İslam Lideri Gülbeydin Hikmetyar’ın dizinin dibinde çektiği fotoğrafı analiz etmiştik. Erdoğan’ı iktidara getirenler, ondan laik-dinci ve Alevi-Sünni kutuplaşmasını körüklemesini bekliyordu. Gezi Parkı olaylarından sonra dengesi iyice bozulan Erdoğan’ın yaptığı konuşmalar bu tespiti doğruluyor.

Türkiye’de Muhalefet Nasıl Düzenlendi?

Bir ülkede iktidarı düzenleyenler mutlaka muhalefete de el atarlar. Çünkü iktidarı ayakta tutmanın yolu muhalefeti kontrol etmekten geçer.

Mahir Kaynak, konuyu “Siyasi Yapı” başlıklı makalesinde şu şekilde anlatıyor⁸⁹:

“Bir siyasi yapı hakkında değerlendirme yapabilmek için yönetimde bir değişme olmuşsa bunun kimin tarafından desteklendiğini bilmek gerekir. Mesela CHP’de bir operasyonla lider değişimi gerçekleşmiştir bunu kimin yaptığını bilmek gerek, ayrıca lider ayrılırken yerine gelecek kişinin bilinip bilinmediği açıklanmalıdır.”

Kemal Kılıçdaroğlu’nun CHP’nin Başına Nasıl Geldiğini Hatırlayalım!

Kılıçdaroğlu, 2008 yılında CHP Grup Başkanvekili iken elindeki belge dolu dosyalarla televizyonlara çıkıp, çeşitli yolsuzlukları kamuoyunun gündemine getirerek, AKP Genel Başkan Yardımcıları Şaban Dişli ve Dengir Mir Mehmet Fırat’ı koltuklarından indirmiştir. Aynı dönemde açıkladığı Deniz Feneri belgeleri ile de Başbakan Erdoğan’ı köşeye sıkıştırmıştır.

⁸⁹ Star, 02 Haziran 2013

O dosyaları Kılıçdaroğlu'na kim vermişti? Veya o dosyalar Deniz Baykal'a veya bir başka CHP'liye değil de niçin Kılıçdaroğlu'na verilmişti? Bu dosyalarla yıldızı parlatılan Kılıçdaroğlu, Deniz Baykal'ın kaset operasyonu ile görevinden uzaklaştırılmasından sonra otomatikman CHP Genel Başkanlığı koltuğuna oturdu.

Kılıçdaroğlu, Alevi ve Kürt (Zaza) kültürel alt kimliklerine sahip bir politikacıydı. 2011 seçimlerinde Erdoğan, Kılıçdaroğlu'nun bu kimliği üzerinden propaganda yaparak tam 7 meydanda halka Alevileri yuhallattı. CHP, 2011 seçimlerinde Baykal döneminde yapılan kamuoyu yoklamalarından daha az bir oy aldı. Bir başka deyişle, CHP'ye yapılan operasyon, AKP'nin oylarını daha da yükseltmesine yardımcı oldu.

MHP Ne Durumda?

Mahir Kaynak, bahse konu yazısında; *“MHP'nin lideri partiyi yönetmekte olan güç tarafından mı belirlenmiştir? Önce partide çalışması, sonra seçilmesi bir tesadüf müdür yoksa bir planın parçası mıdır?”* diye sorarak, Devlet Bahçeli hakkında da bir şeyler ima ediyor.

2011 seçimleri öncesinde MHP'nin 10 üst düzey yöneticisini tasfiye eden kaset komplolarını hatırlıyoruz. Zannedersem bu plan, MHP'yi baraj altında bırakarak bugün tartıştığımız yeni anayasayı hiç tartıştırmadan, AKP'nin 367 üzerindeki oyuyla Meclisten geçirmek için yapılmıştı. Plan bu anlamıyla başarılı olamadı. Ama Bahçeli'yi kontrol etmek açısından başarılı gibi gözüküyor. AKP ne zaman sıkışsa, Bahçeli hemen imdadına yetişiyor. Muhtemelen Bahçeli'nin de utanacağı bir kaseti var veya kendisi doğrudan doğruya “Derin Devlet”in adamı.

“Derin Devlet”in Projesi, Türkiye'nin İstikrarsızlaşmasıyla Sonuçlanacak!

Anlaşılabacağı üzere Derin Devlet, Yeni Osmanlı projesinin (diğer bir adıyla Büyük Türkiye Atılımı) Sünni İslam'ı ön plana çıkaran, tek başına iktidar olan, karizmatik bir lidere sahip bir partiyle hayata geçirilebileceğine kanaat getirmiş ve siyaset sahnesini bu yönde düzenlemeye çalışmış.

Fakat onların bu planı üzerinden emperyalizm, çok farklı bir sonuca doğru hızla ilerliyor. Konuyu şu şekilde açıklayalım:

Erdoğan'ın son konuşmalarından açıkça anlaşılacağı üzere, AKP giderek halkın tamamını temsil etmeyen, Müslüman Kardeşler ideolojisinde bir mezhep partisine dönüşüyor.

CHP'ye gelince... Başbakanın izlediği mezhep politikası, Alevileri bu partiye mahkûm etti. Alevi kimliği ile ön plana çıkan Kılıçdaroğlu'nun partinin başına geçmesinden sonra CHP de hızla bir mezhep partisine doğru evriliyor.

Zaten ülkede 30 yıldır büyük çabayla oluşturulan bir Türk-Kürt kutuplaşması vardı. Şimdi bir de bunun üzerine Alevi-Sünni ekseninde yeni bir kutuplaşma ekleniyor.

Yapılan toplum mühendisliği çalışmaları sonucunda, ülke siyasetinde taraflarını AKP ve CHP'nin temsil ettiği mezhep temelinde iki kutup, taraflarını MHP ve BDP'nin temsil ettiği etnik temelde bir başka iki kutup oluştu. Her ne kadar bu partiler durumun böyle olmadığını ifade etseler de önümüzdeki siyasi tablo budur.

Etnik ve mezhep temelinde politika yapmak, demokrasinin ruhuna aykırıdır. İnsanlar, ekonomik ve siyasal düşünceleri bir kenara bırakıp, etnik ve mezhep kaygılarıyla oy vermeye başarlarsa, o ülkenin sonu gelmiş demektir.

Gelişmiş Batılı ülkeler, kendi bünyelerinde böylesine bir siyasi yapı oluşumuna kesinlikle izin vermezken, geri kalmış ülkelere bu yapıyı özgürlük ve demokrasi adına dayatmaktadırlar.

BOP kapsamında, demokrasi kandırmacısıyla halkın önüne koyulan her sandıkta, insanların etnik ve mezhep kimliklerine göre oy vermeleri sağlanarak birçok ülke istikrarsızlaştırılmıştır.

Türkiye de giderek aynı tabloya doğru sürüklenmektedir.

Oluşan bu siyasi tablo değiştirilemezse, ülke kendiliğinden istikrarsızlaşacak, hatta bölünecektir.

Çözüm Yolu:

Bu korkunç sonuçtan kurtulmanın temelde iki yolu vardır:

1. Farklılıkları olan herkesin gönül rahatlığıyla oy verebileceği yeni bir parti kurarak Meclisteki etnik ve mezhep kimliklerini temsil etmeye başlayan siyasi partiler dışında halka bir alternatif sunmak.

2. Mevcut siyasi partileri dönüştürmek.

1'inci seçenek için yeterli zaman yoktur. Seçim arifesinde parti kurmaya çalışmak AKP'nin iktidarda kalmasına hizmet eder. 2'nci seçenekte ise en kesin ve radikal çözüm, parti liderlerini değiştirmektir.

Kılıçdaroğlu yetenekli bir politikacıdır. Ancak CHP'nin başında kaldığı sürece partinin büyümesini önleyecektir. Son kamuoyu yoklamaları bu tespiti doğrulamaktadır.

Bahçeli'ye gelince; makamında oturduğu müddetçe, MHP'nin, siyasal durum, milliyetçilik veya ülkenin ihtiyaçlarına göre değil, "Derin Devlet" in isteklerine göre politika yapması kaçınılmazdır.

En büyük problem ise, Başbakan Erdoğan'dan kaynaklanmaktadır. Kin ve nefretinin esiri olan başbakan, iktidardan uzaklaştırılmazsa partisiyle birlikte ülkeyi de yıpratacaktır.

<http://dunya48.fr/mehmet-bori/16994-mehmet-bori-erdogan-nicin-iktidara-getirildi>

MÜSLÜMAN KARDEŞLERİN HAZİN SONU!

18 Temmuz 2013 / ulusalkanal.com.tr

Müslüman Kardeşlerin Doğuşu!

1'inci Paylaşım Savaşı sonrasında Afrika'daki sömürgeler ve Osmanlı Devleti savaşın galipleri, İngiltere ve Fransa arasında paylaşılmıştı. Kısa süre sonra sömürge yapılan topraklarda İngiltere ve Fransa'ya karşı direnç başladı. Bu dirence Türkiye'nin örnek kurtuluş mücadelesi ilham kaynağı olmuştur.

İngilizler, kendilerine karşı yükselen milliyetçi hareketi dengelemek amacıyla İslami hareketlerden faydalanmayı düşündüler. Amaç, karşı cepheyi bölmek ve kendilerini hedefleyen mücadeleyi içe döndürmektir. Bu maksatla 1928 yılında Mısır'da Müslüman Kardeşler hareketinin doğmasını desteklediler. Mısır'da doğan bu hareket, başta Suriye olmak üzere diğer Müslüman ülkelere de yayıldı.

Müslüman Kardeşler hareketi, İngilizleri Mısır'dan atarak onların kuklası olarak gördüğü kralı devirmeyi ve tek çözüm yolu olarak düşündüğü Kur'an ve Sünnet'in kılavuzluğunda bir şeriat devleti kurmayı amaçlıyordu.

Aynı dönemde sömürgecilğe karşı verilen mücadelede milliyetçi çizgi, 1940 yılında Suriye'de Baas Partisine dönüştü. Baas hareketi, Müslüman Kardeşlerin aksine ümmetçi değil Arap milliyetçisiydi; ideolojik olarak siyasal İslam'a değil sosyalizme dayanıyordu; devlet yönetiminde laik bir yaklaşımı benimsemişti. Bu hareket, Suriye, Mısır ve Irak'a hâkim olarak verdiği mücadele sonrasında İngiliz ve Fransızları topraklarından kovmayı başararak cumhuriyet rejimleri ile ülkelerinin bağımsızlığını sağladı.

Sömürgelerini kaybetmek istemeyen İngilizler, doğal olarak bu süreçte Baas hareketi ile iktidar kavgasına giren Müslüman Kardeşleri destekleyerek bu ülkelerde rejimi değişikliği yapmayı denedi. Müslüman Kardeşler tarafından bu çerçevede yapılan birçok darbe girişimi başarısız oldu. Son olarak 1954 yılında Mısır'da Başkan Cemal Abdül Nasır'a karşı

yapılan başarısız suikast girişiminden sonra Müslüman Kardeşlere karşı Mısır ve Suriye’de çok ağır baskılar uygulanmaya başladı. Liderleri İngiltere gibi Batılı ülkelere kaçarken, hareket de yeraltına inmek zorunda kaldı. Bu süreçten sonra Müslüman Kardeşler her zamankinden daha fazla dışa bağımlı hale gelerek, büyük ölçüde Batı’nın kontrolüne girdiler. Yaşadığı ağır baskılar, hareketin ideolojisinde de önemli değişikliklere sebep oldu.

Hareketin lideri haline gelen Seyid Kutup, ideolojik değişikliğin mimarı olarak ortaya çıktı. Kutup’a göre; Cihat sadece cahil toplumlara karşı değil, Batılı ve sözde İslam toplumlarına karşı da uygulanmalıydı⁹⁰. Yani Baas yönetiminin baskıları altında ezilen Müslümanlar, Cihat kavramını, kendi yönetici ve devletlerine karşı da kullanabilirlerdi. Böylece Müslüman Kardeşler, Cihat’taki Darül Harp düşüncesini Müslüman topraklara yani kendi ülkelerine taşımış oldular. Artık din karşıtı olarak gördükleri iktidarları yıkmak için her şey mübahtı.

Müslüman Kardeşler, aslında Batılı hayat tarzını beğenmeyen, Batı’daki bireyselliği, insanlara tanınan sınırsız özgürlüğü, kadın erkek ilişkilerindeki serbestliği, materyalist anlayışı şiddetle reddeden, Batı düşmanı bir hareketti. Fakat mevcut rejimleri devirip ülkelerinde iktidarı ele geçirene kadar, kendi insanının aleyhine de olsa Batı ile iş birliği yapmaktan hiç çekinmediler. Siyasal İslam’ın en önemli hareketlerinden biri işte böyle doğdu.

Müslüman Kardeşler BOP ile Birlikte İktidara Taşınıyor!

Siyasal İslam ilk defa Türkiye’de AKP hükümeti ile iktidara taşındı. AKP hükümeti, siyasal ideoloji olarak Müslüman Kardeşlerin Türkiye sürümüydü. Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) kapsamında, Türkiye’nin Müslüman ülkelere model olması planlanmıştı. Demokrasi ile siyasal İslam’ın bir arada yaşayabileceğini gösteren bu model(!), aynı zamanda uyguladığı neoliberal ekonomi politikaları ile kapitalizmin ihtiyaç duyduğu yayılma alanını genişletecekti.

⁹⁰ Profile Egypt’s Muslim Brotherhood, <http://www.bbc.co.uk>

Müslüman ülkelerin çok büyük kısmı diktatörlükle yönetiliyordu. Bağımsızlık sürecinden bu yana devam eden baskıcı yönetimler, halkta çok büyük bir basınç birikimine sebep olmuştu. Bu basınç birikiminden faydalanılarak Arap Baharı adı altında, Tunus, Libya ve Mısır'daki diktatörler devrildi. Diktatörlerin yerine, planlandığı gibi Müslüman Kardeşler iktidara geldiler. Bu iktidarlardan beklenen, Türkiye gibi neoliberal politikalar uygulayıp çok büyük özelleştirmeler yaparak ülkelerini kapitalizme açmalarıydı.

Batı Beklemediği Bir Sürprizle Karşılaştı!

“Allah’a ulaşmak hedefimiz, Kur’an bizim kanunumuz, Hz. Muhammed liderimiz, Cihat yöntemimiz, şahadet en büyük arzumuzdur.” sloganını benimsemiş, aslen Batı düşmanı, ümmetçi bir siyasal hareket, uzun mücadeleler sonrasında Türkiye, Tunus, Libya ve Mısır’da ilk defa iktidar olma şansını yakalamıştı. Sırada Suriye vardı. Esad da devrildiğinde, Türkiye’den başlayıp Fas’a kadar uzanan Akdeniz kuşağında Müslüman Kardeşler temelinde Sünni İslam’ı temsil eden bir cephe kurulmuş olacaktı.

İşte bu hayalle yanıp tutuşan AKP hükümeti ve onun Dışişleri Bakanı Davutoğlu, eksik olan son halkayı tamamlamak için Suriye rejimini devirmeye yönelik büyük çaba içine girdiler. Bu arada Başbakan Erdoğan, önemli ortak olarak gördüğü Mısır Devlet Başkanı Muhammed Mursi’ye de sürekli akıl veriyordu. Mursi, NATO’yu Suriye’de uçuşa yasak bölge kurmaya teşvik etti, *“Hizbullah’ın Suriye’de işi yoktur.”* açıklaması yaptı ve 15 Temmuz’da da Suriye ile diplomatik ilişkileri kesti. Mısır’da, gönüllülerin Suriye muhaliflerinin yanında savaşıma gitmelerine izin verilmesi, hatta ordusunun Suriye’ye müdahale etmesi dahi tartışılmaya başlanmıştı. Eksik halka olan Esad’ı rejimini devirme operasyonuna ise en büyük finansal desteği Katar ve Suudi Arabistan sağlıyordu.

Batı birdenbire şunu fark etti: Suriye’nin de düşmesiyle birlikte karşılarında Akdeniz’in yarısını kaplayan Sünni bir blok oluşuyordu. Blok halinde hareket eden büyük bir yapıyı kontrol etmek mümkün olmazdı. Hele bu yapıya hâkim olan siyasal anlayış Tanrısal bir ideolojiden ilham aldığı için

onu demokrasi gibi dünyevi araçlarla kontrol etmek de pek mümkün olmazdı. Batı, bir nevi “Sünni Siyonizm” tehdidiyle karşı karşıya olduğu izlenimine kapıldı.

Müslüman Kardeşler ve AKP’nin Sonu!

Süreç bu yönde devam ederken bir yerlerden düğmeye basılmış gibi Katar Emiri Hamad Al-Thani 25 Haziran’da tahtını oğluna bırakmak zorunda kaldı. Böylece Sünni kuşak projesine finansal destek sağlayan en önemli oyuncu saf dışı edilmiş oldu. Arkasından 3 Temmuz’da Mısır Başkanı Mursi ordu tarafından devrildi. Suudi Arabistan Mısır’daki yeni yönetimi tebrik eden ilk ülke olmakla kalmayıp bir de 8 milyar dolar karşılığindeki yardımı hibe edeceğini açıkladı. Uzun lafın kisası Erdoğan’ın ve Davutoğlu’nun “Yeni Osmanlı” projesi hayal oldu.

AKP hükümeti, BOP kapsamında tasarlanmış bir modeldi. Bu modelin cazibe yaratabilmesi için Türkiye, 11 yıl süreyle körfez kaynaklı sıcak para ile beslendi. Türkiye’ye gelen sıcak paranın birdenbire kesilmesi, Batı ülkelerinin hiçbirinin Mısır’daki yönetim değişikliğine darbe dememesi, Suriye’de rejim değişikliği için kayda değer bir çaba göstermemesi, emperyalizmin siyasal İslam projesinden vazgeçtiğini gösteren önemli ipuçlarıdır.

Başbakan Erdoğan, 12 yıla yaklaşan iktidarı müddetince Türkiye’deki göreceli ekonomik ilerlemeyi kendisinin yaptığını zannetti, aslında yaptığı ağustos böceği gibi yaz aylarında saz çalıp devletin elinde ne varsa satıp satıp yemekten başka bir şey değildi. Şimdi ise faiz lobisinden bahsediyor; vatandaşa kredi kartı almayın, ayağınızı yorganınıza göre uzatın diyor. Bu son çırpınışlardır; sadece Erdoğan’ın değil AKP döneminin de sonuna geldik.

<http://dunya48.fr/mehmet-bori/17349-mehmet-bori-musluman-kardeslerin-hazin-sonu>

ABD “SİYASAL İSLAM”I KULLANMAKTAN VAZGEÇEBİLİR

Ağustos 2013, TEORİ dergisi, Sayı: 283

Soğuk Savaş Döneminden Kalma Diktatörlerin Devrilmesi Kaçınılmazdı

1991’de Sovyetler Birliği (SB) dağılmış, ABD ve SB arasında 45 yıl süren Soğuk Savaş dönemi, ABD’nin galibiyeti ile sonuçlanarak kapanmıştır.

10 yıl sonra gerçekleşen 11 Eylül saldırılarının arkasından ABD bu kez “Terörle Mücadele (War on Terror)” sloganıyla “kökten dinci” olarak nitelediği İslamcı akımlara karşı bir savaş başlattı. Bu taktik Washington’un dünyaya yeni bir düzen verme planının bir parçasıydı. O yıllarda dünyada küreselleşme fırtınası esiyordu. İki kutuplu yapıdan ABD’nin liderliğinde tek kutupluluğa zorlanan dünyada hızlı değişimler yaşanırken, Orta Doğu ve Kuzey Afrika’daki Arap ülkelerinde hâlâ Soğuk Savaş döneminden kalma rejimler hüküm sürmekteydi. Dünyadaki hızlı değişim, çok geçmeden küresel kapitalizmin merkezlerinde baş gösteren derin bir ekonomik krize yakalandı. Merkezdeki krizin yansımaları kısa sürede çevre ülkeleri de içine çekti. 2010 yılına yaklaşılırken halkın ekonomik, sosyal ve politik taleplerini karşılayamayan birçok Arap ülkesinde, toplumdaki hoşnutsuzluklar büyümüş ve halk yaşadıkları rejimlere karşı meydanlara çıkmaya başlamıştı.

Öte yandan, tarihinin en derin krizini yaşamaya başlayan merkez kapitalizm, çare olarak acilen Soğuk Savaş döneminde nüfuz edemediği ya da yeterince nüfuz edemediği alanlara yayılma ihtiyacı duyuyordu. İşte bu ortamda “Arap Baharı” geldi.

Bu noktada “Arap Baharı”nın bir halk hareketi mi, yoksa ABD tarafından tetiklenmiş bir “Soros devrimi” mi olduğu tartışması gereksizdir. Her ikisi de birden olmuştur. ABD, kaçınılmaz olan halk hareketini içine sızarak ve sızdıktan sonra da onu tetikleyerek denetim altına almak istemiştir.

Küreselleşmenin Altın Yıllarında “Siyasal İslam”ın “Önlenemeyen” Yükselişi

Halk hareketlerinin yaşandığı, Tunus, Mısır, Libya ve Suriye gibi ülkelerdeki muhalif yapı incelendiğinde bu ülkelerin tamamında muhalefetin “siyasal İslam” olarak adlandırılan İslamcı akımlar temelinde örgütlenmiş olduğu görülecektir. Aslında bu muhalefeti de Soğuk Savaş’ın bir ürünü olarak yine Batı yaratmıştı.

Günümüze gelindiğinde ise, dünyayı yeniden kendi çıkarları doğrultusunda şekillendirmeye çalışan Washington bu sefer şu sorunla karşılaşmıştır: Yıkılmasına destek verdiği veya göz yumduğu rejimler devrildiğinde, iktidara gelmesi kaçınılmaz olan “siyasal İslam”ı nasıl denetim altında tutacak?

“Siyasal İslam”, Türkiye’de AKP örneğinde olduğu gibi, Batı’ya tam bağlı ve göreceli olarak “demokrasiye” daha yakın bir çizgiden, Suudi Arabistan’a hâkim olan koyu Selefi diktatörlüğüne veya Afganistan’daki denetimden çıkmaya yatkın El-Kaide çizgisindeki vahşi Taliban’a kadar çok geniş bir yelpaze içeriyordu ve El-Kaide gibi bazıları, elverişli koşulları bulunca denetimden çıkabiliyordu. Çözüm olarak AKP modeli, yani “ılımlı İslam” benimsenmişti. Bu model, Tunus, Libya, Mısır ve Suriye’de Müslüman Kardeşlerin iktidara taşınmasıyla hayata geçirilecekti.

Mısır’da İhvan’ın Bir ABD Vatandaşı Liderliğinde İktidara Gelişi

Bu noktada Mısır örneğini incelemekte fayda vardır. Barack Obama, ABD Başkanı olduktan sonra 4 Haziran 2009’da Mısır’ı ziyaret ederek Kahire Üniversitesinde Müslüman dünyayı ilgilendiren “Yeni Bir Başlangıç (A New Beginning)” başlıklı çok önemli bir konuşma yaptı. Konuşma, “aşırı uçlar”, “İsrail/Filistin meselesi”, “nükleer silahlanma”, “demokrasi”, “dinsel özgürlük”, “kadın hakları” ve “ekonomik kalkınma” konularını içeren 7 bölümden oluşuyordu.

Obama, “demokrasi” başlığı altında; *“insanların aklından geçeni söylemek için konuşma özgürlüğü ve nasıl yönetilmek istedikleri konusunda söz söyleme hakkına sahip olmaları gerektiğini; hukukun üstünlüğünün önemi ve adaletin herkese eşit muamele yapması zorunluluğunu; halkından çalmayan şeffaf hükümetlere ihtiyaç duyulduğunu, insanların hayat tarzına karışılmaması gerektiğini ve insan haklarına saygının önemi”*ni vurgulamıştı⁹¹.

Bu konuşma, bölgedeki yıpranmış veya ABD denetiminde olmayan küreselleşme öncesi rejimlerin devrileceği ve bölgeye kibar söylemiyle ABD’ye bağlı “liberal demokrasi”nin ya da benim tabirimle “Amerikan demokrasisi”nin getirilmek istendiğinin habercisiydi. Washington bir ülkeyi kendisine koşulsuz bağlı olan bir diktatör veya liberal demokrasiyle yönetebilirdi.

Eski tip diktatörlere ihtiyaç kalmadığına göre, bu ülkeleri emperyalist kapitalizme ardına kadar açacak Batı denetimli “liberal demokrasi” bölgeye dayatılmalıydı.

Bu proje çerçevesinde Ocak 2011’de Mısır’da Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek’e karşı halk hareketi başladığında, Suudi Arabistan, Birleşik Arap Emirlikleri, Ürdün ve İsrail’in kendisine “Mübarek’in desteklenmesi” yönünde baskı yapmasına rağmen, hatta Suudi Arabistan’ın Mübarek’in iktidarda kalması durumunda ABD’nin her yıl Mısır’a yaptığı 1,3 milyar dolar yardımı kendisinin ödeyeceğini vadetmesine rağmen, Washington Mübarek’in devrilmesine yeşil ışık yaktı.

Öngörüldüğü gibi Müslüman Kardeşler, Muhammed Mursi liderliğinde iktidara geldiler. Mursi, uzay mühendisi olarak ABD’de kariyer yapmış, NASA’da çalışmış ve Savunma Bakanlığı tarafından kendisine “Gizli” gizlilik dereceli güvenlik kleransı verilen bir Amerikan vatandaşıydı⁹².

⁹¹ President Obama's Speech in Cairo: A New Beginning, www.whitehouse.gov

⁹² Thierry Meyssan, “Does Morsi’s fate foreshadow that of the Muslim Brotherhood?”, <http://www.voltairenet.org/article179282.html>

“Siyasal İslam” Modeli İşe Yaramıyor

Sanki her şey planlandığı gibi başlamıştı. Ama ne olduysa, Mısır halkı daha bir yıl geçmeden “serbest seçim”le iktidara gelen devlet başkanına karşı tekrar ayaklandı. Halkın tepkisini durdurmak mümkün değildi ve Mursi ordunun olaya müdahale etmesiyle devrildi. Bu noktada şu sorulara cevap vermemiz gerekiyor:

1. Eğer Müslüman Kardeşleri ABD iktidara getirmişse, niçin iktidardan uzaklaştırılmasına göz yummuştur?
2. Müslüman Kardeşlerin iktidardan düşmesi ABD’nin bir yenilgisi midir?
3. Mursi’nin devrilmesini ABD istemiş midir veya devrilmesine yardımcı olmuş mudur?
4. Yükselen halk hareketinin Mursi’yi devireceğini fark eden ABD, mecburen mi sessiz kalmıştır? Bir başka deyişle ordunun müdahalesini destekliyor gözükmesi bir zorunluluk mudur?

Bu soruların doğru cevabını bulmadan bölgedeki gelişmelerin ne yönde seyredeceğini kestirmemiz mümkün olmaz. Bizim bu sorulara kısa cevabımız; Washington’un “siyasal İslam”ın Amerikan demokrasisini Müslüman ülkelere başarıyla yayacağı öngörüsünün çöktüğü yönündedir.

“Siyasal İslam”ın Herhangi Bir Soruna Çözüm Bulma Kapasitesi Yoktur

“İslam çözümdür” sloganıyla yola çıkan İslamcılar, kendi düşüncelerinin hayatın her alanına hâkim olmasının tüm sorunları çözeceğine inanmaktadırlar. Bu güçlü inancın aksine, din olarak İslam’ın şimdiye kadar geliştirilmiş ekonomi veya politika teorilerine hiçbir katkısı olmamıştır⁹³.

⁹³ Samir Yousif, “The Downfall of Political Islam”, December 2010, http://www.newenglishreview.org/Samir_Yousif/The_Downfall_of_Political_Islam/

“Siyasal İslam”ın az gelişmişlik, enflasyon, durgunluk, fakirlik, demokrasi gibi günümüzün temel ekonomik, sosyal ve siyasi sorunlarına çözüm sunacak bir programı yoktur. Bu konularda tamamen dünya kapitalist sisteminin çerçevesi içindedir. “Siyasal İslam” üstelik, İslam’ın doğuş sebebi olan hakça paylaşım konusuyla da ilgilenmemektedir. Türkiye dâhil, bu görüşün iktidar olduğu ülkelerde üretim ve mülkiyet ilişkisi bakımından sistem hiç sorgulanmamakta, toplumsal gelir bölüşümündeki adaletsizlik, düzeltilmek bir yana, daha da derinleştirilmektedir. Sonuçta fakirler daha fakirleşirken, zenginler daha fazla zengin olmaya devam etmektedir. Başbakan Erdoğan "faiz lobisi" bizim zamanımızda 4-5 kat zengin oldu diyerek bu gerçeği kendi ağzıyla itiraf etmiştir.

“Siyasal İslam” Bir Ülkede İstikrarsızlığın En Büyük Nedenidir

“Siyasal İslam”ın Orta Çağ şeriatını hayata geçirerek inşa etmeyi düşündüğü hayali cennet, insanların politik, ekonomik ve sosyal alandaki sorunlarına herhangi bir çözüm getiremezken, temelinde erkeklerin kadınlar üzerinde tahakküm kurduğu, kadınları sosyal yaşamın dışına iterek eve hapseden, böylece toplumun bir yarısının iğdiş edildiği çarpık bir sosyal yapı ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Daha da önemlisi, din yolunda hizmet etmek için iktidara geldiğini düşünen bu siyasi anlayış, kendisi iktidardan düştüğünde sanki Tanrı da iktidarını kaybedecekmiş gibi bir korkuya kapılarak, gücü elinden bırakmamak için her türlü yola başvurmaya mübah saymakta, bu süreçte otoriterleşerek, dinsel bir diktatörlüğe dönüşmektedir. Dinsel diktatörlük ise laik kimlikli bir önceki diktatörlükten çok daha kötü ve tehlikeli olarak toplumu din ve mezhep temelinde kutuplaşmaya ve ülkeyi iç savaşa sürüklemektedir. Bu sürecin en güzel örneği bir tiyatro sahnesinde oynanır gibi Mısır’da yaşanmıştır.

Özgürlük, onur ve emek sloganıyla Mübarek’i deviren kitleler, otoriter yapıya karşı çıkarken, ekonomik, idari, bürokratik, güvenlik ve toplumsal düzeyde demokratik değerleri referans alan bir Mısır inşasını talep etmekteydiler.

Kendisinden çok şeyler beklenen Müslüman Kardeşler iktidara geldiğinde, gerçekçi bir siyasi, sosyal, ekonomik programları olmadığından, bu alanlardaki hiçbir soruna çözüm bulamadılar. Dahası, işlerin daha da kötüye gitmesine sebep oldular. Bu süreçte Mursi, ülkenin ekonomik ve sosyal sorunlarıyla uğraşmaktan çok kendisini ve Müslüman Kardeşleri iktidarda tutmaya devam edecek yapısal değişiklikleri hayata geçirmeye odaklandı.

Toplumun çok büyük bir kesimi dışlanarak Müslüman Kardeşler ve Selefiler tarafından hazırlanan yeni anayasa bir oldubitti ile hayata geçirilmiş, Mursi kendisini olağanüstü yetkilerle donatmış, valiler ve yargı dâhil devletin tüm kademelerinde hızlı bir kadrolaşmaya gidilmiştir. Yönetimi eleştiren sanatçılar, gazeteciler ve muhalifler doğrudan tutuklanmaya başlanmıştır. Kısacası Mübarek diktatörlüğü yerine Mursi'nin diktatörlüğü inşa edilmeye başlanmıştır.

Görüldü ki Müslüman Kardeşler bir daha hiç terk etmemek üzere iktidar koltuğuna yapışmak istemektedir. Bu süreç 1 sene gibi çok kısa bir süre içinde olduğu için dünya tarafından algılanması çok kolay olmuştur. Buna karşılık benzer bir süreci Türkiye 10 senedir yavaş yavaş yaşadığı ve ülkemizde şimdiye kadar iktidarlar büyük çoğunlukla seçimle gelip seçimle gittiği için, Erdoğan ve AKP'nin siyasi kurgusu gereği diktatörlüğe yönelişini Gezi Parkı olaylarına kadar dış dünya tarafından fark edilememiştir.

“Siyasal İslam”ın Türkiye’deki İktidar Deneyi de Bir Başarısızlık Örneğidir

Demokratik bir düzende “siyasal İslam”ın iktidarda kalması mümkün değildir. Çünkü içeriği boş olduğundan, siyasi, ekonomik ve sosyal açıdan verdiği sözleri tutamayacak ve kısa sürede başarısızlığa uğrayacaktır⁹⁴. Bu kaçınılmazdır. İktidar süresini uzatmak için demokrasiyi ortadan kaldırmaya çalışmaktan başka çaresi yoktur.

⁹⁴ Age.

Kişilerin özel hayatına kadar devlet ve toplum alanının her santimini düzenlemeye kalkışan, sürekli neyin doğru, neyin yanlış olduğunu dayatan bu otoriter anlayışın, iletişim çağını yaşayan ve sürekli birbiriyle etkileşim içinde olan insanların çoğunluğu tarafından kabullenilmesi mümkün değildir. Şu an Orta Doğu ve özellikle Türkiye’de bu süreç yaşanmaktadır.

AKP, yaklaşık 11 yıl süren iktidarında boyunca ülkenin hiçbir sorununa çözüm bulamamıştır. Ekonomi alanında IMF ve Dünya Bankası tahsildarı Kemal Derviş’in programını aynen uygulamıştır. Ülkeyi sürüklediği ekonomik çıkmaz, bir borç batağı, Yunanistan benzeri bir iflastır.

Dış politikada sorun yaşamadık komşumuz kalmadığı gibi, Türkiye giderek dünyadan soyutlanmakta ve yalnızlaşmaktadır. Belki de en önemli sorunumuz olan PKK terörü konusunda çözüm bir yana, ülke bölünmenin eşiğine getirilmiştir.

Bütün bu alanlarda biriken sorunlar, 31 Mayıs 2013 tarihinde Gezi Parkı olaylarıyla patlamaya yol açmış ve kısa sürede halen devam eden çok önemli bir halk hareketine dönüşmüştür.

Bu süreçte AKP yönetimi, “siyasal İslam”ın kurgusu gereği diktatörlüğe başvuracağını göstermiştir. AKP’nin artık son derece kısıtlı demokrasiyi bile yıkmadan iktidarda kalma şansı kalmamıştır. Eğer Türkiye, AKP’nin diktatörlüğünü püskürtmeyi başarır, “siyasal İslam” geldiği gibi yine seçimle sandığa gömülecektir. Eğer gelecek iktidar, başta adalet ve güvenlik kurumları olmak üzere demokrasinin yıkılan parçalarını yeniden inşa etmeyi başarır, “siyasal İslam” bir daha ülkemizde iktidara gelemeyecektir. Halk onları denemiş ve ne mal olduklarını görmüştür. Türkiye için kurtuluş günleri yakındır.

“Siyasal İslam” Bir Topluma İstikrarsızlıktan Başka Bir Şey Getiremez

Sonuç olarak “siyasal İslam”, İslam ile hiç alakası olmayan, dini iktidar uğruna kullanan, içi boş bir ideoloji haline gelmiştir.

İster El-Kaide örneğinde olduğu gibi en katı şekliyle, isterse AKP örneğinde olduğu gibi “ılımlı” halde olsun, herhangi bir ülkede iktidara geldiğinde o ülkeyi kaçınılmaz olarak istikrarsızlığa sürükleyecektir. Washington, kontrollü kaos yönteminde “siyasal İslam”ı kullanarak ülkeleri yeniden şekillendirebilir ama son noktada kapitalizmin mantığı gereği daha istikrarlı, üreten ve tüketen ülkelere ihtiyaç vardır. Hasta ineği sağamazsınız; hele inek ölürse kimsenin işine yaramaz. Bu noktada ABD’nin “siyasal İslam”ı kullanmaktan vazgeçmesi eninde sonunda kaçınılmaz olacaktır. İstikrarsız ülkelerin sayısının artması hem kapitalizm hem de ABD için tehdit oluşturmaktadır.

Eğer ABD “siyasal İslam”ı kullanmaktan vazgeçme yönünde bir karar verirse ilk başlayacağı ve yine kendisine model oluşturacak ülke Türkiye olacaktır. Türkiye’nin eski laik haliyle Müslüman dünyaya örnek olması çok daha iyi sonuçlar doğurmaya adaydır. Bu bağlamda Washington’un AKP hükümetinden desteğini çekmesi, ABD’nin bu yönde bir politika değişimi yapıp yapmadığının en önemli göstergesi olacaktır.

AKP'DEN KURTULMAK İÇİN KİLİT AKTÖR MHP!

28 Ağustos 2013 / ulusalkanal.com.tr

AKP'den Kurtulmak İçin Kilit Aktör MHP!

Yerel seçimlerde büyük şehirler AKP'nin pençelerinden kurtarılabilirse, AKP'nin sonu geldi demektir.

AKP siyasal İslam'ın Türkiye temsilcisidir. Siyasal İslam ise İslam'ın en büyük düşmanıdır. İşte bu tehlikeyi vatandaşa anlatmayı başaranlar iktidar seçeneğini de yaratacaktır.

Vatandaş kazanmadan iktidar seçeneği yaratmak mümkün değildir. Kazanılan her vatandaş, karşı tarafın gücünü azaltırken, milli siyasi odağın iktidar olma şansını yükseltecektir.

Vatandaş nasıl kazanılacak? Soru budur. Türkiye Cumhuriyeti Devleti, ülkesi ve milletiyle birlikte çok büyük bir tehlike altındadır. Ne yazık ki vatandaşlarımızın büyük çoğunluğu bu tehlikenin farkında olmadığından yeni bir iktidar seçeneği doğmamaktadır. O halde her türlü imkân kullanarak, vatandaşa bu tehlike anlatılmalıdır.

Siyasal İslam Ülke İçin Büyük Tehdit

“İslam çözümdür” sloganıyla yola çıkan İslamcılar, kendi düşüncelerinin hayatın her alanına hâkim olmasının tüm sorunları çözeceğine inanmaktadırlar. Oysa siyasal İslam'ın iktidara geldiği veya siyasi aktör olduğu ülkelerin hepsinde manzara tam tersidir. Bu ülkelerin tamamı kardeş kavgası ve iç savaşa sürüklenmiştir. Siyasal İslam, İslam'ın Orta Çağ yorumudur içine girdiği ülkeyi Orta Çağ şartlarına sürüklemektedir. Siyasal İslamcılar kendi ülkelerini zayıflatarak düşman olarak gördükleri İsrail ve ABD gibi emperyalist ülkelere en büyük hizmeti yapmaktadır. Zaten kendileri El-Kaide ve Müslüman Kardeşler örneklerinde olduğu gibi emperyalizm tarafından yaratılmış, beslenmiş, büyütülmüştür ve hizmet edecekleri odak başka yer olamaz. Siyasal İslam'ın Türkiye temsilcisi AKP hükümetidir.

Bu hükümetin iktidarda kalmaya devam etmesi, Orta Doğu ülkelerinde yaşananların bir benzerinin ülkemizde yaşanmasına neden olacaktır. AKP hükümetinin uyguladığı duygusal dış politika, Türkiye'yi son birkaç yılda bütün dünyadan kopararak yalnızlaştırmıştır. Bu yalnızlığa “kıymetli yalnızlık” gibi isimler koyarak kendi tabanlarını kandırmaya çalışmak gerçekleri ve etkilerini değiştirmeyecektir.

AKP Türkiye İçin Tehdit Haline Geldi

AKP hükümetinin ABD, AB ve Rusya gibi ana aktörlerin yanı sıra bütün komşularını karşısına alması, son zamanlarda karşı cepheye Mısır ve Suudi Arabistan'ın da dâhil olması, Türkiye'yi çok kısa sürede ekonomik bir çöküntüye sürükler. Ekonomik çöküntünün sosyal patlamalar yaratması kaçınılmazdır.

Gezi olaylarıyla birlikte başlayan sosyal hareketlenmeye Erdoğan'ın verdiği tepki ortadadır. Olayları yatıştırmak yerine, kendi tabanını kaybetmemek için onları kışkırtarak halkı kutuplaştırmayı tercih etmiştir. Türkiye çok büyük sosyal patlamalara gebedir. AKP hükümetinin iktidarda olması, kaçınılmaz olan bu süreci, birlik ve beraberliğimizi koruyarak kansız şekilde atlatmamızın önündeki en büyük engeldir. Tayyip Erdoğan ve AKP hükümeti T.C. Devleti'nin bekası için çok büyük bir tehdit haline gelmiştir. AKP iktidarda kalmaya devam ederse Siyasal İslamcılar aynı Libya, Suriye ve Mısır'da olduğu gibi bizi kendi kanımızla boğacaktır. Siyasal İslam, İslam'ın en büyük düşmanıdır. İşte bu tehlikeyi vatandaşa anlatmayı başaranlar iktidar seçeneğini de yaratacaktır.

AKP'nin Kaybetmesinde Kilit Parti MHP'dir

AKP karşısında iktidar seçeneği yaratabilmek için Mecliste olan ve olmayan siyasi partilerin güçlenmesi gerekmektedir. Daha açık söyleyelim; CHP, MHP ve İP'nin güçlenmeleri şarttır. Türkiye'deki mevcut siyasi tabloda AKP'den oy koparabilecek merkez sağda veya İslamcı cephede önemli bir aktör yoktur. MHP muhafazakâr kimliğiyle bu görevin en önemli adayıdır. CHP ve İP'nin büyümesi, AKP'yi kayda değer ölçüde küçültmez. Buna karşılık MHP'nin büyümesi, AKP'nin küçülmesini sağlayacaktır.

Bu manada bütün olumlu koşullar mevcut olmasına rağmen MHP bir türlü büyüyememektedir. Bunun tek sebebi Devlet Bahçeli'dir. Bahçeli, AKP iktidarının devamı için açık bir çaba içindedir. MHP'yi büyütme için Bahçeli'den kurtulmak zorunluluktur. Türk ordusuna dahi sahip çıkamayan, yapılan operasyonlara tek kelime edemeyen bir liderin arkasında durulamaz. Başta MHP'liler olmak üzere herkes yerel seçimlerden önce Bahçeli'den nasıl kurtulunacağını tartışmalıdır. Bu tartışma hedefine ulaşırsa 1) MHP büyür, 2) Bahçeli görevden uzaklaştırılmasa bile doğru düzgün muhalefet yapmaya zorlanır 3) Bahçeli yine muhalefet yapmazsa, ülkücü taban devletin bekasına hizmet edecek başka partilere yönelir. Sağ sol kavgasının bittiği, vatan savunmasının ön plana çıktığı bu ortamda ülkücülerle İP'nin tabanı inanılmaz ölçüde birbirine yaklaşmıştır. İP, ülkücü tabanı kucaklamaya aday en önemli partidir ve bunu yapabilir.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/-akpden-kurtulmak-icin-kilit-aktor-mhp-makale,1500.html>

BİLMEM KAÇINCI HAÇLI SEFERİ – SURİYE

28 Ağustos 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bu Bir “Haçlı Seferi”dir

ABD Başkanı George W. Bush, 11 Eylül saldırıları sonrası Afganistan ve Irak'ı işgale hazırlanırken 16 Eylül 2001'de; *“Bu bir Haçlı Seferi'dir.”* demişti⁹⁵.

Eski NATO Komutanı Amerikalı E. Org. Wesley Clark, bir röportajında; *“20 Eylül 2001 tarihinde Pentagon’u ziyaret ettiğinde, Savunma Bakanı Rumsfeld ve Yardımcısı Wolfowitz’in 5 sene içerisinde 7 ülkeyi devirmeye hazırlandığını, işe Irak’tan başlanacağını, sonra Suriye, Lübnan daha sonra Libya, Somali ve Sudan’ın devrileceğini ve sonunda geri dönülüp İran’ın işinin bitirileceğini”* öğrendiğini söylemişti⁹⁶.

Dikkat edin Irak’tan sonra ikinci sırada Suriye vardı. Ne hikmetse Irak’a operasyon yapmak için Türkiye’ye yığınaklanma yapan Amerikalılar, askeri birlik ve tesislerini Suriye sınırına konuşlandırmayı tercih etmişlerdi! 1 Mart 2003 tarihinde Tezkere’nin reddi, bütün planları altüst etti. Neokonlar, bu 7 ülkeyi savaşarak devirmeyi planlamışlardı, “Bahar” hareketlerine mecbur kaldılar. Tezkere’ye hayır diyen kahraman milletvekillerimiz, en azından Suriye’ye yapılacak operasyonu yaklaşık 10 yıl geciktirmeyi başarmıştı.

Şimdi anlaşılıyor ki “Bahar” hareketleri ile Esad’ı deviremeyecekler, askeri operasyona ihtiyaç var.

Yalandan Kim Ölmüş?..

Bahane hazır: *“Esad kendi halkına karşı kimyasal silah kullandı.”*

Irak’ta da kitle imha silahları vardı! Ne oldu?

⁹⁵ <http://www.youtube.com/watch?v=NsjgJM56HRw>

⁹⁶ http://www.youtube.com/watch?v=9RC1Mepk_Sw

Dönemin ABD Savunma Bakanı Colin Powell, 2003'te Irak işgaline gerekçe olan kitle imha silahlarının "yanlış bilgi" olduğunu, dünya kamuoyunu ikna etmek için BM'de yaptığı konuşmanın kariyerinde kara bir leke olduğunu itiraf etmişti. CIA ve Pentagon'un askeri istihbarat kolu olan Savunma İstihbarat Kurumu (DIA) sipariş edilen yanlış istihbarat bilgilerini üretmişti.

Savaş çığırtkanı İngiltere'de durum faklı mıydı? Irak Savaşı'nı soruşturan Chilcot Komisyonu'na İngiliz istihbaratı tarafından verilen belgelerle, dönemin Başbakanı Tony Blair'in ülkeyi işgal etmek için yapay kanıtlar sipariş ettiğı ortaya çıkmıştı.

ABD ve İngiltere'nin dünya ve kendi kamuoylarını kandırmak için yalan ürettiklerini ispatlayan daha onlarca tarihi örnek verilebilir. Hafızalarda tazeliğini koruyan yukarıdaki örnek bu iki ülkenin sicilini hatırlamak için yeterlidir.

Bahaneyi Hazırlayanlar Katliamı da Yapanlardır

Şimdi geelim günümüze; bu ikili (ABD-İngiltere) ve medyası (CNN-BBC) Esad Rejimi kimyasal silah kullandı diye bas bas bağıyor. Bu propagandanın yapılacak operasyonu dünya kamuoyuna haklı göstermek için yapıldığı açık.

Bu yaklaşımdan şu çıkarımları yapabiliriz: 1) Suriye'ye yönelik bir operasyon kararı önceden alınmış. 2) Bu operasyonu haklı çıkaracak bir istihbarat operasyonu yapılmış.

Anlayacağınız o masum çocukların ölümüne neden olan kimyasal saldırıyı da bu vicdansız ülkelerin istihbaratı planlamış. Şimdi de ekranlara geçmişler kendi öldürdükleri çocuklara timsah gözyaşları döküyorlar. Hadi bu iki ülkeyi anladık, sicilleri berbat, biri 400, diğeri 100 yıldır emperyalizmin lideri olarak insanlığın başına musallat oldu. Ya bizimkilere nede demeli?

Müslümanlar ölüyormuş, gözyaşı döküyorlar...

Kim öldürüyor onları?

Güya abdestliler, namazlılar... Ama ne kendilerinin ne de dünyanın farkındalar...

Esad, Haçlılarla Savaşıyor

Esad ve kahraman Suriyeliler emperyalizmin “Haçlı Seferi”ne karşı müthiş bir direnç gösterdiler. Anlaşıyor ki emperyalizmin maşası muhalefet, arkalarındaki müthiş para ve silah desteğine rağmen ilerleme ve hatta ayakta kalma kabiliyetini yitirmiş.

Eğer Esad bu savaştan galip çıkarsa Mustafa Kemal’in 30 Ağustos 1922’de İngilizlerini maşası Yunanlıları yenerek kazandığı başarının bir benzerini kazanacak. Nasıl ki Mustafa Kemal’in zaferi, Afrika’dan Hindistan’a kadar bütün mazlum toplumları emperyalizm karşısında ayağa kaldırırsa Esad’ın zaferi de tüm “Arap Baharı”nı tersine çevirecek. İşte bu ihtimali gören ve bir kez daha yenilgiyi tatmak istemeyen emperyalizm şimdi Suriye’ye müdahaleye hazırlanıyor.

Müdahaleye 30 Ağustos tarihinde başlarsa kimse şaşırmasın.

Bizim “Davut Yıldızı” ile Papa X. Innocenzo’nun heykeli önünde diz çöken ikiliye de “Haçlı Seferleri”ni destekledikleri için tebrik kınası gönderelim, lazım olur...

<http://www.ulusalkanal.com.tr/bilmem-kacinci-hacli-seferi—suriye-makale,1503.html>

Birileri Amerika'nın Suriye'ye saldırmasını istiyor; kim bunlar? Gelin bu sorunun cevabını arayalım.

ABD'de Halk Hareketi Kapıda

29 Ağustos Perşembe günü Amerika'nın 60 büyük şehrinde McDonald's, Burger King gibi "fast food" zincirinde çalışanlar, *"Saat ücretleri çok düşük."*, *"Açız."*, *"Ev kiramızı ödeyemiyoruz."* diyerek greve gittiler. ABD'de bu sektörde çalışan yaklaşık 3,5 milyon insan var. Ekonomik kriz Amerikan halkını o kadar ezmeye başladı ki işçi hareketlerine pek alışık olmayan ülkede tehlike çanları çalıyor.

Washington Borcunu Çevirmekte Zorlanıyor

ABD, dünyanın en borçlu ülkesi. 2011 yılında Kongre, ülkeyi bu borç batağından kurtarmak için çeşitli tedbirler aldı. Hükümetin borçlanmasına sınırlama getirildi ve devletin toplam borcunun 16,4 trilyon doları geçmemesi kara bağlandı. Fakat daha Aralık 2012'de tespit edilen borç limiti aşıldı. Maaşların ödenebilmesi, devletin çarklarının dönebilmesi için uzun pazarlıklar sonucu Kongre borçlanma limitini 16,7 trilyon dolara çıkardı. Geçen ay (26 Ağustos) Hazine Sekreteri Jacob J. Lew, Kongreye resmi bir mektup yazdı. Lew mektubunda özetle; *"kanuni borçlanma limitinin sonuna gelindiğini, eğer yeni borçlanmaya izin verilmezse, devletin elindeki nakit paranın kısa sürede tükeneceğini ve iflasın kaçınılmaz olduğu"* söylüyor.

Amerika borçla yaşayan bir ülke ve hâlâ borçlanmaya devam edebiliyor. Bu saadet zincirini devamını sağlayan temelde 4 unsur var: 1) Doların dünya rezerv para birimi olması, 2) Faizlerin çok düşük olması, 3) Hâlâ Amerikan tahvillerine talep olması ve 4) Çok güçlü bir silahlı kuvvetlere sahip olması.

Eğer Amerikan tahvillerine talep azalır ve faizler yükselirse saadet zinciri kırılacak. Şu an gidişat bu yönde gözüküyor. Bu durumda Kongre'nin borçlanma limitini yükseltmesi de bir işe yaramaz.

Petrodolar İmparatorluğunun Sonu

Washington açısında asıl tehlike ise başka bir yerde yatıyor. İnternet medyasında Çin'in altın rezervini gizlice 5 bin tona çıkarttığı söylentileri dolaşiyor. Eğer bu haberler doğruysa, Çin'in dünyada çöken dolar sistemi yerine, altın karşılığı olan yeni bir para birimine geçerek, "Petrodolar" imparatorluğuna son vermeye çalıştığı haberleri de doğru demektir.

Dikkat ederseniz Amerika'nın saadet zincirini devam ettirmesini sağlayan 4 unsurdan geriye sadece silahlı kuvvetler kalıyor. O da belli bir süre sonra ekonominin zayıflamasıyla gücünü yitirecek. O halde çok geç olmadan hayatta kalabilmek için elde kalan tek gücü, silahlı kuvvetleri kullanmak gerek.

Anlayacağınız doların ve Amerika'nın çöküşüyle güçlerini kaybedecek olan paranın Tanrıları büyük bir savaş istiyor. İşte bu yüzden birdenbire savaş tamamları çalınmaya başladı.

Olası Suriye Müdahalesine Tepkiler

Olası müdahaleye karşı Suriye kendisini var gücüyle savunacağını söylüyor. Rusya, Suriye'ye müdahalenin bölge için bir felaket olacağı uyarısında bulunuyor. Çin müdahaleye karşı çıkıyor. İran, askeri bir müdahalesinin İsrail'in yok olmasıyla sonuçlanacağını iddia ediyor. İsrail, müdahale senaryolarına hazırız diyor. Kısacası olası bir müdahalenin Suriye ile sınırlı kalmayacağı anlaşılıyor. Amerikan internet medyasında da müdahalenin 3'üncü dünya savaşına sebep olacağı haberleri dolaşiyor. Belki de istenilen budur, bilemiyoruz.

Durumun bu kadar ciddi olduğunu fark eden İngiltere, hemen çark etti; 200 yıldır ilk defa bir savaşa hayır dedi ve en büyük müttefikini yalnız bıraktı. Diğer bir müttefik Hollanda, o da savaşa hayır diyor. Almanya kenardan kıs kıs gülüyor. Fransa şaşırmış, ne yapacağını bilemiyor.

Suriye müdahalesi için BM kararı yok. NATO desteği yok. Gönüllüler koalisyonu yok. Amerikan halkının %60'ı Suriye'ye bulaşılmasını istemiyor, müdahaleyi destekleyenlerin oranı sadece %9. Tarihinde ilk defa bu kadar yalnız kalan Amerikan başkanı, topu Kongreye atmak zorunda kaldı. Şunu da unutmayalım. Amerikan tarihinde Başkan en son İkinci Dünya Savaşı'na girmeden önce Kongre'nin onayını almıştı. Kosova, Irak ve Libya gibi müdahalelerde Kongre'nin onayına ihtiyaç duyulmadı. Galiba bu sefer durum gerçekten ciddi...

Amerika müdahale etmese, ekonomik olarak eninde sonunda çökecek; müdahale ederse tamamen yalnız kalmış durumda, sonuç değişmeyecek. Tüm eski müttefikleri, onun çöküşüyle kendilerini kurtarabilecekleri hesabına girmişler.

Bu arada bizim Başbakanımız, *"Sınırlı müdahale bizi tatmin etmez."* diyor. Suriye'de kimyasal silahı kullanan gizli el, bir füze ile aynı işi İncirlik ve Adana'da yaptığında savaşın ortasında kalırız farkında değil. Tek derdi iktidarda kalmak. Esad'ın devrilmesinin bunu sağlayacağını zannediyor. Hesabı bu kadar küçük; Allah akıl fikir versin, Türk milletine de...

<http://www.ulusalkanal.com.tr/-elveda-amerika-elveda-amerikan-yuzyili-makale,1523.html>

ABD’NİN İSTİKRARSIZLAŞTIRMA OPERASYONLARI – ASIL HEDEF TÜRKİYE

07 Eylül 2013 / ulusalkanal.com.tr

Yeni Bir Paylaşım Savaşı Yaşanıyor

Türkiye’nin etrafında çok büyük çalkantılar oluyor. Adeta Osmanlı Devleti’ne son veren 1’inci Paylaşım Savaşı’nın bir benzerini tekrar yaşıyoruz. Örtülü veya açık, bütün savaşların arkasında ekonomik çıkar çatışmaları yatar. Bu mücadelede duygulara yer yoktur. Bu kardeş ülke, onlar Sünni, ötekiler Şii gibi gerçekçilikten uzak, temeli olmayan politikalar takip edilemez. Daha da önemlisi belli bir siyasi kadronun iktidarda kalması için devletin bekası tehlikeye atılamaz.

Şimdi bu tespitleri yaptıktan sonra bölgemizde oynanan oyunun ekonomik temellerini anlamaya çalışalım.

Emperyalizmin İstikrarsızlaştırma Operasyonları

Ham madde ve enerji kaynaklarına, buna sahip olmayan gelişmiş ülkelerin kolay ve ucuza ulaşması, onlar için hayati önem taşımaktadır. Emperyal sistemin tasarladığı mekanizmada; ham madde ve enerjiye sahip olan az gelişmiş ülkelerin, doğal kaynaklarından kazandığı parayı, teknoloji, üretim ve eğitime aktarmamaları gerekmektedir. Aksi takdirde bu ülkelerin kaynakları sömürülemeyecektir; bu ülkeler pazar olmaktan çıkarken bir de başkalarının pazarlarına ortak olmaya çalışacaktır. Bu mantık gereği emperyalizm, kendi hayatını devam ettirmek için ham madde ve enerji kaynaklarına sahip ülkeleri istikrarsızlaştırmayı kendine amaç edinmiştir.

Konuyu bir örnekle açıklamaya çalışalım. Bugün Irak’ta çıkarılan petrolün varil başına maliyeti yaklaşık 5 dolardır. 5 dolarlık bu mal, 108 dolar civarına satılmaktadır. Bu kâr marjını ne kadar teknolojik olursa olsun, başka hiçbir malın üretilmesinden veya ticaretinden sağlamak mümkün değildir. Dünyada en fazla ticareti yapılan metanın, petrol ve doğal gaz olduğu, ayrıca üretilen diğer tüm malların üretim maliyetinin yaklaşık %30’unu enerji

maliyetleri oluşturduğu düşünöldüğünde, bu kadar büyük bir zenginliğin niçin kontrol edilmek istendiğı kolayca anlaşılacaktır.

İşte emperyal sitemin amacı, bu ticaretten elde edilen kârın, o kaynağı sahip ölkede değil, kendi ölkelerinde yatırıma dönüşmesini sağlamaktır. Sermaye korkaktır, riskli bölgelere gitmez. Eğer bir ölk istikrarsızsa, rejim problemleri varsa, bu ölk, kendi parasını dahi topraklarında tutamayacaktır. Doğal kaynaklara sahip ölkelerin emperyal sistem tarafından istikrarsızlaştırılmak istenmesinin arkasında yatan gerçek neden budur.

George Friedman'ın İtirafı

Bu kapsamda ABD; dünyanın hedef bölgelerindeki ölkeleri bilerek ve isteyerek istikrarsızlaştırmaktadır. ABD sivil istihbaratının başı olarak nitelendirilen Stratfor'un başkanı George Friedman, bu gerçeğı "The Next 100 Years – Gelecek Yüzyıl" kitabında itiraf etmiştir. Friedman'ın kitabından yaptığımız aşağıdaki alıntılar gerçekleri tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir:

"...ABD'nin hedefi İslami dünyayı istikrarsızlaştırmak ve onları birbiri ile mücadeleye sürökmek böylece İslami bir imparatorluğun yükselmesini önlemektir ..."

"...Sistematik olarak stratejik amaçlarına ulaşmış olan ABD'nin Avrasya'da büyük bir gücün oluşmasını engellemek için kesin bir hedefi vardır. Buradaki paradoks şöyledir: Bu müdahalelerin amacı hiçbir zaman bir şey elde etmek için değildir. Politik söylem bir şeyleri önlemek olduğunu söylese de. ABD, bölgede başka bir gücün oluşmasını önlemek için istikrarı bozmak istemektedir..."

(...)

Genel anlamda, ABD'nin Avrasya'da barış olmasını arzulaması için bir çıkarı yoktur. Ayrıca ABD'nin bir savaşı tamamen kazanmak gibi bir hedefi de yoktur. Vietnam ve Kore örneklerinde olduğu gibi ABD'nin amacı basitçe, bir gücü engellemek veya bölgeyi istikrarsızlaştırmaktır; bir düzen getirmek

değildir. Bu çerçevede ABD'nin yenilmesi de kabul edilebilir. Ancak Avrasya'daki dengeyi muhafaza etmek için gerekli olan minimum kuvveti kullanmak prensip olarak gereklidir ve bu durum 21'inci yüzyıl boyunca ABD'nin sürükleyici gücü olacaktır. Beklenmedik zaman ve yerde daha birkaç Kosova ve Irak olacaktır. Balkanlara veya Orta Doğu'ya istikrar getirmek için yapılacak ABD hamleleri akılcı olmayacaktır ...”

George Friedman bu satırları yazdığında (Ocak 2010) ne Zeynel Abidin Bin Ali Tunus'tan kaçmıştı, ne Libya'da Muammer Kaddafi linç edilmişti, ne de Müslüman Kardeşlerin Mısır'da esâmesi okunuyordu.

Yukarıdaki alıntı paragraflardan da açıkça anlaşılacağı üzere, ABD'nin bütün müdahaleleri bölge ülkelerini istikrarsızlaştırmak için yapılan bilinçli hamlelerdir. Suriye'ye yapılması planlanan operasyon da aynı amacı taşımaktadır. Halkın güvenini kazanan Esad rejimi yurt dışından ithal edilen “yamyamları” büyük ölçüde yenilgiye uğratmış ve ülkede yeniden istikrarı sağlayabileceğinin sinyallerini vermiştir.

Eğer Suriye istikrar kazanırsa, Irak'ta yaşanan istikrarsızlık da son bulacaktır. Daha da önemlisi Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması mümkün olmayacaktır. Washington'un Suriye operasyonunun asıl hedefinde Türkiye vardır. Suriye'ye sınırlı bir operasyon yapılarak ülke kaosa sürüklenmek istenmekte ve bu kaosun Türkiye'ye sıçrayacağı hesap edilmektedir.

Gerçekler bu kadar açıkken Suriye'de savaşa hayır demek ve bu uğurda aktif olarak çalışmak her vatanseverin boynunun borcudur.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/abdnin-istikrarsizlastirma-operasyonlari---asil-hedef-turkiye-makale,1531.html>

KÜRESEL HESAPLAŞMA

11 Eylül 2013 / ulusalkanal.com.tr

Bugün 11 Eylül'ün yıl dönümü. 12 Yıl önce kaçırılan yolcu uçaklarıyla ABD'nin ekonomik ve askeri gücünü sembolize eden İkiz Kuleler ve Pentagon'a saldırılmıştı. Dünyanın dehşetle izlediği görüntüler, Beyaz Saray'a hâkim olan Neokonların dünyayı sermayenin elinde küresel bir köy haline getirmek için ABD'yi bir silah olarak kullanmalarına yardımcı oldu. ABD o günden beri neredeyse aralıksız savaşıyor. Bu saldırgan stratejinin Washington'a ne kazandırıp ne kaybettirdiğine bir bakalım.

Amerika Demokrasisi “Öcü” Oldu

İşe bahse konu stratejinin bir parçası olan Büyük Orta Doğu Projesi (BOP) coğrafyasında neler yaşandığını kısaca hatırlayarak başlayalım. ABD, 2001'de Afganistan'ı, 2003'te Irak'ı işgal etti. Amaç diktatörleri devirmek ve bu ülkelere demokrasi, barış ve özgürlük getirmekti. Arkasından aynı amacı güden “Arap Baharı” başladı; Bin Ali ve Mübarek devrildi, Libya'ya askeri müdahale yapıldı, Kaddafi linç edildi, Suriye bölünmek isteniyor.

Sonucu hepimiz görüyoruz: Özgürlük, barış ve demokrasi adına yapılan müdahaleler bölge ülkelerinin tamamına kan, gözyaşı ve istikrarsızlık getirdi. Acaba ABD kaş yapıyım derken göz mü çıkarmıştı? Yoksa bu kötü tabloyu bilerek ve isteyerek mi hazırlamıştı? Bu soruların cevabını vermeden önce bir tespit yapalım.

12 yıldır sürdürülen bu saldırgan strateji nedeniyle, Soğuk Savaş döneminde yaratılan “komünizm öcüsü”nün yerini bugün bomba olup yağan “Amerikan demokrasisi” aldı. Sahip olduğu büyük askeri güç ve El-Kaide gibi kullandığı taşeron örgütler vasıtasıyla ülkeleri sürekli tehdit eden ABD'nin kendisi “öcü”ye dönüştü. Sonuçta Washington, en büyük silahı olan yumuşak gücünü kaybetti.

Washington Müslüman Ülkeleri Kaybetti

Bu saatten sonra BOP coğrafyasındaki hiçbir ülke, istikrar kazandığında, iktidardaki gücün politik görüşüne bakmaksızın ABD ile gönüllü olarak iş birliği yapmak istemeyecektir. Borç batağında olan ABD, bölge ülkelerine kredi açacak durumda da değildir. Bölge ülkeleriyle ticaretini arttırmaya çalışsa, bölgede petrolden başka alacak mal olmadığı gibi, ABD'nin silahtan başka bölgeye satacak malı da yoktur. Bölgeye yatırım yapmaya çalışsa, ABD imalat sanayinden uzaklaştığı için enerji sektöründen başka bir sektöre de yatırım yapamaz.

BOP Coğrafyasının Yeni Talibi Çin

Çin'in bölgedeki pozisyonu ise ABD'nin tam tersidir. Çin dünyanın en büyük üreticisi haline gelmiştir. Üretimini devam ettirebilmesi için enerji, ham madde ve pazara ihtiyacı vardır. Çin, BOP coğrafyasındaki ülkelerin istikrar bulması durumunda, bölgenin yeniden inşası için ihtiyaç duyulan her türlü yatırımı yapabilecek, sahip olduğu servetle bölge ülkelerine kredi açabilecek (zaten elindeki dolarlardan kurtulmak istiyor), bölgenin her türlü ham madde ve enerji kaynağını satın almaya talip, ABD gibi yıpranmamış, "öcü" haline gelmemiş küresel bir güçtür. Anlayacağınız BOP coğrafyasında istikrarsızlık devam etmezse, Çin bölge ülkelerinin tamamıyla yakın iş birliğine girerek gücüne güç katacak, aynı zamanda ABD'nin dünyadaki etki alanını iyice daraltarak onu köşeye sıkıştıracaktır.

BOP, Bir İstikrarsızlaştırma Projesidir

Şimdi sıra geldi yukarıda sorduğumuz soruların cevabına. 11 Eylül saldırılarından sonra Washington yaptığı operasyonlarla belki de gerçekten BOP coğrafyasındaki ülkeleri Türkiye modeli bir demokrasiyle Batı'nın kapitalist sistemine dâhil edebileceğini zannetmişti. Fakat bunun öngörülebilir bir gelecekte mümkün olmayacağı anlaşıyor. Çin'in ise bölgeye talip olduğunu ve büyük bir avantaj yakaladığını yukarıda açıklamıştık. Değişen şartlar Washington'u strateji değişikliğine yönlendirmiş olabilir veya belki de asıl stratejisi buydu; bilemiyoruz. Ama gözüken şu: ABD,

“bana yar olmayanı başkasına da yar etmem” mantığıyla BOP coğrafyasını bilerek ve isteyerek istikrarsızlaştırmak istemektedir.

Dünyadaki asıl mücadele Çin ile ABD arasında geçmektedir. Washington, bu mücadele için geliştirdiği “Asia Pivot” stratejisi kapsamında, ağırlığını Asya-Pasifik’e kaydırmaya başlamıştır. Aslında bu strateji, bir anlamda Çin ve Rusya’nın kuşatılması amacını gütmektedir. Amaç, Çin’in ulaşabileceği pazar, enerji ve ham madde kaynaklarını kısıtlayarak Pekin’i zayıflatmaktır. Bu mantık çerçevesinde Çin’i kontrol altına alana kadar Washington, BOP coğrafyasının istikrara kavuşmasını önlemek için elinden gelen her şeyi yapacaktır. Bu kapsamda Suriye müdahalesinde geri adım atması, bir anlam ifade etmemektedir. ABD bir yolunu bulup istikrarsızlaştırma operasyonlarına devam edecektir.

Neokonlar Ne Umdu, Ne Buldu?

Gelelim 11 Eylül ile başlayan bu saldırgan stratejinin sonucuna. ABD geçen 12 yıl zarfında önemli ölçüde zayıflamış, 2007’den beri devam eden ekonomik kriz nedeniyle küresel sermaye erimeye yüz tutmuş ve planlananın tam aksine Çin kuşatılacağına ABD yalnızlaşmaya başlamıştır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/kuresel-hesaplasma-makale,1542.html>

İÇ SAVAŞIN EŞİĞİNDEYİZ – 1

21 Mart 2014 / Aydınlık gazetesi

Dünyanın tek süper gücü ABD, 17,5 trilyon dolar borç ile çok derin bir ekonomik kriz içerisinde. Günümüzde Çin, dünyanın en büyük üreticisi olarak 19'uncu yüzyıldaki Almanya'nın rolünü üslendi.

Ülkemizdeki siyasi kutuplaşma o kadar şiddetlendi ki perde arkasında dönen küresel oyunları göremez olduk. İki bölümden oluşacak bu yazımızda, hangi tehlikeyle karşı karşıya olduğumuzu anlatmaya çalışacağız.

Birinci Paylaşım Savaşı'nın Senaryosu Tekrarlanıyor

IMF Başkanı Christine Lagarde, BBC'de yayınlanan bir konuşmasında; *"2014 yılının ilk iki ayında politik ve ekonomik belirsizliğin giderek arttığını ve dünyanın 1945'ten ziyade 1914'e doğru yönelme eğilimde olduğunu"* söyledi. Lagard, 1914 benzetmesiyle, dünyanın 1. Paylaşım Savaşı öncesindeki benzer bir durumla karşı karşıya olduğunu kastediyor. Bulunduğumuz durumu anlamak için gelin Büyük Savaşı hazırlayan nedenlere kısaca göz atalım. 1815 Waterloo zaferinden sonra İngiltere, dünya denizlerinin karşı konulamaz tek hâkimi haline gelmişti. İngiliz gemileri, demir, kömür ve tekstil gibi stratejik ürünlerin ticaretini dünyanın her yerinde özgürce yapabiliyordu. Aynı zamanda Sanayi Devrimi'yle yakaladığı üretim, İngiltere'yi dünyanın güneş batmayan imparatorluğu haline getirmişti. Bu dönemde İngiliz İmparatorluğu'nun uyguladığı serbest ticaret dogması zamanla tam bir başarısızlıkla sonuçlandı. Serbest ticaret adına tahıl ithalatına yüksek vergi uygulamasıyla kendi çiftçisini koruma altına alan yasanın (Corn Laws) kaldırılmasından (1846) sadece 25 yıl sonra İmparatorluk uzun süreli bir ekonomik krize girdi. Amerika kıtasında ithal edilen ucuz tahıl çiftçiyi öldürmüştü, iç üretimi durma noktasına getirmişti. Tarımdaki çöküş zamanla bütün sektörlerle yansıdı. Serbest ticaret sayesinde zenginleşen tüccar ve bankerlere karşılık halk giderek sefaletle sürüklendi, devlet bütçesi koca imparatorluğu finanse

edemez hale geldi. İngiltere, 1890’larda her açıdan dünyadaki mutlak hâkimiyetinin sonuna gelmişti.

İngiltere ve Almanya Çatışması

Aynı dönemde Almanya gümrük duvarlarıyla, kendi iç piyasasını korumuş ve bu sayede son 200 yılın en yüksek büyümesini yakalamıştı. Yükselen Alman ekonomisi dünya ticaretinde söz sahibi olmaya başlamıştı. Bu gelişmelere paralel olarak Almanya, İngilizlerin deniz üstünlüğünü by-pass ederek asıl hedefi, Musul petrollerine ve oradan Basra Körfezi’ne, yani bugünkü Körfez ülkeleri ve İran petrollerine ulaşmayı amaçlayan Berlin-Bağdat Demiryolu Projesi’ni başlattığında İngiltere ve Almanya’nın çatışması kaçınılmaz olmuştu.

İngiltere’nin Stratejisi:

- 1) Dönemin sanayi devi ve en büyük üreticisi Almanya’yı kuşatmak,
- 2) Enerji ve ham madde kaynaklarını kontrol altında tutmak üzerine kurulmuştu.

1908 yılından itibaren Balkanlar’da başlayan karışıklığın asıl sebebi buydu. Takip eden yıllarda, Berlin-Bağdat demiryolunu kesmek için 1 ve 2. Balkan Savaşları İngiltere tarafından tetiklendi. Bu çatışmalar kaçınılmaz olan Büyük Savaşın hazırlık hamleleriydi ve 1. Paylaşım Savaşı, Berlin-Bağdat hattını birbirine bağlayacak olan eksik nokta Sırbistan’da başladı. Savaş başlamadan önce İngiliz İmparatorluğu ekonomik ve finansal kriz içindeydi. Dünya hâkimiyetini korumak için savaştan başka çaresi kalmamıştı.

İngiltere’nin Rolünü Bugün ABD Oynuyor

1. Paylaşım Savaşı öncesinde İngiltere’nin yaşadığı durumun bire bir aynısını bugün ABD yaşıyor. Dünyanın tek süper gücü ABD, 17,5 trilyon dolar borç ile çok derin bir ekonomik kriz içerisinde. Küreselleşme ile birlikte uyguladığı neoliberal politikalar, Amerikan sermayesinin Doğu’ya kaymasına, bunun yanında ülkenin ucuz mallarla dolmasına neden oldu. Yatırımların ucuz iş gücüne yönelmesi sonucu başta Çin olmak üzere gelişmekte olan

lkelerde imalat sanayisi patlama yaşadı. Bu süreçte küresel sermaye zenginleşirken Amerikan halkı işsiz kaldı ve devletin finansal yapısı kt. Günümüzde Çin, dünyanın en büyük üreticisi olarak 19. yüzyıldaki Almanya'nın rolünü slendi. Washington, küresel hâkimiyetini sürdürebilmek için İngiltere'nin 1. Paylaşım Savaşı öncesinde uyguladığı stratejinin bir benzerini uyguluyor. Stratejinin üç ana unsuru var: 1) Çin'i kuşatmak, 2) Enerji ve ham madde kaynaklarını kontrol altına almak, 3) Dışarı kaçan sermayeyi tekrar ülkeye döndürmek. Bu son madde, yüz yıl önceki stratejiden tek farklı ve en önemli olanı. Bu stratejide yine savaş kaçınılmaz ve tüm şiddetiyle devam ediyor. Umarım sıcak çatışmaya dönüşmez. İkinci bölümde, savaşın nasıl yaşandığını inceleyeceğiz.

İÇ SAVAŞIN EŞİĞİNDEYİZ – 2

24 Mart 2014 / Aydınlık gazetesi

Yazımızın ilk bölümünde, dünyanın 1. Paylaşım Savaşı öncesine benzer bir durumda olduğunu ve finansal açıdan derin bir krizde olan ABD'nin çıkış yolu olarak bir çeşit savaş stratejisi seçtiğini yazmıştık.

Savaşı Nasıl Yaşıyoruz?

Çin, Sudan'ın petrol kaynaklarına çok önemli yatırımlar yaptı, ülke 2011 yılında ikiye bölündü. Benzer senaryo petrol üreticisi Libya'da tekrarlandı. Ukrayna ülke yüzölçümünün %5'ine denk gelen 3 milyon hektarlık tarım arazisini 50 yıllığına Çin'e kiraladı; ülke bugün bölünmenin eşliğinde.

Ukrayna'nın başına gelenleri sadece Çin'in yatırımlarıyla açıklamak doğru olmaz. **Ukrayna, Rusya'dan Avrupa'ya uzanan enerji hatlarının üzerinde. Ülke bölündüğünde, Baltık Denizi üzerinden Rusya'dan gaz alan Almanya hariç, diğer Avrupa ülkeleri ABD'ye daha bağımlı hale gelecek. Almanya ise Rusya'ya yanaşacak. Moskova, Kırım'ı, yani Karadeniz'deki limanları kaybetmemek adına Ukrayna'nın bölünmesine razı gibi görünüyor. Suriye muhalefetine Türkiye'nin verdiği desteğin bir benzerini zannedersem Polonya, Ukrayna'ya sağlayacak. Çatışma Ukrayna bölünene kadar devam edecek.**

Savaşın cereyan ettiği Venezüella, Tayland gibi daha birçok ülke sayabiliriz. Örnekleri uzatmadan hedefi ortaya koyalım. Hedef; bir öncesi yazıda yer alan, savaş stratejisinin üçüncü maddesinde belirttiğimiz, gelişmekte olan ekonomilere giden sermayeyi istikrarsızlık yaratarak tekrar Amerika kıtasına geri döndürmek. Aynı zamanda yaratılan istikrarsızlık, hem enerji ve ham madde kaynaklarının Çin tarafından kullanılmasına hem de Çin'in elinden çıkarmayı planladığı Amerikan hazine kâğıtları ve dolarının yatırıma dönüşmesine engel oluyor. Böylece Amerikan doları dünya rezerv para birimi olmaya devam ediyor.

1'inci Paylaşım Savaşı'nda Çarpıştığımız Cepheler

Şimdi gelelim bize ve yakın çevremize. 1'inci Paylaşım Savaşı'nda çarpıştığımız cepheleri hatırlıyor musunuz? Odessa ve Sivastapol limanlarını bombalayarak savaşa girmiştik. Bugün Ukrayna yanıyor, Kırım'ı Rusya ilhak etti. Güney'de Süveyş Kanalı'nı İngilizlerin elinden almak için Mısır'a saldırmıştık. Sonra Filistin ve Suriye'de çarpışarak elimizdeki toprakları da kaybederek geri çekildik. Bugün de değişen bir şey yok. Mısır, Filistin ve Suriye yangın yeri. Irak cephesinde neler oluyor? Yüz yıl öncesinden farklı değil.

Geçmişle günümüz arasındaki tek fark, önceki paylaşımı ve yeni dünya düzenini işgal orduları dayatıyordu; bugün onlara ihtiyaç kalmadı. Günümüzde düşman ordularının işini ülke içindeki zıt kutuplar birbirlerini yiyerek yapıyorlar. Suriye'de, Ukrayna'da, Irak'ta düşman ordusu var mı? Yok. Aynı toprağın halkı emperyalizm adına birbirini yiyor. Obama onlara minnettar; sahnenin arkasında dolap çevirme işi (playing behind the scenes) müthiş iyi gidiyor.

Sıra Bize Geldi

1'inci Paylaşım Savaşı'nın senaryosunu tekrar oynuyorsak ki öyle, dışarıda kalmamıza imkân yok. Sıra bize geldi. Türkiye'nin başına ne geleceğini yazmadan önce şu noktanın altını kalınca çizelim. **Bu senaryoda Türkiye'de kimin ve hangi partinin iktidarda olduğunun hiçbir önemi yoktur. Senaryo gereği Türkiye'nin istikrarsızlaştırılması gerektiğinden yönetimi zayıflatmak, zıt kutuplar yaratarak insanları birbirine kırdırmak için her türlü tezgâh yapılır.** Ne yazık ki Başbakan ve AKP hükümeti, yaptıkları hatalarla emperyalizme istediğinden fazla malzeme vermiştir. İktidarda Erdoğan yerine bir başkası olsaydı sonuç değişmezdi; ülkeyi istikrarsızlaştırmak için bu sefer yolsuzluk yerine başka bir alanda operasyonlar yapıldı.

AKP—Cemaat kavgası görünümünde her gün izlediğimiz rezilliklerin arkasında gizli bir güç var. Beddua ile beyni yıkanmış Haşhaşilerin bu oyunu oynamaya akılları yetmez. Onlar sadece maşa olarak kullanılıyorlar. Adına

CIA mı dersiniz, Pentagon mu dersiniz bilemiyorum. Birileri ortalığa sürekli malzeme atarak Türkiye’deki siyasi kutupları birbirine karşı kışkırtıyor.

Başımıza Ne Gelecek

Bu yıpratma savaşında Erdoğan iyice zayıfladı. 2015’ten sonra iktidarda kalması artık imkânsız. Bu gidişat en çok PKK’yı etkileyecek. Zayıf aktör kaybetmemek için her zaman güçlüden yana olmak zorundadır. AKP’den umudunu kesen PKK, tekrar ABD’nin kucağına oturarak Türkiye’yi istikrarsızlaştırma senaryosunda başrolü oynayacak. **Kürtlere devlet kurma vaadi, tüm Orta Doğu’yu kana boyayacak.**

Başbakan ve yakın çevresindekiler hakkında ortaya atılan ciddi yolsuzluk iddiaları, etkisini yerel seçimlerde gösterecek. AKP’nin en çok oy kaybedeceği bölge Güneydoğu olacak. Güneydoğu’dan halkın silahlandırıldığına yönelik haberler alıyoruz. BDP’nin seçim zaferi, özerklik talepleriyle birlikte bölgenin karışmasına sebep olacak. İşte o zaman 1’inci Paylaşım Savaşı’nın Çanakkale cephesini İstanbul, İzmir ve Mersin gibi şehirlerde yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız.

Buradan Erdoğan, Kılıçdaroğlu, Bahçeli ve Demirtaş’a sesleniyorum. Türkiye, kendi aramızda iktidar kavgası yapacak noktayı çoktan geçti. Artık tek hedefimiz, ülkede yaşanacak bir iç savaşı önlemek olmalı. **Unutmayın, dış güçlerin maşası olarak ülke içinde operasyon yapan bir Gladyo varsa bunu başaramazsınız.**

CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİNDE “İLİMLİ İSLAM” TEZGÂHI

23 Haziran 2014 / ulusalkanal.com.tr

Mümkün Ve Muhtemel Bir Seçenek Üzerine Senaryo

Yazımıza mümkün ve muhtemel bir haber ve onun üzerinden geliştireceğimiz bir senaryo ile başlayalım.

Haber şöyle: *“Cumhurbaşkanlığı adaylık başvuru süresinin dolmasına dakikalar kala Başbakan Erdoğan, yaptığı basın açıklamasıyla AKP’nin adayının da Ekmeleddin İhsanoğlu olduğunu ve çatıya katılacaklarını ilan etti.”*

Tayyip Erdoğan tarafından yapılacak böyle bir tercih olmayacak şey değildir. Çünkü Ekmeleddin İhsanoğlu, kendisinin de birçok defa açıkladığı gibi, AKP çizgisinde bir kişidir. Bugün onun parlatılmasında kullanılan son 20 yıllık akademik ve siyasi kariyerini, tamamen “Turgut Özal ve AKP’ye borçludur”.

Ey CHP ve MHP seçmenleri, şimdi size soruyorum: Tayyip Erdoğan’ın böyle bir açıklama yapması durumunda ne yapardınız? Kime oy verirdiniz? O zaman sizi Tayyip’ten kim “kurtaracak”tı? Tayyip’in adayı olan İhsanoğlu mu?

Şimdi bu adayın üstüne Kılıçdaroğlu ve Bahçeli tarafından “CHP-MHP adayı” etiketi yapıştırılınca gerçekten CHP-MHP adayı mı oluyor?

İhsanoğlu’nun kimliğine girmeyeceğim, zaten yeterince yazılıyor ama şu kadarını hatırlatayım: **Siyasal İslamcı.**

Bu kimlik ile İhsanoğlu, AKP’nin çok doğal bir adayı olabilirdi. Hatta Türk-İslam sentezinin “emekçilerinden” biri olarak MHP’ye de yakışırdı. Peki, ne oldu da CHP, yabancılardan ödüllü bu seçkini çatı adayı yaptı? Gelin biraz kafa yoralım...

“Halk İstiyor” Yalanı...

Bir ülkeyi istenen yönde dönüştürebilmek için önce o işi yapacak hükümeti iktidara getireceksiniz. Sonra dönüşüme direnç gösteren muhalefet partilerini, iktidar olma uğruna, iktidar partisini taklit etmeye zorlayacaksınız. Böylece toplum, direnmesi gerekenler tarafından dönüşüme razı edilmiş olur.

Somut örnekle açıklayalım. CHP Genel Başkan Yardımcısı Haluk Koç Cumhurbaşkanı adayı konusunda açıklama yapıyor: *“Kendi belirlediğimiz kriterlerle kendi adaylarımızı çıkardığımızda alınacak oylar aşağı yukarı bellidir.”*

Yani diyor ki *“Halk siyasal İslamcılara teveccüh gösteriyor, biz de ancak siyasal İslamcı bir aday göstererek halkın oyunu alıp rakibimizi yenebiliriz.”*

Cumhurbaşkanının yetki ve görevlerini kısaca hatırlatarak sadede gelelim:

Büyükelçileri atamak, Genelkurmay Başkanını atamak, Yükseköğretim Kurulu üyelerini seçmek, üniversite rektörlerini seçmek, Anayasa Mahkemesi üyelerini, Danıştay üyelerinin dörtte birini, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı ve Yargıtay Cumhuriyet Başsavcı Vekilini, Askerî Yargıtay üyelerini, Askerî Yüksek İdare Mahkemesi üyelerini, Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu üyelerini seçmek...

Şimdi CHP ve MHP seçmenine soruyorum: İhsanoğlu Cumhurbaşkanı olursa bu makamlara kimleri atayacaktır? Soruyu değiştirerek bir de şöyle sorayım: Peki, Erdoğan Cumhurbaşkanı olsa bu makamlara kimleri atar?

Ben cevap vereyim: Her ikisinin de atayacağı isimler “ılımlı İslam”ın kadro deposundan olacaktır.

Siyasal İslam'ın Propagandasını CHP'ye Yaptırıyorlar

Birileri Kılıçdaroğlu'nun kulağına İhsanoğlu ismini fısıldıyor! Sonra Cumhuriyet'in kurucusu parti, siyasal İslamcı birinin Cumhurbaşkanı olması için çalışmaya başlıyor. Çelişkiyi fark ediyor musunuz? Siyasal İslamcılığı Cumhurbaşkanı koltuğuna oturtmak için propagandasını bu gidişe karşı olan insanların oy vermeye mecbur olduğu partiye yaptırmış oluyorlar. Ne güzel iş değil mi?

Emperyalizm karşınıza Erdoğan veya İhsanoğlu diye iki aday koymuyor. Siyasal İslam'ı farklı etiketlerle tek bir seçenek olarak sunuyor. Anlayacağınız size seçme hakkı tanımıyor, kendi adayını dayatıyor.

CHP'nin Büyük Yanılgısı

CHP yöneticileri yıllardır iktidara gelemekten çok muzdaripler. Her yolu deneyerek gerekirse dış güçlerin öğütlerine de uyarak oylarını artıracaklarını zann ediyor. Bu uğurda "6 Ok"tan vazgeçmeye razılar.

Pekâlâ CHP 6 Ok'a sıkı sarılırsa, oyları varsayalım ki %20'ye düşse ne olur? Türkiye'nin siyasal İslam temelinde dönüşmesine karşı duran bu dirençli kitle, çıpa etkisiyle ülkeyi geçmişe ve doğruya bağlayarak dönüşümü durdurur. Eninde sonunda milleti ikna ederek iktidara gelecek oyu da alır. Ama dönüşüme direnç gösteren bu kitleyi ehlileştirirseniz, ülkeyi yeniden düzenlemek isteyenlerin önündeki son engeli de kaldırmış olursunuz. İşte bu günkü CHP yönetimin fark etmediği vazifesi, direnen bu kitleyi dönüşüme razı etmektir.

Yerel Seçimlerde Ne Oldu?

Birçok ülkede olduğu gibi Türkiye'de de Amerikan karşıtlığı herhalde %80-90'lardadır. Başbakan seçimlerde çıktı kürsüye, *"Bize darbe teşebbüsünde bulundular, bunların arkasında yabancı güçler var."* dedi. Amerikancı Gladyo aparatını hedef göstererek *"İnlerine gireceğiz."* dedi. Yani kamuoyunda Amerikan karşıtı, İsrail karşıtı bir algı yarattı. Bu algıdan beslendi.

Kılıçdaroğlu ve Bahçeli ise, F tipi Gladyo'nun ürettiği kaset, tape ve fezlekelerle siyaset yapmaya çalıştılar. Bir de üstelik Amerika'nın kuklası Cemaate sahip çıktılar. Sonuç, biliniyor...

Cumhurbaşkanlığı Seçimlerinde Ne Olacak?

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de bu mekanizmanın benzerini yaşayacağız. Tayyip Erdoğan çizgisinde ama üzerinde daha koyu Amerikancı ve Suudici etiket bulunan birini aday göstermekle sadece Tayyip Erdoğan'ın kazanmasına hizmet edilir. Millet her defasında olduğu gibi, aslı dururken taklidine itibar etmez.

Çıkış Yolu

Şimdiye kadar bütün muhalefet, Erdoğan'ı iktidardan indirmek için uğraştı. İşin ilginç yanı, Erdoğan da bu yolda onlardan daha fazla çaba harcadı: Gezi'ye sergilediği tavır, 17-25 Aralık operasyonlarındaki telefon tapeleri, Soma'da vatandaş tokatlama vb... Yine de devrilmedi.

Demek ki sorun Erdoğan'da değil. Sorun Kılıçdaroğlu ve Bahçeli yönetiminde. Gerçekten birileri Erdoğan'dan kurtulmak istiyorsa, Kılıçdaroğlu ve Bahçeli'den kurtulmadan bunu başaramayacaklarını anlasınlar artık.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/cumhurbaskanligi-seciminde-“ilimli-islam”-tezgâhi-makale,2684.html>

DANANIN KUYRUĞU...

07 Ocak 2015 / ulusalkanal.com.tr

Seçim Sathına Girildi

Haziran 2015 seçimleri Türkiye'nin kaderini belirleyecek. Şimdiden sahnedeki bütün siyasi güçler kendi hedeflerine ulaşmak için büyük çaba içerisine girdiler.

AKP'nin seçim stratejisi belli: Anayasayı değiştirecek çoğunluğa erişerek 1000 odalı saraya Erdoğan'ı başkan olarak oturtmak. Olmadı tek başına iktidara da razılar.

Seçim sonuçları PKK'nın kaderini de belirleyecek ve aşağıda açıklayacağız, PKK bu gerçeğin farkında.

AKP hükümetleri uzun süredir Öcalan ve Kandil ile "çözüm süreci" adı altında müzakereler yürütüyor. Açık olarak söylemek gerekir ki bu süreç PKK'ya yaradı ve örgüt bu süreçte önemli bir güç topladı. Bugün gelinen noktada PKK özetle; Güneydoğu'ya özerklik, anadilde eğitim ve Öcalan'a özgürlük istiyor.

PKK Taleplerini AKP de Kabul Edemez

Türkiye'de, fiilen bölünme yaratacak ve sonuçta Türk'ü ve Kürt'ü ile halkın çok büyük bir bölümünün gazabını çekecek bu talepleri, hiçbir hükümet kabul edemez. Buna AKP de dâhildir.

Evet, AKP liderliğinin ipleri büyük ölçüde ABD'nin elinde ama AKP Türkiye'de iktidar ve bunu da sürdürmek istiyor. Yani AKP ipinin bir ucu da Türk halkının elinde... İktidardan düştüklerinde yargılanacakları birçok suç varken, bir de kardeş kavgasının önünü açarak ülkeyi bölünmeye götürecek kararların altına imza atacıklarını düşünmek, tarih ve siyaset bilgisinden yoksun olmak anlamına gelir. Böylesi bir hatanın AKP'yi beklenenden çok daha çabuk iktidardan indireceği ve Harp Divanı önüne sürükleyeceği açıktır. Onlar da bunun farkında oldukları için PKK'yı oyuyorlar.

Türkiye’de AKP iktidarı altında bir dizi seçim yaşandı. Yerel seçimler, Cumhurbaşkanlığı seçimi ve genel seçimler... AKP, kendini iktidara taşımış olan ABD’nin isteği ile PKK’nın güçlenmesine yarayan “müzakere süreçleri” başlatıp yürütürken seçim dönemlerinde de oy kaygısıyla PKK’nın taşkınlıklarına göz yumdu. Bugün Güneydoğu neredeyse “kurtarılmış bölge” haline geldi. Erdoğan, seçimleri bahane ederek hem devlet bürokrasisinden hem de parti içinden gelen tepkileri şimdiye kadar susturmayı başardı. **Ama artık bıçak kemiğe dayandı. Seçim sonuçları ne olursa olsun, Haziran 2015 sonrası PKK ile kozlar paylaşılacak. PKK da bu durumun farkında.**

PKK Halk Ayaklanmasına Hazırlanıyor

Kandil bas bas bağılıyor:

“...Kürt sorununu çözmeyi hedefleyen değil de Kürt sorununu çözecekmiş gibi bir algı yaratıp bunu satarak seçim kazanmayı hedefleyen bir siyasi tarzla AKP hükümeti bugünlere gelmiştir. İşte Kürt Halk Önderi, AKP'ye; ‘Artık bu sorunu çözeceğim diyerek toplumu aldatman yeter; sorunu çözecek adımları atmak zorundasın’ anlamına gelen müzakere taslağını sunmuştur. Bu taslakla AKP’nin seçim öncesi yine çözecekmiş algısını satmasının önüne geçmek istemektedir. Çünkü AKP’nin mevcut tutumu çözüm için ortaya çıkan çözüm imkânlarını çürütmektedir. Eğer bu duruma müdahale edilmezse savaş kaçınılmaz olarak gündeme girecektir...” (Mustafa Karasu, “AKP seçim öncesi zamanı tüketme oyununu bırakmalıdır”, Yeni Özgür Politika, 16 Aralık 2014)

Erdoğan seçimi kazandıktan sonra PKK’nın hükümeti sözünü tutmamakla suçlayarak ayaklanma teşebbüsünde bulunması, yaşanacak çatışmada kamuoyunu yanına alacak AKP’yi daha da güçlendirir. Bu açıdan bakıldığında çatışmayı seçim sonrasına ertelemek PKK’nın işine gelmeyecektir. Diğer yandan 6-7 Ekim olayları, böylesine bir çatışmada bölge halkının PKK’ya büyük tepkiler göstereceğinin kuvvetli işaretlerini vermiştir. Çatışma ortamının seçimlerde HDP’ye oy kaybettirme riski de yüksektir.

PKK bu riski göze alır mı? Bu noktada PKK’nın dış güçlerden bağımsız bir örgüt olmadığını unutmamak gerek.

Yani çatışmanın seçimlerden önce mi, yoksa sonra mı olacağına onlar karar vermeyecek. Bu anlamda bahar (Nisan-Mayıs) aylarının kanlı geçeceği anlaşıyor.

2003 ve 2004 yıllarında “Irak Koalisyon Geçici Yönetimi”nde üst düzeyde yer alan ABD’li akademisyen diplomat Michael Rubin, Yeni Özgür Politika gazetesinin kendisi ile yaptığı ve 2 Ocak 2015 tarihli sayısında yayımladığı röportajda, Washington’un artık Erdoğan’ı istemediğini anlatıyor ve Türkiye dahil bölgenin yeni şekillenmesinde “Orta Doğu’daki en başarılı ve ülke olma potansiyeline sahip halk” olarak “Kürtlerin” (siz PKK, PYD vb. anlayın) “büyük roller oynayacaklarını” belirtiyor. Rubin özetle, PKK’yı umutlandırıyor, cesaretlendiriyor ve kıskırtıyor.

Michael Rubin’in söylediklerini başka bir tarzda BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş da tekrarlıyor:

“...Koskoca sultanlık sarayı yapılmış, şimdi bunun yeni bir anayasayla taçlandırmak lazım. Oranın başkanı kim olacak? Dolayısıyla tek başına anayasa yapabilmeli ki sarayın sultanı resmileşsin. Bunun önündeki engel HDP’nin barajı aşmasıdır...” (Cumhuriyet, 21 Kasım 2014)

Demirtaş, gelecek genel seçimlere bağımsız adaylarla değil, parti olarak gireceklerini söylüyor. Anlayacağınız Amerikalı kardeşlerimiz(!) PKK’yı, çatışma ortamının AKP’nin oylarını azaltacağına ve bu durumun başta Güneydoğu olmak üzere ülke çapında HDP’ye yarayacağına inandırmış.

HDP seçime parti olarak girer ve %10 barajının altında kalırsa bu sefer AKP’nin ekmeğine yağ sürer. Perde arkasında AKP ile yapılan bir anlaşma varsa bu ihtimal olabilir. Ancak kuvvetli bir ihtimal olarak gözüküyor. Tahminim; PKK’nın Nisan-Mayıs aylarında ayaklanma teşebbüsü sonrasında HDP’nin durumu yeniden değerlendireceği ve seçime parti veya bağımsız adaylarla girmeye o noktada karar vereceği yönündedir.

Dananın Kuyruğu Kimde Kalacak?

Gazeteci Saygı Öztürk’ün kamuoyuna duyurduğu Genelkurmay raporuna göre; Cizre’de 7 bin, Yüksekova’da 5 bin, Şemdinli’de bin silah

dağıtmış, telsizli-donanımlı asayiş birimlerini devreye sokmuş, askeri karakollara paralel olarak, kendi karakollarını kurmuştur. Bu rapor da açıkça gösteriyor ki Nisan-Mayıs aylarında 6-7 Ekim olaylarının çok daha vahimini yaşayacağız.

Demirtaş; *“Dananın kuyruğu kopacaksa bugün, 100 yıl önceki gibi, kuyruk değil dana bizde kalacak.”* diyor. HDP Eş Başkanı hâlâ PKK’yı Kürt hareketinin doğurduğu bir örgüt zannediyor. İnsanın kanını emperyalizmin hizmetine sunmayan hiçbir terör örgütü hayatta kalamaz. PKK’nın 30 yıldır bölgeyi haraca kesmesi, üstelik bir de çocuklarının kanını istemesi, tertemiz Kürt kökenli vatandaşlarımızın artık canına tak etmiştir.

Hiç merak etmeyin, ayaklanma denemesi olduğunda, CIA, Cemaat enstrümanını kaybettiği gibi bu sefer de son kozu PKK’yı kaybedecektir. O zaman Demirtaş da Kürt kökenli vatandaşlarımızın dananın kuyruğunu kime verdiğini görecek.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/dananin-kuyrugu-makale,3712.html>

BU KEZ GÜNAH KEÇİSİ YAHUDİLER YERİNE MÜSLÜMANLAR MI OLACAK?

14 Ocak 2015 / ulusalkanal.com.tr

Şiddetli Ekonomik Sıkıntılar Toplumu Faşizm ile Komünizm Arasına mı Sıkıştırıyor?

1. Dünya Savaşı bitmiş, 1917’de gerçekleşen Bolşevik Devrimi, savaş sonrası Rusya’yı kontrol altına almıştı. Sovyetler Birliği’nin üretim araçlarını kamulaştıran ideolojisi, ABD ve İngiltere’deki kapitalistleri derinden endişelendirmişti.

Savaş esnasında grev yapamayan, düşük ücretlere razı olan Amerikan işçileri, savaş sonrasında yükselen enflasyonun da etkisiyle maaşlarına zam istiyordu. 1919 yılında Seattle’da tersane işçilerinin başlattığı grevler diğer sektörleri de içine alarak bütün ülkeyi sarmış, bu esnada Komünist İşçi Partisi kurulmuştu. Grevlere Boston polisi de katılınca Amerikan politikacıları iyiden iyiye Sovyetlerde olduğu gibi işçi hareketinden kaynaklanacak bir devrim endişesi yaşamaya başlamışlardı. Grevler sebebiyle Senato altında kurulan “Overman” komitesi, Bolşevik bir ihtilalin Amerika’da gerçekleşmesini yakın bir tehlike olarak tanımlamıştı.

Ne ilginçtir ki bu tanımın arkasından ülkede bir dizi terör saldırısı gerçekleşti. Aralarında J.P. Morgan, John D. Rockefeller, Yüksek Mahkeme Üyeleri, Başsavcı gibi Amerika’nın ekonomik ve politik açıdan önde gelen temsilci ve kuruluşlarına posta ile 36 bomba gönderildi. 8 şehirde eş zamanlı bombalar patladı. Wall Street bombalandı. Saldırıları kimin yaptığı tespit edilememesine rağmen, suç komünistlerin, sosyalistlerin, anarşistlerin ve ülkede yaşayan azınlık işçilerin üzerine yıkıldı. Böylece kamuoyu sert tedbirlere hazırlanarak vatanseverlik ve yabancı düşmanlığı üzerinden işçi hareketleri acımasızca bastırıldı.

Avrupa’da Faşizme Amerikan Desteği

Aynı dönemde komünist tehdide karşı ABD, Sovyetleri kuşatmak politikası gereği Avrupa’da yükselen faşist hareketi destekledi. Başkan Roosevelt, parlamentoyu feshederek, işçi hareketi, ılımlı sosyalist ve yerel komünistlerin önünü kesmesi sebebiyle Mussolini’yi “takdir edilen İtalyan centilmen” (admirable Italian gentleman) olarak tanımlamıştı.

World Orders, Old and New (Eski ve Yeni Dünya Düzenleri) adlı kitabında Noam Chomsky, ABD Dışişleri Bakanlığının 1937 tarihli “Report of the State Department’s European Division” isimli raporundan bahseder. Bakanlığa göre Almanya’daki faşistlerin acımasızlığı, ülkenin ikinci bir Sovyetler olmasının önünde engel teşkil ettiği için meşrudur. Aynı gerekçeyle Hitler de ılımlı olarak tanımlanmıştır. Rapor, faşizmi, zengin ve orta sınıfın kendisini savunma maksadıyla hayatından memnun olmayan kalabalıkların Rus devriminde olduğu gibi sola savrulmasını önlemek için geliştirdiği doğal bir savunma reaksiyonu olarak görmektedir. Bu esnada İngiltere’nin Almanya Büyükelçisi Lord Halifax da Hiller’i komünizmin yayılmasının önündeki engel olarak övmüştür.

1929 yılında kapitalist sistemin girdiği ekonomik kriz, bütün dünyayı kasıp kavuruyordu. Bütün ülkelerde işçiler ayaktaıdı. Almanya gibi işçi sınıfının çoğunlukta olduğu bir ülke, komünist rejime geçseydi, bu gelişme domino etkisiyle bütün Avrupa’yı sarar İngiltere ve Amerika da bu gidişattan nasibini alırdı. Böylesi bir gelişmeyi önlemek için İngiliz ve Amerikan sermayesi, siyasileri etkileyerek Londra ve Washington’un 2. Dünya Savaşı öncesinde Avrupa’da yükselen faşizmi desteklemesini sağladı.

Faşizm, teori ve terminolojisinin önemli bir kısmını sosyalizmden almıştı. Fakat sosyalizmin sınıf çatışması üzerine yoğunlaşması yerine faşizm, uluslar ve ırklar arası çatışmaya yoğunlaşmıştı. Faşizmde, komünizm de olduğu gibi yönetimden, orduya, basından, okullara kadar devleti tüm yönleriyle kontrol etmeyi öngörüyordu. Aralarındaki en büyük fark, komünizmin aksine faşizmin serbest teşebbüs ve özel mülkiyete izin vermesiydi. Anlayacağınız 2. Dünya Savaşı öncesinde İngiliz ve Amerikan

sermayesi kendilerini güvence altına almak için komünizme karşı faşizmi seçmişlerdi.

2008 Küresel Krizi

Gelelim günümüze... Kapitalist sistem 2008 yılında tarihinin en büyük krizine girdi. Bu kriz bir zamanlar dünyanın lideri olan Avrupa'yı da kasıp kavuruyor. Gençler arasındaki işsizlik oranı, Yunanistan'da %57,3, İspanya'da % 54,9, İtalya'da % 41,8, Fransa'da % 23,7. Halkın hayat standartlarının düşmesi büyük yığınları hareketlendiriyor.

Gelişmelere kayıtsız kalmayan akademisyenler de çare arayışındalar. Bu akademisyenlerden birisi de "21. yüzyılın Marks'ı" olarak adlandırılan Fransız Profesör Thomas Piketty. Piketty, dünya çapında ses getiren *Kapital* isimli kitabında; özel sermayenin getiri oranının, gelir ve üretimdeki artış oranından sürekli daha büyük olduğunu, bir başka deyişle, geçmişte elde edilen servetlerin üretimden ve ücretlerden çok daha süratli büyüdüğünü, bu mekanizmanın, para sahibi girişimcileri rantiyeye dönüşmeye zorladığını, bu süreçte sermayenin emeğinden başka hiçbir şeyi olmayanları köleleştirdiğini, bunun sürdürülebilir bir model olmadığını anlatıyor. Çözüm yolu olarak ise vatandaşın değil, sermayenin (küresel) vergilendirilmesini öneriyor.

Niye Charlie Hebdo?

Fransa'da, ekonomi ve devletin geleceği konusunda derin tartışmalar yaşanırken, 2 tane Müslüman (!) terörist çıkıyor, ırkçılığa karşı ve solcu kimliğiyle bilinen, antikapitalist ve antimilitarist çizgideki Charlie Hebdo adlı derginin 12 çalışanını acımasızca katlediyor. Üstelik bu mizah dergisi, Müslümanlardan çok Yahudi ve Hristiyanlara yönelik karikatürlere yer veren, Yahudileri dokunulmaz olarak betimleyen, gelir dağılımındaki adaletsizliğe yönelik yazılar yayımlayan bir dergi...

Fransa'da bunlar yaşanırken, Almanya'da "Müslümanlar dışarı!" sloganıyla tanınan ırkçı PEGIDA grubunun Dresden'deki mitingine 17 bin kişi

katılıyor. Mitingde neo-naziler, Noel ilahileri eşliğinde “Avrupa’da İslam’ı ve Şeriatı istemiyoruz!” pankartları taşıyor.

Ne dersiniz yine birileri yükselen kamucu ekonomi “tehlikesi”ne karşı faşizmi mi tercih ediyor? Bu kez günah keçisi Yahudiler yerine Müslümanlar mı olacak?

Ne alaka diyeceksiniz ama aklınızın bir köşesinde bulunsun diye, geçtiğimiz ay Fransa’nın BM’de yapılan oylamada İsrail’in Filistin’de işgal ettiği topraklardan 3 yıl içinde çekilmesini ve 1967 sınırlarına göre bir Filistin devletinin kurulmasını ön gören tasarıya ABD’ye rağmen evet dediğini de söylemeden geçemeyeceğim.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/bu-kez-gunah-kecisi-yahudiler-yerine-muslumanlar-mi-olacak-makale,3744.html>

İSLAM ADINA YAPILAN TERÖR FİLİSTİN'İN DE SONUNU HAZIRLIYOR

21 Ocak 2015 / ulusalkanal.com.tr

Farkında mısınız, 11 Eylül saldırılarından bu yana terör denince herkesin aklına ilk önce Müslümanlar geliyor. Hem terör eylemlerinde kullanılanların kimlikleri ve sözde gerekçeleri hem de onları kullanan ve yönlendirenlerin her eylemden sonraki yoğun propagandaları ile, o günden bu yana dünya çapında böyle bir algı yaratıldı.

Acaba Bu Küresel Oyuncaklar Kimlerin Politikalarına Hizmet Ediyorlar?

“Terör” diye anılan şiddet eylemlerini dünyanın başına Müslümanlar mı bela etti?

Bugün dünyada terör eylemlerinin merkezi, Orta Doğu Müslüman coğrafyası olarak gözüküyor. Bu coğrafyada Müslümanların adının henüz terörle anılmadığı bir dönemde, toplumu korku ve dehşete sevk ederek politikalarını dikte ettiren ilk terör saldırısını Yahudi terör örgütü IRGUN yapmıştı. Örgüt, 1946 yılında İngilizlerin karargâh olarak kullandığı Kudüs'teki Kral Davut (The King David) Otelini bombalayarak 91 kişiyi öldürmüştü. Üstelik ölen 91 kişiden 15'i Yahudi'ydi. Saldırının amacı; Arap ayaklanmasından çekindiği için Filistin'e Yahudi göçünü sınırlayan İngilizleri bu kararından vazgeçirmekti. Ardından, Filistin'deki Arap köyü Deyir Yasin'e yapılan, çocuk kadın 109 köylünün öldüğü terör eylemi geldi.

Filistin'in bir Yahudi yurdu haline getirilmesi, böyle sayısız terör eylemiyle Filistin Araplarının yerlerinden yurtlarından edilerek doğup büyüdükleri ata yurdundan çıkarılmaları ve onların yerine göçmen Yahudilerin yerleştirilmesi sonucu gerçekleştirildi.

Siyonistlerin İmdadına Naziler Yetişti

Filistin'e Yahudi göçü 1. Dünya Savaşı'ndan sonra başlamıştı fakat Yahudi nüfusu bölgedeki Arap nüfusu geçemediği gibi devletleşecek sayıya da bir türlü ulaşamıyordu. 1933 yılına gelindiğinde Filistin'de yaşayan 200 bin Yahudi, nüfusun ancak %19'unu oluştıruyordu.

Yahudi kökenli yazar Edwin Black, *The Transfer Agreement* (Nakil Anlaşması) isimli kitabında; Hitler rejiminin ilk aylarında Siyonist liderler ile Naziler arasında 60 bin Alman Yahudisi ve onlara ait malların karşılığı, bugünkü para değeri ile yaklaşık 1,7 milyar doların Filistin'e transfer edilmesine dair bir anlaşma imzalandığını anlatıyor.

Anlaşma karşılığında Yahudiler de dünya çapında başlattıkları Alman mallarını boykot kampanyasını sonlandıracaklardı.

Böylece yeni iktidara gelen Naziler, Alman ekonomisinin rahatlamasıyla iktidARlarını sürdürebilecekti. İsrail devletinin ilk tuğlalarından birisi bu anlaşma oldu. Arkasından Hitler'in başlattığı Yahudi katliamı, doğup büyüdüğü ülkeleri terk etmek istemeyen Avrupalı Yahudileri Filistin'e göçe mecbur etti. Yahudiler Filistin'de devlet kuracak nüfusa bu yollardan ulaştırıldılar.

Bugün Filistinliler Kendi Devletlerini İstiyor

Şimdi hikâyeyi günümüze bağlayalım. Bir devletin iki temel unsuru vardır: Nüfus ve toprak.

Bu iki temel unsura sahipseniz ve uluslararası tanınmışlığınız varsa devletinizi kurdunuz demektir. Filistinli Araplar bugün bunun peşindeler.

Filistin Devlet Başkanı Mahmut Abbas geçtiğimiz yılın Aralık ayında Birleşmiş Milletler'den Filistin devletinin tanınmasına yönelik bir karar çıkartmaya çalıştı.

Fransa, Çin ve Rusya karara evet derken, ABD veto etti. Çünkü İsrail, Filistin denenen topraklar üzerinde iki devletin olacağı bir çözüm istemiyor.

İsrail'in Niyeti Filistin'i Yutmak

Filistin devletinin tanınması, İsrail'in büyüyememesi anlamına gelir. Bu yüzden stratejisini çözümsüzlük üzerine bina etmiştir. İsrail'in Filistin topraklarını yutabilmesi için o topraklara yerleştirecek nüfusa ve yaptığı hukuksuzluğu dünya kamuoyuna kabul ettirecek haklı gerekçelere ihtiyacı var. İşte İsrail'in bu iki ihtiyacını "İslami terör" fazlasıyla karşılıyor.

Charlie Hebdo saldırısından sonra İsrail Başbakanı Netanyahu, Fransa Cumhurbaşkanı Hollande'ın kendisine "gelme" demesine rağmen, koşa koşa Paris'e gitti. Paris Sinagogu'nda düzenlenen törende Sinagogu dolduran Yahudi kalabalığa, *"Hepinizin eşit şartlarda huzur ve güvenlik içinde istediği yerde yaşamaya hakkı var."* diyerek onları tarihi ana vatanları İsrail'de yaşamaya davet etti. Hollande, Sinagogu terk etti. Her ne kadar kalabalık bu davete Fransız milli marşını söyleyerek yanıt verse de Netanyahu'nun niyeti bellidir: Dünyada yaşanan ekonomik krizle birlikte yükselen antisemitizm karşısında korkuya kapılan Yahudileri İsrail'e çekmek. Tabii bu noktada onlara göre en büyük tehdit Müslümanlar.

Gerçekten de İsrail'e göçte bir artış var. Geçen yıl kendini tehlikede hissettiğini ileri sürerek İsrail'e göç eden Fransız vatandaşı Yahudilerin sayısı, bir önceki yılın iki katına çıkarak 7 bine ulaşmış.

Bu arada Paris'te yaşanan saldırılarda Yahudi marketinde ölen 4 Fransız vatandaşı Yahudi'nin de İsrail'e götürülüp gömülmesi de çok ilginç!

İsrail'in En Büyük Destekçisi Kafa Kesen Müslümanlar(!)

Bugün İsrail'in, Filistin'i yok etmek için sistematik devlet terörü uyguladığı artık tüm dünya tarafından kabul edilir hale geldi. Uluslararası Ceza Mahkemesinin Filistin'de işlenen muhtemel savaş suçlarına ilişkin ön soruşturma kararı alması bu gidişatin bir göstergesi. Ancak Tel Aviv "kafa kesen Müslümanları" (!) göstererek cihatçı İslam'ın sadece İsrail'in değil, bütün dünyanın düşmanı olduğu savıyla Batı'nın kendisine yönelen tepkilerini sönmüslendiriyor.

İsrail'in, Filistin'i yutana kadar "İslami teröre" ihtiyacı devam edecek. Dünya terör belasından kurtulmak istiyorsa, atacağı en önemli adımlardan birisi Filistin devletini tanımaktır.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/islam-adina-yapilan-teror-filistininde-sonunu-hazirliyor-makale,3776.html>

SYRİZA, AVRUPA VE DÜNYANIN KADERİNİ BELİRLEYECEK

29 Ocak 2015

Pazar günü yapılan Yunanistan seçimlerinden radikal sol parti Syriza zaferle çıktı. Bu zafer, Hüseyin Vodinalı'nın deyişiyle, *"Finansal kumarhane kapitalizmiyle köleleştirilen toplumların isyan çılgılığıdır. 40'lık Çipras, 84'lük Soros'u uğurlamaktadır..."* Evet, hepimizin isteği bu yöndedir. Ama bu iş, hiç de sanıldığı gibi kolay değil.

"Avrupa'da Gereğinden Fazla Demokrasi Var"mış

JP Morgan 23 Mayıs 2013 tarihinde küresel kriz sonrasında AB'nin yaptığı reform çalışmalarını değerlendiren "The Euro Area adjustment: about halfway there" ("Euro Bölgesi düzenlemeleri: Daha yarı yoldayız") isimli bir rapor yayımladı. Bu rapor Syriza lideri Alexis Çipras ve Avrupa'nın hangi tehlikeyle karşı karşıya olduğunu çok açık bir şekilde gösteriyor.

Raporu hazırlayan JP Morgan ekonomistleri, Avrupa'da ekonomik kriz başladığında, ülkelerin karşılaştıkları sorunların ilk önce kendi ekonomik özel durumlarından kaynaklandığının sanıldığını; fakat krizin ilerlemesiyle asıl problemin politik yapıdan kaynaklandığının anlaşıldığını iddia ediyor. Onlara göre, politik reform diye adlandırdıkları "işçi maliyetlerinin düşürülmesi", "esnek çalışma düzeni" (çalışanların kolay işten çıkarılması), "özelleştirme", bazı sektörlere uygulanan "devlet korumasının kaldırılması" gibi neoliberal politikaların uygulanamamasının arkasında Avrupa'nın İspanya, İtalya ve Yunanistan gibi çevre ülkelerinin sahip olduğu politik sistem yatıyormuş.

Avrupa'nın çevre ülkelerindeki politik sistem, diktatörlerin yıkılmasından sonra inşa edilmiş. Faşizm tecrübesinden sonra yükselen sol partilerin yaptığı anayasalar çok güçlü sosyalist eğilimler içeriyormuş. İşçi haklarının anayasal güvence altına alınması büyük sorunmuş. Devletler merkezi otoriteden yoksun ve hükümetler zayıf yaptırım gücüne sahipmiş.

Bu problemler güçlü yasama ve uzlaşma kültürüne dayanan politik sistemden kaynaklanıyormuş. Beğenilmeyen düzenlemeleri halkın protesto etme hakkının anayasal güvence altına alınmış olması, hükümetlerin reform uygulamalarının önündeki en büyük engelmış. Bu durum aynı zamanda reformlara karşı olan popülist partilerin büyümesine zemin hazırlıyormuş. AB ve para birliğinin (avro) devam edebilmesi için çevre ülkelerdeki bu politik yapının değiştirilmesi bir zorunlulukmuş.

Anlayacağınız JP Morgan açıkça diktatörlüğün yeniden gelmesini istiyor. Bu, küresel sermayenin bu konudaki ilk “vukuatı” değil. 1929 ekonomik buhranından sonra yükselen komünizm tehlikesine karşı birçok büyük Amerikan şirketi gibi JP Morgan da Avrupa’daki faşist rejimlerin destekçisiydi. Nazi Almanyası’na yatırım yapan en büyük şirketlerinden biri de JP Morgan’dı.

Demokrasi Nasıl Yok Ediliyor?

Küresel sermayenin kendisini koruyabilmek için halk hareketini bastıracak otoriter rejimlere tekrar ihtiyaç duyduğu anlaşıyor. Bunun için demokrasinin yok edilmesi gerekir. Halkı anayasal haklarından nasıl vazgeçireceksiniz? Bulunan çözüm terördür.

Amerikalılar önce kendi demokrasilerini yok ettiler. 11 Eylül saldırıları ve sonrasında sokaklarda, parklarda insan avlayan keskin nişancılar, halkın terör tehlikesine karşı yapıldığı algısı yaratılan yasal değişiklikleri kabullenmesini sağladı. ABD’de artık polis herkesi “biri bizi gözetliyor” evindeki gibi takip ediyor. Sorgusuz sualsiz evinizi, arabanızı üstünüzü arayabiliyor. Televizyonlarda seyretmişsinizdir, en ufak direnç gösteren oracıkta acımasızca polis tarafından öldürülüyor. Yani devletin özgürlükleri boğan diktası kayıtsız şartsız herkese kabul ettiriliyor. Toplum bilinçli olarak sindiriliyor.

Charlie Hebdo saldırıları boşuna mı yapıldı zannediyorsunuz? Fransa ve Belçika sokaklarında artık makineli tüfekli askerler dolaşıyor. Eskiden halk tarafından 55 milyon insanın ölümüyle sonuçlanan 2. Dünya Savaşı’nın sorumlusuymuş gibi görülen askerler, Avrupa sokaklarında resmi elbiseyle

işe bile gidip gelemezlerdi. Şimdi ise Avrupalı vatandaş, “kahraman askerlerin” kendisini koruduğunu düşünüyor. Ama gerektiğinde halk hareketlerini bastırmak için askerin hazırlandığını fark etmiyor.

Tarihi Meydan Okuma

40 yaşındaki Yunan Lider Çıpras arkasına aldığı %36 oyla küresel sermayeye meydan okuyor. İş hiç de kolay değil. Başarılı olabilmek için bu politikaların, benzer sorunlar yaşayan diğer Doğu ve Güney Avrupa ülkelerinden destek bulması zorunlu. Zaten Selanik Programı olarak ilan edilen parti programının üç ana hedefinden birisi de bu. Dananın kuyruğunun koptuğu yer de burası olacak.

Tek başına kalması durumunda küresel sermayenin Yunanistan’ı saf dışı etmesi kolay olur. Eğer diğer Avrupa ülkeleri de aynı yolu takip ederse bu sefer küresel sermayenin kaybetme riski artar. Bu yolu açmamak için küresel sermaye Yunanistan’ı karıştırmaya çalışacak. İç savaştan, darbeye kadar bir dizi tehlike Yunanistan’ı bekliyor. Çıpras tehlikenin farkında. Seçim zaferinden sonra yaptığı ilk icraat Naziler tarafından katledilen direnişçilerin mezarlarına çiçek koymak oldu. Meclise 3’üncü parti olarak giren faşist Altın Şafak’ın kendisine görev verilmek için hazır bekletildiğini biliyor.

Ne Olur?

Küresel sermaye ile Avrupa’nın çevre ülkeleri arasında bir ölüm kalım savaşının yaşanması kaçınılmaz. Almanya’nın pozisyonu belli; verdiği borçları kurtarmak için küresel sermayenin yanında yer alacak. Fransa’nın pozisyonu ise savaşın kaderini belirleme gücüne sahip. Bu mücadelede devletlerin milli çıkarları ön plana çıkacak, doğal olarak bu gelişme AB ve avronun da sonunu hazırlayacak...

Türkiye’ye Geline...

Küresel sistemin arzu ettiği otoriter rejimi zaten Erdoğan kendi eliyle kurdu. Arap baharının etkisiyle Türkiye’ye kaçan Orta Doğu sermayesi ve düşen petrol fiyatları, yaşanması kaçınılmaz olan ekonomik krizi geciktiriyor. **Fakat zamanı geldiğinde halk sokağa dökülünce TSK içinde**

yuvalanan Cemaat cuntası hazırlanan otoriter rejimln üstüne kendi hükümetini oturtacak. Erdoğan'ın devrilmesini isteyen büyük kalabalıklar da kurtulduk diye alkış tutacaklar. Otorite gidecek ama otoriter rejim devam edecek. Küresel sermayenin taleplerini kaldığı yerden yerine getirecek. Planlanan bu... Ama planını başarısı garanti değil. Planı boşa çıkaracak olan da Yunanistan'daki gibi bir milli hükümet seçeneğinin yaratılmasıdır.

Dünyanın 2. Dünya Savaşı öncesinde kurulan tuzağın bir benzerine tekrar düşmeyeceğini tahmin ediyorum. Çünkü artık komünizm, yani üretim araçlarını devletleştirme “tehlikesi” yok. Tam tersine milli burjuvazi küresel sermayenin tehdidi altında. Milli burjuvaziyi yanına alamayan küresel sistem, ülkeleri kontrol altına alamaz ancak yıkım yapar.

Bu yıkımdan kurtulmak istiyorsak, Syriza'nın benzerini İtalya ve İspanya gibi ülkelerle birlikte Türkiye'de de inşa etmek zorundayız. Syriza aralarında küçük düşünce farklılıkları olan politik grupların zorlama uzlaşmayla kurduğu bir cephe örgütüydü. Politik başarılar örgütü her seçimde büyüttü. 2013 yılında yaptığı kongresiyle genç lider Çipras, cephe örgütünü tek partiye dönüştürdü. Çünkü taban böyle istemişti. Beğenmeyenler gitti. Bizim de yapmamız gereken budur; dinamik bir lider, cephe örgütünden tek partiye...

<http://www.ulusalkanal.com.tr/syriza-avrupa-ve-dunyanin-kaderini-belirleyecek-makale,3814.html>

HRANT DİNK YAŞASAYDI PERİNÇEK'LE STRAZBURG'A GİDERDİ

02 Şubat 2015 / ulusalkanal.com.tr

28 Ocak'ta Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi Büyük Dairesi İsviçre-Perinçek davasını görüştü. AKP'lisi, CHP'lisi, MHP'lisi, DSP'lisi, kısacası farklı siyasi görüşlerden siyasetçisi, gurbetçisi, binlerce insan *"Ermeni soykırımı bir emperyalist yalandır"* diyen Perinçek'i yalnız bırakmadı. Bu ulusalcı tabloyu tamamlayacak bir tek Hrant Dink eksikti. Çünkü hain bir plan onu aramızdan almıştı...

Hrant Dink'i Kim Öldürdü?

Bugün Dink'in Cemaatçı polislerin yol vermesi ile öldürüldüğü gerçeği açığa çıkmış bulunuyor. Acaba bu "Paralel Yapı", sadece cinayete göz mü yummuştur? Bence bu iş göz yummakla sınırlı değil.

Merhum Dink ölmeden önce yazdığı son yazısında şöyle diyordu:

"...Kendimden emindim, gerçekten yazımda Türklüğü aşağılamak gibi bir niyetim ve kastım -hiç ama hiç- yoktu. Dizi yazılarımın tamamını okuyanlar bunu çok net olarak anlayacaklardı."

"Nitekim işte, bilirkişi olarak tayin edilen İstanbul Üniversitesi öğretim üyelerinden oluşan üç kişilik heyetin mahkemeye sunmuş olduğu rapor da bunun böyle olduğunu gösteriyordu..."

"...Davanın her celsesinde 'Türkün kanı zehirlidir.' dediğim dile getiriliyordu gazete haberlerinde, köşe yazılarında, televizyon programlarında. Her seferinde 'Türk düşmanı' olarak biraz daha meşhur ediliyordum. Adliye koridorlarında üzerime saldırıyordu faşistler, ırkçı küfürlerle..."

"...Hâkim 'Türk milleti' adına karar vermişti ve benim 'Türklüğü aşağıladığımı' hukuken tescillemişti. Her şeye dayanabilirdim ama buna dayanmam mümkün değildi..."

“...Ama gelin görün ki beni Türkiye insanının gözünde yalnızlaştırmaya ve açık hedef haline getirmeye çalışan derin güç, bu açıklamama da bir kulp buldu ve bu kez de yargıyı etkilemeye çalışmaktan hakkımda dava açtı...”

“...İtiraf etmeliyim ki Türkiye'deki ‘adalet sistemi’ne ve ‘hukuk’ kavramına olan güvenimi fazlasıyla yitirmiş durumdaydım.”

“Nasil yitirmeyeyim? Bu savcılar, bu hâkimler üniversite okumuş, hukuk fakültelerini bitirmiş insanlar değiller mi? Okuduklarını anlayacak kapasitede olmaları gerekmiyor mu?”

“Ama gelin görün ki bu ülkenin yargısı birçok devlet adamının ve siyasetçinin de dile getirmekten çekinmediği gibi bağımsız değil...”

Dink’in satırlarını lütfen dikkatli okuyun. Türklüğe hakaret etmediğini ispatlayan bilirkişi raporuna rağmen mahkemenin suç ürettiğini söylüyor. Türkiye’deki adalet ve hukuk sistemine güvenini yitirdiğini haykırıyor. Medyanın kendisini Türk düşmanı ilan etmesinden yakınıyor. Kendisini derin bir gücün hedef haline getirmesinden bahsediyor. Acaba bu derin güç kim?

Dink’in bu çılgılığı sizlere bir şeyler hatırlatıyor mu? Hatırlayın! Ergenekoncuların, Balyozcuların, Odatvcilerin başına gelenleri. Onlar da yıllarca biz suçsuzuz diye bağırmadılar mı? Sanki bana bu davalarda bir benzerlik varmış gibi geliyor. Balyozcuların mahkeme kararını Yargıtay 9. Daire onaylamıştı. Dink’in kararını da onaylayan aynı daire. Acaba bu bir tesadüf mü?

Dink’in Ulusalcılıkla Ne Alakası Var?

Türk kamuoyu belki de ulusalcılık kavramıyla ilk defa İşçi Partili ve ülkücü gençlerin beraber düzenledikleri “Kızıl Elma” mitingiyle tanıştı. Geçmişte babaları birbirleriyle kanlı bıçaklı olmuşken bu yeni nesil, el ele vermiş, sağ-sol demeden ülke savunmasında birleşiyordu. Ama ulusalcılığın asıl yükselişi Talat Paşa Komitesi ile başladı. Genel Başkanlığını Rauf Denktaş’ın yaptığı Komite, Ermeni soykırımının yalan olduğunu savunuyor ve

bu amaçla Lozan ve Berlin gibi Avrupa şehirlerinde gösteri ve yürüyüşler düzenliyordu. İşçi Partisi Başkanı Doğu Perinçek, 24 Temmuz 2005 tarihinde İsviçre'nin Lozan kentinde "Ermeni soykırımının yalan olduğu"nu söylediği için tutuklandığında, yanında aynı komitenin üyesi MHP Eski milletvekili ve Yazar Mehmet Gül de vardı. Sağ-sol kavramı artık ortadan kalkmış, toplumun birçok kesimi başta Ermeni meselesi olmak üzere, ABD'nin Irak'ı işgali, Kuzey Irak'ta bir kukla devlet kurulması, Kıbrıs ve Türkiye'nin AB üyeliği gibi hayati meselelerde birleşiyordu.

Türkiye'deki siyasi hava değişim belirtileri göstermekteyken, Şişli 2. Asliye Ceza Mahkemesinin 7 Ekim 2005 tarihinde Hrant Dink'e "Türklüğü neşren tahkir ve tezyif etmek" suçundan altı ay hapis ceza verdi. Ne tesadüftür ki aynı tarihlerde (18 Ekim 2005) Pensilvanyalı İmam, bir dergiye verdiği demeçte ulusalcıları hedef gösteriyordu. İmama(!) göre; *"Ülkenin önünde karmaşık ve kapsamlı, aşılması gereken bir süreç varmış; ulusal cephe, taraftarlarının fikren bir araya gelmesi mümkün olmayan farklı görüşlerden ve söylemlerden oluşan bir yapıymış ve bu durumlarıyla sunî bir görünüm arz ediyormuş, ulusalcı yapı, kemiksiz ve kimliksiz, eğreti, sunî ve hedefsiz manipülatif bir yapıymış ve bu dalga aşılacakmış."*

Tesadüfler burada biter mi? Eski Polis Müdürü Ali Fuat Yılmaz de savcıya verdiği ifadede 2006 yılında Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı bünyesinde ulusalcılık faaliyetlerini takip etmeye yönelik gayri resmi "C-5" adlı bir büro kurduklarını söylüyor. Hikâyenin gerisi malum; kumpaslar, tertipler, komplolar...

TBMM'deki Tarihi Toplantı

Tekrar Dink suikastına dönelim... 5 Nisan 2005 tarihinde bir ilk gerçekleşmişti. Meclis AB Uyum ve Dışişleri Komisyonu, Ermeni meselesi kapsamında düzenlediği toplantıda AGOS Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink ve ZAMAN Gazetesi Yazarı Etyen Mahçupyan'ı dinlemişti. AKP hükümeti Ermeni meselesinde politika arayışı içindeydi. Kendilerine Türk vatandaşı olan bir Ermeni'nin yardımcı olacağı umudunu taşıyorlardı.

Toplantıdan çıktığında Dink, göreve hazır olduğunu söylemişti. Bu görev, Ermeni meselesine bu topraklardan bakan; Batı'nın bizim işimize karışmasını istemeyen, Batı parlamentolarında gündeme gelen Ermeni tasarılarına karşı net bir duruş sergileyen; Fransa'nın çıkardığı Ermeni soykırımı inkâr yasasına *"Bu yasayı Fransa'da çiğneyeceğim."* diyen; Kürtleri Batı'nın kurduğu, bir zamanlar Ermenilerin düştüğü tuzağa düşmemesi için uyarın Dink'e nasip olmadı. Önce 7 Ekim 2005 tarihinde "Türklüğe hakaretten" mahkûm edildi sonra 19 Ocak 2007 yılında da katledildi.

Meclisteki tarihi toplantıya katılan ZAMAN Gazetesi Yazarı Etyen Mahçupyan'a ne oldu dersiniz? Önü açıldı. Dink ölünce AGOS gazetesinin başına geçti. Tahmin edeceğiniz gibi AGOS'un yayın çizgisi 180 derece değişti. Sonra Ergenekon, Balyoz ve türevleri olan davalar hakkında kara propaganda yapmak için kurulan TARAF gazetesine geçti. Orada Dink'i Ergenekoncuların öldürdüğünü savundu. Sonra tekrar yuvasına, ZAMAN'a döndü...

Mahçupyan, öldürülmeden hemen önce Dink'le konuşmuştu! Dink'in yakın arkadaşıydı ama onun gibi sosyalist görüşlere sahip değildi. Hükümeti destekleyen sol karşıtı yazılar yazıyordu. Türkiye'nin değişmesinin Müslüman çoğunluğa ve onların siyasî temsilcilerine bağlı olduğunu düşünüyordu. Suikastı aydınlatmaya çalışan Dink'in sahte arkadaşları ile birleşerek cinayeti aydınlatmak isteyen gerçek Hrant dostlarını "Ergenekonculukla" suçlamıştı. Ermeni meselesine Dink gibi bu topraklardan değil Batı'dan bakıyordu. Herhalde Dink'e nasip olmayan Ermeni meselesini çözme işi Başbakan'a danışman yapılan bu arkadaşına nasip olacak!

Dink Bu Toprakların Çocuğuydu

Dink suikastında "Paralel Devleti" aşan bir üst akıl var ama çözemedim. Yoksa bir ulusalcıyı öldürüp suçu ulusalcıların üzerine atarak ulusalcı yükselişi durdurmak, Cemaatçilik oynayanların aklının ereceği bir iş değil. Cenazenin en önünde o "üst akıl"ın yürüdüğünü hatırlayınca parçalı fotoğrafın bütünü ortaya çıkıyor.

Dink'e ceza verilmesiyle başlayan ulusalcı yükselişı durdurma operasyonu Türkiye'de Syriza benzeri bir hükümetin iktidar olmasını 10 yıl geciktirmiş olsa da merak etmeyin "su yolunu bulur".

Dink, kendi deyimiyle bu toprağın çocuğuydu, Strazburg'daki davada Perinçek'i yalnız bırakmazdı. Aziz hatırası önünde saygıyla eğiliyorum.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/hrant-dink-yasasaydi-perincekle-strazburga-giderdi-makale,3834.html>

İKİNCİ İSRAİL’İ (“BÜYÜK KÜRDİSTAN”) KURMANIN EN ÖNEMLİ ARACI İŞİD VE “EĞİT-DONAT” KOMPLOSU

24 Şubat 2015 / ulusalkanal.com.tr

Cumartesi günü yapılan “Şah Fırat” operasyonu ile yurt dışındaki tek vatan toprağımızı olan Süleyman Şah Türbesi’ni terk ettik. Açıkçası Irak Şam İslam Devleti (İŞİD) adlı terör örgütü, 700 bin kişilik orduya sahip Türkiye Cumhuriyeti Devleti’ni, Suriye içindeki 10 dönümlük vatan toprağını koruyamaz duruma düşürüp kaçmak zorunda bıraktı.

Peki, kimmiş koca Türkiye’ye kafa tutan bu İŞİD?

Mezhep Kavgasının Bir Numaralı Aracı

İŞİD’in temellerini Ürdün doğumlu, Afganistan’da savaşmış bir terörist, Ebu Musa el-Zerkavi atmıştır.

Zerkavi, ABD’nin Irak’ı işgali ile Kürt bölgesindeki Süleymaniye kentine gelir. Süleymaniye, işgal günlerinde ABD’nin dokunmadığı en güvenli bölgelerden biridir. Zerkavi’nin kurduğu örgütün ilk eylemi, Bağdat’taki Ürdün Büyükelçiliğini ve BM Yardım Misyonu Temsilciliğini bombalamaktır. Arkasından Şiilerin kutsal mekânı Necef’teki İmam Ali Camii’ne bombalı araçla saldırı düzenler; ölen 95 kişiden biri de İslami Devrim Yüksek Konseyi Ruhani Lideri Ayetullah Muhammed Bakur el-Hekim’dir. Bu olaydan sonra Irak’ta Şii-Sünni düşmanlığı ekseninde iç savaş başlar. O dönem, ABD’nin Irak’ta çok zorlandığı dönemdir. Kendisini hedef alan saldırıların başka hedeflere yönlendirilerek saptırılması, ABD’nin başvuracağı en kolay ve risksiz çaredir. Kısacası, mezhep çatışmasına dayalı bir iç savaş, direnişçiler karşısında zor günler yaşayan ABD’ye ilaç gibi gelir.

Zerkavi, Sünnilerin savunuculuğuna soyunan örgütünün yaratılan bu kaostan büyüyeceğini hesap etmiştir. Bundan sonra, o dönemde Irak El-Kaide’si (ISI) olarak anılan örgütün askeri stratejisi, mezhep çatışmasını körükleyerek Şiileri de radikalleştirmek ve İran destekli Şii militanları benzer

acımasız eylemler yapmaya zorlamak olarak belirlenmiştir. Bir ülkeyi bölmek için ne güzel bir taktik öyle değil mi? Kim düşünmüştü acaba?

Musul'dan Suriye'ye IŞİD

Örgütün üçüncü lideri Ömer el-Bağdadi, yardımcısı Ebu Usame el-Mağribi'yi, Musul'da örgütlenmek için görevlendirir. Örgütün merkezi bu bölgedeki Kürt-Arap çatışmasından faydalanmak amacıyla 2008 yılında Musul'a taşınır. Sonradan Mağribi'nin yerine Ebu Muhammed el-Cevlani geçecektir. Cevlani şu an Suriye'deki el-Nusra'nın lideridir. Cevlani, Suriye ayaklanması başlamadan önce 2011 yılının başında örgütün Suriye ayağını inşa etmek üzere Haseki'ye (Suriye) gönderilmiştir. 23 Aralık 2011 tarihinde başkent Şam'da patlatılan iki araç ile Suriye'deki iç savaşın tetiklenmesinin arkasında yine bu örgüt vardır.

Bütün bu gelişmeler BOP çerçevesinde 22 ülkenin sınırları değişecek diyen ABD eski Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice'ın dile getirdiği istikamette cereyan etmektedir.

Bu arada 2 Mayıs 2011'de Usame bin Ladin'in ABD tarafından öldürülmesi (!) ile Afganistan odaklı El-Kaide örgütü ikinci plana düşmüş, Suriye'de de harekâta başlayan Irak El-Kaidesi, IŞİD adı altında ön plana çıkmaya başlamıştır.

IŞİD, 2014 yılında Halifeliği ilan ederken aynı zamanda 1. Dünya Savaşı'ndan sonra Orta Doğu'nun haritasını çizen "Sykes-Picot Antlaşması'nı ve mevcut sınırları tanımadığını da açıklamıştır. Ne ilginçtir IŞİD'in bu stratejisi Odet Yinon'un İsrail'in güvenliği için 1980'lerde hazırladığı stratejiyle uyum içindedir.

IŞİD'in yaklaşık 31 bin savaşçısının 15 bini dünyanın 90 değişik ülkesinden gelmiştir. Bu gerçek, bu örgütün kimin denetiminde olduğu sorusunun yanıtını da içermektedir. IŞİD'in denetiminde olduğu güç, dünyanın 90 ülkesinden savaşçı gelmesini dünya çapında denetleyebilen güçten başkası değildir.

İŞİD, Sünnilerin Hoşnutsuzluğundan Faydalaniyor

Baas iktidarı, her ne kadar laik olsa da Saddam döneminde Irak yönetimine Sünniler hâkimdi. Saddam devrilince her şeylerini kaybettiler. Güneydeki petrol bölgesini Şiiler, kuzeydekini Kürtler aldı; yönetime Şii ve Kürtler hâkim oldu. Ezilmişlik duygusuna kapılan Sünniler, haklarını elde etmek için silaha sarıldılar. Baas'ın örgütlediği direniş güçlerinin bölgedeki Arap devletleri ve İran'ın da yardımıyla iyice zayıflatılmasından sonra harekete, gizli eller tarafından korunan İŞİD önderlik etmeye başladı. İŞİD, 2014 yılında Tel Afer ve Musul'u ele geçirdi, Suriye'de önemli kazanımlar elde etti.

Buraya kadar İŞİD sorunsuz ilerlemişti çünkü işgal ettiği bölgelerde halkın desteğini alıyordu. Kerkük ve Aynel el-Arap (Kobani)'a saldırınca işler değişti. Başta ABD olmak üzere, İngiltere, Almanya ve Fransa, İŞİD'in karşısına dikildi. Hemen koalisyon uçakları devreye girdi, Peşmerge ve PKK'ya silah yardımı yapıldı. İŞİD'in, o güne kadar gösterime sokulmayan kafa kesme görüntüleri servise kondu ve dünya kamuoyu müdahaleye ikna edildi. Kuzey Irak Kürt Yönetimi Batı'nın desteğiyle Kerkük bölgesinde Merkezi yönetimin kontrolündeki çok önemli iki petrol kuyusunu ele geçirdi ve sahiplendi. İŞİD tehdidinin Bağdat'a yönelmesi, Merkezi yönetimin bu stratejik hamleye sessiz kalmasını sağladı. Çünkü kendi ordusu Musul'u savaşımadan terk etmişti ama Peşmerge direniyordu.

Bir Ülke İçinde İki Ordu

Bu gelişmeler üzerine ABD Eğit-Donat programını başlattı. 9'u Irak Güvenlik Kuvvetleri, 3'ü Peşmerge'nin olmak üzere ABD toplam 12 tugaydan oluşan yaklaşık 25 bin kişiyi İŞİD'e karşı eğitip silahlandıracaktı.

Bir ülke içerisinde birbirine rakip iki ayrı ordu olur mu? Irak'ta var. Bu nasıl iş? "İŞİD sağ olsun!"

İŞİD denen örgüt, cürmüne bakmadan ABD'den Avustralya'ya, Japonya'dan Ürdün'e kadar 60 kadar ülkeyi "tehdit ettiği" propagandası yapıyor.

Kafa kesme, insanları diri diri yakma, kurşuna dizme görüntüleri kamuoyu gözünde, yaratılan tehdidi gerçekçi hale getiriyor. IŞİD bu kadar ülkeyi tehdit edeceğine, hiçbir terör eylemi yapmadan, temsil ettiğini iddia ettiği Sünnilerin haklarını savunsa ne olur? O zaman Kürt devleti kurulamaz. Sünniler Musul ve Kerkük'teki haklarını söke söke alırlar. Şii Araplarla Sünni Araplar birbirini yemese, kendilerine ait olmayan topraklara sahip çıkmaya çalışan Kürtler ne yapabilir ki?

İşin özeti, “Üst Akıl” IŞİD’e harita çizdiriyor.

Türkiye’nin Katıldığı Eğit-Donat “Görevi”

ABD bir başka “Eğit-Donat Görevi”ni de sözde Suriyeli ılımlı muhalefeti desteklemek için, Türkiye’nin omuzlarına yıkıyor. Türkiye odaklı “eğit-donat”, ABD, Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar tarafından yürütülecektmiş.

Her sene 5 bin olmak üzere eğitilip donatılacak toplam 15 bin Suriyeli hem Esad’a hem de IŞİD’e karşı savaşıyor! Bu akli hükümetle hangi askerler paylaşıyor şaşıyorum!

İşgal dönemlerinde emperyal gücün kendi yükünü hafifletmek için o ülke içerisinde muhalif ordu oluşturma planı hep başarısızlıkla sonuçlanmıştır. İç savaş ve istikrarsızlık döneminde aç kalan insanlar dış güçler tarafından kurulan kukla orduya maaş almak için girerler. Ama bu askerler savaştan. Biz bunu hem Peşmerge hem de Afganistan’daki ISAF tecrübesinde gördük. En çarpıcı örneği Musul’da yaşanmıştır. ABD’nin eğitip donattığı Irak ordusu tek kurşun atmadan, bir de üstelik silahlarını bırakarak, Musul’u IŞİD’e terk ederek kaçmıştır. Hem Esad’a hem de IŞİD’e karşı iki ateş arasında savaşacak “kahraman askeri” nereden bulacaksınız? Bu mümkün değil. Eğitip donattığınız askerler iki taraftan birine katılır. Büyük ihtimalle bu taraf, IŞİD tarafı olacaktır.

IŞİD’e Nefes Borusu, “Büyük Kürdistan” A Temel

IŞİD’in silah veya mühimmat üretme kabiliyeti yoktur; destek kesildiğinde birkaç ay içerisinde savaşma kabiliyetini kaybeder.

Ayrıca kaçak petrol satışından elde ettiği gelir IŞİD’i ayakta tutmaktadır. Eğer IŞİD’in direnci, “küresel aklın” Irak’ı arzu ettiği istikamette şekillendirmeden kırılırsa bu sefer ona ölmesini önlemek için bir nefes borusu gerekecektir. İşte Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar’ın üstlendiği “Eğit-Donat Görevi” bu amaç için üretilip devreye sokulmuştur.

Ayn el Arap (Kobani) olaylarında AKP hükümetinin, PKK’ya karşı IŞİD’i kullanmaya yeltendiğinin belirtileri görülmüştür. Eğer böyle bir niyet hâlâ varsa derhal vazgeçilmelidir. Davutoğlu’na has sivri ama kof akılların tam tersine, IŞİD’in varlığı PKK ve Barzani’nin meşruiyetinin garantisidir. Yapılması gereken “Eğit-Donat Görevi”nden hemen çekilmek; sınırlarımızdan silah, insan ve petrol kaçakçılığı yapılmasına müsaade etmemek ve IŞİD’i etkisizleştirmeye çalışırken, Sünni Müslümanların Irak yönetiminde yer almasına yardımcı olmaktır. Aynı zamanda vakit kaybetmeden meşru Suriye hükümeti ile yeniden ilişki kurmanın yolları aranmalıdır.

Aksi takdirde kendi paramız ve kendi silahımızla İkinci İsrail “Büyük Kürdistan”ın temellerini atmaya devam ederiz.

<http://www.ulusalkanal.com.tr/ikinci-israili-buyuk-kurdistani-kurmanin-en-onemli-araci-isid-ve-egit-donat-komplosu-makale,3923.html>

